มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000

ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

ISSA™ 5000 – ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ที่เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2567 โดย International Auditing and Assurance Standards Board (IAASB) ของ International Federation of Accountants (IFAC) ได้แปลเป็นภาษาไทยโดยสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2569 และทำซ้ำโดยได้รับอนุญาตจาก IFAC ทั้งนี้ ขั้นตอนในการแปลมาตรฐานการสอบบัญชีระหว่างประเทศ ได้รับการพิจารณาจาก IFAC และการแปลนี้ได้ดำเนินการตาม "Policy Statement–Policy for Translating Publications of the International Federation of Accountants" ข้อความทั้งหมดที่ได้รับการอนุมัติในมาตรฐานการสอบบัญชีระหว่างประเทศ เป็นข้อความที่เผยแพร่โดย IFAC เป็นภาษาอังกฤษ IFAC ไม่รับผิดชอบต่อความถูกต้องและครบถ้วนของการแปล หรือต่อการกระทำใด ๆ ที่อาจตามมาจากผลดังกล่าว

ข้อความภาษาอังกฤษของ ISSA™ 5000 – ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน © 2024 สงวนลิขสิทธิ์โดย IFAC

ข้อความภาษาไทยของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 – ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน © 2026 สงวนลิขสิทธิ์โดย IFAC

ต้นฉบับ : *International Standard on Sustainability Assurance 5000, General Requirements for Sustainability Assurance Engagements*, November 2024

ติดต่อ Permissions@ifac.org เพื่อขออนุญาตทำซ้ำ ครอบครองหรือเป็นสื่อ หรือใช้เอกสารฉบับนี้ในลักษณะอื่นที่คล้ายคลึงกัน

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000

ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน

(ถือปฏิบัติสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนที่รายงาน ณ วันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2569 เป็นต้นไป หรือสำหรับงวดที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2569)

สารบัญ

	ย่อหน้าที่
คำนำ	1-7
ขอบเขตของมาตรฐานฉบับนี้	8-14
วันถือปฏิบัติ	15
วัตถุประสงค์	16-17
คำจำกัดความ	18
ข้อกำหนด	
การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน	19-25
การตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่น	26-29
การบริหารคุณภาพระดับสำนักงาน	30
การบริหารคุณภาพระดับงาน	31-63
การทุจริตและการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ	64-67
การสื่อสารกับผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล	68
เอกสารหลักฐานของงาน	69-74
เงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น	75-84
ข้อตกลงการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น	85-88
หลักฐาน	89-94
การวางแผน	95-102
วิธีการประเมินความเสี่ยง	103L-125
การตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ	126L-152
การรวบรวมและการพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ	153-161
การประเมินคำอธิบายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่ใช้	162
เหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน	163-164

หนังสือรับรองจากผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล 165-170
ข้อมูลอื่น 171-177
การให้ข้อสรุปของงานที่ให้ความเชื่อมั่น 178-187
การจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น 188-212

คำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่น

คำนำ ก1-ก11
ขอบเขตของมาตรฐานฉบับนี้ ก12-ก15
คำจำกัดความ ก16R-ก46
การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ก47-ก57
การตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่น ก58-ก67
การบริหารคุณภาพระดับสำนักงาน ก68-ก74
การบริหารคุณภาพระดับงาน ก75-ก161
การทุจริตและการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ ก162-ก165
การสื่อสารกับผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ก166-ก170
เอกสารหลักฐานของงาน ก171-ก183
เงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ก184-ก218
ข้อตกลงการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ก219-ก224
หลักฐาน ก225-ก276
การวางแผน ก277-ก312
วิธีการประเมินความเสี่ยง ก313-ก419
การตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ก420-ก469R
การรวบรวมและการพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ ก470-ก498
การประเมินคำอธิบายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่ใช้ ก499-ก501
เหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน ก502-ก505
หนังสือรับรองจากผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ก506-ก507
ข้อมูลอื่น ก508-ก518
การให้ข้อสรุปของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ก519-ก536
การจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ก537-ก602

ภาคผนวก 1 เรื่องความยั่งยืนและข้อมูลด้านความยั่งยืน

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

ภาคผนวก 2 การพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน

ภาคผนวก 3 ตัวอย่างรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

คำนำ

1. มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับนี้ใช้สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

2. เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรฐานฉบับนี้ ข้อมูลด้านความยั่งยืน หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืน การเปิดเผยข้อมูลของกิจการเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวอาจเกี่ยวข้องกับหัวข้อความยั่งยืนที่แตกต่างกันหลายหัวข้อ (เช่น สภาพอากาศ การปฏิบัติด้านแรงงาน ความหลากหลายทางชีวภาพ) รวมทั้งประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนที่มีความแตกต่างกันหลายด้าน (เช่น ความเสี่ยงและโอกาสที่เกิดขึ้น ตารางตัวชี้วัดและดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญ) กฎหมายและข้อบังคับหรือแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนต่าง ๆ อาจอธิบายเรื่องความยั่งยืน หัวข้อความยั่งยืนหรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนต่าง ๆ ในลักษณะที่แตกต่างกัน และอาจให้ข้อกำหนดหรือแนวทางสำหรับกิจการในการกำหนดข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก1, ก21–ก22, ก43 และ ภาคผนวก 1)

3. ข้อมูลด้านความยั่งยืนถูกรายงานตามหลักเกณฑ์ โดยมาตรฐานฉบับนี้กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าหลักเกณฑ์ที่คาดว่าจะใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์ของงานหรือไม่ ในกรณีที่ไม่มีข้อบ่งชี้ในทางตรงกันข้าม หลักเกณฑ์ของแม่บทที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายหรือข้อบังคับ หรือถูกกำหนดโดยองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่หรือเป็นที่ยอมรับว่ามีการปฏิบัติตามกระบวนการที่โปร่งใสจะถือว่าเหมาะสมในเบื้องต้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก2 และ ก197)

4. หลักเกณฑ์อาจกำหนดถึงกระบวนการที่กิจการระบุเรื่องความยั่งยืนที่จะรายงาน ซึ่งรวมถึงการประยุกต์ความมีสาระสำคัญในการระบุเรื่องดังกล่าวและการระบุขอบเขตการรายงาน ในมาตรฐานฉบับนี้ “กระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน” หมายถึง กระบวนการที่กิจการใช้ในการกำหนดเรื่องความยั่งยืนที่จะรายงานในข้อมูลด้านความยั่งยืนและขอบเขตการรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก3)

5. ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจขยายไปถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่กิจการจะรายงานหรือเฉพาะส่วนหนึ่งของข้อมูลนั้น ตัวอย่างเช่น บางประเทศอาจกำหนดให้ต้องมีการให้ความเชื่อมั่นสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่จะรายงานตามแม่บทที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม ในบางประเทศ กฎหมายหรือข้อบังคับอาจกำหนดให้ต้องมีการให้ความเชื่อมั่นเพียงการเปิดเผยข้อมูลเรื่องสภาพภูมิอากาศที่ปรากฏในข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการเท่านั้น ข้อกำหนดด้านการรายงานของมาตรฐานฉบับนี้กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพระบุหรืออธิบายข้อมูลที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก4)

6. มาตรฐานฉบับนี้นำมาใช้ภายใต้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก5)

   (ก) สมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและผู้สอบทานคุณภาพงาน (สำหรับงานที่มีการแต่งตั้งผู้สอบทานคุณภาพงาน) ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึงมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี

(ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี) ที่เกี่ยวกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน หรือตามข้อกำหนดทางวิชาชีพที่เกี่ยวข้องหรือข้อกำหนดในกฎหมายหรือข้อบังคับซึ่งอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก6-ก7)

(ข) ผู้ประกอบวิชาชีพที่กำลังปฏิบัติงานนั้นเป็นสมาชิกของสำนักงานที่ปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพฉบับที่ 1[1] เกี่ยวกับความรับผิดชอบของสำนักงานสำหรับระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงาน หรือข้อกำหนดทางวิชาชีพ หรือข้อกำหนดในกฎหมายหรือข้อบังคับ ซึ่งอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก8-ก11)

7. การบริหารคุณภาพภายในสำนักงานที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นและการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับจรรยาบรรณ ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเรื่องความเป็นอิสระ ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะและเป็นส่วนประกอบของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่มีคุณภาพสูง เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนตามมาตรฐานฉบับนี้และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องตระหนักว่ามาตรฐานฉบับนี้ได้รวมถึงข้อกำหนดที่สะท้อนให้เห็นถึงหลักการตามย่อหน้าที่ 6 (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก5-ก11)

ขอบเขตของมาตรฐานฉบับนี้

8. มาตรฐานฉบับนี้ใช้กับงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนทุกประเภท ไม่ว่าข้อมูลดังกล่าวได้นำเสนอไว้อย่างไร (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก12-ก14)

9. มาตรฐานฉบับนี้ครอบคลุมทั้งงานที่ให้ความเชื่อมั่นทั้งอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัด เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อกำหนดแต่ละข้อของมาตรฐานฉบับนี้ใช้กับทั้งงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด เนื่องจากระดับของความเชื่อมั่นที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดนั้นน้อยกว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลมาก วิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะใช้สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดจะแตกต่างจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ทั้งในแง่ของลักษณะและช่วงเวลา และขอบเขตที่น้อยกว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก15)

10. *แม่บทสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น*ระบุว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อคำรับรองของบุคคลอื่นหรืองานที่ให้ความเชื่อมั่นโดยตรง แต่ในมาตรฐานฉบับนี้จะเกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อคำรับรองของบุคคลอื่นเท่านั้น ดังนั้น คำว่า “งานที่ให้ความเชื่อมั่น” ในมาตรฐานฉบับนี้จะหมายถึงงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อคำรับรองของบุคคลอื่น

[1] มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 “การบริหารคุณภาพสำหรับสำนักงานที่ให้บริการด้านการตรวจสอบหรือการสอบทานงบการเงินหรืองานให้ความเชื่อมั่นอื่น ตลอดจนบริการเกี่ยวเนื่อง”

ความสัมพันธ์กับมาตรฐานงานที่ให้ความเชื่อมั่น รหัส 3000 (ปรับปรุง)[2]

11. มาตรฐานฉบับนี้เป็นมาตรฐานที่ครอบคลุมทุกแง่มุม ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดและคำอธิบายการนำไปปฏิบัติสำหรับทุกแง่มุมของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ดังนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพไม่ได้ถูกกำหนดให้ใช้มาตรฐานงานที่ให้ความเชื่อมั่น รหัส 3000 (ปรับปรุง) เมื่อปฏิบัติงาน

ความสัมพันธ์กับงบการเงินที่ตรวจสอบแล้ว

12. มาตรฐานฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ต้องรวมอยู่ในงบการเงินของกิจการ ตามแม่บทการรายงานทางการเงินที่เกี่ยวข้อง ผู้สอบบัญชีของงบการเงินของกิจการต้องใช้มาตรฐานการสอบบัญชีสำหรับข้อมูลดังกล่าว

13. ข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจแสดงร่วมกับงบการเงินที่ตรวจสอบแล้วของกิจการ ตัวอย่างเช่น แสดงเป็นส่วนหนึ่งของรายงานประจำปีของกิจการ หรือในเอกสารแยกต่างหาก หรือในเอกสารที่แนบกับรายงานประจำปี ในสถานการณ์เหล่านี้ งบการเงินที่ตรวจสอบแล้วจะถือเป็นข้อมูลอื่นตามวัตถุประสงค์ของมาตรฐานฉบับนี้

การปรับให้เหมาะสม

14. มาตรฐานฉบับนี้ใช้กับงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของทุกกิจการ โดยไม่คำนึงถึงขนาดหรือความซับซ้อน อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดของมาตรฐานฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ตามบริบทของลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ

วันถือปฏิบัติ

15. มาตรฐานฉบับนี้มีผลบังคับใช้สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนที่รายงานข้อมูล

    (ก) สำหรับงวดที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2569 หรือ

    (ข) ณ วันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2569 หรือหลังวันดังกล่าว

    มาตรฐานฉบับนี้สามารถนำไปปฏิบัติได้ก่อนที่วันถือปฏิบัติจะมีผลบังคับใช้

วัตถุประสงค์

16. วัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน คือ

    (ก) เพื่อให้ได้มาซึ่งความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลหรือความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (แล้วแต่กรณี) ว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่

---

[2] มาตรฐานงานที่ให้ความเชื่อมั่น รหัส 3000 (ปรับปรุง) “งานที่ให้ความเชื่อมั่นนอกเหนือจากการตรวจสอบหรือการสอบทานข้อมูลทางการเงินในอดีต”

(ข) เพื่อแสดงข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนด้วยรายงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ให้ข้อสรุปในการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล หรือความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (แล้วแต่กรณี) รวมทั้งอธิบายเกณฑ์ในการให้ข้อสรุป และ

(ค) เพื่อสื่อสารเพิ่มเติมตามที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้อง

17. ในทุกกรณีที่ผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถได้มาซึ่งความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลหรือความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (แล้วแต่กรณี) และการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพไม่เพียงพอในสถานการณ์ดังกล่าวเพื่อวัตถุประสงค์ในรายงานต่อผู้ใช้ข้อมูล มาตรฐานฉบับนี้กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพไม่ให้ข้อสรุปหรือถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น หากการถอนตัวนั้นสามารถกระทำได้ภายใต้กฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

คำจำกัดความ

18. เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน คำศัพท์ต่อไปนี้มีความหมายดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ Analytical procedures	การประเมินผลข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่น่าเชื่อถือระหว่างข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การวิเคราะห์เปรียบเทียบยังรวมถึงการสอบสวนตามความจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงหรือความสัมพันธ์ที่ถูกระบุได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่น หรือซึ่งแตกต่างไปจากจำนวนที่คาดการณ์ไว้อย่างมีนัยสำคัญ
ผู้ประกอบวิชาชีพอื่น Another practitioner	สำนักงานที่นอกเหนือจากสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพซึ่งปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจจะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนนั้น และผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถมีส่วนร่วมกับกับงานนั้นได้อย่างเพียงพอและเหมาะสม สำหรับวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน (ก) ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตั้งใจใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนเป็นการปฏิบัติงานในบริบทของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่แยกต่างหาก (ข) บุคคลจากผู้ประกอบวิชาชีพอื่นผู้ซึ่งปฏิบัติงานนั้นไม่ถือเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน เนื่องจากไม่ได้ปฏิบัติวิธีปฏิบัติของงานที่ให้ความเชื่อด้านความยั่งยืนนั้น และ

	บุคคลเหล่านั้นไม่ถือเป็นผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพด้วยเช่นกัน (ค) การอ้างถึงการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น รวมถึงงานที่ปฏิบัติโดยบุคคลจากสำนักงานอื่น (ในกรณีที่เหมาะสม)
หลักเกณฑ์ที่ใช้ Applicable criteria	หลักเกณฑ์ที่ใช้กับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนนั้น ๆ
บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม Appropriate party(ies)	ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) หรือผู้ว่าจ้าง (หากผู้ว่าจ้างไม่ใช่ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล)
สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ Assertions	การรับรองโดยกิจการสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืน ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกโดยชัดแจ้งหรือไม่ก็ตาม ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพใช้สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้นั้นในการพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงประเภทต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก16R)
งานที่ให้ความเชื่อมั่น Assurance engagement	งานที่ผู้ประกอบวิชาชีพมีเป้าหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อแสดงข้อสรุป ซึ่งออกแบบไว้เพื่อเพิ่มระดับของความเชื่อมั่นของผู้ใช้ข้อมูลที่ไม่ใช่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ให้ความเชื่อมั่น งานที่ให้ความเชื่อมั่นแต่ละประเภท มีดังนี้ (ก) งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล หมายถึง งานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพลดความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่นให้อยู่ในระดับต่ำที่ยอมรับได้ตามสถานการณ์ของงานนั้น เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการแสดงข้อสรุป ข้อสรุปถูกแสดงในรูปแบบความเห็นของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับผลลัพธ์ของการวัดหรือการประเมิน (ซึ่งรวมถึงการนำเสนอและการเปิดเผยข้อมูล) เรื่องความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือ (ข) งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด หมายถึง งานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพลดความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่นให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ตามสถานการณ์ของงานนั้น แต่ยังคงมีความเสี่ยงสูงกว่างานที่ให้ความเชื่อมั่น

	อย่างสมเหตุสมผล เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการแสดงข้อสรุปจากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับในรูปแบบที่แสดงว่ามีเรื่องที่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าข้อมูลที่ได้ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดมีน้อยกว่าเมื่อเทียบกับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตที่จำเป็นในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล แต่ได้รับการวางแผนเพื่อจะได้มาซึ่งความเชื่อมั่นในระดับที่มีนัยตามดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ เพื่อให้ได้มาซึ่งระดับที่มีนัยดังกล่าว ระดับของความเชื่อมั่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้มานั้นน่าจะเพิ่มระดับความเชื่อมั่นของผู้ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนได้ในระดับที่มากกว่าความเชื่อมั่นเพียงเล็กน้อยอย่างชัดเจน
ทักษะและเทคนิคในการให้ความเชื่อมั่น Assurance skills and techniques	ทักษะและเทคนิคด้านการวางแผน การรวบรวมหลักฐาน การประเมินหลักฐาน การติดต่อสื่อสาร และการรายงาน ซึ่งปฏิบัติโดยผู้ประกอบวิชาชีพที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งแตกต่างจากความเชี่ยวชาญในเรื่องความยั่งยืน หรือการวัดหรือการประเมินเรื่องความยั่งยืนเหล่านั้น
งานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อคำรับรองของบุคคลอื่น Attestation engagement	งานที่ให้ความเชื่อมั่นที่บุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้ประกอบวิชาชีพเป็นผู้วัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้
ข้อมูลเปรียบเทียบ Comparative information	ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่แสดงของงวดก่อน
กิจการภายในกลุ่ม Component	กิจการ หน่วยธุรกิจ หน้าที่งาน หรือกิจกรรมทางธุรกิจ (หรือการผสมกันของกิจการ หน่วยธุรกิจ หน้าที่งาน หรือกิจกรรมทางธุรกิจ) ภายใต้ขอบเขตของรายงาน ที่กำหนดโดยผู้ประกอบวิชาชีพเพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก17)
ผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม Component practitioner	สำนักงานที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในกลุ่มเพื่อวัตถุประสงค์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และผู้ประกอบวิชาชีพสามารถมีส่วนร่วมในงานนั้น

	ได้อย่างเพียงพอและเหมาะสม การอ้างถึงผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มหมายรวมถึงบุคคลจากสำนักงานนั้นด้วย (ในกรณีที่เหมาะสม) บุคคลจากผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มที่ปฏิบัติงานถือเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก18–ก19)
หลักเกณฑ์ Criteria	เกณฑ์ที่ใช้วัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืน หลักเกณฑ์ประกอบด้วยหลักเกณฑ์ของแม่บท หลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น หรือทั้งสองประเภทผสมกัน หลักเกณฑ์ของแม่บทอาจเป็นหลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรหรือหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก20 และ ก195) คำว่า “หลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร” ใช้อ้างอิงถึงแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนที่กำหนดให้ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของแม่บทนั้น และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก528–ก529) (ก) ให้ยอมรับโดยชัดแจ้งหรือโดยนัยว่า เพื่อให้การนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ถูกต้องตามที่ควร ผู้บริหารอาจจำเป็นต้องให้ข้อมูลนอกเหนือไปจากที่แม่บทกำหนดไว้โดยเฉพาะ หรือ (ข) ให้ยอมรับโดยชัดแจ้งว่า ผู้บริหารอาจจำเป็นต้องไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของแม่บทเพื่อให้การนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ถูกต้องตามที่ควร ทั้งนี้ การไม่ปฏิบัติตามดังกล่าวอาจจำเป็นในสถานการณ์ที่ยากจะเกิดขึ้นอย่างมากเท่านั้น คำว่า “หลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์” ใช้อ้างอิงถึงแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนที่กำหนดให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของแม่บทนั้น ซึ่งไม่ได้กำหนดเรื่องการยอมรับในข้อ (ก) หรือ (ข) ข้างต้น
การเปิดเผยข้อมูล Disclosure(s)	ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวกับประเด็นใดประเด็นหนึ่งของหัวข้อความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก21–ก22)
สถานการณ์ของงาน Engagement circumstances	บริบทโดยรวมที่กำหนดงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ ซึ่งรวมถึงข้อตกลงของการรับงาน; ขอบเขตของงานและการเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลหรืองานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่าง

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

	จำกัด; ลักษณะของเรื่องความยั่งยืน; หลักเกณฑ์ที่ใช้; ความต้องการข้อมูลของผู้ใช้ข้อมูล; ลักษณะที่เกี่ยวข้องของกิจการและขอบเขตของรายงาน; ลักษณะของผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลของกิจการ; และเรื่องอื่น ๆ ที่อาจมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่องานที่ให้ความเชื่อมั่น
หัวหน้าที่รับผิดชอบงาน Engagement leader	หุ้นส่วนหรือบุคคลอื่นที่สำนักงานแต่งตั้งซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบงานที่ให้ความเชื่อมั่นและผลการปฏิบัติงานดังกล่าว และรับผิดชอบต่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ออกในนามของสำนักงาน และในบางสถานการณ์อาจเป็นผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมจากองค์กรวิชาชีพ หน่วยงานตามกฎหมาย หรือหน่วยงานกำกับดูแล คำว่า “หัวหน้าที่รับผิดชอบงาน” จะหมายถึงคำอื่นที่เทียบเท่ากัน เมื่อใช้ในกรณีของหน่วยงานภาครัฐ (ในกรณีที่เกี่ยวข้อง) (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก23–ก24)
ความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่น Engagement risk	ความเสี่ยงซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพจะแสดงข้อสรุปอย่างไม่เหมาะสมเมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ให้ความเชื่อมั่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก25–ก27R)
ผู้ว่าจ้างงาน Engaging party	ผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล หรือบุคคลอื่น ซึ่งว่าจ้างผู้ประกอบวิชาชีพให้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น
การสอบทานคุณภาพงาน Engagement quality review	การประเมินอย่างมีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและข้อสรุปที่ได้จากการประเมินดังกล่าว ซึ่งดำเนินการโดยผู้สอบทานคุณภาพงานและปฏิบัติเสร็จสิ้นในหรือก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น
ผู้สอบทานคุณภาพงาน Engagement quality reviewer	หุ้นส่วน บุคคลอื่นในสำนักงาน หรือบุคคลภายนอก ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยสำนักงานให้ปฏิบัติงานการสอบทานคุณภาพงาน
กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน Engagement team	หัวหน้าที่รับผิดชอบงานและบุคลากรอื่นที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น และบุคคลอื่นใดที่ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ซึ่งไม่รวมถึงผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ และไม่รวมถึงผู้ตรวจสอบภายในที่ให้ความช่วยเหลือโดยตรงในการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก28–ก29)
กิจการ Entity	หน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามกฎหมาย หน่วยงานทางเศรษฐกิจ หรือส่วนที่แยกระบุได้ของหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายหรือ

	หน่วยงานทางเศรษฐกิจ หรือกลุ่มของหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามกฎหมาย หรือหน่วยงานอื่น หรือส่วนของหน่วยงานเหล่านั้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก30)
หลักฐาน Evidence	ข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ในการให้ข้อสรุปด้านต่าง ๆ ซึ่งให้เกณฑ์สำหรับข้อสรุปและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ ความเพียงพอของหลักฐาน คือ การวัดหลักฐานเชิงปริมาณ ความเหมาะสมของหลักฐาน คือ การวัดหลักฐานเชิงคุณภาพ
สำนักงาน Firm	ผู้ประกอบวิชาชีพ ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจำกัด หรือกิจการในรูปแบบอื่นของผู้ประกอบวิชาชีพ คำว่า “สำนักงาน” ควรหมายถึงคำเรียกอื่นที่เทียบเท่ากัน เมื่อใช้ในกรณีของหน่วยงานภาครัฐ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก31)
การทุจริต Fraud	การกระทำอันตั้งใจโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ซึ่งเป็นผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล พนักงาน หรือบุคคลอื่น ซึ่งมีพฤติกรรมหลอกลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งความได้เปรียบที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ยุติธรรม (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก32–ก33)
วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม Further procedures	วิธีปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงการทดสอบการควบคุม และการตรวจสอบเนื้อหาสาระ เพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้
กลุ่มกิจการ Group	กิจการที่รายงาน ซึ่งมีการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก34)
งานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ Group sustainability assurance engagement	งานที่ให้ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ
ข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ Group sustainability information	ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่รวมข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการหรือหน่วยธุรกิจมากกว่าหนึ่งรายตามหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก35)
ข้อมูลทางการเงินในอดีต Historical financial information	ข้อมูลที่แสดงในรูปแบบทางการเงินของกิจการใดกิจการหนึ่ง (ซึ่งได้มาจากระบบบัญชีของกิจการนั้นเป็นส่วนใหญ่) เกี่ยวกับ

	เหตุการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผ่านมาในอดีต หรือเกี่ยวกับสภาวะหรือสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ ณ เวลาใด เวลาหนึ่งในอดีต
ผู้ใช้ข้อมูล Intended users	บุคคลหรือกลุ่มบุคคล หรือองค์กรหรือกลุ่มขององค์กร ที่ผู้ประกอบวิชาชีพคาดว่าจะใช้รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ในบางกรณี อาจมีผู้ใช้ข้อมูลที่นอกเหนือจากผู้รับรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนที่ระบุไว้ในรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก36–ก38)
หน่วยงานตรวจสอบภายใน Internal audit function	หน่วยงานภายในกิจการที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นและกิจกรรมการให้คำปรึกษา ซึ่งได้รับการออกแบบเพื่อประเมินและปรับปรุงประสิทธิผลของการกำกับดูแลกิจการ การบริหารความเสี่ยงและกระบวนการการควบคุมภายใน
ผู้บริหาร Management	บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความรับผิดชอบด้านการบริหารเพื่อการดำเนินงานของกิจการ สำหรับกิจการบางแห่งในบางประเทศ ผู้บริหารรวมถึงผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลบางคนหรือทุกคน เช่น กรรมการบริหารในคณะกรรมการกำกับดูแลหรือผู้บริหารที่เป็นเจ้าของกิจการ เป็นต้น
ผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร Management's expert	บุคคลหรือองค์กรที่มีความเชี่ยวชาญในด้านอื่นนอกเหนือจากการให้ความเชื่อมั่น ซึ่งกิจการใช้ผลงานในด้านความเชี่ยวชาญนั้นเพื่อช่วยกิจการในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน
การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง Misstatement	ความแตกต่างระหว่างการเปิดเผยข้อมูลและการวัดหรือการประเมินที่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจเกิดขึ้นจากข้อผิดพลาดหรือจากการทุจริต อาจเป็นเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ และรวมถึงการละเว้นข้อมูลหรือการให้ข้อมูลที่ทำให้การนำเสนอของการเปิดเผยข้อมูลเกิดความคลุมเครือ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก417, ก473 และ ก479)
การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงของข้อมูลอื่น Misstatement of the other information	การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงของข้อมูลอื่นเกิดขึ้นเมื่อข้อมูลอื่นแสดงไม่ถูกต้องหรือทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อน (รวมถึง การละเว้นข้อมูลหรือการทำให้ข้อมูลที่จำเป็นต่อ

	การทำความเข้าใจอย่างเหมาะสมในเรื่องที่มีการเปิดเผยไว้ในข้อมูลอื่นเกิดความคลุมเครือ)
เครือข่าย Network	โครงสร้างขนาดใหญ่ที่ (ก) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และ (ข) มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเพื่อการแบ่งปันกำไรหรือต้นทุน หรือมีความเป็นเจ้าของร่วมกัน มีการควบคุมหรือผู้บริหารร่วมกัน มีนโยบายหรือวิธีปฏิบัติในการบริหารคุณภาพร่วมกัน มีกลยุทธ์ทางธุรกิจร่วมกัน มีการใช้ชื่อทางการค้าร่วมกัน หรือมีทรัพยากรทางวิชาชีพที่มีนัยสำคัญร่วมกัน
สำนักงานเครือข่าย Network firm	สำนักงานหรือกิจการที่อยู่ในเครือข่ายของสำนักงาน
การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ Non-compliance with laws and regulations	การละเว้นการกระทำหรือกระทำการใด ๆ โดยกิจการหรือโดยผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล โดยผู้บริหารหรือโดยบุคคลอื่นที่ปฏิบัติงานตามการสั่งการของกิจการ ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเป็นการขัดต่อกฎหมายหรือข้อบังคับ การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับไม่รวมถึงกระทำผิดในลักษณะส่วนตัวโดยไม่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมของกิจการ
ข้อมูลอื่น Other information	ข้อมูลที่อยู่นอกเหนือขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ ซึ่งรวมอยู่ในเอกสารหรือชุดเอกสารที่มีข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวข้อง
หุ้นส่วน Partner	บุคคลใด ๆ ที่มีอำนาจหน้าที่ในการกระทำการเพื่อผูกพันสำนักงานในเรื่องที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานบริการทางวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก39)
ความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงาน Performance materiality	จำนวนหนึ่งหรือหลายจำนวนที่ผู้ประกอบวิชาชีพกำหนดขึ้น ณ ระดับที่มีค่าน้อยกว่าจำนวนที่ถือว่ามีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณ เพื่อลดโอกาสให้อยู่ในระดับต่ำอย่างเหมาะสมที่จำนวนรวมของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ถูกแก้ไขและไม่ถูกตรวจพบในการเปิดเผยข้อมูลนั้นจะเป็นจำนวนที่มีสาระสำคัญ

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

บุคลากร Personnel	หุ้นส่วนและพนักงานในสำนักงาน
ผู้ประกอบวิชาชีพ Practitioner	บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ปฏิบัติงาน (โดยทั่วไปคือหัวหน้าที่รับผิดชอบงานหรือสมาชิกอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานหรือสำนักงาน แล้วแต่กรณี) กรณีที่มาตรฐานฉบับนี้แสดงความประสงค์อย่างชัดแจ้งว่าข้อกำหนดหรือความรับผิดชอบนั้นต้องปฏิบัติโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน คำว่า “หัวหน้าที่รับผิดชอบงาน” จะนำมาใช้แทน “ผู้ประกอบวิชาชีพ”
ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ Practitioner’s expert	บุคคลหรือองค์กรที่มีความชำนาญในด้านอื่นนอกเหนือจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นเพื่อช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพอาจเป็นผู้เชี่ยวชาญภายในสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ (ซึ่งเป็นหุ้นส่วนหรือพนักงาน (รวมถึงพนักงานชั่วคราว) ของสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพหรือสำนักงานเครือข่าย) หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญภายนอกสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ
การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ Professional judgment	การนำการฝึกอบรม ความรู้ และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องในบริบทของมาตรฐานงานที่ให้ความเชื่อมั่น และข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง มาใช้ในการตัดสินใจอย่างรอบรู้เกี่ยวกับการดำเนินการที่เหมาะสมตามสถานการณ์ของงาน
การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ Professional skepticism	ทัศนคติที่รวมถึงความรู้สึกนึกคิดในการตั้งข้อสงสัย การใช้วิจารณญาณในการประเมินสถานการณ์ที่อาจชี้ให้เห็นถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเกิดจากข้อผิดพลาดหรือการทุจริต และการประเมินหลักฐานอย่างระมัดระวัง
มาตรฐานวิชาชีพ Professional standards	มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง
ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง Relevant ethical requirements	หลักการของจรรยาบรรณวิชาชีพและข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบวิชาชีพในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยข้อกำหนดตามประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

	ด้านความยั่งยืน รวมทั้งข้อกำหนดของแต่ละประเทศที่เข้มงวดกว่า หรือข้อกำหนดทางวิชาชีพหรือข้อกำหนดในกฎหมายและข้อบังคับที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมเป็นผู้กำหนด ซึ่งอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับข้อกำหนดตามประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก62–ก63)
ขอบเขตการรายงาน Reporting boundary	กิจกรรม การดำเนินงาน ความสัมพันธ์ หรือทรัพยากรที่จะรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการ เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ขอบเขตการรายงานจะถูกกำหนดตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก40–ก41)
ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ Risk of material misstatement	ความเสี่ยงที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนจะแสดงขัดต่อข้อเท็จจริงในสาระสำคัญก่อนการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น
วิธีการประเมินความเสี่ยง Risk assessment procedures	วิธีปฏิบัติงานที่ออกแบบและปฏิบัติ (ก) ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาดในระดับการเปิดเผยข้อมูล และ (ข) ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ของการเปิดเผยข้อมูลในระดับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้
พนักงาน Staff	ผู้ประกอบวิชาชีพที่ไม่ใช่หุ้นส่วน ซึ่งรวมถึงผู้เชี่ยวชาญที่สำนักงานว่าจ้างให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพในสำนักงาน
วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระ Substantive procedures	วิธีการตรวจสอบที่ถูกออกแบบเพื่อตรวจพบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระประกอบด้วยการทดสอบรายละเอียด และการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก42)

ความรู้ความสามารถด้านความยั่งยืน Sustainability competence	ความรู้ความสามารถในเรื่องความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และในการวัดหรือการประเมินของเรื่องความยั่งยืนเหล่านั้น
ข้อมูลด้านความยั่งยืน Sustainability information	ข้อมูลด้านความยั่งยืน คือข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก43) เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน (ก) ข้อมูลด้านความยั่งยืนเกิดจากการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ (ข) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น เทียบเท่ากับ “ข้อมูลที่ให้ความเชื่อมั่น” ในมาตรฐานงานที่ให้ความเชื่อมั่นฉบับอื่น (ค) การอ้างอิงถึง “ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน” มีวัตถุประสงค์เพื่อให้หมายถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่กิจการจะรายงาน และมักใช้ในบริบทของความรู้เบื้องต้นของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับสถานการณ์ของงาน (ง) หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ครอบคลุมข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่กิจการรายงาน คำว่า “ข้อมูลด้านความยั่งยืน” นั้นหมายความถึงข้อมูลที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก44)
เรื่องความยั่งยืน Sustainability matters	เรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม สังคม การกำกับดูแล หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืนอื่น ๆ ที่กำหนดหรืออธิบายไว้ในกฎหมายหรือข้อบังคับ หรือแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้อง หรือที่กำหนดโดยกิจการเพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดทำหรือนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืน เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน เรื่องความยั่งยืนที่ถูกวัดหรือประเมินตามหลักเกณฑ์มีความหมายเทียบเท่ากับ “เรื่องที่ให้ความเชื่อมั่น” ในมาตรฐานงานที่ให้ความเชื่อมั่นฉบับอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก45–ก46)
ระบบการควบคุมภายใน System of internal control	ระบบที่ออกแบบ นำไปปฏิบัติ และบำรุงรักษาโดยผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ผู้บริหารและบุคลากรอื่นของกิจการ เพื่อให้ได้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับการบรรลุวัตถุประสงค์

	ของกิจการด้านกิจกรรมทางธุรกิจที่ยั่งยืนและความน่าเชื่อถือด้านการรายงานเกี่ยวกับความยั่งยืน ด้านความมีประสิทธิผลและความมีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และด้านการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืน คำว่า “การควบคุม” หมายถึง นโยบายหรือวิธีปฏิบัติที่กิจการกำหนดขึ้นมาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้านการควบคุมของผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลที่เกี่ยวข้องกับแง่มุมใดแง่มุมหนึ่งหรือมากกว่าขององค์ประกอบของระบบการควบคุมภายใน
ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล Those charged with governance	บุคคลหรือกลุ่มบุคคล องค์กรหรือกลุ่มขององค์กร (เช่น ผู้ดูแลผลประโยชน์ของกิจการ) ที่มีความรับผิดชอบในการกำกับดูแลเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางเชิงกลยุทธ์ของกิจการและภาระเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อผลการปฏิบัติงานของกิจการ ซึ่งรวมถึงการกำกับดูแลกระบวนการในการจัดทำรายงานความยั่งยืน สำหรับกิจการบางแห่งในบางประเทศ ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลอาจรวมถึงบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการบริหารด้วย เช่น กรรมการบริหารในคณะกรรมการกำกับดูแลของกิจการภาคเอกชนหรือองค์กรภาครัฐ หรือผู้บริหารที่เป็นเจ้าของกิจการ
การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไข Uncorrected misstatements	การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ผู้ประกอบวิชาชีพรวบรวมได้ระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นและยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง

ข้อกำหนด

การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน

การปฏิบัติตามมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

19. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับนี้ และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก47)

20. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่แสดงว่าได้ปฏิบัติตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับนี้ หรือมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่น เว้นแต่ผู้ประกอบวิชาชีพได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานฉบับนี้ และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้องเป็นที่เรียบร้อยแล้ว (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก47–ก48)

เนื้อหาของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน

21. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาทั้งหมดของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงคำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่นเพื่อจะได้เข้าใจวัตถุประสงค์และนำข้อกำหนดไปใช้อย่างเหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก49–ก54)

การปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

22. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดแต่ละข้อของมาตรฐานฉบับนี้ และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้อง เว้นแต่ข้อกำหนดนั้นไม่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นเนื่องจากข้อกำหนดนั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขบางประเภทและเงื่อนไขนั้นไม่เกิดขึ้น ข้อกำหนดที่นำมาปฏิบัติสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดหรืออย่างสมเหตุสมผลแสดงด้วยตัวอักษร “L” (ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) หรือ “R” (ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล) ตามลำดับ ต่อจากหมายเลขย่อหน้า หากข้อกำหนดให้ใช้ทั้งงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (แต่ในลักษณะที่แตกต่างกัน) ข้อกำหนดดังกล่าวจะแสดงในรูปแบบคอลัมน์ด้วยตัวอักษร “L” (ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) และ “R” (ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล) (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก55)

23. ภายใต้สถานการณ์พิเศษ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ในสถานการณ์ดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องใช้วิธีปฏิบัติงานที่เป็นทางเลือกอื่นเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของข้อกำหนดนั้น ความจำเป็นที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อข้อกำหนดนั้นเกี่ยวกับการใช้วิธีปฏิบัติงานที่เฉพาะเจาะจง และวิธีปฏิบัติงานนั้นจะไม่มีประสิทธิผลในการบรรลุจุดมุ่งหมายของข้อกำหนดนั้นในสถานการณ์เฉพาะในงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก56)

เอกสารหลักฐานในกรณีที่มีการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

24. หากในสถานการณ์ที่ไม่ปกติ ผู้ประกอบวิชาชีพเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องข้อใดข้อหนึ่งในมาตรฐานฉบับนี้ หรือมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องบันทึกว่าวิธีการที่เป็นทางเลือกที่ใช้สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายของข้อกำหนดนั้นได้อย่างไร และเหตุผลของการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก57)

การไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์

25. หากผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของมาตรฐานฉบับนี้ หรือมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้องกับงานที่ปฏิบัติ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าการไม่บรรลุวัตถุประสงค์นั้นทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องให้ข้อสรุปที่เปลี่ยนแปลงไปหรือถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ (กรณีที่การถอนตัวนั้นสามารถทำได้ตามกฎหมายและข้อบังคับ) การไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของมาตรฐานฉบับนี้ หรือมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่น

ด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้องถือเป็นเรื่องที่มีนัยสำคัญที่จำเป็นต้องมีการจัดทำเอกสารหลักฐานตามที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 69

การตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่น

26. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องตอบรับงานหรือคงไว้ซึ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่นก็ต่อเมื่อ

(ก) ผู้ประกอบวิชาชีพไม่พบเหตุผลให้เชื่อว่าจะไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงความเป็นอิสระ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก58–ก64)

(ข) ผู้ประกอบวิชาชีพพึงพอใจว่ากลุ่มบุคคลที่จะปฏิบัติงานให้ความเชื่อมั่นโดยรวมมีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถที่เหมาะสม (รวมถึงมีเวลาที่เพียงพอ) ในการปฏิบัติงาน และ

(ค) เกณฑ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้รับการตกลงโดย

(1) การยืนยันว่าเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นมีอยู่จริง (ดูย่อหน้าที่ 76 เพิ่มเติม) และ

(2) การยืนยันว่ามีความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพและผู้ว่าจ้างงานเกี่ยวกับข้อตกลงของงาน ซึ่งรวมถึงความรับผิดชอบในการรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ (ดูย่อหน้าที่ 85 เพิ่มเติม)

27. ถ้าผู้ว่าจ้างกำหนดข้อจำกัดต่อขอบเขตของงานของผู้ประกอบวิชาชีพ ที่ระบุในข้อตกลงในการรับงานที่ถูกเสนอ ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าข้อจำกัดจะเป็นผลให้ผู้ประกอบวิชาชีพไม่แสดงความเห็นหรือไม่ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่รับงานนั้นในฐานะงานที่ให้ความเชื่อมั่น เว้นแต่กำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับที่ให้ทำเช่นนั้น

28. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องพิจารณาให้แน่ใจว่าได้มีการปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานเกี่ยวกับการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้าและงานที่ให้ความเชื่อมั่น และข้อสรุปของเรื่องดังกล่าวมีความเหมาะสมในการรับงาน ตามย่อหน้าที่ 26 (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก65–ก67)

29. ถ้าหัวหน้าที่รับผิดชอบงานได้รับข้อมูลที่อาจเป็นเหตุให้สำนักงานปฏิเสธงาน หากสำนักงานได้ทราบข้อมูลดังกล่าวก่อนการตอบรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้า หรืองานใด ๆ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องสื่อสารข้อมูลดังกล่าวไปยังสำนักงานทันที เพื่อให้สำนักงานและหัวหน้าที่รับผิดชอบงานสามารถดำเนินการที่จำเป็นได้

การบริหารคุณภาพระดับสำนักงาน

30. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องเป็นสมาชิกของสำนักงานที่ถือปฏิบัติตาม (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก68–ก72)

(ก) มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 หรือ

(ข) ข้อกำหนดทางวิชาชีพ หรือข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับ ที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมพิจารณาแล้วว่าอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก73–ก74)

การบริหารคุณภาพระดับงาน

ความรับผิดชอบโดยรวมในการบริหารและการได้มาซึ่งคุณภาพ

31. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องรับผิดชอบโดยรวมในการบริหารและการได้มาซึ่งคุณภาพของงาน และต้องมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมตลอดการปฏิบัติงาน จนถึงระดับที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีเกณฑ์ในการพิจารณาว่าดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญที่ใช้และข้อสรุปที่ได้มีความเหมาะสมแล้ว ภายใต้ลักษณะและสถานการณ์ของงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก75–ก79)

32. หากหัวหน้าที่รับผิดชอบงานมอบหมายการออกแบบหรือการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ภาระกิจ หรือการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดของมาตรฐานฉบับนี้ให้แก่สมาชิกอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน เพื่อช่วยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานฉบับนี้ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานยังต้องรับผิดชอบโดยรวมในการบริหารและได้มาซึ่งคุณภาพของงานโดยการกำหนดแนวทางและการควบคุมดูแลสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน และการสอบทานงานของสมาชิกเหล่านั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก80)

ลักษณะของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน

33. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก81–ก83)

(ก) มีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถในทักษะและเทคนิคในการให้ความเชื่อมั่นซึ่งได้รับการพัฒนาจากการฝึกอบรมและนำไปปฏิบัติอย่างกว้างขวาง

(ข) มีความเข้าใจในข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงเรื่องความเป็นอิสระที่เกี่ยวข้องกับลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และ

(ค) มีความรู้ความสามารถด้านความยั่งยืนเพียงพอที่จะรับผิดชอบต่อการให้ข้อสรุปจากการปฏิบัติงานได้

ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับความเป็นอิสระ

34. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับความเป็นอิสระ ซึ่งประกอบด้วย (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก58–ก61 และ ก64)

(ก) ข้อกำหนดของประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รวมทั้งข้อกำหนดของประเทศนั้น ๆ ที่เข้มงวดกว่า หรือ

(ข) ข้อกำหนดทางวิชาชีพ หรือข้อกำหนดของกฎหมายหรือข้อบังคับ ที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมได้ได้พิจารณาแล้วว่าอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับประมวลจรรยาบรรณ

ของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก62–ก63)

35. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องรับผิดชอบในการทำให้สมาชิกอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีความตระหนักเกี่ยวกับข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องซึ่งเหมาะสมกับลักษณะและสถานการณ์ของงาน รวมทั้งนโยบายหรือวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้องของสำนักงาน ซึ่งรวมถึงนโยบายหรือวิธีปฏิบัติที่จัดการกับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก84–ก85)

(ก) การระบุ การประเมิน และการจัดการกับอุปสรรคต่อการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับความเป็นอิสระ

(ข) สถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดการฝ่าฝืนข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง (ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับความเป็นอิสระ) และความรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานเมื่อทราบว่ามีการฝ่าฝืนเกิดขึ้น และ

(ค) ความรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานเมื่อทราบว่ากิจการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ

36. หากหัวหน้าที่รับผิดชอบงานได้ทราบเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องประเมินอุปสรรคดังกล่าวโดยปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน โดยใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากสำนักงาน กลุ่มผู้ปฏิบัติงานหรือแหล่งอื่น และต้องดำเนินการอย่างเหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก85–ก86)

37. ตลอดการปฏิบัติงาน หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องมีความตื่นตัว (โดยการสังเกตการณ์และการสอบถามที่จำเป็น) เกี่ยวกับการฝ่าฝืนข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องโดยสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน หากหัวหน้าที่รับผิดชอบงานได้ทราบเรื่องต่าง ๆ ไม่ว่าจากระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงานหรือจากแหล่งอื่น ที่แสดงว่าสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานฝ่าฝืนข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องพิจารณาถึงการดำเนินการที่เหมาะสมโดยขอคำปรึกษากับบุคคลอื่นในสำนักงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก86)

ทักษะและเทคนิคในการให้ความเชื่อมั่น การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ และการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ

38. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องนำเอาทักษะและเทคนิคในการให้ความเชื่อมั่นมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการปฏิบัติงานที่เป็นระบบและทำซ้ำอย่างต่อเนื่อง

39. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องวางแผนและปฏิบัติงานโดยใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพและตระหนักว่าอาจมีสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก87–ก92)

40. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการวางแผนและปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงการกำหนดลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก93–ก95)

ทรัพยากรของงาน

41. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องพิจารณาว่า สำนักงานได้มอบหมายหรือจัดหาทรัพยากรที่เพียงพอและเหมาะสมในการปฏิบัติงานให้กลุ่มผู้ปฏิบัติงานในเวลาที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงลักษณะและสถานการณ์ของงาน นโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน และการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก96–ก97)

42. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องพิจารณาว่าสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพและผู้ตรวจสอบภายในที่ให้ความช่วยเหลือโดยตรงในการปฏิบัติงาน โดยรวมแล้วมีความรู้ความสามารถด้านความยั่งยืนที่เหมาะสม มีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถในทักษะและเทคนิคในการให้ความเชื่อมั่น และมีเวลาเพียงพอในการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก98–ก102)

43. หากผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจได้มาซึ่งหลักฐานจากการใช้ผลงานของสำนักงานอื่นที่ไม่ใช่สำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องพิจารณาว่าหัวหน้าที่รับผิดชอบงานจะสามารถมีส่วนร่วมกับงานดังกล่าวได้อย่างเพียงพอและเหมาะสมหรือไม่ ทั้งนี้ เมื่อหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก103–ก106)

    (ก) สามารถมีส่วนร่วมกับงานนั้นได้อย่างเพียงพอและเหมาะสม สำนักงานดังกล่าวถือเป็นผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มและกลุ่มบุคคลที่ปฏิบัติงานดังกล่าวถือเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 46–49 สำหรับงานนั้น

    (ข) ไม่สามารถมีส่วนร่วมกับงานนั้นได้อย่างเพียงพอและเหมาะสม สำนักงานดังกล่าวถือเป็นผู้ประกอบวิชาชีพอื่น และผู้ประกอบวิชาชีพนั้นต้องปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 50–55 สำหรับงานนั้น

44. จากผลการปฏิบัติตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 41–43 หากหัวหน้าที่รับผิดชอบงานพิจารณาแล้วเห็นว่าทรัพยากรที่ได้รับมอบหมายหรือจัดหาให้นั้นไม่เพียงพอหรือไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ของงาน หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องดำเนินการอย่างเหมาะสม ซึ่งรวมถึงการสื่อสารกับบุคคลที่เหมาะสมในสำนักงานเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องจัดสรรหรือมอบหมายทรัพยากรเพิ่มเติมหรือทรัพยากรทางเลือกให้กับการปฏิบัติงานนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก107–ก109)

45. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องรับผิดชอบในการใช้ทรัพยากรที่ได้รับมอบหมายหรือจัดหาให้กลุ่มผู้ปฏิบัติงานอย่างเหมาะสม ให้สอดคล้องกับลักษณะและสถานการณ์ของงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก110)

การกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทาน

46. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องรับผิดชอบในการกำหนดแนวทางและควบคุมดูแลสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน และสอบทานงานของสมาชิกเหล่านั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก111–ก116)

47. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องพิจารณาว่าลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการกำหนดแนวทางการควบคุมดูแล และการสอบทานงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก117–ก118)

(ก) ได้มีการวางแผนและปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน มาตรฐานวิชาชีพ และข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง และ

(ข) เหมาะสมต่อลักษณะและสถานการณ์ของงาน และทรัพยากรที่สำนักงานมอบหมายหรือจัดหาให้แก่กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

48. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องสอบทานเอกสารหลักฐานของงาน ณ เวลาต่าง ๆ ที่เหมาะสมระหว่างการปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวกับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก119–ก121 และ ก173)

(ก) เรื่องต่าง ๆ ที่มีนัยสำคัญ

(ข) การใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญ ซึ่งรวมถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ยากหรือที่น่าจะมีข้อโต้แย้งที่พบในระหว่างการปฏิบัติงาน และข้อสรุปที่ได้ และ

(ค) เรื่องอื่น ๆ ที่ในดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน

49. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องสอบทานการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นทางการใด ๆ ไปยังผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล หรือหน่วยงานกำกับดูแลก่อนที่จะสื่อสารออกไป (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก122)

การใช้ผลงานของผู้อื่น

การใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น

50. หากผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจได้มาซึ่งหลักฐานจากการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก123–ก124)

(ก) ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกับการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก125–ก126)

(ข) ประเมินว่าผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นมีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถที่จำเป็นสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก127)

(ค) ประเมินว่าลักษณะ ขอบเขต และวัตถุประสงค์ของงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นเหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก128)

(ง) พิจารณาว่าหลักฐานที่ได้มาจากผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก124)

51. ในการประเมินตามย่อหน้าที่ 50(ค) และการพิจารณาตามย่อหน้าที่ 50(ง) หากผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนจะใช้รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ซึ่งถูกออกแบบเพื่อใช้โดยกิจการผู้ใช้บริการและผู้ประกอบวิชาชีพที่ให้ความเชื่อมั่นอื่น ๆ ทั้งห่วงโซ่คุณค่า (เรียกในมาตรฐาน

ฉบับนี้ว่า รายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่า) ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่ารายงานที่ให้ความเชื่อมั่นดังกล่าวให้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ โดยการประเมินว่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก129–ก131 และ ก291)

(ก) คำอธิบายของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้และผลของการปฏิบัติงานเหล่านั้นเหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ และ

(ข) มาตรฐานที่ใช้ในการออกรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นเพียงพอหรือไม่

52. หากผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจในการได้มาซึ่งหลักฐานเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการควบคุมตามย่อหน้าที่ 119R หรือ 120L (ในกรณีที่เหมาะสม) ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่ามีการควบคุมส่วนเสริมของกิจการที่ใช้บริการที่ระบุในรายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่าหรือรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอื่นของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น เกี่ยวข้องกับกิจการที่ใช้บริการหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก130)

53. ในการพิจารณาตามย่อหน้าที่ 50(ง) ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสื่อสารกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่นตามที่จำเป็นตามสถานการณ์เกี่ยวกับประเด็นที่พบจากผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก132–ก133)

54. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่ามีความจำเป็นที่จะต้องสอบทานเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมสำหรับงานที่ปฏิบัติโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่นหรือไม่ และถ้าจำเป็น จะสอบทานมากน้อยเพียงใด (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก134)

55. หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าหลักฐานที่ได้มาจากผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นไม่เพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึงเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถได้มาซึ่งข้อมูลเพื่อใช้พิจารณา หรือเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพไม่พอใจว่าการสื่อสารกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง

(ก) พิจารณาว่าผู้ประกอบวิชาชีพสามารถได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอจากวิธีปฏิบัติงานที่เป็นทางเลือกหรือไม่ และ

(ข) หากไม่สามารถได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอจากวิธีปฏิบัติงานที่เป็นทางเลือก พิจารณาถึงผลกระทบต่อการปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงการพิจารณาว่ามีการจำกัดขอบเขตหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก135)

การใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ

56. หากผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก136–ก140)

(ก) ประเมินว่าผู้เชี่ยวชาญนั้นมีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถที่จำเป็น และมีความเที่ยงธรรม เพื่อวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก141–ก145)

(ข) ในการประเมินความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ สอบถามเกี่ยวกับผลประโยชน์และความสัมพันธ์ ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก145–ก147)

(ค) ได้มาซึ่งความเข้าใจที่เพียงพอเกี่ยวกับสาขาความเชี่ยวชาญของผู้เชี่ยวชาญนั้น เพื่อพิจารณาลักษณะ ขอบเขต และวัตถุประสงค์ของงานของผู้เชี่ยวชาญนั้น เพื่อวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก148–ก149)

(ง) ตกลงกับผู้เชี่ยวชาญ (เป็นลายอักษร หากเหมาะสม) เกี่ยวกับ

(1) ลักษณะ ขอบเขต และวัตถุประสงค์ของงานของผู้เชี่ยวชาญนั้น และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก149–ก150)

(2) บทบาทและความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบวิชาชีพและผู้เชี่ยวชาญนั้น ซึ่งรวมถึงลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการสื่อสารระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพและผู้เชี่ยวชาญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก138–ก139)

57. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินความเพียงพอของงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก137 และ ก151)

(ก) ความเกี่ยวข้องและความสมเหตุสมผลของเรื่องที่พบหรือข้อสรุปของผู้เชี่ยวชาญ และความสอดคล้องกับหลักฐานอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้มา

(ข) หากผลงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นเกี่ยวข้องกับการใช้ข้อสมมติและวิธีการที่มีนัยสำคัญ ความเกี่ยวข้องและความสมเหตุสมผลของข้อสมมติและวิธีการนั้นในสถานการณ์นั้น ๆ

(ค) หากผลงานของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลดิบ ซึ่งมีนัยสำคัญต่อผลงานของผู้เชี่ยวชาญ ความเกี่ยวข้อง ความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลดิบนั้น

58. หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพไม่เพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง

(ก) ตกลงกับผู้เชี่ยวชาญผู้นั้นเกี่ยวกับลักษณะและขอบเขตของงานที่ผู้เชี่ยวชาญผู้นั้นจะต้องทำเพิ่มเติม หรือ

(ข) ใช้วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมตามความเหมาะสมแก่สถานการณ์

การใช้ผลงานของหน่วยงานตรวจสอบภายใน

59. หากผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนจะใช้ผลงานของหน่วยงานตรวจสอบภายใน ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก152–ก154)

(ก) ประเมินระดับที่สถานะภายในองค์กรของหน่วยงานตรวจสอบภายใน รวมทั้งนโยบายและวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง สนับสนุนความเที่ยงธรรมของผู้ตรวจสอบภายใน

(ข) ประเมินระดับความรู้ความสามารถของหน่วยงานตรวจสอบภายใน ซึ่งรวมถึงเรื่องความยั่งยืนและหลักเกณฑ์ที่ใช้

(ค) ประเมินว่าหน่วยงานตรวจสอบภายในใช้วิธีการที่เป็นระบบและเป็นระเบียบแบบแผน (ซึ่งรวมถึงการควบคุมคุณภาพ) หรือไม่

(ง) พิจารณาว่าจะใช้ผลงานใดของหน่วยงานตรวจสอบภายในหรือไม่ และใช้ในขอบเขตใด

(จ) พิจารณาว่าผลงานนั้นของหน่วยงานตรวจสอบภายในเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่

การสื่อสารระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในงานที่ให้ความเชื่อมั่น

60. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องรับผิดชอบในการพิจารณาว่ามีการสื่อสารเกิดขึ้น ในเวลาที่เหมาะสม ตลอดการปฏิบัติงานระหว่างกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน และ ในกรณีที่เหมาะสม ผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ และหน่วยงานตรวจสอบภายใน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก155–ก159)

การปรึกษาหารือ

61. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องรับผิดชอบในการทำให้กลุ่มผู้ปฏิบัติงานได้รับการปรึกษาหารือเกี่ยวกับ

(ก) เรื่องที่ยากหรือที่น่าจะมีข้อโต้แย้ง รวมทั้งเรื่องต่าง ๆ ที่นโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานกำหนดให้มีการปรึกษาหารือ และ

(ข) เรื่องอื่น ๆ ที่ ในดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน ต้องมีการปรึกษาหารือ

การสอบทานคุณภาพงาน

62. สำหรับงานซึ่งกำหนดให้มีการสอบทานคุณภาพงานตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 หรือตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องปรึกษาหารือเรื่องที่มีนัยสำคัญและการใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงาน (รวมถึงที่พบระหว่างการสอบทานคุณภาพงาน) กับผู้สอบทานคุณภาพงาน

การติดตามผลและการแก้ไข

63. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก160–ก161)

(ก) พิจารณาข้อมูลที่ได้จากกระบวนการติดตามผลและแก้ไขของสำนักงานที่สำนักงานสื่อสารให้ทราบ ซึ่งรวมถึงข้อมูลจากกระบวนการติดตามผลและแก้ไขของเครือข่ายและสำนักงานอื่นในเครือข่าย (ในกรณีที่เกี่ยวข้อง) และ

(ข) พิจารณาว่าข้อมูลดังกล่าวอาจมีผลกระทบต่อการปฏิบัติงานหรือไม่ และถ้ามี ต้องมีการดำเนินการที่เหมาะสม

การทุจริตและการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ

64. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องคงไว้ซึ่งการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพตลอดระยะเวลาการปฏิบัติงาน โดยตระหนักถึงความเป็นไปได้ที่อาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง อันเป็นสาระสำคัญ ซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริต โดยไม่คำนึงถึงประสบการณ์ในอดีตของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความซื่อสัตย์และความน่าเชื่อถือของผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลของกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก162)

65. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องคงไว้ซึ่งความตื่นตัวถึงความเป็นไปได้ว่าวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในระหว่างการปฏิบัติงานอาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพทราบการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ

66. ในกรณีที่ไม่พบว่ามีการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของกิจการนอกจากที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 65 และ 111–112

67. หากผู้ประกอบวิชาชีพพบการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือกรณีของการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่ากฎหมายข้อบังคับ หรือข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก163–ก165, ก434)

    (ก) กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรายงานต่อหน่วยงานกำกับดูแลภายนอกกิจการที่เหมาะสม หรือไม่ หรือ

    (ข) กำหนดความรับผิดชอบในการรายงานสถานการณ์นั้นต่อหน่วยงานกำกับดูแลภายนอกกิจการที่เหมาะสมหรือไม่

การสื่อสารกับผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล

68. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสื่อสารกับผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลในเวลาที่เหมาะสมระหว่างการปฏิบัติงานเกี่ยวกับเรื่องที่มีนัยสำคัญ ซึ่งตามดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพแล้ว เห็นว่าสมควรได้รับความสนใจจากผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก166–ก170)

เอกสารหลักฐานของงาน

ข้อกำหนดทั่วไปในการจัดทำเอกสารหลักฐานของงาน

รูปแบบ เนื้อหา และขอบเขตของเอกสารหลักฐานของงาน

69. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องจัดทำเอกสารหลักฐานของงานในเวลาที่เหมาะสม ซึ่งเอกสารหลักฐานนั้นต้องบันทึกเกณฑ์ในการจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เพียงพอและเหมาะสม เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพที่มีประสบการณ์การให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นมาก่อนสามารถเข้าใจเกี่ยวกับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก171–ก173)

(ก) ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับนี้ มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้อง และข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

(ข) ผลของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ และหลักฐานที่ได้รับ และ

(ค) เรื่องที่สำคัญที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น ข้อสรุปที่ได้ และดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพที่มีนัยสำคัญที่ใช้ในการได้มาซึ่งข้อสรุปเหล่านั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก174–ก176)

70. ในการจัดทำเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องบันทึก (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก177–ก178)

(ก) ลักษณะเฉพาะที่ระบุรายการหรือเรื่องที่ทำการทดสอบ

(ข) บุคคลที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น และวันที่ที่งานนั้นเสร็จสิ้น และ

(ค) บุคคลที่สอบทานงานให้ความเชื่อมั่น และวันที่และขอบเขตของการสอบทานดังกล่าว

71. เอกสารหลักฐานของงานต้องรวมถึงการปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องที่มีนัยสำคัญกับผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล และบุคคลอื่น ซึ่งรวมถึงลักษณะของเรื่องที่มีนัยสำคัญที่ได้ปรึกษาหารือ ตลอดจนวันที่และบุคคลที่ได้ปรึกษาหารือด้วย (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก179)

การรวบรวมแฟ้มงานขั้นสุดท้าย

72. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวบรวมเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่นไว้ในแฟ้มงานและดำเนินการให้กระบวนการรวบรวมแฟ้มงานขั้นสุดท้ายเสร็จสมบูรณ์ในเวลาที่เหมาะสม ภายหลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น หลังจากรวบรวมแฟ้มงานขั้นสุดท้ายเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่ลบหรือทิ้งเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่นใด ๆ ก่อนที่จะสิ้นสุดระยะเวลาการเก็บรักษาแฟ้มงานนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก180–ก182)

73. ในสถานการณ์อื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่กล่าวในย่อหน้าที่ 212 เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพเห็นว่าจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนเอกสารหลักฐานของงานที่มีอยู่ หรือเพิ่มเอกสารหลักฐานของงาน ภายหลังจากการรวบรวมแฟ้มงานที่ให้ความเชื่อมั่นขั้นสุดท้ายเสร็จสมบูรณ์แล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องบันทึกเรื่องดังต่อไปนี้ ไม่ว่าลักษณะของการปรับเปลี่ยนหรือการเพิ่มเติมดังกล่าวจะเป็นเช่นไร

(ก) เหตุผลที่เฉพาะเจาะจงในการปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมเอกสารหลักฐานของงาน และ

(ข) วันที่และบุคคลที่ปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมเอกสารหลักฐานของงาน ตลอดจนวันที่และบุคคลที่สอบทานการปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมนั้น

เอกสารหลักฐานของงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารคุณภาพ

74. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวมเรื่องเหล่านี้ในเอกสารหลักฐานของงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก183)

(ก) ประเด็นที่พบเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องและวิธีการแก้ไข

(ข) ข้อสรุปเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่องความเป็นอิสระที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น และการปรึกษาหารือใด ๆ กับสำนักงานที่สนับสนุนข้อสรุปดังกล่าว

(ค) ข้อสรุปที่ได้จากการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้าและงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น และ

(ง) ลักษณะและขอบเขตของการปรึกษาหารือระหว่างการปฏิบัติงานและข้อสรุปของการปรึกษาหารือดังกล่าว

เงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การกำหนดว่าเงื่อนไขเบื้องต้นมีอยู่จริงหรือไม่

75. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องได้มาซึ่งความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสถานการณ์ของงาน ซึ่งรวมถึง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก184)

(ก) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน และ

(ข) ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เสนอมาครอบคลุมข้อมูลด้านความยั่งยืนตามข้อ (ก) ทั้งหมดหรือบางส่วน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก185)

76. เพื่อกำหนดว่าเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีอยู่จริงหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติดังนี้ โดยอาศัยความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสถานการณ์ของงานและการปรึกษาหารือกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก184, ก186–ก187)

(ก) พิจารณาว่ากิจการมีกระบวนการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก187)

(ข) ประเมินว่าบทบาทและความรับผิดชอบของผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล และผู้ว่าจ้างงาน (หากแตกต่างกัน) เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ หรือไม่ ในการดำเนินการดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินด้วยว่าผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) มีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก186(ก), ก188–ก191) และ

(ค) ประเมินว่างานที่ให้ความเชื่อในดังกล่าวมีลักษณะทั้งหมดตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 77–80 หรือไม่

เรื่องความยั่งยืนที่เหมาะสม

77. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าเรื่องความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นมีความเหมาะสมหรือไม่ ในการประเมินดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่าเรื่องความยั่งยืนเหล่านั้นสามารถระบุได้อย่างชัดเจนและสามารถวัดหรือประเมินได้อย่างสม่ำเสมอตาม

หลักเกณฑ์ที่ใช้ เพื่อให้สามารถใช้วิธีปฏิบัติงานกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ได้เพื่อให้ได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก192–ก193)

ความเหมาะสมและความพร้อมใช้งานของหลักเกณฑ์

78. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าหลักเกณฑ์ที่ผู้ประกอบวิชาชีพคาดว่ากิจการจะใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ของงานนั้น ๆ และจะถูกทำให้พร้อมใช้งานสำหรับผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ ในการประเมินดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง

(ก) ประเมินว่ามีหลักเกณฑ์สำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนทุกชนิดที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก194)

(ข) ระบุแหล่งที่มาของหลักเกณฑ์ ซึ่งรวมถึงพิจารณาว่าเกณฑ์เหล่านั้นเป็นหลักเกณฑ์ของแม่บทหรือหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น หรือมีทั้งสองประเภทผสมกัน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก195–ก198, ก331)

(ค) ประเมินว่าหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้หรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก199–ก201, ก332–ก335)

(1) ความเกี่ยวข้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก336–ก337)

(2) ความครบถ้วน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก338)

(3) ความน่าเชื่อถือ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก339)

(4) ความเป็นกลาง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก340–A341) และ

(5) ความเข้าใจได้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก342) และ

(ง) ประเมินว่าหลักเกณฑ์จะถูกทำให้พร้อมใช้งานสำหรับผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ และอย่างไร (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก202)

หลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อสรุปและการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ

79. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่า

(ก) ผู้ประกอบวิชาชีพคาดว่าจะสามารถได้รับหลักฐานที่จำเป็นเพื่อสนับสนุนข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพได้หรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก203–ก206L) และ

(ข) ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพในรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นจะถูกระบุไว้ในรายงานที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่

วัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผล

80. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นแสดงถึงวัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผลหรือไม่ ในการดำเนินการดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก207–ก208)

(ก) ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ผู้ประกอบวิชาชีพคาดว่าจะสามารถได้รับความเชื่อมั่นในระดับที่มีนัยหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก209L–ก211L)

(ข) งานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นในภาพรวมจะเป็นประโยชน์และไม่ทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจผิดหรือไม่ และ

(ค) ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นมีความเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งรวมถึงในกรณีที่ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ครอบคลุมบางส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก212–ก217)

การตัดสินใจตอบรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

81. หากเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่มีอยู่จริง ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้ว่าจ้างงาน หากไม่สามารถเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามเงื่อนไขเบื้องต้นดังกล่าวได้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่ตอบรับงานนั้นในฐานะงานที่ให้ความเชื่อมั่น เว้นแต่กฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดให้ทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม งานที่ปฏิบัติภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ถือว่าไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับนี้ ดังนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่อ้างอิงในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นว่าการปฏิบัติงานดังกล่าวเป็นไปตามมาตรฐานฉบับนี้หรือมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่น

เงื่อนไขเบื้องต้นไม่มีอยู่จริงหลังการตอบรับงาน

82. ภายหลังจากที่ได้ตอบรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นแล้ว หากพบว่าเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นหนึ่งข้อหรือมากกว่าไม่มีอยู่จริง ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม และต้องพิจารณาว่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก218)

(ก) เรื่องดังกล่าวสามารถแก้ไขได้จนเป็นที่พอใจของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่

(ข) การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นต่อไปยังเหมาะสมหรือไม่ และ

(ค) ควรสื่อสารเรื่องดังกล่าวในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ และหากควร จะสื่อสารอย่างไร

83. ภายหลังจากที่ได้ตอบรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นแล้ว หากพบว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้บางส่วนหรือทั้งหมดไม่เหมาะสม หรือเรื่องความยั่งยืนบางส่วนหรือทั้งหมดไม่เหมาะสมกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น หากการถอนตัวสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง หากผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นต่อผู้ประกอบวิชาชีพต้องให้ข้อสรุปแบบมีเงื่อนไข หรือข้อสรุปว่าข้อมูลไม่ถูกต้อง หรือไม่ให้ข้อสรุปแล้วแต่ความเหมาะสมของสถานการณ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก218)

รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่กำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับ

84. หากกฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดรูปแบบหรือข้อความของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งแตกต่างจากข้อกำหนดของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่า

(ก) ผู้ใช้ข้อมูลอาจเข้าใจผิดในข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ และ

(ข) หากใช่ คำอธิบายเพิ่มเติมในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นสามารถลดความเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้นนั้นได้หรือไม่

หากผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่าคำอธิบายเพิ่มเติมในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่สามารถลดความเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้นได้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่รับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นเว้นแต่กฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดให้ทำเช่นนั้น งานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ถือปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับดังกล่าวไม่สอดคล้องกับมาตรฐานฉบับนี้ ดังนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่รวมการอ้างอิงใด ๆ ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นว่า งานที่ให้ความเชื่อมั่นดังกล่าวได้ปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับนี้

ข้อตกลงการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การเห็นชอบในข้อตกลงการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

85. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องเห็นชอบข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นกับผู้ว่าจ้างงาน ข้อตกลงในการรับงานที่ตกลงกันต้องระบุรายละเอียดที่เพียงพอในรูปแบบของหนังสือตอบรับงาน หรือในรูปแบบอื่นที่เหมาะสม เช่น สัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร หนังสือยืนยันที่เป็นลายลักษณ์อักษร หรือได้ระบุรายละเอียดที่เพียงพอในกฎหมายหรือข้อบังคับแล้ว และต้องประกอบด้วย (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก219–ก222)

(ก) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์และขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึง

(1) วัตถุประสงค์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(2) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่นอกขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(3) ขอบเขตการรายงานที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(4) ประเภทของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ไม่ว่าจะเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล หรืองานที่รวมทั้งงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล และข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ระดับความเชื่อมั่นแต่ละประเภท

(5) หลักเกณฑ์ที่ใช้ และ

(6) ว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นจะปฏิบัติตาม*มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 “ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน”*

(ข) ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก221)

(ค) ความรับผิดชอบของผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) สำหรับ

(1) การจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ ซึ่งรวมถึงการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยถูกต้องตามที่ควร (หากเหมาะสม)

(2) การระบุ เลือก หรือพัฒนาหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม (เมื่อเกี่ยวข้อง)

(3) การอ้างอิงหรืออธิบายในข้อมูลด้านความยั่งยืนถึงหลักเกณฑ์ที่ใช้ และเมื่อไม่ได้ปรากฏชัดเจนจากสถานการณ์ของงาน ให้ระบุผู้ที่พัฒนาหลักเกณฑ์ดังกล่าว

(4) การออกแบบ การนำไปปฏิบัติ และการบำรุงรักษาระบบควบคุมภายในที่พิจารณาว่าจำเป็นเพื่อสามารถจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่ใช้ โดยปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และ

(5) การจัดเตรียมสิ่งต่อไปนี้ให้แก่ผู้ประกอบวิชาชีพ

ก. การเข้าถึงข้อมูลทั้งหมดที่ผู้บริหารทราบซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน

ข. ข้อมูลเพิ่มเติมที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจร้องขอเพื่อวัตถุประสงค์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และ

ค. การไม่จำกัดการเข้าถึงบุคคลต่าง ๆ ภายในกิจการ ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าจำเป็นที่จะได้รับหลักฐานจากบุคคลเหล่านั้น

(ง) การอ้างอิงถึงรูปแบบและเนื้อหาของรายงานใด ๆ ที่คาดการณ์ว่าจะออกโดยผู้ประกอบวิชาชีพ และข้อความว่าอาจมีการเปลี่ยนแปลงรายงานในบางสถานการณ์ และ

(จ) การรับทราบว่าผู้บริหารตกลงที่จะให้หนังสือรับรองของผู้บริหารเป็นลายลักษณ์อักษรในช่วงสิ้นสุดงานที่ให้ความเชื่อมั่น

86. สำหรับการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ดำเนินการในงวดต่อมา ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าสถานการณ์ต่าง ๆ ทำให้จำเป็นต้องมีการแก้ไขข้อตกลงของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ หรือมีความจำเป็นต้องแจ้งเตือนให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมทราบเกี่ยวกับข้อตกลงที่มีอยู่หรือไม่

การเปลี่ยนแปลงข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

87. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่เห็นชอบกับการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงขอบเขตจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลไปเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (นั่นคือ ระดับความเชื่อมั่นที่ลดลง) หากไม่มีเหตุผลที่สมเหตุสมผลในการดำเนินการดังกล่าว หากผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถตกลงตามคำร้องขอเปลี่ยนแปลงข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น และไม่ได้รับอนุญาตจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมให้ดำเนินการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามข้อตกลงเดิม ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก223–ก224)

(ก) ถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น เมื่อกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องอนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้ และ

(ข) พิจารณาว่ามีข้อผูกพันใด ๆ ทั้งที่ผูกพันโดยสัญญาหรือข้อผูกพันอื่นใด ในการรายงานสถานการณ์ดังกล่าวต่อบุคคลอื่น เช่น ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล เจ้าของกิจการ หรือหน่วยงานกำกับดูแล หรือไม่

88. หากข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นเปลี่ยนแปลงไป

(ก) ผู้ประกอบวิชาชีพและบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมต้องเห็นชอบและบันทึกข้อตกลงใหม่ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นในหนังสือตอบรับงาน หรือข้อตกลงที่เป็นลายลักษณ์อักษรในรูปแบบอื่นที่เหมาะสม และ

(ข) ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่เพิกเฉยต่อหลักฐานที่ได้รับก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลง

หลักฐาน

การออกแบบและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพื่อให้ได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ

89. เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานดังนี้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก225–ก226)

(ก) ในลักษณะที่ไม่ลำเอียงต่อการได้มาซึ่งหลักฐานที่อาจสนับสนุน หรือการละเว้นหลักฐานที่อาจขัดแย้งกัน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก227–ก228) และ

(ข) โดยมีลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งหลักฐานที่ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจของวิธีปฏิบัติงานนั้น ๆ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก229–ก244)

ข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน

90. ในการออกแบบและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน ซึ่งรวมถึงข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งข้อมูลภายนอกกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก245–ก263)

91. ในกรณีที่มีการใช้ข้อมูลที่จัดทำโดยกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าข้อมูลดังกล่าวมีความน่าเชื่อถือเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ ซึ่งรวมถึงสิ่งต่อไปนี้ (ตามความจำเป็นของสถานการณ์) (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก264–ก265)

(ก) การได้มาซึ่งหลักฐานเกี่ยวกับความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูล และ

(ข) การประเมินว่าข้อมูลดังกล่าวมีความแม่นยำและมีรายละเอียดเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่

งานที่ปฏิบัติโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร

92. หากข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานถูกจัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร ในการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพตามย่อหน้าที่ 90 ผู้ประกอบวิชาชีพต้องดำเนินการด้านล่างนี้ตามที่จำเป็น โดยพิจารณาถึงนัยสำคัญของงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นต่อวัตถุประสงค์ของงานของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก266)

(ก) ประเมินความรู้ความสามารถ ขีดความสามารถ และความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก267–ก268)

(ข) ทำความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติโดยผู้เชี่ยวชาญนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก269)

(ค) ทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการที่ผู้บริหารใช้ข้อมูลที่ผู้เชี่ยวชาญจัดทำนั้นในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก270–ก271) และ

(ง) ประเมินความเหมาะสมของผลงานของผู้เชี่ยวชาญเพื่อใช้เป็นหลักฐาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก272)

ข้อสงสัยเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน

93. หากสถานการณ์ที่พบในระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นสาเหตุให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าเอกสารอาจไม่ใช่ของแท้ หรือเงื่อนไขในเอกสารนั้นอาจได้รับการแก้ไขแต่ไม่ได้เปิดเผยให้ผู้ประกอบวิชาชีพทราบ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสืบสวนเพิ่มเติมและพิจารณาผลกระทบต่อหลักฐานอื่นที่ได้รับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก273–ก275)

94. หากผู้ประกอบวิชาชีพมีข้อสงสัยเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องหรือความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก276)

(ก) พิจารณาว่าจำเป็นต้องแก้ไขหรือเพิ่มวิธีปฏิบัติงานใด ๆ เพื่อยุติข้อสงสัยหรือไม่ และ

(ข) หากไม่สามารถยุติข้อสงสัยได้ พิจารณาผลกระทบ (ถ้ามี) ต่อด้านอื่นของการปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงการพิจารณาว่าข้อสงสัยดังกล่าวบ่งชี้ถึงความเสี่ยงที่การเปิดเผยข้อมูลอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตหรือไม่

การวางแผน

กิจกรรมการวางแผน

95. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพัฒนากลยุทธ์การปฏิบัติงานโดยรวมและแผนการปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงการกำหนดลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้ ในการดำเนินการดังกล่าว หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องพิจารณาข้อมูลที่ได้รับจากกระบวนการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ และหากเกี่ยวข้อง ความเกี่ยวข้องของความรู้ที่ได้รับจากการปฏิบัติงานอื่นสำหรับกิจการนั้นที่ดำเนินการโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก277–ก287)

96. สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ ในการพัฒนาแผนกลยุทธ์การปฏิบัติงานโดยรวมและแผนการปฏิบัติงานตามย่อหน้าที่ 95 ผู้ประกอบวิชาชีพต้องกำหนด (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก284–ก291)

(ก) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นและแหล่งที่มาของข้อมูลนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก288)

(ข) ทรัพยากรที่จำเป็นในการปฏิบัติงานนั้น ซึ่งรวมถึงผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มและ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก108, ก289–ก290)

(ค) ว่าจะหาหลักฐานจากงานที่ปฏิบัติโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่นหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก291)

97. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานและสมาชิกคนสำคัญอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานต้องมีส่วนร่วมในการวางแผนงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงการเข้าร่วมในการปรึกษาหารือระหว่างสมาชิกกลุ่มผู้ปฏิบัติงานตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 105

ความมีสาระสำคัญ

98. เพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น และการประเมินว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก292–ก299)

(ก) พิจารณาความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงคุณภาพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก300) และ

(ข) กำหนดความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก301–ก305)

99. หากหลักเกณฑ์ที่ใช้กำหนดให้กิจการต้องใช้ทั้งความมีสาระสำคัญทางการเงินและความมีสาระสำคัญด้านผลกระทบในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องคำนึงถึงมุมมองทั้งสองเมื่อพิจารณาหรือกำหนดความมีสาระสำคัญตามย่อหน้าที่ 98 (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก306, ก337)

100. สำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องกำหนดความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก307–ก311)

การปรับเปลี่ยนความมีสาระสำคัญในระหว่างการปฏิบัติงาน

101. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรับเปลี่ยนความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลหนึ่งๆ หรือหลายการเปิดเผย หากในระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับทราบข้อมูลที่อาจทำให้ต้องพิจารณาหรือกำหนดความมีสาระสำคัญที่แตกต่างออกไปจากที่พิจารณาหรือกำหนดไว้ในขั้นต้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก312)

เอกสารหลักฐานของงาน

102. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวมข้อมูลต่อไปนี้ไว้ในเอกสารหลักฐานของงาน

(ก) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาความมีสาระสำคัญของการเปิดเผยข้อมูลเชิงคุณภาพตามย่อหน้าที่ 98(ก)

(ข) เกณฑ์ในการกำหนดความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณตามย่อหน้าที่ 98(ข) และ

(ค) เกณฑ์ในการกำหนดความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานตามย่อหน้าที่ 100

วิธีการประเมินความเสี่ยง

การออกแบบและการปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	**การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)**
103L ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยงอย่างเพียงพอเพื่อ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก313–ก318, ก416L) (ก) ระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับของการเปิดเผยข้อมูล และ (ข) ออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม	103R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยงอย่างเพียงพอเพื่อ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก313–ก318, ก415R) (ก) ระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล และ (ข) ออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม

104. ในการออกแบบและการปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยงตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 103L และ 103R ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาข้อมูลจากวิธีปฏิบัติงานของประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้าหรืองานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก319)

105. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานและสมาชิกที่สำคัญอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญภายนอกที่สำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพ ต้องปรึกษาหารือร่วมกันถึงโอกาสที่การเปิดเผยข้อมูลอาจแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติกับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ของกิจการ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องกำหนดเรื่องที่ต้องสื่อสารกับสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก320–ก321)

การทำความเข้าใจเรื่องความยั่งยืนและข้อมูลด้านความยั่งยืน

106. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจเรื่องความยั่งยืนและข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงลักษณะของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูล (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก322–ก325)

การพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่ใช้

107. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้เหมาะสมกับสถานการณ์ของงาน ซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์นั้นแสดงคุณสมบัติตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 78 หรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก199–ก201, ก326–ก342)

การทำความเข้าใจนโยบายการรายงานของกิจการ

108. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจนโยบายการรายงานของกิจการและเหตุผลในการเปลี่ยนแปลงนโยบายดังกล่าว (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก2, ก197, ก343)

109. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่านโยบายการรายงานของกิจการเหมาะสมและสอดคล้องกับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก2, ก343–ก344)

(ก) หลักเกณฑ์ที่ใช้ และ

(ข) หลักเกณฑ์ที่อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องใช้

การทำความเข้าใจกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ

110. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ ซึ่งรวมถึง

(ก) ลักษณะของการดำเนินงาน โครงสร้างทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กร ความเป็นเจ้าของและการกำกับดูแล และรูปแบบธุรกิจของกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก345–ก346)

(ข) ขอบเขตการรายงานและกิจกรรมภายในขอบเขตการรายงาน และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก347)

(ค) จุดมุ่งหมาย เป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและมาตรการที่ใช้ในการประเมินผลการดำเนินงานของกิจการหรือในการกำหนดค่าตอบแทนของผู้บริหาร (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก348)

การทำความเข้าใจกรอบกฎหมายและข้อบังคับ

111. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก349–ก351)

(ก) กรอบกฎหมายและข้อบังคับที่ใช้กับกิจการและอุตสาหกรรมหรือภาคส่วนที่กิจการดำเนินงาน ในบริบทของข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการและ

(ข) วิธีที่กิจการปฏิบัติตามกรอบดังกล่าว

การสอบถามและการปรึกษาหารือกับกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม

112. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสอบถามกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมและบุคคลอื่นภายในกิจการ (ในกรณีที่เหมาะสม) ว่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก352–ก353)

(ก) กลุ่มบุคคลที่เหมาะสมทราบถึงการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามดังกล่าว ซึ่งส่งผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ และ

(ข) กิจการมีหน่วยงานตรวจสอบภายในหรือไม่ และหากมี ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสอบถามเพิ่มเติมเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรมและเรื่องที่พบที่สำคัญ (ถ้ามี) ของหน่วยงานตรวจสอบภายในที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืน

การทำความเข้าใจองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการ

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	**การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)**
113L. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจโดยการสอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 114L, 115L, 116L, 117 และ 120L (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก354–ก359)	113R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจโดยการสอบถามและวิธีปฏิบัติงานอื่นเกี่ยวกับองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 114R, 115R, 116R, 117 และ 119R (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก354–ก356, ก358–ก359)

สภาพแวดล้อมการควบคุม

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	**การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)**
114L. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมการควบคุมของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก360, ก362–ก363)	114R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมการควบคุมของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการประเมินว่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก360–ก363) (ก) ผู้บริหาร (ภายใต้การกำกับดูแลของผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล) ได้สร้างและดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์และพฤติกรรมทาง

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
	จรรยาบรรณหรือไม่ (ข) สภาพแวดล้อมการควบคุมเป็นพื้นฐานที่เหมาะสมต่อองค์ประกอบอื่นของระบบการควบคุมภายในหรือไม่ โดยพิจารณาถึงลักษณะและความซับซ้อนของกิจการ และ (ค) ข้อบกพร่องของการควบคุมที่พบในสภาพแวดล้อมการควบคุมลดประสิทธิผลขององค์ประกอบอื่นของระบบการควบคุมภายในหรือไม่

กระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการ

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
115L. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจผลลัพธ์จากกระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก364, ก366, ก368)	115R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจกระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก364–ก368) (ก) การทำความเข้าใจกระบวนการของกิจการที่เกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้ (1) การระบุความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ด้านการรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืน (2) การประเมินความมีนัยสำคัญของความเสี่ยงเหล่านั้น ซึ่งรวมถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดความเสี่ยงเหล่านั้น และ (3) การตอบสนองต่อความเสี่ยงเหล่านั้น (ข) การทำความเข้าใจผลลัพธ์ที่ได้จากกระบวนการประเมินความเสี่ยงของ

	กิจการ และ (ค) จากความเข้าใจใน (ก) และ (ข) ประเมินว่ากระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการเหมาะสมกับสถานการณ์ของกิจการหรือไม่

กระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการ

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	**การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)**
116L. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจผลลัพธ์จากกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก369–ก370)	116R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (ก) ทำความเข้าใจเรื่องต่อไปนี้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก369–ก370) (1) กระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน และ (2) ผลลัพธ์จากกระบวนการดังกล่าว และ (ข) ประเมินจากการทำความเข้าใจข้างต้นว่ากระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนเหมาะสมกับสถานการณ์ของกิจการหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก371R–ก376R)

ระบบสารสนเทศและการสื่อสาร

117. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจระบบสารสนเทศและการสื่อสารของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก377–ก381)

(ก) กระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก382–ก384)

(ข) วิธีการที่ข้อมูลจากแหล่งภายนอก (เช่น องค์กรที่ให้บริการหรือองค์กรอื่นในห่วงโซ่คุณค่าของกิจการ) ได้รับการบันทึก ประมวลผล แก้ไขตามความเหมาะสม และนำมารวมเข้ากับ

ข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก385)

(ค) วิธีการที่กิจการระบุวิธีการ ข้อสมมติ หรือแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประมาณการและข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า (รวมทั้งความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น) ที่เหมาะสมในบริบทของหลักเกณฑ์ที่ใช้

118. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินจากการทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับระบบสารสนเทศและการสื่อสารตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 117 ว่าระบบสารสนเทศของกิจการสนับสนุนการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้อย่างเหมาะสมหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก386)

กิจกรรมการควบคุม

119R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจในกิจกรรมการควบคุมโดยการระบุ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก387–ก392)

(ก) การควบคุมที่ผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะได้รับหลักฐานโดยการทดสอบความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมนั้น ซึ่งต้องรวมถึง

(1) การควบคุมที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงที่การตรวจสอบเนื้อหาสาระเพียงอย่างเดียวไม่สามารถให้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ หรือ

(2) ในกรณีที่เหมาะสม การควบคุมส่วนเสริมของกิจการที่ใช้บริการที่ระบุในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นซึ่งพิจารณาแล้วว่าเกี่ยวข้องกับกิจการที่ใช้บริการ ตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 52

(ข) จากการควบคุมที่ระบุไว้ใน (ก) ข้างต้น ระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศและด้านอื่นของสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีความเสี่ยงที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

(ค) การควบคุมทั่วไปของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ระบุใน (ข) ข้างต้น และ

(ง) การควบคุมอื่น ๆ ที่ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าเหมาะสมเพื่อให้สามารถระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล และสามารถออกแบบวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงที่ประเมินไว้เหล่านั้น

การออกแบบและการนำการควบคุมไปปฏิบัติ

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
120L. หากผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนจะได้รับหลักฐานโดยการทดสอบความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุม ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจถึง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก387–ก392, ก399L) (ก) การควบคุมที่ผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะทดสอบ ซึ่งรวมถึงการควบคุมส่วนเสริมของกิจการที่ใช้บริการที่ระบุในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาแล้วว่าเกี่ยวข้องกับกิจการที่ใช้บริการ ตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 52 และ (ข) การควบคุมทั่วไปของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ระบุไว้ใน (ก) ข้างต้น โดย (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก393–ก398) (ก) การประเมินว่าการควบคุมได้รับการออกแบบอย่างมีประสิทธิผลเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในการเปิดเผยข้อมูลหรือไม่ หรือได้รับการออกแบบอย่างมีประสิทธิผลเพื่อสนับสนุนการทำงานของการควบคุมอื่น ๆ หรือไม่ และ (ข) การพิจารณาว่ามีการนำการควบคุมไปปฏิบัติหรือไม่ โดยการปฏิบัติวิธีการประเมินที่นอกเหนือจากการสอบถามบุคลากรของกิจการ	120R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจในแต่ละการควบคุมที่ระบุได้ตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 119R (ก), (ค), และ (ง) โดย (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก393–ก398) (ก) การประเมินว่าการควบคุมเหล่านั้นได้รับการออกแบบมาอย่างมีประสิทธิผลเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้หรือได้รับการออกแบบอย่างมีประสิทธิผลเพื่อสนับสนุนการทำงานของการควบคุมอื่น ๆ หรือไม่ และ (ข) การพิจารณาว่ามีการนำการควบคุมไปปฏิบัติหรือไม่ โดยการปฏิบัติวิธีการประเมินที่นอกเหนือจากการสอบถามบุคลากรของกิจการ

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

การระบุข้อบกพร่องของการควบคุม

121. จากการทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่าพบข้อบกพร่องของการควบคุมใด ๆ หรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก400–ก403)

การระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	**การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)**
122L. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับของการเปิดเผยข้อมูลเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่มีลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตที่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก404–ก414, ก416L, ก417) (ก) ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้ และ (ข) ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับความเชื่อมั่นอย่างจำกัดว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้จัดทำขึ้นในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่	122R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ในระดับสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่มีลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตที่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก404–ก405, ก407–ก408, ก410–ก415R, ก417–ก418R) (ก) สนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้ และ (ข) ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้จัดทำขึ้นในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่

123R. เนื่องจากไม่สามารถคาดเดาได้ถึงวิธีที่ผู้บริหารสามารถเข้าแทรกแซงการควบคุม ผู้ประกอบวิชาชีพต้องจัดการกับความเสี่ยงที่ผู้บริหารเข้าแทรกแซงการควบคุมเหมือนว่าเป็นความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอันซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริต และดังนั้นจึงถือเป็นความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่อยู่ช่วงบนของระดับของความเสี่ยง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก418R)

การประเมินหลักฐานที่ได้มาจากวิธีการประเมินความเสี่ยง

124. ผู้ประกอบวิชาชีพจะต้องพิจารณาว่าหลักฐานที่ได้มาจากวิธีการการประเมินความเสี่ยงให้เกณฑ์ที่เหมาะสมในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ถ้าหากไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยงเพิ่มเติมจนกว่าจะได้หลักฐานที่ให้เกณฑ์ดังกล่าวได้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก419)

เอกสารหลักฐานของงาน

125. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวบรวมเรื่องต่อไปนี้ไว้ในเอกสารหลักฐานของงาน

(ก) การปรึกษาหารือภายในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานตามย่อหน้าที่ 105 และข้อสรุปจากการตัดสินใจที่มีนัยสำคัญ

(ข) ส่วนสำคัญของความเข้าใจ การสอบถามและการปรึกษาหารือของผู้ประกอบวิชาชีพตามย่อหน้าที่ 106–119R

(ค) การประเมินการออกแบบของการควบคุมที่ระบุและการพิจารณาว่าการควบคุมเหล่านั้นได้นำไปปฏิบัติหรือไม่ ตามย่อหน้าที่ 120L (ในกรณีที่เหมาะสม) และย่อหน้าที่ 120R และ

(ง) ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ระบุและประเมินไว้ตามย่อหน้าที่ 122L และ 122R

การตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

การออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	**การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)**
126L. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่มีลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้ในระดับของการเปิดเผยข้อมูล ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก284–ก287, ก420–ก424)	126R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่มีลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้ในระดับที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก284–ก287, ก420–ก424)

127. ในการออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างอิงย่อหน้าที่ ก424–ก427)

(ก) พิจารณาเหตุผลสำหรับผลการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้

(ข) พิจารณาว่าผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจได้รับหลักฐานเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมหรือไม่ เนื่องจากจะส่งผลต่อการกำหนดลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานอื่น ๆ และ

(ค) ได้รับหลักฐานที่น่าเชื่อถือมากขึ้นเมื่อความเสี่ยงถูกประเมินให้สูงขึ้น

การตอบสนองโดยรวม

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
128L. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและนำการตอบสนองโดยรวมไปปฏิบัติเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหากผู้ประกอบวิชาชีพพบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก428–ก429) (ก) ข้อบกพร่องของการควบคุมในสภาพแวดล้อมการควบคุมซึ่งลดประสิทธิผลขององค์ประกอบอื่นของระบบการควบคุมภายใน (ข) การทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ หรือ (ค) ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ส่งผลกระทบอย่างแผ่กระจายในข้อมูลด้านความยั่งยืน	128R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและนำการตอบสนองโดยรวมไปปฏิบัติเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ หาก (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก428–ก429) (ก) การประเมินสภาพแวดล้อมการควบคุมโดยผู้ประกอบวิชาชีพบ่งชี้ว่า (1) ผู้บริหารภายใต้การกำกับดูแลของผู้ที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแลไม่ได้สร้างและรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมในเรื่องความซื่อสัตย์และพฤติกรรมทางจรรยาบรรณ (2) สภาพแวดล้อมการควบคุมไม่ได้เป็นรากฐานที่เหมาะสมสำหรับส่วนประกอบอื่น ๆ ของระบบการควบคุมภายในเมื่อพิจารณาถึงลักษณะและความซับซ้อนของกิจการ หรือ (3) ข้อบกพร่องของการควบคุมในสภาพแวดล้อมการควบคุมลดประสิทธิผลขององค์ประกอบอื่น ๆ ของระบบการควบคุมภายใน (ข) ผู้ประกอบวิชาชีพพบว่ามีการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ หรือ (ค) ผู้ประกอบวิชาชีพพบความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ส่งผลกระทบอย่างแผ่กระจายในข้อมูลด้านความยั่งยืน

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

การตอบสนองต่อการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ

129. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ ที่พบในระหว่างการปฏิบัติงานโดย (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก430–ก431)

(ก) ทำความเข้าใจในลักษณะของการกระทำและสถานการณ์ที่การกระทำนั้นเกิดขึ้น และ

(ข) หาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อประเมินผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

130. หากผู้ประกอบวิชาชีพสงสัยว่าอาจมีการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องหารือเรื่องดังกล่าวนี้กับผู้บริหารในระดับที่เหมาะสมและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) หากไม่ขัดต่อกฎหมายหรือข้อบังคับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก432)

131. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินผลกระทบของการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับต่องานให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงวิธีการประเมินความเสี่ยงของผู้ประกอบวิชาชีพและความน่าเชื่อถือของคำรับรองที่เป็นลายลักษณ์อักษรและดำเนินการอย่างเหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก433–ก435)

การทดสอบการควบคุม

132. หากผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจได้รับหลักฐานเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมที่ระบุไว้ตามย่อหน้าที่ 119R หรือ 120L ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและทดสอบการควบคุมโดย (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก436–ก437)

(ก) การสอบถามและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานอื่น ๆ เพื่อให้ได้หลักฐานเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมคุม ซึ่งรวมถึง

(1) วิธีการที่การควบคุมถูกนำไปปฏิบัติในเวลาที่เกี่ยวข้องในระหว่างงวดที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืน

(2) ความสม่ำเสมอในการนำไปปฏิบัติ และ

(3) บุคคลหรือวิธีการที่การควบคุมถูกนำไปปฏิบัติ

(ข) การพิจารณาว่าการควบคุมที่จะทดสอบขึ้นอยู่กับการควบคุมอื่นหรือไม่ และหากใช่จำเป็นต้องได้รับหลักฐานที่สนับสนุนการทำงานอย่างมีประสิทธิผลของการควบคุมทางอ้อมเหล่านั้นหรือไม่

133. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทดสอบการควบคุมสำหรับระยะเวลาที่เหมาะสมที่ผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจจะได้รับหลักฐานเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมเหล่านั้น ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับย่อหน้าที่ 134

134. หากผู้ประกอบวิชาชีพได้รับหลักฐานเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมในช่วงระหว่างกาลและตั้งใจที่จะขยายข้อสรุปของการทดสอบการควบคุมไปยังช่วงเวลาที่เหลือ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องได้รับหลักฐานเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมเหล่านั้นภายหลังช่วงระหว่างกาลดังกล่าว

135. หากผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะใช้หลักฐานจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนในงวดก่อนเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุม ผู้ประกอบวิชาชีพต้องมีหลักฐานของความเกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องของหลักฐานโดยได้รับหลักฐานว่ามีการเปลี่ยนแปลงการควบคุมเหล่านั้นอย่างมีนัยสำคัญหลังจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นในงวดก่อนหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องได้หลักฐานโดยใช้วิธีการสอบถามร่วมกับการสังเกตการณ์หรือการตรวจสอบเพื่อยืนยันความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมเหล่านั้น และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก438–ก439)

(ก) หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงซึ่งกระทบต่อความเกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องของหลักฐานจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นในงวดก่อน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทดสอบการควบคุมอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกงวดที่สามของการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น และต้องทดสอบการควบคุมบางอย่างในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นแต่ละครั้ง

(ข) หากมีการเปลี่ยนแปลงซึ่งกระทบต่อความเกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องของหลักฐานจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นในงวดก่อน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทดสอบการควบคุมในงวดปัจจุบัน

136. หากผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะได้รับหลักฐานเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ซึ่งผลการประเมินความเสี่ยงอยู่ใกล้กับช่วงบนของระดับของความเสี่ยง ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทดสอบการควบคุมในงวดปัจจุบัน

137. ในการประเมินประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุม ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ตรวจพบจากการใช้วิธีปฏิบัติงานอื่น ๆ บ่งชี้ว่าไม่ปฏิบัติตามการควบคุมอย่างมีประสิทธิผลหรือไม่ อย่างไรก็ตาม หากไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงจากการใช้วิธีปฏิบัติงานอื่นไม่ได้เป็นหลักฐานว่าการควบคุมที่กำลังทดสอบนั้นมีประสิทธิผล

138. หากผู้ประกอบวิชาชีพตรวจพบว่ามีการไม่ปฏิบัติตามการควบคุม ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสอบถามเป็นการเฉพาะเพื่อทำความเข้าใจในประเด็นนั้น ๆ และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นตามมาและต้องพิจารณาว่า

(ก) การทดสอบการควบคุมที่ได้ทำไปนั้นให้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมเหล่านั้นหรือไม่

(ข) มีความจำเป็นที่ต้องทำการทดสอบการควบคุมเพิ่มเติมหรือไม่ หรือ

(ค) จำเป็นต้องใช้วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระสำหรับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่อาจเกิดขึ้นหรือไม่

วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระ

139R. วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่กำหนดในย่อหน้าที่ 126R ต้องรวมถึงวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระที่ตอบสนองต่อแต่ละความเสี่ยงที่มีการประเมินว่าความเสี่ยงอยู่ใกล้กับช่วงบนของระดับของความเสี่ยง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก407)

140R. ไม่ว่าผลการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญจะเป็นเช่นไร ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาความจำเป็นในการออกแบบและตรวจสอบเนื้อหาสาระสำหรับการเปิดเผยข้อมูลที่ ในดุลพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ มีสาระสำคัญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก440R–441R)

141R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่าจะใช้วิธีการขอคำยืนยันจากบุคคลภายนอกหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก442–ก443)

142. หากได้ปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระในช่วงระหว่างกาลแล้ว และผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจจะขยายผลสรุปของการตรวจสอบเนื้อหาสาระดังกล่าวสำหรับระยะเวลาที่เหลือ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก444 – ก445)

(ก) ใช้วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระร่วมกับการทดสอบการควบคุมสำหรับช่วงภายหลังช่วงระหว่างงวดนั้น หรือ

(ข) หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าเพียงพอ ใช้วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระเพื่อให้เกณฑ์อย่างสมเหตุสมผลในการขยายผลสรุปไปยังช่วงภายหลังช่วงระหว่างกาลนั้น

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	**การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)**
143L. หากมีการออกแบบและทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก446–ก447) (ก) พิจารณาความเหมาะสมของการวิเคราะห์เปรียบเทียบนั้น โดยพิจารณาถึงเหตุผลของผลการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับของการเปิดเผยข้อมูล และ (ข) กำหนดการคาดการณ์ของจำนวนหรืออัตราส่วนที่บันทึกไว้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก448L)	143R. หากมีการออกแบบและทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก446–ก447) (ก) พิจารณาความเหมาะสมของวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบที่ใช้สำหรับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้นั้น โดยพิจารณาถึงเหตุผลของผลการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญและหลักฐานจากวิธีปฏิบัติงานอื่น ๆ (ถ้ามี) สำหรับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้เหล่านั้น และ

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
	(ข) กำหนดการคาดการณ์ของจำนวนหรืออัตราส่วนที่บันทึกไว้ โดยให้การคาดการณ์นั้นมีความแม่นยำเพียงพอที่จะระบุการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่อาจเกิดขึ้นได้
144L. หากการวิเคราะห์เปรียบเทียบแสดงให้เห็นถึงความผันผวนหรือความสัมพันธ์ที่ไม่สอดคล้องกับข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือแตกต่างไปจากจำนวนหรืออัตราส่วนที่คาดการณ์ไว้อย่างมีนัยสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำการสอบถามผู้บริหารถึงผลแตกต่างดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาคำตอบของคำถามเหล่านั้นเพื่อพิจารณาว่ามีความจำเป็นหรือไม่ที่ต้องใช้วิธีปฏิบัติงานเพิ่มในสถานการณ์นั้น	144R. หากการวิเคราะห์เปรียบเทียบแสดงให้เห็นถึงความผันผวนหรือความสัมพันธ์ที่ไม่สอดคล้องกับข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง หรือแตกต่างไปจากจำนวนและอัตราส่วนที่คาดการณ์ไว้อย่างมีนัยสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสอบสวนผลแตกต่างดังกล่าว โดย (ก) สอบถามผู้บริหารและหาหลักฐานเพิ่มที่เกี่ยวข้องกับคำตอบผู้บริหาร และ (ข) ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานอื่นตามความเหมาะสมในสถานการณ์นั้น

การเลือกตัวอย่าง

145. หากผู้ประกอบวิชาชีพใช้วิธีการเลือกตัวอย่างสำหรับการเลือกรายการเพื่อทดสอบ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก449)

(ก) พิจารณาวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงานและลักษณะของประชากรที่จะนำมาเลือกตัวอย่าง

(ข) กำหนดขนาดตัวอย่างให้เพียงพอเพื่อลดความเสี่ยงจากการเลือกตัวอย่างให้อยู่ในระดับที่ต่ำที่เหมาะสม และ

(ค) เลือกตัวอย่าง ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานกับรายการที่เลือกได้ และประเมินผลลัพธ์

ประมาณการและข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
146L. ในการตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับประมาณการหรือ	146R. ในการตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับประมาณการหรือข้อมูลที่คาดการณ์ล่วงหน้า

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก450–ก452, ก454–ก455L) (ก) ประเมินว่า (1) ผู้บริหารนำข้อกำหนดของหลักเกณฑ์ที่ใช้ที่เกี่ยวข้องกับประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมหรือไม่ (2) วิธีการในการจัดทำประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้านั้นเหมาะสมและถูกนำไปใช้อย่างสม่ำเสมอหรือไม่ และ (3) การเปลี่ยนแปลง (ถ้ามี) ในประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าหรือการเปลี่ยนแปลงจากงวดก่อนในวิธีการประมาณที่ใช้ในการจัดทำประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าเหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ หรือไม่ และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก459) (ข) พิจารณาว่ามีความจำเป็นในการใช้วิธีปฏิบัติงานในสถานการณ์นั้น ๆ หรือไม่	ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก450–ก452, ก454) (ก) ประเมินว่าผู้บริหารนำข้อกำหนดของหลักเกณฑ์ที่ใช้ที่เกี่ยวข้องกับประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมหรือไม่ และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก453R) (ข) ดำเนินการข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อดังต่อไปนี้ (1) ทดสอบวิธีการที่ผู้บริหารใช้ในการจัดทำประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้ารวมทั้งการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลที่ใช้ในการจัดทำประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า ในการนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่า ก. วิธีการประมาณถูกเลือกและนำไปใช้อย่างเหมาะสมและการเปลี่ยนแปลงใด ๆ จากงวดก่อนเหมาะสมหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก456R, ก459) ข. ข้อสมมติที่ใช้ ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงใด ๆ จากงวดก่อนเหมาะสมหรือไม่ และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก457R, ก459) ค. ข้อมูลซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงใด ๆ จากงวดก่อนเหมาะสมหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก458R, ก459) (2) กำหนดค่าประมาณแบบจุด หรือค่าประมาณแบบช่วง เพื่อประเมินประมาณการของผู้บริหาร สำหรับวัตถุประสงค์นี้ ผู้ประกอบวิชาชีพ

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
	ต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก460R– ก462R) ก. ประเมินว่าวิธีการประมาณ ข้อสมมติหรือข้อมูลที่ใช้เหมาะสมในบริบทของหลักเกณฑ์หรือไม่ และ ข. เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพกำหนดค่าประมาณแบบช่วง 1. พิจารณาว่าค่าประมาณแบบช่วงรวมถึงเพียงจำนวนที่ได้รับการสนับสนุนโดยหลักฐานที่เพียงพอและถูกประเมินโดยผู้ประกอบวิชาชีพว่าสมเหตุสมผล และ 2. ออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อให้ได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอที่เกี่ยวกับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้ สำหรับการเปิดเผยข้อมูลด้านความยั่งยืนซึ่งมีความไม่แน่นอน (3) ได้รับหลักฐานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนถึงวันที่ในรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ

การปรับเปลี่ยนผลการประเมินความเสี่ยงในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

147R. หากผู้ประกอบวิชาชีพทราบเรื่องหรือได้รับข้อมูลใหม่ที่ไม่สอดคล้องกับหลักฐานที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง

(ก) ปรับเปลี่ยนผลการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (หากจำเป็น) และ

(ข) ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อให้ได้หลักฐานที่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลได้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก463R)

การพิจารณาว่าจำเป็นต้องใช้วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดหรือไม่

148L. หากผู้ประกอบวิชาชีพทราบเรื่องที่ทำให้เชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นเพื่อให้ได้หลักฐานเพิ่มเติมจนกว่าผู้ประกอบวิชาชีพจะสามารถ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก464L– ก467L)

(ก) สรุปได้ว่าเรื่องนั้นไม่น่าจะทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ หรือ

(ข) กำหนดได้ว่าเรื่องนั้นทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

กระบวนการของกิจการในการรวบรวมข้อมูลด้านความยั่งยืน

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	**การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)**
149L. วิธีปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวมถึงวิธีปฏิบัติงานต่อไปนี้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการของกิจการในการรวบรวมข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก468) (ก) การตรวจว่าตรงกันหรือการกระทบยอดระหว่างข้อมูลด้านความยั่งยืนกับบันทึกที่เกี่ยวข้อง และ (ข) การสอบถามผู้บริหารเพื่อให้เข้าใจรายการปรับปรุงต่าง ๆ ที่มีสาระสำคัญที่เกิดขึ้นในระหว่างการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน และพิจารณาว่ามีความจำเป็นต้องใช้วิธีปฏิบัติงานเพิ่มในสถานการณ์นั้นหรือไม่	149R. วิธีปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวมถึงวิธีปฏิบัติงานต่อไปนี้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการของกิจการในการรวบรวมข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก468) (ก) การตรวจว่าตรงกันหรือการกระทบยอดระหว่างข้อมูลด้านความยั่งยืนกับบันทึกที่เกี่ยวข้อง และ (ข) การได้รับหลักฐานเกี่ยวกับรายการปรับปรุงที่มีสาระสำคัญที่เกิดขึ้นในระหว่างการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน 150R. ในการตอบสนองต่อความเสี่ยงของการแทรกแซงการควบคุมโดยผู้บริหารตามย่อหน้าที่ 123R ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานต่อไปนี้ (ก) ทดสอบความเหมาะสมของรายการปรับปรุงที่ทำโดยผู้บริหารในกระบวนการรวบรวมข้อมูลด้านความยั่งยืน (ข) สอบถามบุคคลที่เกี่ยวข้องในกระบวนการรายงานด้านความยั่งยืนว่า

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
	ทราบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่และ (ค) พิจารณาว่าจำเป็นต้องใช้วิธีปฏิบัติงานอื่นนอกเหนือจากที่ระบุในย่อหน้าที่ (ก)–(ข) ข้างต้นเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงของการแทรกแซงการควบคุมของผู้บริหารหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก469R)
151L. สำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกิดจากกระบวนการรวมข้อมูล วิธีการดังกล่าวต้องรวมถึง (ก) การสอบถามผู้บริหารเพื่อให้เข้าใจว่าผู้บริหารได้รวบรวมข้อมูลอย่างไร (ข) การพิจารณาว่าทุกกิจการได้ถูกรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้แล้ว และ (ค) การพิจารณาว่าดุลยพินิจของผู้บริหารที่ใช้ในกระบวนการรวมข้อมูลนั้นทำให้เกิดข้อบ่งชี้ถึงความลำเอียงที่เป็นไปได้ของผู้บริหารหรือไม่	151R. สำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกิดจากกระบวนการรวมข้อมูล วิธีการดังกล่าวต้องรวมถึง (ก) การทำความเข้าใจว่าผู้บริหารได้รวมข้อมูลอย่างไร (ข) การพิจารณาว่าทุกกิจการได้ถูกรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้แล้ว และ (ค) การประเมินว่าดุลยพินิจของผู้บริหารที่ใช้ในกระบวนการรวมข้อมูลนั้นทำให้เกิดข้อบ่งชี้ถึงความลำเอียงที่เป็นไปได้ของผู้บริหารหรือไม่

เอกสารหลักฐานของงาน

152. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวมสิ่งเหล่านี้ไว้ในเอกสารหลักฐานของงาน

(ก) การตอบสนองโดยรวมตามย่อหน้าที่ 128L และ 128R และเหตุผลสำหรับการตอบสนองดังกล่าว

(ข) ผลลัพธ์ของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม ซึ่งรวมถึงข้อสรุปอื่น ๆ หากไม่ชัดเจนในตัวเองอยู่แล้ว

(ค) การทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่พบหรือสงสัยและวิธีปฏิบัติงานที่ใช้

การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพที่มีนัยสำคัญ และข้อสรุปที่ได้

(ง) ในกรณีที่เหมาะสม ข้อสรุปว่ามีความเหมาะสมที่จะใช้หลักฐานเกี่ยวกับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นงวดก่อนหน้าหรือไม่

การรวบรวมและการพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ

การรวบรวมการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ

153. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวบรวมการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบในระหว่างการปฏิบัติงานที่นอกเหนือจากเป็นข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่สำคัญอย่างแน่ชัด (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก470-ก476)

154. ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก477 -ก480)

(ก) พิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ (ไม่ว่าแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกัน) อาจเกิดจากการทุจริตหรือไม่ และ

(ข) ตอบสนองอย่างเหมาะสม หากมีข้อบ่งชี้ว่าอาจจะมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริต

การพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบในระหว่างการปฏิบัติงาน

155. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่ามีความจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนแนวทางการปฏิบัติงานหรือไม่ ในกรณีที่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก481)

(ก) ลักษณะของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ และสถานการณ์ที่ทำให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงนั้นบ่งชี้ให้เห็นว่าอาจยังมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอื่นอีก ซึ่งเมื่อนำไปรวมกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่รวบรวมได้ในระหว่างการปฏิบัติงานแล้วอาจมีสาระสำคัญ หรือ

(ข) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่รวบรวมได้ในระหว่างการปฏิบัติงาน เมื่อรวมกันทุกรายการแล้ว อาจส่งผลให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอย่างมีสาระสำคัญ

การสื่อสารและการแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง

156. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสื่อสารกับผู้บริหารในเวลาที่เหมาะสมถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดที่รวบรวมได้ในระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น และต้องร้องขอให้ผู้บริหารแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก482)

157. ในกรณีที่ผู้บริหารได้ตรวจสอบข้อมูลด้านความยั่งยืนและแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบตามคำร้องขอของผู้ประกอบวิชาชีพแล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มสำหรับงานที่ผู้บริหารปฏิบัติ เพื่อพิจารณาว่ายังคงมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหลืออยู่หรือไม่

158. หากผู้บริหารปฏิเสธที่จะแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงบางรายการหรือทุกรายการที่ผู้ประกอบวิชาชีพแจ้งให้ทราบ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจในเหตุผลของผู้บริหาร

ที่ไม่แก้ไข และต้องพิจารณาถึงเหตุผลดังกล่าวเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาให้ข้อสรุปของงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก483)

การประเมินผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไข

159. ก่อนประเมินผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไข ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่าผลลัพธ์ของวิธีปฏิบัติหงานที่ใช้และหลักฐานที่ได้รับนั้นบ่งชี้ว่าจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนระดับความมีสาระสำคัญหรือไม่

160. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขนั้นมีสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะพิจารณาแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกัน ในการประเมินดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาถึงขนาดและลักษณะของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง รวมทั้งสถานการณ์ที่ทำให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก484-ก498)

เอกสารหลักฐานของงาน

161. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวมเรื่องต่อไปนี้ในการจัดทำเอกสารหลักฐานของงาน

(ก) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดที่รวบรวมได้ระหว่างการปฏิบัติงาน ยกเว้นการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จที่ไม่สำคัญอย่างแน่ชัด และการระบุว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงดังกล่าวได้รับการแก้ไขหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ 153 และ 156) และ

(ข) ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขมีสาระสำคัญหรือไม่ ทั้งในแง่ของแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกัน และเกณฑ์ที่ใช้ในการให้ข้อสรุปดังกล่าว

การประเมินคำอธิบายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่ใช้

162. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการอ้างอิงถึงหรืออธิบายหลักเกณฑ์ที่ใช้และแหล่งที่มาของหลักเกณฑ์เหล่านั้นอย่างเพียงพอหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก499 -ก501)

เหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน

163. ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก502 -ก504L)

(ก) ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพื่อระบุเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนถึงวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งอาจมีผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น และ

(ข) ประเมินความพอเพียงและความเหมาะสมของหลักฐานที่ได้รับว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้สะท้อนให้เห็นถึงเหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงานอย่างเหมาะสมตามหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่

164. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อข้อเท็จจริงที่ผู้ประกอบวิชาชีพพบภายหลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งหากผู้ประกอบวิชาชีพได้ทราบ ณ วันที่ในรายงานที่ให้

ความเชื่อมั่น อาจส่งผลให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแก้ไขรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก505)

หนังสือรับรองจากผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล

165. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องร้องขอหนังสือรับรองจากผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ที่ระบุว่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก506-ก507)

(ก) บุคคลดังกล่าวได้บรรลุความรับผิดชอบของตนในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ ซึ่งรวมถึงข้อมูลเปรียบเทียบ (ในกรณีที่เหมาะสม) ตามที่ระบุไว้ในข้อตกลงในการรับงาน

(ข) บุคคลดังกล่าวได้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดแก่ผู้ประกอบวิชาชีพและให้ผู้ประกอบวิชาชีพเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องตามที่ตกลงไว้ในข้อตกลงในการรับงาน และได้รวมเรื่องที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืนแล้ว

(ค) บุคคลดังกล่าวเชื่อว่าผลกระทบจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขนั้นไม่มีสาระสำคัญต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน ทั้งในแง่ของแต่ละรายการและทุกรายการรวมกัน รายการดังกล่าวต้องถูกสรุปไว้ในหรือแนบไว้กับหนังสือรับรอง

(ง) บุคคลดังกล่าวเชื่อว่าข้อสมมติที่มีนัยสำคัญที่ใช้ในการจัดทำประมาณการและจัดทำข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้ามีความเหมาะสม

(จ) บุคคลดังกล่าวได้แจ้งให้ผู้ประกอบวิชาชีพทราบเกี่ยวกับข้อบกพร่องของการควบคุมภายในทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่บุคคลดังกล่าวทราบแล้ว ยกเว้นข้อบกพร่องดังกล่าวไม่ใช่เรื่องที่สำคัญอย่างแน่ชัด

(ฉ) บุคคลดังกล่าวได้เปิดเผย เท่าที่ทราบ ต่อผู้ประกอบวิชาชีพแล้วเกี่ยวกับการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับ เมื่อการทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับนั้นอาจมีผลกระทบที่มีสาระสำคัญต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน และ

(ช) บุคคลดังกล่าวได้ปรับปรุงข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือเปิดเผยสำหรับเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายหลังวันที่ของข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งหลักเกณฑ์ที่ใช้กำหนดให้ต้องปรับปรุงหรือเปิดเผย

166. นอกเหนือจากการรับรองที่กำหนดดังกล่าว หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาแล้วว่ามีความจำเป็นที่จะต้องได้รับคำรับรองที่เป็นลายลักษณ์อักษรเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง เพื่อสนับสนุนหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องร้องขอคำรับรองนั้น

167. เมื่อคำรับรองที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีสาระสำคัญสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง

(ก) ประเมินความสมเหตุสมผลและความสอดคล้องของคำรับรองนั้นกับหลักฐานอื่น ๆ ที่ได้รับ ซึ่งรวมถึงการรับรองอื่น (ทั้งที่เป็นวาจาหรือเป็นลายลักษณ์อักษร) และ

(ข) พิจารณาว่าผู้ที่ให้การรับรองนั้นมีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวหรือไม่

168. วันที่ในหนังสือรับรองต้องใกล้เคียงกับวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นมากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ในทางปฏิบัติ แต่ต้องไม่หลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

169. หากไม่ได้รับคำรับรองเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่องตามที่ผู้ประกอบวิชาชีพร้องขอ หรือผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่ามีความสงสัยอย่างเพียงพอเกี่ยวกับความรู้ความสามารถ ความซื่อสัตย์ คุณค่าทางจริยธรรมหรือความเอาใจใส่ของผู้ที่ให้คำรับรอง หรือคำรับรองไม่น่าเชื่อถือ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง

(ก) ปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม)

(ข) ประเมินความซื่อสัตย์ของผู้ให้คำรับรองอีกครั้งหนึ่ง และประเมินผลกระทบที่อาจมีต่อความน่าเชื่อถือของคำรับรองต่าง ๆ (ไม่ว่าเป็นวาจาหรือลายลักษณ์อักษร) และหลักฐานโดยทั่วไป และ

(ค) ดำเนินการตามความเหมาะสม ซึ่งรวมถึงการพิจารณาผลกระทบที่อาจเป็นไปได้ต่อข้อสรุปในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

170. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องไม่ให้ข้อสรุปต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น หากการถอนตัวนั้นสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ถ้า

(ก) ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่ามีความสงสัยมากเพียงพอเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ของผู้ที่ให้คำรับรองที่เป็นลายลักษณ์อักษรตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 165(ก) และ (ข) จนทำให้คำรับรองที่เป็นลายลักษณ์อักษรในกรณีดังกล่าวไม่มีความน่าเชื่อถือ หรือ

(ข) กิจการไม่ให้คำรับรองที่เป็นลายลักษณ์อักษรตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 165(ก) และ (ข)

ข้อมูลอื่น

การได้มาซึ่งข้อมูลอื่น

171. ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก508-ก511)

(ก) ระบุข้อมูลอื่นเพื่อให้ทราบถึง (โดยการปรึกษาหารือกับผู้บริหาร) เอกสารหรือชุดของเอกสารที่คาดว่าจะเผยแพร่ซึ่งมีข้อมูลด้านความยั่งยืนและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวข้องอยู่ด้วย รวมทั้งลักษณะและช่วงเวลาที่กิจการวางแผนจะเผยแพร่เอกสารหรือชุดเอกสารดังกล่าว

(ข) เตรียมการกับผู้บริหารเพื่อให้ได้รับเอกสารหรือชุดเอกสารชุดสุดท้ายในเวลาที่เหมาะสมก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การอ่านและการพิจารณาข้อมูลอื่น

172. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องอ่านข้อมูลอื่นที่ได้รับให้แล้วเสร็จก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นและในการอ่านนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก512-ก513)

(ก) พิจารณาว่ามีความไม่สอดคล้องกันที่มีสาระสำคัญระหว่างข้อมูลอื่นและข้อมูลด้าน

ความยั่งยืนหรือไม่

(ข) พิจารณาว่ามีความไม่สอดคล้องกันที่มีสาระสำคัญระหว่างข้อมูลอื่นและความรู้ที่ได้รับในระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ ในบริบทของหลักฐานที่ได้รับและข้อสรุปที่ได้จากงานที่ให้ความเชื่อมั่น หรือไม่

(ค) คงไว้ซึ่งความตื่นตัวเกี่ยวกับข้อบ่งชี้ว่าข้อมูลอื่นซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือความรู้ที่ได้รับจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ มีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอย่างมีสาระสำคัญหรือไม่

การตอบสนองเมื่อดูเหมือนมีความไม่สอดคล้องกันที่มีสาระสำคัญหรือข้อมูลอื่นดูเหมือนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

173. หากผู้ประกอบวิชาชีพระบุได้ว่าดูเหมือนมีความไม่สอดคล้องกันที่มีสาระสำคัญ หรือทราบว่าข้อมูลอื่นดูเหมือนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้บริหาร และปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานอื่น (หากจำเป็น) เพื่อสรุปให้ได้ว่า

(ก) มีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นหรือไม่

(ข) ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ หรือ

(ค) มีความจำเป็นที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรับเปลี่ยนความเข้าใจในกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการให้เป็นปัจจุบันหรือไม่

174. หากข้อมูลอื่นรวมถึงงบการเงินของกิจการที่มีการตรวจสอบ และผู้ประกอบวิชาชีพพบว่าดูเหมือนมีความไม่สอดคล้องกันอย่างมีสาระสำคัญระหว่างงบการเงินดังกล่าวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือได้ทราบว่างบการเงินดูเหมือนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแจ้งเรื่องดังกล่าวต่อผู้สอบบัญชีของงบการเงินของกิจการ เว้นแต่กฎหมายข้อบังคับ หรือข้อกำหนดทางวิชาชีพจะห้ามไว้

การตอบสนองเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพสรุปได้ว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่น

175. หากผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องร้องขอให้ผู้บริหารแก้ไขข้อมูลอื่นนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก514-ก515)

(ก) หากผู้บริหารเห็นด้วยกับการแก้ไขให้ถูกต้อง ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสรุปให้ได้ว่ามีการแก้ไขแล้ว หรือ

(ข) หากผู้บริหารปฏิเสธการแก้ไขให้ถูกต้อง ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสื่อสารเรื่องดังกล่าวกับผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลและร้องขอให้แก้ไขให้ถูกต้อง

176. หากผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่าข้อมูลอื่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญและข้อมูลอื่นนั้นไม่ถูกแก้ไขให้ถูกต้องภายหลังจากได้สื่อสารเรื่องดังกล่าวกับผู้มีหน้าที่

ในการกำกับดูแลแล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องดำเนินการอย่างเหมาะสม ซึ่งรวมถึง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก514-ก515)

(ก) การพิจารณาถึงผลกระทบต่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นและการสื่อสารกับผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลว่าผู้ประกอบวิชาชีพได้วางแผนที่จะจัดการกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญนั้นในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างไร (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก516)

(ข) การถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น หากการถอนตัวนั้นสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก517)

การตอบสนองเมื่อมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือมีความจำเป็นที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรับปรุงความเข้าใจในกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการให้เป็นปัจจุบัน

177. หากจากการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานในย่อหน้าที่ 172 ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือมีความจำเป็นที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรับปรุงความเข้าใจในกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการให้เป็นปัจจุบัน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องตอบสนองอย่างเหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก518)

การให้ข้อสรุปของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การประเมินหลักฐานที่ได้รับ

178. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินความเพียงพอและความเหมาะสมของหลักฐานที่ได้รับ ซึ่งรวมถึงหลักฐานจากงานที่ทำโดยผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพอื่น หรือหน่วยงานตรวจสอบภายใน และหากมีความจำเป็นในสถานการณ์นั้น ๆ ต้องพยายามหาหลักฐานเพิ่มเติม ในการประเมินดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก519-ก522)

(ก) ประเมินว่าหลักฐานที่ได้รับนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้ของวิธีปฏิบัติงานหรือไม่

(ข) พิจารณาหลักฐานทั้งหมดที่ได้รับ ไม่ว่าจะสอดคล้องหรือขัดแย้งกับหลักฐานอื่น และไม่ว่าจะสนับสนุนหรือขัดแย้งกับการเปิดเผยข้อมูลก็ตาม

179. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าการใช้ดุลยพินิจและการตัดสินใจของผู้บริหารในการจัดทำประมาณการและข้อสมมติที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงที่เกี่ยวกับข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า ซึ่งแม้ว่าแต่ละรายการอาจสมเหตุสมผล มีข้อบ่งชี้ถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดความลำเอียงของผู้บริหารหรือไม่ หากพบข้อบ่งชี้ของความเป็นไปได้ที่จะเกิดความลำเอียงของผู้บริหาร ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินผลกระทบต่องานที่ให้ความเชื่อมั่น หากผู้บริหารมีเจตนาที่จะทำให้เข้าใจผิด ความลำเอียงของผู้บริหารนั้นถือว่าเข้าลักษณะของการทุจริต

180. หากผู้ประกอบวิชาชีพได้รับหลักฐานที่ไม่สอดคล้องกับหลักฐานอื่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก523-ก526)

(ก) พิจารณาว่าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มวิธีปฏิบัติงานใดเพื่อให้เข้าใจและจัดการกับความไม่สอดคล้องกันนั้น

(ข) พิจารณาถึงผลกระทบของเรื่องดังกล่าว (ถ้ามี) ต่อแง่มุมอื่นของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การสรุปผล

181. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องให้ข้อสรุปว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในการให้ข้อสรุปนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพตามย่อหน้าที่ 178 และ 179 เกี่ยวกับความเพียงพอและความเหมาะสมของหลักฐานที่ได้รับ และการพิจารณาตามย่อหน้าที่ 160 ว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขนั้นมีสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกัน

182. เมื่อหลักการของการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรถูกรวมอยู่ในหลักเกณฑ์ที่ใช้ การประเมินตามย่อหน้าที่ 181 ต้องรวมถึงการพิจารณา (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก528-ก529)

(ก) การนำเสนอ โครงสร้าง และเนื้อหาโดยรวมของข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ข) หากเหมาะสมตามบริบทของหลักเกณฑ์ ถ้อยคำของข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ หรือสถานการณ์อื่นของงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยพิจารณาว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้นำเสนอเรื่องความยั่งยืนในลักษณะที่บรรลุถึงการนำเสนอที่ถูกต้องตามที่ควรหรือไม่

183. หากข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จัดทำขึ้นตามแม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร ไม่ได้นำเสนอโดยถูกต้องตามที่ควร ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้บริหารและ (ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของแม่บทที่เกี่ยวข้องและวิธีการแก้ไขเรื่องดังกล่าว) ต้องพิจารณาว่าจำเป็นหรือไม่ที่จะเปลี่ยนแปลงข้อสรุปในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามย่อหน้าที่ 203

184. หากข้อมูลด้านความยั่งยืนจัดทำขึ้นตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องประเมินว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้นำเสนออย่างถูกต้องตามที่ควรหรือไม่ อย่างไรก็ตาม หากผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนดังกล่าวทำให้เกิดการเข้าใจผิด ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้บริหารและ (ขึ้นอยู่กับวิธีการแก้ไขเรื่องดังกล่าว) ต้องพิจารณาว่าจะสื่อสารเรื่องดังกล่าวในรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ และสื่อสารอย่างไร

การจำกัดขอบเขต

185. หากผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ ถือว่ามีการถูกจำกัดขอบเขต และผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก530-ก531)

(ก) ให้ข้อสรุปแบบมีเงื่อนไข

(ข) ไม่ให้ข้อสรุป หรือ

(ค) ถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น หากการถอนตัวนั้นสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง (ในกรณีที่เหมาะสม)

ความรับผิดชอบโดยรวมในการบริหารและการได้มาซึ่งคุณภาพ

186. ก่อนการกำหนดวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้อง

(ก) รับผิดชอบในการพิจารณาว่าได้บรรลุข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับความเป็นอิสระ หรือไม่

(ข) พิจารณาโดยการสอบทานเอกสารหลักฐานของงานและปรึกษาหารือกับกลุ่มผู้ปฏิบัติงานว่าได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อสนับสนุนข้อสรุปและการออกรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นแล้ว

(ค) สอบทานข้อมูลด้านความยั่งยืนและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อพิจารณาว่ารายงานที่จะออกนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่

(ง) พิจารณาว่า

(1) การมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานเพียงพอและเหมาะสมตลอดการปฏิบัติงานจนถึงระดับที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีเกณฑ์ในการพิจารณาว่าดุลยพินิจที่สำคัญที่ใช้และข้อสรุปที่ได้มีความเหมาะสมภายใต้ลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นหรือไม่ และ

(2) ลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องและนโยบายหรือวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้องของสำนักงาน ได้นำมาพิจารณาในการปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานฉบับนี้ หรือไม่

(จ) ในกรณีที่งานที่ให้ความเชื่อมั่นเข้าข่ายที่ต้องมีการสอบทานคุณภาพงาน พิจารณาว่าการสอบทานคุณภาพงานได้เสร็จสิ้นแล้ว

เอกสารหลักฐานของงาน

187. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวมเรื่องต่อไปนี้ ในเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(ก) เกณฑ์ที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานใช้ประเมินตามย่อหน้าที่ 186(ข) ว่าได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอแล้วหรือไม่ ซึ่งรวมถึง

(1) การพิจารณาตามย่อหน้าที่ 50(ง) ว่างานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นมีความเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ

(2) การประเมินตามย่อหน้าที่ 57 ว่างานของผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพมีความเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ

(3) การพิจารณาตามย่อหน้าที่ 59(จ) ว่างานของหน่วยงานตรวจสอบภายในมีความเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ และ

(4) ผู้ประกอบวิชาชีพพบข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกันกับข้อสรุปสุดท้ายเกี่ยวกับเรื่องที่มีนัยสำคัญหรือไม่ และผู้ประกอบวิชาชีพจัดการกับความไม่สอดคล้องกันนั้นอย่างไร (ดูย่อหน้าที่ 180) และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก535)

(ข) เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานตามข้อ 186(ง)(1) ว่าหัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมตลอดการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก536)

การจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

188. รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต้องเป็นลายลักษณ์อักษรและต้องประกอบด้วยการแสดงความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลหรือการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนอย่างชัดเจน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก537–ก538)

189. ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงแยกอย่างชัดเจนจากข้อมูลหรือคำอธิบายที่ไม่ได้มุ่งหมายให้มีผลต่อข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึง

(ก) วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์

(ข) วรรคเรื่องอื่น

(ค) เรื่องที่พบที่เกี่ยวกับแง่มุมเฉพาะใด ๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(ง) ข้อแนะนำ หรือ

(จ) ข้อมูลเพิ่มเติมที่รวมอยู่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ข้อความที่ใช้ต้องแสดงให้ชัดเจนว่าวรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์ วรรคเรื่องอื่น เรื่องที่พบ ข้อแนะนำ หรือข้อมูลเพิ่มเติม ไม่มีความมุ่งหมายที่จะปรับเปลี่ยนข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก537–ก538)

เนื้อหารายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

190. รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต้องมีองค์ประกอบพื้นฐานดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก539, ก567–ก569)

(ก) ชื่อรายงานที่ต้องระบุอย่างชัดเจนว่าเป็นรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพอิสระที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด อย่างสมเหตุสมผล หรือทั้งความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัด (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก540)

(ข) ผู้รับรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก541)

(ค) ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพอยู่ที่ส่วนแรกของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก542–ก552)

(1) มีหัวข้อที่สะท้อนถึงประเภทของข้อสรุปที่ได้โดย

ก. สำหรับข้อสรุปแบบไม่มีเงื่อนไข ให้ใช้หัวข้อ เช่น “ความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล” หรือ “ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด” หรือหัวข้อที่เหมาะสมสำหรับรายงานที่รวมทั้งความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัด หรือ

ข. สำหรับข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป หัวข้อในข้อ ก. ข้างต้นต้องมีคำลงท้ายว่า “มีเงื่อนไข” หรือ “ไม่ถูกต้อง” หรือ คำขึ้นต้นว่า “การไม่ให้” หรือ “การไม่แสดง” (ตามความเหมาะสม) และในกรณีของรายงานที่รวมทั้งความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัด ต้องระบุให้ชัดเจนว่าความเห็นใดหรือข้อสรุปใดที่เปลี่ยนแปลงไป

(2) ระบุชื่อของกิจการที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการนั้นอยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(3) ระบุหรืออธิบายระดับของความเชื่อมั่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้ให้ไว้ ไม่ว่าจะเป็นระดับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล อย่างจำกัด หรือระดับความเชื่อมั่นที่แตกต่างกันในแต่ละส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก542)

(4) ระบุหรืออธิบายข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึง ในกรณีที่เหมาะสม เรื่องความยั่งยืนและวิธีการรายงานข้อมูลนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก543-ก544)

(5) ระบุวันที่ หรือช่วงระยะเวลาที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนครอบคลุม

(6) แสดงข้อสรุป (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก545L-ก547)

ก. ในกรณีงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ข้อสรุปต้องแสดงอยู่ในรูปแบบของการให้ความเชื่อมั่นอย่างชัดเจนว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้จัดทำหรือแสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือ

ข. ในกรณีงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ข้อสรุปต้องแสดงในรูปแบบซึ่งสื่อว่าจากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ผู้ประกอบวิชาชีพพบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ได้จัดทำขึ้นหรือไม่ได้แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ในสาระสำคัญหรือไม่

(7) ระบุหลักเกณฑ์ที่ใช้ ไม่ว่าจะเป็นหลักเกณฑ์ของแม่บท หลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น หรือทั้งสองหลักเกณฑ์ และในกรณีของหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น ต้องระบุว่าหลักเกณฑ์นั้นแสดงอยู่ที่ใด (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก548-ก551)

(8) ข้อสรุปตามย่อหน้าที่ 190(ค)(6) ต้องมีถ้อยคำที่อ้างถึง (อ้างถึงย่อหน้าที่

ก545L -ก547)

(ก) ข้อมูลด้านความยั่งยืนและหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือ

(ข) ข้อความของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมและ

(9) ในกรณีที่เหมาะสม ข้อสรุปต้องให้บริบทของข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพแก่ผู้ใช้ข้อมูล (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก552)

(ง) เกณฑ์ที่ใช้ในการให้ข้อสรุปซึ่งอยู่ถัดจากส่วนของข้อสรุป โดยใช้หัวข้อว่า “เกณฑ์ในการแสดงความเห็น” สำหรับรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล “เกณฑ์ในการให้ข้อสรุป” สำหรับรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด หรือหัวข้อที่เหมาะสมสำหรับรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นทั้งอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัด โดยในส่วนนี้จะต้อง

(1) ระบุว่า งานที่ให้ความเชื่อมั่นนี้เป็นไปตาม*มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 “ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน”* (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก553)

(2) สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นในอย่างจำกัด ระบุว่า

ก. วิธีปฏิบัติงานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแตกต่างจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลทั้งลักษณะและช่วงเวลาและมีขอบเขตที่น้อยกว่า

ข. ดังนั้น ระดับความเชื่อมั่นที่ได้รับในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดจะต่ำกว่าความเชื่อมั่นที่ได้รับหากปฏิบัติงานเพื่อให้ได้มาซึ่งความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลมาก

(3) อ้างอิงถึงส่วนของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่อธิบายถึงความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพตามมาตรฐานฉบับนี้ (ดูย่อหน้าที่ 190(ซ))

(4) ระบุว่าผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระและข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณอื่น ๆ ของ

ก. ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน หรือ

ข. ข้อกำหนดทางวิชาชีพอื่นหรือข้อกำหนดตามกฎหมายหรือข้อบังคับ และต้อง

1. ระบุข้อกำหนดดังกล่าว และ

2. เปิดเผยชื่อของหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมซึ่งได้พิจารณาแล้วว่าข้อกำหนดดังกล่าวอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับข้อกำหนดของประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน

(5) หากข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องเปิดเผยต่อสาธารณะเมื่อมีการใช้ข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระที่เฉพาะเจาะจงสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการบางประเภท ข้อความตามข้อ (4) ข้างต้นจะต้องระบุว่าผู้ประกอบวิชาชีพมีความเป็นอิสระจากกิจการนั้นตามข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการดังกล่าว (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก554)

(6) ระบุว่าสำนักงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพสังกัดได้ปฏิบัติตาม

ก. มาตรฐานการบริหารคุณภาพฉบับที่ 1 หรือ

ข. ข้อกำหนดของวิชาชีพอื่น หรือข้อกำหนดตามกฎหมายหรือข้อบังคับ และต้อง

1. ระบุข้อกำหนดเหล่านั้น และ

2. เปิดเผยชื่อของหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ซึ่งได้พิจารณาแล้วว่าข้อกำหนดดังกล่าวอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1

(7) ระบุว่าผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าหลักฐานที่ได้มานั้นเพียงพอและเหมาะสมที่จะใช้เป็นเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ และ

(8) หากผู้ประกอบวิชาชีพให้ข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป ต้องให้คำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงข้อสรุปดังกล่าว

(จ) ในกรณีที่เกี่ยวข้อง ส่วนของรายงานมีหัวข้อว่า “ข้อมูลอื่น” ซึ่งประกอบด้วยเรื่องที่กล่าวในย่อหน้าที่ 202

(ฉ) ส่วนของรายงานที่มีหัวข้อว่า “ความรับผิดชอบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน” ซึ่ง

(1) ระบุว่าผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) มีหน้าที่รับผิดชอบในการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก555-ก556)

ก. จัดทำและ ในกรณีที่เกี่ยวข้อง นำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนอย่างถูกต้องตามที่ควรตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ และ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก557)

ข. ออกแบบ นำไปปฏิบัติ และคงไว้ซึ่งการควบคุมภายในที่ผู้บริหารพิจารณาว่ามีความจำเป็นเพื่อให้สามารถจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ โดยปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และ

(2) หากบุคคลที่รับผิดชอบสำหรับการกำกับดูแลกระบวนการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ใช่บุคคลที่รับผิดชอบตามที่ระบุไว้ในข้อ (ฉ)(1) ให้ระบุชื่อของบุคคลที่รับผิดชอบสำหรับการกำกับดูแลดังกล่าว (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก556)

(ช) หากเกี่ยวข้อง ส่วนของรายงานที่มีหัวข้อว่า “ข้อจำกัดสืบเนื่องในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน” ซึ่งอธิบายถึงข้อจำกัดสืบเนื่องที่มีนัยสำคัญใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดหรือการประเมินเรื่องความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ ซึ่งรวมถึงข้อจำกัดสืบเนื่องที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าซึ่งรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก494, ก558-ก560 และ ก579)

(ซ) ส่วนของรายงานที่มีหัวข้อว่า “ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ” ซึ่งระบุว่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก555)

(1) วัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ คือ การวางแผนและปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อให้ได้มาซึ่งความเชื่อมั่นอย่างจำกัดหรืออย่างสมเหตุสมผล (ตามที่เกี่ยวข้อง) ว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นปราศจากการแสดงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และเพื่อจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งประกอบด้วยข้อสรุป (ในกรณีความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) หรือความเห็น (ในกรณีความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล)

(2) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจเกิดขึ้นจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และ

ก. จะถูกพิจารณาว่า มีสาระสำคัญ ถ้าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงรายการใดรายการหนึ่งหรือทุกรายการรวมกันจะสามารถคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูลจากการใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้น หรือ

ข. หากหลักเกณฑ์ที่ใช้มีการกำหนดหรืออธิบายเกี่ยวกับความมีสาระสำคัญแตกต่างจาก (ก) ข้างต้น ให้รวมถึงคำจำกัดความหรือคำอธิบายดังกล่าวด้วย

(3) ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ และการคงไว้ซึ่งการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพตลอดการปฏิบัติงาน

(4) ผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง ซึ่งรวมถึงการได้มาซึ่ง

ก. สำหรับการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด: ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมภายในที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงของการแสดงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับของการเปิดเผยข้อมูล แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อสรุปเกี่ยวกับประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ หากรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดมีการให้ข้อสรุปเกี่ยวกับประสิทธิผลของการควบคุมภายใน ผู้ประกอบวิชาชีพจะต้องละเว้นข้อความที่ระบุว่าการพิจารณาการควบคุมภายในของผู้ประกอบวิชาชีพไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อสรุป

เกี่ยวกับประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ หรือ

ข. สำหรับการให้ความเชื่อมั่นระดับสมเหตุสมผล: ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุมภายในที่เกี่ยวข้องกับงานให้ความเชื่อมั่น เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงของการแสดงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสดงความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ หากรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลมีการแสดงความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของการควบคุมภายใน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องละเว้นข้อความที่ระบุว่าการพิจารณาการควบคุมภายในของผู้ประกอบวิชาชีพไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสดงความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ

(5) ผู้ประกอบวิชาชีพออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน:

ก. สำหรับการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด: ที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้ในระดับของการเปิดเผยข้อมูล

ข. สำหรับการให้ความเชื่อมั่นระดับสมเหตุสมผล: ที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ที่ได้ประเมินไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล

(6) ความเสี่ยงที่จะไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตมีสูงกว่าความเสี่ยงที่จะไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกิดจากข้อผิดพลาด เนื่องจากการทุจริตอาจเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิด การปลอมแปลงเอกสารหลักฐาน การตั้งใจละเว้นการแสดงข้อมูล การแสดงข้อมูลที่ไม่ตรงตามข้อเท็จจริงหรือการแทรกแซงการควบคุมภายใน

(ฌ) สำหรับการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ส่วนของรายงานที่มีหัวข้อว่า “สรุปงานที่ปฏิบัติ” ซึ่งประกอบด้วยข้อความสรุปเกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติ ซึ่งใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ส่วนของรายงานส่วนนี้ต้องอธิบายลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้อย่างเพียงพอ เพื่อให้ผู้ใช้สามารถเข้าใจถึงระดับของความเชื่อมั่นอย่างจำกัดที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก561-ก565L)

(ญ) ลายมือชื่อของผู้ประกอบวิชาชีพ

(ฎ) สถานที่ตั้งซึ่งหัวหน้าที่รับผิดชอบงานปฏิบัติงานอยู่

(ฏ) วันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต้องไม่ลงวันที่ก่อนวันที่ซึ่ง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก566)

(1) ผู้ประกอบวิชาชีพได้มาซึ่งหลักฐานที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึงหลักฐานที่ผู้มีอำนาจให้การรับรองว่าเป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน และ

(2) การสอบทานคุณภาพงานเสร็จสิ้น หากมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 หรือนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานกำหนดให้มีการสอบทานคุณภาพงาน

ชื่อของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

191. เมื่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนจัดทำขึ้นสำหรับกิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ต้องแสดงชื่อของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน เว้นแต่ว่า ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยาก การเปิดเผยดังกล่าวจะถูกคาดหมายอย่างสมเหตุสมผลว่าจะนำไปสู่ภัยคุกคามต่อความปลอดภัยส่วนบุคคลที่มีนัยสำคัญ ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยากซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจที่จะไม่แสดงชื่อของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรึกษาหารือความตั้งใจนี้กับผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลเพื่อแจ้งให้ทราบถึงการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความเป็นไปได้และความรุนแรงของภัยคุกคามต่อความปลอดภัยส่วนบุคคลอย่างมีนัยสำคัญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก570-ก572)

การอ้างถึงผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

192. หากผู้ประกอบวิชาชีพอ้างถึงผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ข้อความในรายงานนั้นต้องไม่ระบุตัวตนของผู้เชี่ยวชาญนั้น (เว้นแต่กฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดให้ต้องเปิดเผย) หรือแสดงเป็นนัยว่าความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพต่อข้อสรุปที่แสดงไว้ในรายงานลดลงเนื่องจากการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก99, ก573-ก575)

ความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงาน

193. หากผู้ประกอบวิชาชีพรวมความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงาน ไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งนอกเหนือจากความรับผิดชอบผู้ประกอบวิชาชีพภายใต้มาตรฐานฉบับนี้ ความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานดังกล่าว ต้องแสดงไว้ในส่วนที่แยกต่างหากในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นโดยอยู่ภายใต้หัวข้อ “รายงานตามข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับอื่น” หรือหัวข้ออื่นตามที่เหมาะสมกับเนื้อหาของส่วนนั้น หากความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานเหล่านี้ครอบคลุมองค์ประกอบของรายงานที่เหมือนกันกับที่นำเสนอไว้แล้วตามภายใต้ความรับผิดชอบการรายงานที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้ ความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานนั้นอาจแสดงในส่วนของรายงานเดียวกันกับองค์ประกอบรายงานที่เกี่ยวข้องที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก576-ก577)

194. หากมีการนำเสนอความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานไว้อยู่ในส่วนของรายงานเดียวกันกับองค์ประกอบของรายงานที่เกี่ยวข้องที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้ รายงานของผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำให้แตกต่างอย่างชัดเจนเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานจากการรายงานที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก578)

195. หากรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีส่วนของรายงานที่แยกต่างหากเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงาน ข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 190 ต้องรวมอยู่ในส่วนของรายงานที่มีหัวข้อว่า “รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน [อย่างจำกัด อย่างสมเหตุสมผล หรือ อย่างจำกัดและอย่างสมเหตุสมผล]” หัวข้อ “รายงานตามข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับอื่น” ต้องแสดงต่อจากหัวข้อ “รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน [อย่างจำกัด อย่างสมเหตุสมผล หรือ อย่างจำกัดและอย่างสมเหตุสมผล]” (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก578)

196. หากกฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพใช้รูปแบบหรือข้อความที่เฉพาะเจาะจงในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นจะอ้างถึงมาตรฐานฉบับนี้ได้ก็ต่อเมื่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นมีแต่ละองค์ประกอบตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 190 และ 191 เป็นอย่างน้อย

การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามทั้งมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นอื่น

197. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจถูกกำหนดให้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นของประเทศ (เรียกว่า “มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นอื่น”) และได้ปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับนี้เพิ่มเติมในการปฏิบัติงานด้านความเชื่อมั่นนั้น ในกรณีเช่นนี้ รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจอ้างอิงถึงมาตรฐานฉบับนี้ร่วมกับมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นอื่นได้ แต่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องดำเนินการเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อ

(ก) ไม่มีความขัดแย้งระหว่างข้อกำหนดในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นอื่นกับข้อกำหนดในมาตรฐานฉบับนี้ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพ

(1) ให้ข้อสรุปที่แตกต่าง หรือ

(2) ไม่กล่าวถึงในวรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์หรือวรรคเรื่องอื่นตามที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้ และ

(ข) รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีองค์ประกอบอย่างน้อยตามที่แสดงไว้ในย่อหน้าที่ 190 และ 191 แม้ในกรณีที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้รูปแบบหรือข้อความตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นอื่น รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต้องระบุชื่อของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นอื่นดังกล่าว ซึ่งรวมถึงแหล่งที่มาของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นอื่นนั้น

ข้อสรุปแบบไม่มีเงื่อนไข

การให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (L)	การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (R)
198L. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงข้อสรุปในการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแบบไม่มีเงื่อนไข เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่า จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่า (ก) ในกรณีที่ใช้หลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์: ข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือ (ข) ในกรณีที่ใช้หลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร: ข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ได้แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ที่ใช้	198R. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงความเห็นในการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลแบบไม่มีเงื่อนไข เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่า (ก) ในกรณีที่ใช้หลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์: ข้อมูลด้านความยั่งยืนได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือ (ข) ในกรณีที่ใช้หลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร: ข้อมูลด้านความยั่งยืนแสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ที่ใช้

วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์ และวรรคเรื่องอื่น

199. ถ้าผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่ามีความจำเป็นที่จะ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก579-ก582)

(ก) ขอให้ผู้ใช้ข้อมูลสังเกตเรื่องที่ได้แสดงหรือเปิดเผยไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อความเข้าใจของผู้ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลนั้น (วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์) หรือ

(ข) สื่อสารเรื่องที่นอกเหนือจากที่ได้แสดงหรือเปิดเผยไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจของผู้ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ หรือรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ (วรรคเรื่องอื่น) และ

การสื่อสารดังกล่าวไม่ขัดต่อกฎหมายหรือข้อบังคับ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องดำเนินการดังกล่าวโดยเพิ่มย่อหน้าในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นโดยใช้ชื่อหัวข้อที่เหมาะสม ซึ่งระบุอย่างชัดเจนว่าข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากเรื่องดังกล่าว

200. หากหลักเกณฑ์ที่ใช้ได้รับการออกแบบสำหรับวัตถุประสงค์เฉพาะ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องเพิ่มวรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์ เพื่อเตือนผู้อ่านเกี่ยวกับข้อเท็จจริงดังกล่าวและแจ้งว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นอาจไม่เหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์อื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก583-ก584)

ข้อมูลอื่น

201. หากผู้ประกอบวิชาชีพได้รับข้อมูลอื่นก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต้องมีส่วนของรายงานที่แยกแสดงตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 190(จ) ยกเว้นในกรณีที่ผู้ประกอบวิชาชีพไม่ให้ข้อสรุป ซึ่งในกรณีนั้นจะไม่มีวรรค “ข้อมูลอื่น” (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก585)

202. เมื่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นจำเป็นต้องมีวรรค “ข้อมูลอื่น” ตามย่อหน้าที่ 201 ส่วนของรายงานส่วนนี้ต้องมี

(ก) ข้อความว่าผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) เป็นผู้รับผิดชอบต่อข้อมูลอื่น

(ข) การระบุถึงข้อมูลอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(ค) ข้อความว่าข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลอื่น และผู้ประกอบวิชาชีพจึงไม่ให้ข้อสรุปต่อข้อมูลอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก586)

(ง) รายละเอียดเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพในการอ่าน การพิจารณา และการรายงานสำหรับข้อมูลอื่นตามที่กำหนดในมาตรฐานฉบับนี้ และ

(จ) อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

(1) ข้อความว่าผู้ประกอบวิชาชีพไม่มีเรื่องที่ต้องรายงานเกี่ยวกับข้อมูลอื่น หรือ

(2) หากผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข: ข้อความที่อธิบายถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นที่ยังไม่ได้แก้ไขนั้น

ข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป

203. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปในสถานการณ์ดังนี้

(ก) เมื่อ ในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ เกิดการจำกัดขอบเขตและผลของการจำกัดขอบเขตอาจมีสาระสำคัญ ในกรณีเช่นนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขหรือไม่ให้ข้อสรุป (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก587, ก593L-ก595)

(ข) เมื่อ ในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อมูลด้านความยั่งยืนแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ในกรณีเช่นนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขหรือแสดงข้อสรุปว่าข้อมูลที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นไม่ถูกต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก588-ก590, ก593L-ก595)

204. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข เมื่อในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพผลกระทบหรือผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นของเรื่องที่ไม่มีสาระสำคัญมากและไม่แผ่กระจายจนกระทั่งต้องให้ข้อสรุปว่าไม่ถูกต้องหรือไม่ให้ข้อสรุป ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขต้องแสดงโดยใช้คำว่า “ยกเว้น” ผลกระทบ หรือผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการมีเงื่อนไขนั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก591-ก594R)

205. หากผู้ประกอบวิชาชีพแสดงข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากการถูกจำกัดขอบเขตแต่ยังได้ทราบถึงเรื่องที่เป็นสาเหตุให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญด้วย ผู้ประกอบวิชาชีพต้องรวมคำอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับทั้งการถูกจำกัดขอบเขตและเรื่องที่ทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

206. เมื่อข้อความที่จัดทำโดยผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ระบุและอธิบายอย่างเหมาะสมว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อไปนี้

(ก) แสดงข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขหรือข้อสรุปว่าไม่ถูกต้องต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนและหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือ

(ข) หากถูกกำหนดโดยเฉพาะเจาะจงในข้อตกลงการรับงาน ให้ผู้ประกอบวิชาชีพให้ข้อสรุปต่อข้อความที่จัดทำโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงข้อสรุปอย่างไม่มีเงื่อนไขแต่ให้เพิ่มวรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยอ้างถึงข้อความที่จัดทำโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมนั้น ซึ่งได้ระบุและอธิบายอย่างเหมาะสมว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นมีการแสดงข้อมูลขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

ข้อมูลเปรียบเทียบ

207. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้ (หรือกฎหมายหรือข้อบังคับ) กำหนดให้ต้องมีการนำเสนอข้อมูลเปรียบเทียบในข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ และหากกำหนดไว้ ผู้ประกอบวิชาชีพจะต้องพิจารณาว่าข้อมูลเปรียบเทียบนั้นถูกนำเสนออย่างเหมาะสมหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก596)

208. ในการพิจารณาว่าข้อมูลเปรียบเทียบถูกนำเสนออย่างเหมาะสมหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก597-ก598)

(ก) ข้อมูลเปรียบเทียบสอดคล้องกับการเปิดเผยข้อมูลในงวดก่อนหรือไม่ และหากไม่สอดคล้องกัน ความไม่สอดคล้องนั้นได้รับการจัดการตามที่กำหนดโดยหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่ และ

(ข) หลักเกณฑ์ในการวัดหรือการประเมินข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ใช้ในข้อมูลเปรียบเทียบสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ในงวดปัจจุบันหรือไม่ หรือหากมีการเปลี่ยนแปลง หลักเกณฑ์ที่เปลี่ยนแปลงเหล่านั้นได้มีการนำไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมและเปิดเผยอย่างเพียงพอหรือไม่

209. หากข้อมูลเปรียบเทียบไม่ได้ถูกอ้างถึงในข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพและไม่ได้อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นในงวดก่อน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องระบุข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ในวรรคเรื่องอื่น อย่างไรก็ตาม ข้อความดังกล่าวไม่ได้ปลดเปลื้องภาระของผู้ประกอบวิชาชีพในการปฏิบัติตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 207–208 (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก599-ก600)

210. หากข้อมูลเปรียบเทียบไม่ได้ถูกอ้างถึงในข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ แต่เคยอยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นในงวดก่อน ผู้ประกอบวิชาชีพต้องระบุไว้ในวรรคเรื่องอื่นดังนี้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก599-ก600)

(ก) หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นในงวดก่อนมีระดับของความเชื่อมั่นหรือขอบเขตของงานที่แตกต่างจากงวดปัจจุบัน ให้ระบุข้อเท็จจริงนั้นและอธิบายความแตกต่างดังกล่าว หรือ

(ข) หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นในงวดก่อนดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพคนก่อน ให้ระบุ

(1) ข้อเท็จจริงดังกล่าว

(2) ประเภทของข้อสรุปที่ผู้ประกอบวิชาชีพคนก่อนแสดงไว้

(3) หากข้อสรุปนั้นเป็นแบบที่เปลี่ยนแปลงไป ให้ระบุเหตุผลของข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น และ

(4) วันที่ในรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพคนก่อน

211. ไม่ว่าข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพจะอ้างถึงข้อมูลเปรียบเทียบหรือไม่ ถ้าผู้ประกอบวิชาชีพได้ทราบว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในข้อมูลเปรียบเทียบที่นำเสนอ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก601)

(ก) ปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้บริหาร และปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับสถานการณ์

(ข) พิจารณาผลกระทบต่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น และ

(ค) ถ้าข้อมูลเปรียบเทียบที่นำเสนอมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ และข้อมูลเปรียบเทียบนั้นไม่ได้มีการปรับปรุงย้อนหลังใหม่ให้ถูกต้อง

(1) ในกรณีที่ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพอ้างถึงข้อมูลเปรียบเทียบ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องแสดงข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข หรือข้อสรุปที่ว่าไม่ถูกต้องในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น หรือ

(2) ในกรณีที่ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพไม่ได้อ้างถึงข้อมูลเปรียบเทียบ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องเพิ่มวรรคเรื่องอื่นไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยอธิบายสถานการณ์ที่มีผลกระทบต่อข้อมูลเปรียบเทียบนั้น

เอกสารหลักฐานของงาน

เรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

212. ถ้า ในสถานการณ์ที่ไม่ปกติ ผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานใหม่หรือวิธีปฏิบัติงานเพิ่ม หรือให้ข้อสรุปใหม่หลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องบันทึก (อ้างถึงย่อหน้าที่ ก602)

(ก) สถานการณ์ที่พบ

(ข) วิธีปฏิบัติงานใหม่หรือวิธีปฏิบัติงานเพิ่มที่ใช้ หลักฐานที่ได้รับ และข้อสรุปที่ได้ รวมทั้งผลกระทบต่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น และ

(ค) วันที่และบุคคลที่เปลี่ยนแปลงและที่สอบทานการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นต่อเอกสารหลักฐานของงาน

คำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่น

คำนำ

ข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 2–5)

ก1. ข้อมูลด้านความยั่งยืนมักมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความเสี่ยงและโอกาสที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืน เพื่อให้ผู้ใช้เข้าใจและประเมินผลกระทบของเรื่องความยั่งยืนที่มีต่อกิจการ หรือผลกระทบที่เกิดขึ้นหรือผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นของกิจการต่อสิ่งแวดล้อม สังคม หรือเศรษฐกิจ ทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ

ก2. หลักเกณฑ์ของแม่บทกำหนดหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืน แม้ว่าแม่บทดังกล่าวอาจไม่ได้กำหนดวิธีการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนทุกเรื่อง แต่โดยทั่วไปแม่บทดังกล่าวจะประกอบด้วยหลักการที่กว้างเพียงพอที่จะสามารถนำมาใช้เป็นพื้นฐานให้กิจการเลือกและประยุกต์นโยบายการรายงานที่สอดคล้องกับแนวคิดพื้นฐานและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อกำหนดตามแม่บทนั้น

ก3. กระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน ซึ่งรวมถึงการระบุและเลือกเรื่องความยั่งยืนและขอบเขตการรายงาน อาจถูกกำหนดไว้โดยแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนหรือโดยหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น กระบวนการดังกล่าวอาจเรียกว่า “การประเมินสาระสำคัญ” หรือ “กระบวนการพิจารณาสาระสำคัญ” ของกิจการเนื่องจากกระบวนการดังกล่าวเกี่ยวข้องกับนำความมีสาระสำคัญไปใช้ในการระบุว่าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของผู้ใช้ข้อมูลใดถือว่ามีสาระสำคัญสำหรับวัตถุประสงค์ในการรายงาน ภาคผนวก 2 แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณากระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานอย่างไรตลอดการปฏิบัติงาน

ก4. ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 75 ในกระบวนการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องได้มาซึ่งความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน และต้องพิจารณาว่าขอบเขตของการให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมข้อมูลด้านความยั่งยืนเหล่านั้นทั้งหมดหรือบางส่วน

เกณฑ์ที่ใช้ในมาตรฐานฉบับนี้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 6–7)

ก5. กฎหมาย ข้อบังคับ หรือข้อกำหนดทางวิชาชีพในแต่ละประเทศอาจระบุข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง หรือข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการบริหารคุณภาพที่ต้องใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นและอาจให้แนวทางว่าอะไรถือเป็นข้อกำหนดที่ “อย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับ” ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีเกี่ยวกับข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณสำหรับงานที่ให้

ความเชื่อมั่น และตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 เกี่ยวกับความรับผิดชอบของสำนักงานสำหรับระบบการบริหารคุณภาพ

ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 6(ก), 7)

ก6. ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก58 ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีกำหนดหลักการพื้นฐานของจรรยาบรรณที่ใช้ในการกำหนดมาตรฐานของพฤติกรรมที่คาดหวังจากผู้ประกอบวิชาชีพด้านการให้ความเชื่อมั่น และกำหนดมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ หลักการพื้นฐานประกอบด้วย ความซื่อสัตย์ ความเที่ยงธรรม ความรู้ ความสามารถ และความเอาใจใส่ทางวิชาชีพ การรักษาความลับ และพฤติกรรมทางวิชาชีพ ย่อหน้าที่ ก59 กล่าวถึงกรอบแนวคิดในประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพที่ให้ความเชื่อมั่นต้องใช้เพื่อจัดการกับอุปสรรคที่อาจมีต่อการปฏิบัติตามหลักการพื้นฐาน ย่อหน้าที่ ก60–ก61 อธิบายถึงเรื่องที่อาจก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการตอบสนองต่อการปฏิบัติตามหลักการ และอาจมีผลต่อความเป็นอิสระของผู้ประกอบวิชาชีพ

ก7. ย่อหน้าที่ ก62 อธิบายว่าข้อกำหนดทางวิชาชีพหรือข้อกำหนดตามกฎหมายหรือข้อบังคับซึ่งจัดการกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง เป็นข้อกำหนดที่อย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน หากข้อกำหนดดังกล่าวจัดการกับเรื่องตามที่อ้างถึงในย่อหน้าที่ ก58–ก61 และกำหนดภาระผูกพันที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของข้อกำหนดในประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นดังกล่าว

การบริหารคุณภาพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 6(ข), 7)

ก8. ตามที่อธิบายในย่อหน้าที่ ก68 มาตรฐานฉบับนี้จัดทำขึ้นภายใต้บริบทของมาตรการต่าง ๆ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนคุณภาพของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงระบบการบริหารคุณภาพที่นำมาใช้ทั่วทั้งสำนักงาน

ก9. ย่อหน้าที่ ก69 อธิบายถึงความรับผิดชอบของสำนักงานในการออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น และย่อหน้าที่ ก70 ระบุองค์ประกอบที่ครอบคลุมโดยระบบดังกล่าวซึ่งออกแบบตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1

ก10. ตามที่อธิบายในย่อหน้าที่ ก73 ข้อกำหนดทางวิชาชีพ หรือข้อกำหนดตามกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของสำนักงานในการออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพ ถือว่าอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 เมื่อตอบสนองต่อทุกประเด็นตามที่ระบุในย่อหน้าที่ ก69–ก71 และกำหนดภาระผูกพันของสำนักงานที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์และข้อกำหนดตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1

ก11. ตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 วัตถุประสงค์ของสำนักงานคือ ออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพเพื่อให้สำนักงานได้รับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลว่า

(ก) สำนักงานและบุคลากรของสำนักงานบรรลุมาตรฐานทางวิชาชีพ และข้อกำหนดของกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง และปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามมาตรฐานและข้อกำหนดดังกล่าว และ

(ข) รายงานที่ออกโดยสำนักงานหรือหัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีความเหมาะสมภายใต้สถานการณ์นั้น ๆ

ขอบเขตของมาตรฐานฉบับนี้

ประเภทและการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 8)

ก12. ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่กิจการนำเสนออาจจำกัดเฉพาะบางเรื่อง เช่น ตารางตัวชี้วัด เป้าหมาย หรือดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญบางตัว หรืออาจครอบคลุมหลายประเด็นที่แตกต่างกันของหัวข้อความยั่งยืนตามที่แม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนหรือกฎหมายและข้อบังคับกำหนดหรือตามที่กิจการเลือกนำเสนอโดยสมัครใจ

ก13. ข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีรูปแบบการนำเสนอที่หลากหลาย เช่น เป็นรายงานความยั่งยืนฉบับแยกต่างหากที่ออกโดยกิจการ เป็นส่วนหนึ่งของรายงานประจำปีของกิจการ (เช่น รายงานที่แยกระบุไว้ภายในรายงานประจำปี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรายงานของผู้บริหารหรือคำอธิบายของผู้บริหาร) เป็นรายงานแบบบูรณาการ หรือเป็นรายงานผ่านทางกลไกรายงานอื่น ข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจจัดทำเฉพาะกิจการ หรือรวมถึงข้อมูลของกิจการอื่นที่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการหรือกิจการอื่น ๆ ในห่วงโซ่คุณค่าของกิจการที่รายงาน ทั้งนี้ขึ้นกับหลักเกณฑ์ที่ใช้

ก14. ในบางสถานการณ์ แม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนอาจอนุญาตให้อ้างอิงข้อมูลในรายงานด้านความยั่งยืนจากแหล่งอื่น ๆ เช่น งบการเงินที่ได้รับการตรวจสอบแล้ว หรือส่วนอื่นของรายงานของผู้บริหาร (นั่นคือ ส่วนที่นอกเหนือจากข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน) ข้อมูลที่ปรากฏในรายงานด้านความยั่งยืนโดยการอ้างอิงไปยังแหล่งอื่นดังกล่าวอาจได้รับการสอบบัญชีหรือการให้ความเชื่อมั่นอื่นแล้ว หากข้อมูลดังกล่าวอยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพที่รับผิดชอบงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนอาจตั้งใจที่จะใช้หลักฐานจากงานที่ผู้สอบบัญชีของงบการเงินหรือผู้ประกอบวิชาชีพอื่นที่รับผิดชอบงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้ ในสถานการณ์เหล่านี้ ให้ใช้ข้อกำหนดตามมาตรฐานฉบับนี้ในส่วนที่ครอบคลุมการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดด้านการสื่อสาร (เท่าที่จำเป็นตามสถานการณ์) เกี่ยวกับเรื่องที่พบจากงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น

งานที่ให้ความเชื่อมั่นทั้งอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัด (อ้างถึงย่อหน้าที่ 9)

ก15. เมื่อการเปิดเผยข้อมูลครอบคลุมหลายประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน อาจมีการให้ข้อสรุปแยกต่างหากสำหรับแต่ละประเด็น การแสดงข้อสรุปของแต่ละประเด็นจะอยู่ในรูปแบบที่เหมาะสม (การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลหรือการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) ข้อสรุปในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่อ้างถึงในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนนั้น หมายรวมถึงข้อสรุปสำหรับแต่ละประเด็นเมื่อมีการให้ข้อสรุปแยกต่างหาก

คำจำกัดความ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 18)

สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้

ก16R. ผู้ประกอบวิชาชีพใช้สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้เพื่อพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงประเภทต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นเมื่อระบุและประเมิน (และตอบสนองต่อ) ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ตัวอย่างของสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้แสดงในย่อหน้าที่ ก415R

กิจการภายในกลุ่ม

ก17. หลักเกณฑ์ของแม่บทอาจระบุว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานควรเป็นของกิจการเดียวกันกับกิจการที่นำเสนองบการเงินที่เกี่ยวข้อง (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก35) เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน กิจการภายในกลุ่มซึ่งรวมถึงกิจการหรือหน่วยธุรกิจที่ถูกกำหนดให้รวมอยู่ในงบการเงินรวมของกิจการที่นำเสนอรายงาน (เช่น บริษัทย่อยของบริษัทใหญ่) เรียกว่ากิจการภายในกลุ่ม หลักเกณฑ์ของแม่บทยังอาจกำหนดให้ต้องขยายขอบเขตของข้อมูลด้านความยั่งยืนเพื่อให้ครอบคลุมข้อมูลจากกิจการอื่นที่เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่คุณค่าต้นน้ำหรือปลายน้ำของกิจการที่นำเสนอรายงาน สำหรับวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน กิจการภายในกลุ่มที่รวมถึงกิจการเหล่านั้นเรียกว่า กิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า

ผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม

ก18. ผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มอาจประกอบด้วยบุคคลที่อยู่ในสำนักงานเครือข่าย สำนักงานที่ไม่ได้เป็นสำนักงานเครือข่าย หรือสาขาอื่นของสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ

ก19. ในบางสถานการณ์เฉพาะ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมในงานที่สำนักงานอื่นปฏิบัติสำหรับกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า ตัวอย่างเช่น กิจการที่นำเสนอรายงานอาจมีความสัมพันธ์ทางธุรกิจโดยตรงกับผู้จัดจำหน่าย ซึ่งทำให้ผู้บริหารสามารถจัดการให้ผู้ประกอบวิชาชีพเข้าถึงข้อมูลของกิจการนั้น หรือเข้าถึงสำนักงานที่ได้ปฏิบัติงานสำหรับข้อมูลดังกล่าว ในสถานการณ์เช่นนี้ หากผู้ประกอบวิชาชีพมีความตั้งใจที่จะใช้ผลงานดังกล่าว และสามารถมีส่วนร่วมในงานนั้นได้อย่างเพียงพอและเหมาะสม สำนักงานอื่นนั้นจะถือว่าเป็นผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม ตามวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน

หลักเกณฑ์

ก20. หลักเกณฑ์ โดยเฉพาะหลักเกณฑ์ของแม่บท อาจให้แนวทางเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืน (ซึ่งรวมถึงหัวข้อความยั่งยืนและประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน) ที่จะรายงาน ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ดังกล่าวอาจกำหนดวิธีการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนเหล่านั้น ตลอดจนกำหนดรูปแบบการนำเสนอหรือการเปิดเผยข้อมูลด้วย

การเปิดเผยข้อมูล

ก21. คำว่า “การเปิดเผยข้อมูล” ถูกใช้ในมาตรฐานฉบับนี้ในบริบทของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และหมายถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนเกี่ยวกับประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน ดังนั้นจึงไม่ได้มีความหมายเดียวกันกับ “การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงิน” ตามที่กำหนดหรืออธิบายไว้ในแม่บทการรายงานทางการเงิน

ก22. ภาคผนวก 1 อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องความยั่งยืน ข้อมูลด้านความยั่งยืน และการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง การเปิดเผยข้อมูลอาจรวมถึงข้อมูลเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ และสามารถแตกต่างกันไปทั้งด้านรูปแบบและความยาว การเปิดเผยข้อมูลของผู้บริหารนั้นให้จุดเริ่มต้นในการพิจารณาว่าการเปิดเผยข้อมูลบางอย่างอาจถูกรวมเข้าด้วยกันโดยผู้ประกอบวิชาชีพเพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและปฏิบัติงานหรือไม่ อย่างไร (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก285–ก287)

หัวหน้าที่รับผิดชอบงาน

ก23. บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจเป็นหุ้นส่วนหรือพนักงานอาวุโสอื่นในสำนักงาน (เช่น กรรมการหรือผู้อำนวยการ) ทั้งนี้ บุคคลนั้นจะได้รับอนุญาตให้เป็นหัวหน้าที่รับผิดชอบงานตามมาตรฐานฉบับนี้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าสำนักงานมอบหมายความรับผิดชอบอย่างไร และกฎหมาย ข้อบังคับ หรือข้อกำหนดทางวิชาชีพมีข้อกำหนดที่ระบุว่าใครอาจได้รับอนุญาตให้รับผิดชอบต่องานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ หรือไม่

ก24. คำว่า หัวหน้าที่รับผิดชอบงาน ในมาตรฐานฉบับนี้เทียบเท่ากับ “ผู้สอบบัญชีที่รับผิดชอบงาน” ในมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1

ความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก25. ความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นไม่ได้หมายถึงหรือรวมถึงความเสี่ยงทางธุรกิจของผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น ความเสียหายจากการฟ้องร้อง ข่าวในแง่ลบ หรือเหตุการณ์อื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนใดเป็นการเฉพาะ

ก26. โดยทั่วไป ความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่นแยกเป็นองค์ประกอบได้ดังต่อไปนี้

(ก) ความเสี่ยงที่ผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถมีอิทธิพลโดยตรง ซึ่งประกอบด้วย

(1) โอกาสที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนจะมีการแสดงข้อมูลขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญก่อนที่จะพิจารณาการควบคุมที่เกี่ยวข้องที่กิจการใช้ (ความเสี่ยงสืบเนื่อง) และ

(2) ความเสี่ยงที่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกิดขึ้นกับข้อมูลด้านความยั่งยืนจะไม่ถูกป้องกัน หรือตรวจพบและแก้ไข ในเวลาที่เหมาะสมโดยการควบคุมภายในของกิจการ (ความเสี่ยงจากการควบคุม) และ

(ข) ความเสี่ยงที่ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถมีอิทธิพลโดยตรง ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่วิธีปฏิบัติงานที่ใช้โดยผู้ประกอบวิชาชีพจะไม่ตรวจพบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (ความเสี่ยงจากการตรวจสอบ)

ก27R. การลดความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่นให้เป็นศูนย์นั้นเป็นไปได้ยากมากและไม่คุ้มค่ากับต้นทุนอย่างมาก ดังนั้น ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเป็นความเชื่อมั่นที่ต่ำกว่าความเชื่อมั่นอย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นผลจากปัจจัยหลายประการ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- การใช้วิธีเลือกทดสอบ
- ข้อจำกัดสืบเนื่องของการควบคุมภายใน
- ข้อเท็จจริงที่ว่าหลักฐานจำนวนมากที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้มาเป็นหลักฐานที่ต้องใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาความน่าเชื่อถือมากกว่าเป็นหลักฐานที่ให้ข้อสรุปได้ในตัวเอง
- การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการรวบรวมและประเมินหลักฐานและให้ข้อสรุปตามหลักฐานนั้น
- ในบางกรณี ลักษณะเฉพาะของเรื่องความยั่งยืน (เช่น ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า)

กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

ก28. กลุ่มผู้ปฏิบัติงานรวมถึงบุคลากร ซึ่งรวมถึงผู้เชี่ยวชาญภายในและผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม (ถ้ามี) ผู้ประกอบวิชาชีพอื่นไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

ก29. ผู้ตรวจสอบภายในที่ให้ความช่วยเหลือโดยตรงเกี่ยวข้องกับการใช้ผู้ตรวจสอบภายในในการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานภายใต้การกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทานของผู้ประกอบวิชาชีพ แม้ว่าผู้ตรวจสอบภายในเหล่านั้นอาจปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่คล้ายคลึงกับการปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพ แต่ผู้ตรวจสอบภายในดังกล่าวไม่ได้มีความอิสระจากกิจการเช่นเดียวกับที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องมี ดังนั้น ผู้ตรวจสอบภายในดังกล่าวไม่ถือเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ในบางประเทศ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจถูกห้ามหรือถูกจำกัดในบางลักษณะโดยกฎหมายหรือข้อบังคับจากการใช้ผลงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในหรือการใช้ผู้ตรวจสอบภายในที่ให้ความช่วยเหลือโดยตรง

กิจการ

ก30. ตัวอย่างของส่วนที่แยกระบุได้ของหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายหรือหน่วยงานทางเศรษฐกิจ คือ โรงงานหรือรูปแบบอื่นของสถานดำเนินงาน เช่น สถานที่ฝังกลบขยะ

สำนักงาน

ก31. ลักษณะทางกฎหมายขององค์กรที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจมีหลายรูปแบบและอาจไม่อยู่ในรูปแบบของสำนักงานตามที่คุ้นเคย

การทุจริต

ก32. แม้ว่า ในบางกรณี ความลำเอียงของผู้บริหารจะแฝงอยู่ในการตัดสินใจที่ต้องใช้ความเห็นส่วนบุคคลเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน แต่หากมีเจตนาที่ทำให้เข้าใจผิด ความลำเอียงของผู้บริหารถือว่าเป็นการทุจริต

ก33. ย่อหน้าที่ ก323, ก473 และ ก479 ให้ตัวอย่างของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแสดงข้อมูลขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตหรือความลำเอียงของผู้บริหารในข้อมูลด้านความยั่งยืน ตัวอย่างของแหล่งที่มาและวิธีการที่การแสดงข้อมูลขัดต่อข้อเท็จจริงในข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจเกิดขึ้น และตัวอย่างของการแสดงข้อมูลขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตในข้อมูลด้านความยั่งยืน ตามลำดับ

กลุ่มกิจการ

ก34. หน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายโดยมีหลายสาขาหรือหลายส่วนงานถือเป็นกลุ่มกิจการตามวัตถุประสงค์ของมาตรฐานฉบับนี้ด้วย หากข้อมูลด้านความยั่งยืนสำหรับสาขาและส่วนงานเหล่านั้นถูกรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนของนิติบุคคลตามกฎหมายเดียวกันผ่านกระบวนการรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ

ก35. หลักเกณฑ์ของแม่บทอาจระบุว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานควรเป็นข้อมูลสำหรับกิจการที่นำเสนองบการเงินที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น ถ้ามาตรฐานการรายงานทางการเงินที่เกี่ยวข้องกำหนดให้จัดทำงบการเงินรวม ข้อมูลด้านความยั่งยืนก็จะรวมข้อมูลของกิจการหรือหน่วยธุรกิจเดียวกันกับที่รวมอยู่ในงบการเงินรวมนั้นด้วย หลักเกณฑ์ยังอาจกำหนดให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนขยายขอบเขตรวมไปถึงข้อมูลจากกิจการอื่นที่เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่คุณค่าต้นน้ำหรือปลายน้ำด้วย ข้อมูลด้านความยั่งยืนดังกล่าว ซึ่งรวมถึงข้อมูลจากห่วงโซ่คุณค่า ถูกเรียกว่า “ข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ” ในมาตรฐานงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนต่าง ๆ

ผู้ใช้ข้อมูล

ก36. ตัวอย่างของผู้ใช้ข้อมูลรวมถึง ผู้ถือหุ้น นักลงทุน ผู้ให้กู้ และเจ้าหนี้อื่น ๆ ที่อาจใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนเพื่อตัดสินใจในการจัดสรรทรัพยากร ผู้ใช้ข้อมูลอื่น ๆ ที่อาจสนใจข้อมูลด้านความยั่งยืนที่รายงานโดยองค์กรนั้นรวมถึงผู้บริโภค ผู้เสียภาษี พนักงาน คู่แข่ง หน่วยงานกำกับดูแลความมั่นคงทางการเงินของสถาบัน ธนาคารกลาง และหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการกำกับดูแลเสถียรภาพทางการเงินของระบบ ผู้ที่อนุมัติสัญญาจ้างของภาครัฐ หุ้นส่วน ผู้ขาย ชุมชน ชนพื้นเมือง รัฐบาล หน่วยงานกำกับดูแล และกลุ่มผลประโยชน์

ก37. ในบางกรณี อาจมีผู้ใช้ข้อมูลนอกเหนือจากผู้ใช้ข้อมูลที่รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นระบุว่าเป็นผู้รับรายงาน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจไม่สามารถระบุผู้ที่จะอ่านรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้ทั้งหมด โดยเฉพาะเมื่อมีคนจำนวนมากสามารถเข้าถึงรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้ ในกรณีเช่นนี้โดยเฉพาะเมื่อผู้ใช้ที่เป็นไปได้นั้นมีความสนใจที่หลากหลายในเรื่องความยั่งยืน ผู้ใช้ข้อมูลอาจจำกัด

เฉพาะผู้มีส่วนได้เสียหลักที่มีผลประโยชน์ร่วมกันที่มีนัยสำคัญ ผู้ใช้ข้อมูลอาจถูกระบุได้หลายวิธี เช่น ตามข้อตกลงระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพและผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล หรือโดยกฎหมายหรือข้อบังคับ

ก38. ในบางกรณี ผู้ใช้เฉพาะ (เช่น ผู้ให้กู้) อาจขอให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมจัดให้มีการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ได้จัดทำขึ้นโดยใช้หลักเกณฑ์ที่ออกแบบมาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ในกรณีที่งานดังกล่าวใช้หลักเกณฑ์ที่ออกแบบมาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ย่อหน้าที่ 200 กำหนดให้มีคำชี้แจงเพื่อเตือนผู้อ่านถึงข้อเท็จจริงนี้ นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าเหมาะสมที่จะระบุว่ารายงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีไว้เพื่อผู้ใช้ที่เฉพาะเจาะจงเท่านั้น ซึ่งสามารถทำได้โดยการจำกัดการเผยแพร่หรือการใช้รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของงาน (ดูย่อหน้าที่ ก584)

หุ้นส่วน

ก39. ตามที่ได้กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ ก31 กิจการที่ปฏิบัติงานที่ให้ความมั่นใจอาจไม่อยู่ในรูปแบบของสำนักงาน ดังนั้น บุคคลที่มีอำนาจหน้าที่กระทำการผูกพันองค์กรเกี่ยวกับการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจมิได้มีตำแหน่งเป็นหุ้นส่วน

ขอบเขตการรายงาน

ก40. ในบางกรณี หลักเกณฑ์ของแม่บทอาจระบุขอบเขตการรายงาน ในสถานการณ์อื่น ๆ ขอบเขตการรายงานอาจถูกกำหนดโดยกิจการ ซึ่งขอบเขตการรายงานในสถานการณ์ดังกล่าวจะเป็นส่วนหนึ่งของหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น ขอบเขตการรายงานอาจแตกต่างกันไปตามหัวข้อความยั่งยืนหรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน (เช่น ดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญบางตัวอาจมีขอบเขตที่แตกต่างจากดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานอื่น ๆ เนื่องจากลักษณะของเรื่องความยั่งยืนที่ต่างกัน)

ก41. ถึงแม้ว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนและงบการเงินของกิจการอาจเกี่ยวข้องกับกิจการที่นำเสนอรายงานเดียวกัน ขอบเขตการรายงานสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจแตกต่างจากขอบเขตสำหรับการจัดทำงบการเงิน ตัวอย่างเช่น ขอบเขตการรายงานสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจรวมถึงกิจกรรม การดำเนินงาน ความสัมพันธ์ หรือทรัพยากร ในส่วนต้นน้ำและปลายน้ำของห่วงโซ่คุณค่าของกิจการ ห่วงโซ่อุปทานของกิจการถือเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่คุณค่า

วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระ

ก42. การวิเคราะห์เปรียบเทียบที่ทำเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญมีลักษณะโดยธรรมชาติเป็นวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระ ดังนั้นมาตรฐานฉบับนี้จึงกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องกำหนดการคาดการณ์เพื่อใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการประเมินผลของวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระดังกล่าว (ดูย่อหน้าที่ 143L และ 143R) นอกจากนี้ การวิเคราะห์เปรียบเทียบอาจถูกใช้เป็นวิธีการประเมินความเสี่ยงเพื่อช่วยระบุความไม่สอดคล้องกันเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่ผิดปกติ และจำนวนเงิน อัตราส่วน และแนวโน้มที่บ่งชี้ถึงประเด็น

ที่อาจมีผลกระทบต่องานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ความสัมพันธ์ที่ผิดปกติหรือไม่เป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ที่พบอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ซึ่งรวมถึงความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริต

ข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก43. ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 2 ข้อมูลด้านความยั่งยืนเป็นข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืนและอาจครอบคลุมหลายหัวข้อความยั่งยืนและหลายประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน ย่อหน้าที่ 2 ได้อธิบายด้วยว่ากฎหมายหรือข้อบังคับ หรือแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนอาจอธิบายเรื่องความยั่งยืน หัวข้อความยั่งยืน หรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน ในลักษณะที่แตกต่างกัน ตัวอย่างของหัวข้อความยั่งยืนและประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนรวมถึงเรื่องดังต่อไปนี้

หัวข้อความยั่งยืน	
สิ่งแวดล้อม	• สภาพภูมิอากาศ ซึ่งรวมถึงการปล่อยก๊าซเรือนกระจก • พลังงาน เช่น ประเภทของพลังงานและการใช้พลังงาน • น้ำและน้ำเสีย เช่น การใช้น้ำและการปล่อยน้ำเสีย • ความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพหรือถิ่นที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตที่ได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟู
สังคม	• แนวปฏิบัติด้านแรงงานต่าง ๆ เช่น ความหลากหลายและโอกาสที่เท่าเทียม การฝึกอบรมและการให้การศึกษา และอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงาน • สิทธิมนุษยชนและความสัมพันธ์กับชุมชน เช่น การมีส่วนร่วมกับชุมชนท้องถิ่น การประเมินผลกระทบทางสังคม และโครงการพัฒนาทางสังคม • สุขภาพและความปลอดภัยของลูกค้า
การกำกับดูแล	• การติดตามผล การจัดการ และการกำกับดูแลเรื่องความยั่งยืนและผลกระทบที่เกี่ยวข้อง
ประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน	
• การวิเคราะห์ผลกระทบ ซึ่งรวมถึงขนาดของผลกระทบ • กลยุทธ์และรูปแบบธุรกิจ • ความเสี่ยงและโอกาส • นวัตกรรมเพื่อจัดการกับความเสี่ยงและโอกาส • ผลกระทบทางการเงินที่เกิดจากความเสี่ยงและโอกาส	

- การบริหารความเสี่ยงหรือการลดความเสี่ยง
- การกำกับดูแล
- ตารางตัวชี้วัดและดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญ
- เป้าหมาย
- การควบคุมภายในเกี่ยวกับการติดตามและการบริหารความเสี่ยง
- การวิเคราะห์สถานการณ์จำลอง

ก44. ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 5 ขอบเขตของงานที่ให้เชื่อมั่นอาจไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่รายงานทั้งหมด ดังนั้น สำหรับวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน คำว่า “ข้อมูลด้านความยั่งยืน” ให้หมายถึงข้อมูลที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของการให้ความเชื่อมั่น ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ไม่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งถูกรวมอยู่ในเอกสารหรือชุดเอกสารที่มีข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ให้ถือว่าเป็นข้อมูลอื่น

เรื่องความยั่งยืน

ก45. กฎหมายหรือข้อบังคับ หรือแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนอาจกำหนดหรืออธิบายเรื่องความยั่งยืนในแบบที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ เรื่องความยั่งยืนอาจครอบคลุมถึง

- ผลกระทบต่อกลยุทธ์ รูปแบบธุรกิจ หรือผลการดำเนินงานของกิจการ
- ผลกระทบของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการของกิจการต่อสิ่งแวดล้อม สังคม หรือเศรษฐกิจ หรือ
- นโยบาย แผน จุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายด้านความยั่งยืนของกิจการ

ก46. นอกจากผลกระทบแล้ว หลักเกณฑ์อาจยังครอบคลุมความเสี่ยงและโอกาส (เช่น การให้เปิดเผยว่าความเสี่ยงและโอกาสที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืนอาจคาดการณ์อย่างสมเหตุสมผลว่าจะมีผลกระทบต่อโอกาสในอนาคตของกิจการได้อย่างไร) หรือการพึ่งพา (เช่น การให้เปิดเผยทรัพยากรและความสัมพันธ์ต่าง ๆ ตลอดทั้งห่วงโซ่คุณค่าของกิจการ ที่อาจส่งผลต่อกลยุทธ์หรือรูปแบบธุรกิจของกิจการ)

การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน

การปฏิบัติตามมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 19-20)

ก47. ในบางกรณี มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นมีความเกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้วย มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นจะถือว่ามีความเกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นเมื่อมาตรฐานดังกล่าวมีผลบังคับใช้ เรื่องที่ให้ความเชื่อมั่นของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนนั้นมีความเกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น และสถานการณ์ที่กล่าวถึงในมาตรฐานนั้นมีอยู่ในงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก48. มาตรฐานการสอบบัญชีและมาตรฐานงานสอบทานจัดทำขึ้นสำหรับการตรวจสอบและการสอบทานข้อมูลทางการเงินในอดีตตามลำดับ และไม่ใช้กับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอื่น อย่างไรก็ตาม มาตรฐานเหล่านั้นอาจให้แนวทางเกี่ยวกับกระบวนการปฏิบัติงานสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนตามมาตรฐานฉบับนี้

เนื้อหาของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 21)

ก49. มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพในการปฏิบัติตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และข้อกำหนดที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถบรรลุวัตถุประสงค์เหล่านั้นได้ นอกจากนี้ ยังมีแนวปฏิบัติที่อยู่ในรูปแบบของคำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่น คำนำที่ให้บริบทที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนนั้น และคำจำกัดความต่าง ๆ

ก50. วัตถุประสงค์ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนให้บริบทของข้อกำหนดของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนนั้น และเพื่อช่วยในเรื่อง

(ก) การทำความเข้าใจถึงสิ่งที่ต้องดำเนินการเพื่อให้บรรลุผล และ

(ข) การตัดสินใจว่าจำเป็นต้องปฏิบัติงานเพิ่มหรือไม่เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เหล่านั้น

การนำข้อกำหนดของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมโดยผู้ประกอบวิชาชีพนั้นคาดว่าจะให้เกณฑ์ที่เพียงพอสำหรับการบรรลุวัตถุประสงค์เหล่านั้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีความหลากหลายอย่างมาก และไม่สามารถคาดการณ์สถานการณ์ทั้งหมดได้ในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพจึงมีความรับผิดชอบในการกำหนดวิธีปฏิบัติงานที่จำเป็นเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้อง และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในมาตรฐานนั้น ในสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหนึ่ง ๆ อาจมีเรื่องเฉพาะบางเรื่องที่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องใช้วิธีปฏิบัติงานอื่นที่นอกเหนือจากที่กำหนดในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนเหล่านั้น

ก51. ข้อกำหนดต่าง ๆ ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนแสดงโดยใช้คำว่า “ต้อง”

ก52. ในกรณีที่จำเป็น คำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่นให้คำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อกำหนดและให้แนวปฏิบัติในการปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้น คำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่นอาจ

- อธิบายให้ชัดเจนขึ้นว่าข้อกำหนดมีความหมายอย่างไรหรือมีเจตนาที่จะครอบคลุมเรื่องใดบ้าง
- ให้ตัวอย่างที่อาจเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ

แม้ว่าแนวปฏิบัติดังกล่าวจะไม่ถือเป็นข้อกำหนดในตัวเอง แต่ก็เกี่ยวข้องกับการนำข้อกำหนดไปปฏิบัติอย่างเหมาะสม คำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่นยังอาจให้ข้อมูลเบื้องหลัง

ความเป็นมาของเรื่องต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนนั้น ๆ ในกรณีที่เหมาะสม คำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่นอาจรวมถึงข้อพิจารณาเพิ่มเติม โดยเฉพาะสำหรับหน่วยงานภาครัฐหรือกิจการขนาดเล็กหรือกิจการที่มีความซับซ้อนน้อย ข้อพิจารณาเพิ่มเติมเหล่านี้ช่วยในการนำข้อกำหนดต่าง ๆ ของมาตรฐานงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนไปปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ข้อพิจารณาเพิ่มเติมเหล่านี้ไม่ได้จำกัดหรือลดหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพในการปฏิบัติตามและการนำข้อกำหนดต่าง ๆ ของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนไปปฏิบัติ

ก53. คำจำกัดความที่ถูกกำหนดในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนใด ๆ จัดทำไว้เพื่อช่วยให้การนำมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนไปปฏิบัติและการตีความ เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และไม่ได้มีเจตนาที่จะลบล้างคำจำกัดความที่อาจถูกกำหนดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ไม่ว่าจะเป็นในทางกฎหมาย ข้อบังคับ หรือแหล่งอื่น ๆ

ก54. ภาคผนวกเป็นส่วนหนึ่งของคำอธิบายการนำไปปฏิบัติและคำอธิบายอื่น วัตถุประสงค์และความมุ่งหมายในการใช้ของภาคผนวกได้อธิบายไว้ในเนื้อหาของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้อง หรือในชื่อของภาคผนวกและบทนำของภาคผนวก

การปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 22-23)

ก55. แม้ว่าวิธีปฏิบัติงานบางวิธีจะถูกกำหนดไว้โดยเฉพาะสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล แต่ก็ยังอาจเหมาะสมในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดบางงาน

ก56. ข้อกำหนดของมาตรฐานฉบับนี้ และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้องได้ถูกออกแบบมาเพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนและวัตถุประสงค์โดยรวมของผู้ประกอบวิชาชีพ ดังนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดแต่ละข้อที่เกี่ยวข้องกับภายใต้สถานการณ์ของงานให้ความเชื่อมั่นนั้น เว้นแต่ในสถานการณ์ที่ไม่ปกติ

เอกสารหลักฐานในกรณีที่มีการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 24)

ก57. ข้อกำหนดเกี่ยวกับเอกสารหลักฐานของงานใช้บังคับเฉพาะกับข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นเท่านั้น ข้อกำหนดจะถือว่าไม่เกี่ยวข้องเฉพาะในกรณีที่ข้อกำหนดนั้นเป็นข้อกำหนดที่มีเงื่อนไขบางประการและเงื่อนไขนั้นไม่เกิดขึ้น (เช่น ข้อกำหนดที่ให้เปลี่ยนแปลงข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพในกรณีที่ไม่สามารถได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ และไม่เกิดสถานการณ์ที่ไม่สามารถได้มาซึ่งหลักฐานดังกล่าว)

การตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับความเป็นอิสระ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 26(ก), 34–37)

ก58. ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีกำหนดหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับจรรยาบรรณเพื่อสร้างมาตรฐานของพฤติกรรมที่คาดหวังสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพที่ให้ความเชื่อมั่นและกำหนดมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ หลักการพื้นฐานประกอบไปด้วย ความซื่อสัตย์สุจริต ความเที่ยงธรรม ความรู้ความสามารถและความเอาใจใส่ทางวิชาชีพ การรักษาความลับ และพฤติกรรมทางวิชาชีพ นอกจากนี้ ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีได้กำหนดแนวทางให้ผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีปฏิบัติตามหลักการพื้นฐานและมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ (ในกรณีที่เหมาะสม) กฎหมายหรือข้อบังคับของประเทศอาจมีข้อกำหนดที่ครอบคลุมข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณ (ซึ่งรวมถึงความเป็นอิสระ) เช่น กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่จะส่งผลต่อการรักษาความลับของข้อมูล

ก59. ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีกำหนดกรอบแนวคิดซึ่งกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพที่ให้ความเชื่อมั่นนำไปปฏิบัติเพื่อจัดการอุปสรรคในการปฏิบัติตามหลักการพื้นฐาน ซึ่งรวมถึง

(ก) การระบุอุปสรรคต่อการปฏิบัติตามหลักการพื้นฐานของจรรยาบรรณ อุปสรรคสามารถจำแนกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

(1) อุปสรรคจากผลประโยชน์ส่วนตน

(2) อุปสรรคการสอบทานผลงานตนเอง

(3) อุปสรรคจากการเป็นผู้ให้การสนับสนุน

(4) อุปสรรคจากความคุ้นเคย และ

(5) อุปสรรคจากการข่มขู่

(ข) การประเมินว่าอุปสรรคที่ระบุได้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้หรือไม่ และ

(ค) หากอุปสรรคที่มีผลต่อการปฏิบัติตามหลักการพื้นฐานที่ระบุไว้ไม่อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ การจัดการกับอุปสรรคดังกล่าวโดยการกำจัดเหตุการณ์แวดล้อมที่ทำให้เกิดอุปสรรคนั้น การใช้มาตรการป้องกันเพื่อลดอุปสรรคให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ หรือการถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ในกรณีที่การถอนตัวสามารถกระทำได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

ก60. ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีได้รวมข้อกำหนดและคำอธิบายการนำไปปฏิบัติเกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ ที่อาจนำไปสู่อุปสรรคต่อการปฏิบัติตาม ซึ่งรวมถึง

- การขัดแย้งทางผลประโยชน์
- การแต่งตั้งผู้ให้บริการทางวิชาชีพ

- การให้ความเห็นที่สองในทางวิชาชีพ
- ค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนอื่น ๆ
- สิ่งจูงใจ รวมถึงของขวัญและการต้อนรับ
- การดูแลรักษาทรัพย์สินของลูกค้า
- การตอบสนองต่อการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ

ก61. ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีให้คำจำกัดความของความเป็นอิสระว่าประกอบด้วยความเป็นอิสระด้านจิตใจและความเป็นอิสระอันเป็นที่ประจักษ์ ความเป็นอิสระเป็นมาตรการป้องกันสำหรับความสามารถในการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นโดยปราศจากอิทธิพลซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อข้อสรุป ความเป็นอิสระเพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อย่างเที่ยงธรรม และมีทัศนคติของการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ มาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระในประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีกล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ที่อาจส่งผลต่อหรือมีอิทธิพลต่อความเป็นอิสระของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึง

- ค่าธรรมเนียม
- ของขวัญและการต้อนรับ
- คดีความที่ศาลรับฟ้องแล้วหรือที่ถูกข่มขู่ว่าจะฟ้อง
- ผลประโยชน์ทางการเงิน
- การกู้ยืมและการค้ำประกัน
- ความสัมพันธ์ทางธุรกิจ
- ความสัมพันธ์ฉันท์ครอบครัวและความสัมพันธ์ส่วนตัว
- การให้บริการไม่นานมานี้ กับลูกค้าที่ให้ความเชื่อมั่น
- การเป็นกรรมการหรือเจ้าหน้าที่บริหารของลูกค้างานที่ให้ความเชื่อมั่น
- การจ้างงานกับลูกค้างานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ความสัมพันธ์อันยาวนานของบุคลากรกับลูกค้างานที่ให้ความเชื่อมั่น
- การให้บริการงานที่ไม่ให้ความเชื่อมั่นกับลูกค้างานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก62. ข้อกำหนดทางวิชาชีพหรือข้อกำหนดตามกฎหมายหรือข้อบังคับซึ่งเกี่ยวข้องกับการตอบสนองต่อการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ถือว่าอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับข้อกำหนดของประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน เมื่อข้อกำหนดเหล่านั้นครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ที่อ้างถึงในย่อหน้าที่ ก58–ก61 และกำหนดภาระผูกพันในการบรรลุเป้าหมายที่ครอบคลุมเป้าหมายของข้อกำหนดในประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น

ก63. ผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมอาจเป็นองค์กรกำหนดมาตรฐานระดับประเทศ หน่วยงานกำกับดูแล หรือหน่วยงานกำกับดูแลอื่นที่รับผิดชอบด้านการสอบบัญชี การให้ความเชื่อมั่น หรือข้อกำหนด

ด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง; หรืออาจเป็นองค์กรรับรองที่ได้รับการแต่งตั้งและเป็นที่ยอมรับโดยหน่วยงานของรัฐ

ข้อพิจารณาเฉพาะสำหรับหน่วยงานภาครัฐ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 26(ก), 34)

ก64. มาตรการทางกฎหมายอาจให้มาตรการป้องกันสำหรับความเป็นอิสระของผู้ประกอบวิชาชีพในภาครัฐ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพในภาครัฐหรือสำนักงานที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นของหน่วยงานภาครัฐอาจต้องปรับแนวทางในการสนับสนุนการปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 34 (ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของข้อบังคับในประเทศนั้น ๆ) การปรับแนวทางดังกล่าวอาจรวมถึง (ในกรณีที่ข้อกำหนดภาครัฐไม่อนุญาตให้ถอนตัวออกจากงานนั้น) การเปิดเผยสถานการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านรายงานสาธารณะ ซึ่งหากเกิดสถานการณ์เดียวกันในกรณีของภาคเอกชน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาถอนตัวจากงานได้

ความรับผิดชอบของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 28)

ก65. ภายใต้มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ สำนักงานถูกกำหนดให้ใช้ดุลยพินิจว่าจะสามารถปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามข้อกำหนดทางวิชาชีพและข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องได้หรือไม่ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจใช้ข้อมูลที่สำนักงานใช้ในเรื่องนี้ในการพิจารณาว่าข้อสรุปที่ได้เกี่ยวกับการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้านั้นเหมาะสมหรือไม่ หากหัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีข้อกังวลเกี่ยวกับความเหมาะสมของข้อสรุปที่ได้ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจหารือเกี่ยวกับเกณฑ์ในการได้มาซึ่งข้อสรุปดังกล่าวกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์

ก66. หากหัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีส่วนร่วมโดยตรงตลอดกระบวนการของสำนักงานในการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานจะทราบข้อมูลที่สำนักงานได้รับหรือใช้ในการได้มาซึ่งข้อสรุปที่เกี่ยวข้อง การมีส่วนร่วมโดยตรงดังกล่าวยังช่วยให้เกณฑ์แก่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการตัดสินใจว่าได้มีการปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานแล้วและข้อสรุปที่ได้มีความเหมาะสม

ก67. เมื่อสำนักงานมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือข้อบังคับให้ตอบรับงานหรือคงไว้ซึ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่น หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจพิจารณาข้อมูลที่สำนักงานได้รับเกี่ยวกับลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น

การบริหารคุณภาพระดับสำนักงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 30)

ก68. มาตรฐานฉบับนี้จัดทำขึ้นในบริบทที่ว่ามีการดำเนินมาตรการที่หลากหลายเพื่อสนับสนุนคุณภาพของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนแล้ว มาตรการดังกล่าวรวมถึง

- ข้อกำหนดเกี่ยวกับความรู้ความสามารถ เช่น การศึกษาและประสบการณ์ และการพัฒนาทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งข้อกำหนดในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

- ระบบการบริหารคุณภาพที่นำไปใช้ทั่วทั้งสำนักงาน นั่นคือ มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 หรือข้อกำหนดทางวิชาชีพหรือข้อกำหนดทางกฎหมายหรือข้อบังคับที่อย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1
- ในกรณีที่เหมาะสม การปฏิบัติงานการสอบทานคุณภาพงานตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 2[3] (ซึ่งกำหนดโดยมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1)
- ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเรื่องความเป็นอิสระโดยละเอียด ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการพื้นฐานเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต ความเที่ยงธรรม ความรู้ ความสามารถ และความเอาใจใส่ทางวิชาชีพ การรักษาความลับ และพฤติกรรมทางวิชาชีพ

ก69. มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของสำนักงานในการออกแบบนำไปปฏิบัติและดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยกำหนดให้สำนักงานรับผิดชอบในการกำหนดวัตถุประสงค์ด้านคุณภาพ ระบุและประเมินความเสี่ยงในการบรรลุถึงวัตถุประสงค์ด้านคุณภาพ และออกแบบการตอบสนองต่อความเสี่ยงดังกล่าว และนำการตอบสนองนั้นไปปฏิบัติ ซึ่งรวมถึงการตอบสนองที่ระบุไว้โดยเฉพาะเจาะจง การตอบสนองโดยเฉพาะเจาะจงในมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 รวมถึงความรับผิดชอบของสำนักงานในการกำหนดนโยบายหรือวิธีปฏิบัติในการพิจารณางานที่กำหนดให้ต้องมีการสอบทานคุณภาพงาน มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 2 เกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งและคุณสมบัติของผู้สอบทานคุณภาพงาน ตลอดจนการปฏิบัติงานและการจัดทำเอกสารหลักฐานของการสอบทานคุณภาพงาน

ก70. ระบบการบริหารคุณภาพครอบคลุมองค์ประกอบ 8 ประการ ดังต่อไปนี้

(ก) กระบวนการการประเมินความเสี่ยงของสำนักงาน

(ข) การกำกับดูแลและผู้นำ

(ค) ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง

(ง) การตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้าและงานที่มีลักษณะเฉพาะ

(จ) การปฏิบัติงาน

(ฉ) ทรัพยากร

(ช) สารสนเทศและการสื่อสาร และ

(ซ) กระบวนการติดตามผลและการแก้ไข

ข้อกำหนดของสำนักงานหรือประเทศอาจใช้คำศัพท์หรือกรอบแนวคิดที่แตกต่างไปเพื่อบรรยายถึงองค์ประกอบของระบบการบริหารคุณภาพ

ก71. ระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงานรวมถึงการกำหนดกระบวนการติดตามผลและแก้ไขที่ออกแบบมาเพื่อ

[3] มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 2 “การสอบทานคุณภาพงาน”

- ให้สำนักงานมีสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง น่าเชื่อถือ และทันเวลา เกี่ยวกับการออกแบบ การนำไปปฏิบัติและการดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพ
- ตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อข้อบกพร่องที่พบเพื่อให้ข้อบกพร่องได้รับการแก้ไขในเวลาที่เหมาะสม

ก72. โดยปกติ กลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจอ้างอิงระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงาน เว้นแต่

- ความเข้าใจหรือประสบการณ์การปฏิบัติงานของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานแสดงให้เห็นว่านโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานจะไม่สามารถจัดการกับลักษณะและสถานการณ์ของงานนั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิผล หรือ
- ข้อมูลที่ได้รับจากสำนักงาน หรือบุคคลหรือกิจการอื่น เกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของนโยบายหรือวิธีปฏิบัติดังกล่าว ชี้ให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ตัวอย่างเช่น กลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจพึ่งพาระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงานที่เกี่ยวข้องกับ

- ความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของบุคลากร จากการจัดหาบุคลากรและการฝึกอบรมอย่างเป็นทางการของสำนักงาน
- ความเป็นอิสระ จากการรวบรวมและการสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นอิสระที่เกี่ยวข้อง
- การรักษาความสัมพันธ์กับลูกค้า จากนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานเกี่ยวกับการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ของลูกค้าและงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- การปฏิบัติตามข้อบังคับและข้อกำหนดทางกฎหมายจากกระบวนการติดตามผลและแก้ไขของสำนักงาน

ก73. ข้อกำหนดทางวิชาชีพ หรือข้อกำหนดทางกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของสำนักงานในการออกแบบ นำไปปฏิบัติและดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพถือว่าอย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากับมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 เมื่อครอบคลุมเรื่องที่อ้างถึงในย่อหน้าที่ ก69 – ก71 และกำหนดภาระผูกพันสำหรับสำนักงานในการบรรลุเป้าหมายที่ครอบคลุมเป้าหมายของวัตถุประสงค์และข้อกำหนดของมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1

ก74. ผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมอาจเป็นองค์กรกำหนดมาตรฐานระดับประเทศ หน่วยงานกำกับดูแล หรือหน่วยงานกำกับดูแลที่รับผิดชอบด้านการสอบบัญชี การให้ความเชื่อมั่น หรือข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง; หรืออาจเป็นองค์กรรับรองที่ได้รับการแต่งตั้งและเป็นที่ยอมรับโดยหน่วยงานของรัฐ

การบริหารคุณภาพระดับงาน

ความรับผิดชอบโดยรวมในการบริหารและการได้มาซึ่งคุณภาพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 31–32)

ก75. การรับผิดชอบโดยรวมในการบริหารและการได้มาซึ่งคุณภาพของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และการมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมตลอดการปฏิบัติงานอาจแสดงออกโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานได้หลายวิธี ซึ่งรวมถึง

- มีส่วนร่วมในกระบวนการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้าเพื่อให้สามารถพิจารณาได้ว่ามีการปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานสำหรับการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้าและสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- มีการวางแผนและปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น (ซึ่งรวมถึงการกำหนดทิศทางและการควบคุมดูแลที่เหมาะสมสำหรับสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน) ตามมาตรฐานวิชาชีพและข้อกำหนดของกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
- มีการสอบทานตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน และมีการสอบทานเอกสารหลักฐานของงานในวันที่หรือก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- มีการรักษาไว้ซึ่งเอกสารหลักฐานของงานที่เหมาะสมเพื่อเป็นหลักฐานว่าผู้ประกอบวิชาชีพได้บรรลุวัตถุประสงค์ของงาน และงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นได้ปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับนี้ตลอดจนข้อกำหนดของกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
- มีการปรึกษาหารืออย่างเหมาะสมกับกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับเรื่องที่ยากหรือที่น่าจะมีข้อโต้แย้ง

ก76. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานยังคงภาระหน้าที่สูงสุด และรับผิดชอบต่อผลการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในมาตรฐานฉบับนี้ วลีที่ว่า “หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องรับผิดชอบในการ...” ใช้สำหรับข้อกำหนดที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานสามารถมอบหมายงานการออกแบบหรือการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ภาระกิจหรือการดำเนินการให้กับสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีทักษะหรือประสบการณ์ที่เหมาะสม ในกรณีที่ข้อกำหนดในมาตรฐานฉบับนี้ระบุว่า “หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้อง...” มาตรฐานฉบับนี้มีเจตนาชัดเจนว่าข้อกำหนดหรือความรับผิดชอบนั้น ๆ ต้องดำเนินการโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน ในสถานการณ์ดังกล่าว หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจขอข้อมูลจากสำนักงานหรือสมาชิกอื่นของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในการดำเนินการตามข้อกำหนดดังกล่าวได้

ก77. มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 กำหนดให้สำนักงานกำหนดวัตถุประสงค์ด้านคุณภาพที่ครอบคลุมถึงการกำกับดูแลและความเป็นผู้นำของสำนักงานซึ่งสนับสนุนการออกแบบ การนำไปปฏิบัติ และการดำเนินการตามระบบการบริหารคุณภาพ ความรับผิดชอบของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการบริหารและการได้มาซึ่งคุณภาพได้รับการสนับสนุนจากวัฒนธรรมองค์กรของสำนักงานที่แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นต่อคุณภาพ สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานช่วยสร้างและเน้นย้ำวัฒนธรรมที่แสดงให้เห็นถึงความมุ่นมั่นต่อคุณภาพ โดยการแสดงพฤติกรรมที่คาดหวังไว้เมื่อปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก78. การกระทำของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานและการสื่อสารที่เหมาะสมต่อสมาชิกคนอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น เป็นการเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าคุณภาพมีความจำเป็นในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น และยังเป็นการเน้นความสำคัญของเรื่องต่อไปนี้ต่อคุณภาพของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(ก) การปฏิบัติงานที่เป็นไปตามมาตรฐานทางวิชาชีพ ข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

(ข) การปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน ในกรณีที่เกี่ยวข้อง

(ค) การเสนอรายงานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ

(ง) ความสามารถของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในการเสนอประเด็นปัญหาโดยไม่ต้องเกรงกลัวการตอบโต้

ก79. การมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมตลอดงาน เมื่อมีการมอบหมายวิธีปฏิบัติงาน ภาระกิจหรือการดำเนินการให้กับสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน อาจแสดงออกโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในหลายวิธี ซึ่งรวมถึง

- การแจ้งให้ผู้ที่ได้รับมอบหมายทราบถึงลักษณะของความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ของผู้รับมอบหมายงาน ขอบเขตของงานที่ได้รับมอบหมายและวัตถุประสงค์ของงานนั้น ๆ และให้คำแนะนำที่จำเป็นใด ๆ และข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
- การกำหนดแนวทางและการควบคุมดูแลผู้ที่ได้รับมอบหมาย
- การสอบทานงานของผู้ที่ได้รับมอบหมายเพื่อประเมินข้อสรุปที่ได้ นอกเหนือจากข้อกำหนดที่ระบุในย่อหน้าที่ 46-49

การนำนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานไปใช้โดยสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 32)

ก80. ภายใต้บริบทของระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงาน สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานจากสำนักงานมีความรับผิดชอบในการนำนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานไปใช้ตามความเหมาะสมกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มาจากสำนักงานอื่นไม่ใช่หุ้นส่วนหรือพนักงานของสำนักงานที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานสังกัดอยู่ สมาชิกเหล่านั้นจึงอาจไม่ต้องปฏิบัติตามระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงานนั้น หรือตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานนั้น นอกจากนี้ นโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานอื่นอาจไม่เหมือนกับนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานสังกัดอยู่ ตัวอย่างเช่น นโยบายหรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทานอาจแตกต่างกัน โดยเฉพาะเมื่อสำนักงานอื่นนั้นอยู่ในประเทศที่มีระบบกฎหมาย ภาษา หรือวัฒนธรรมที่แตกต่างจากที่เป็นอยู่ในสำนักงานของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน ดังนั้น หากกลุ่มผู้ปฏิบัติงานรวมถึงบุคคลจากสำนักงานอื่น สำนักงานหรือหัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจจำเป็นต้องมีการดำเนินการที่แตกต่างไปเพื่อให้มีการนำนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานไปใช้กับงานของบุคคลเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น บุคคลที่ไม่ใช่บุคลากรอาจไม่สามารถกรอกข้อมูลความเป็นอิสระในระบบความเป็นอิสระของสำนักงานได้โดยตรง นโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานอาจระบุว่าบุคคลเหล่านั้นสามารถให้หลักฐานเพื่อแสดงความเป็นอิสระได้ในวิธีอื่น เช่น การยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษร

ลักษณะของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 33)

ก81. มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 กำหนดให้สำนักงานต้องกำหนดวัตถุประสงค์ด้านคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับการมอบหมายสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน (ซึ่งรวมถึงหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน)

ไปแต่ละงานโดยสมาชิกเหล่านั้นต้องมีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถที่เหมาะสม เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานที่มีคุณภาพได้อย่างสม่ำเสมอ

ก82. ความรู้ความสามารถด้านความยั่งยืนที่เพียงพอทำให้หัวหน้าที่รับผิดชอบงานสามารถที่จะ

- ถามคำถามที่เหมาะสมกับผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพและประเมินว่าคำตอบที่ได้รับนั้นสมเหตุสมผลในสถานการณ์ของงานนั้นหรือไม่
- ประเมินผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ และผนวกรวมผลงานเหล่านั้นเข้ากับงานโดยรวมของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน (เท่าที่จำเป็น) และ
- รับผิดชอบต่อข้อสรุปที่ได้จากงาน

ก83. การที่จะถือว่ามีความรู้ความสามารถด้านความยั่งยืนที่เพียงพอนั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของงานและแตกต่างกันไปในแต่ละงาน การพิจารณาว่าหัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีความรู้ความสามารถด้านความยั่งยืนที่เพียงพอเพื่อให้สามารถรับผิดชอบต่อข้อสรุปที่ได้จากงานนั้นเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ และอาจต้องพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ เช่น

- การใช้ดุลยพินิจที่เกี่ยวข้องในการประเมินว่าหลักเกณฑ์ที่ผู้ประกอบวิชาชีพคาดว่าจะมีการนำไปใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นมีความเหมาะสมสำหรับสถานการณ์ของงานหรือไม่
- การใช้ดุลยพินิจที่เกี่ยวข้องในการประเมินว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นเหมาะสมหรือไม่
- ลักษณะและความซับซ้อนของเรื่องความยั่งยืน
- ระดับที่เรื่องความยั่งยืนสามารถวัดได้อย่างแม่นยำ หรือข้อเท็จจริงที่ว่ามีความไม่แน่นอนในการวัดสูง ซึ่งอาจต้องใช้ความรู้และดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญ หรือไม่
- ความรู้ความสามารถและประสบการณ์ก่อนหน้านี้ของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานและกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืน

ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับความเป็นอิสระ

ความรับผิดชอบของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานสำหรับข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 35-37)

ก84. การสื่อสารที่เปิดเผยและจริงจังระหว่างสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องอาจช่วย

- ทำให้สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานให้ความสนใจกับข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องที่อาจมีนัยสำคัญเป็นพิเศษต่องานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น และ
- ทำให้หัวหน้าที่รับผิดชอบงานได้รับทราบอยู่เสมอเกี่ยวกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและการบรรลุข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง และนโยบายหรือวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้องของสำนักงาน

ก85. ตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 การตอบสนองของสำนักงานเพื่อจัดการกับความเสี่ยงด้านคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดเรื่องความเป็นอิสระสำหรับสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ได้รวมถึงนโยบายหรือวิธีปฏิบัติสำหรับการระบุ การประเมิน และการจัดการกับอุปสรรคที่มีผลต่อการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง

ก86. การดำเนินการอย่างเหมาะสมที่สำนักงานอาจใช้เพื่อจัดการกับอุปสรรคที่มีผลต่อการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง อาจรวมถึงตัวอย่างต่อไปนี้

- การปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานที่เกี่ยวกับฝ่าฝืนข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงการสื่อสารหรือการปรึกษาหารือกับผู้ที่เหมาะสมเพื่อให้สามารถดำเนินการได้อย่างเหมาะสม ซึ่งรวมถึงการดำเนินการทางวินัย (หากเหมาะสม)
- การสื่อสารกับผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล
- การสื่อสารกับหน่วยงานกำกับดูแลหรือหน่วยงานทางวิชาชีพ ในบางสถานการณ์กฎหมายหรือข้อบังคับอาจกำหนดให้มีการสื่อสารกับหน่วยงานกำกับดูแล
- การขอคำแนะนำทางกฎหมาย
- การถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น หากการถอนตัวนั้นสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

ทักษะและเทคนิคในการให้ความเชื่อมั่น การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพและการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ

การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 39)

ก87. การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ หมายถึง ทัศนคติซึ่งรวมถึงความตื่นตัวเกี่ยวกับตัวอย่างต่อไปนี้

- หลักฐานซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักฐานอื่นที่ได้รับ
- ข้อมูลที่ทำให้สงสัยในความน่าเชื่อถือของคำตอบที่ได้จากการสอบถามหรือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน
- สถานการณ์ที่บ่งชี้ความจำเป็นในการใช้วิธีปฏิบัติที่เพิ่มเติมจากวิธีที่ถูกกำหนดให้ทำโดยมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้อง
- สถานการณ์ที่อาจบ่งชี้ถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้น
- สถานการณ์ที่อาจบ่งชี้ถึงการทุจริตที่อาจเกิดขึ้น

ก88. การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการประเมินหลักฐานอย่างระมัดระวังรอบคอบ การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพรวมถึงการตั้งคำถามกับหลักฐานที่ไม่สอดคล้องกันและความน่าเชื่อถือของคำตอบที่ได้จากการสอบถามและข้อมูลที่ตั้งใจ

ใช้เป็นหลักฐาน นอกจากนี้ ยังรวมไปถึงการพิจารณาความเพียงพอและความเหมาะสมของหลักฐานที่ได้รับจากสถานการณ์ต่าง ๆ การคงไว้ซึ่งการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพตลอดงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นเรื่องที่จำเป็นหากผู้ประกอบวิชาชีพต้องการลดความเสี่ยงจากเรื่องต่าง ๆ เช่น

- การมองข้ามสถานการณ์ที่ผิดปกติ
- การให้ข้อสรุปในวงกว้างเกินไปจากตัวอย่างที่มีอยู่อย่างจำกัด
- การใช้ข้อสมมติที่ไม่เหมาะสม ในการกำหนดลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานและในการประเมินผลลัพธ์ที่ได้

ก89. ยกเว้นงานที่เกี่ยวข้องกับการให้ความเชื่อมั่นว่าเอกสารเป็นของจริงหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจยอมรับบันทึกหรือเอกสารว่าเป็นของจริง เว้นแต่ผู้ประกอบวิชาชีพมีเหตุผลให้เชื่อในทางตรงข้าม อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพถูกกำหนดโดยย่อหน้าที่ 90 ให้พิจารณาความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน

ก90. ผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถถูกคาดหวังให้เพิกเฉยต่อประสบการณ์ในอดีตเกี่ยวกับความซื่อสัตย์และความสุจริตของผู้ให้หลักฐาน อย่างไรก็ตาม ความเชื่อที่ว่าผู้ให้หลักฐานมีความซื่อสัตย์และความสุจริต ไม่ได้ทำให้ความจำเป็นที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องคงไว้ซึ่งการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพลดน้อยลง

ก91. อุปสรรคต่อการใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในระดับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจรวมถึงตัวอย่างต่อไปนี้

- ข้อจำกัดด้านงบประมาณ ซึ่งอาจทำให้ขัดขวางการใช้ทรัพยากรทางเทคนิค (ซึ่งรวมถึงผู้เชี่ยวชาญ) ที่มีคุณภาพหรือที่มีประสบการณ์เพียงพอ เมื่อจำเป็น
- กำหนดเวลาที่เร่งรัด ซึ่งอาจส่งผลกระทบในทางลบต่อพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติงานตลอดจนผู้ที่กำหนดแนวทาง ควบคุมดูแล และสอบทานงานดังกล่าว
- การไม่ได้รับความร่วมมือหรือการได้รับความกดดันเกินควรจากผู้บริหาร ซึ่งอาจส่งผลกระทบในทางลบต่อความสามารถของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในการแก้ไขเรื่องที่ซับซ้อนหรือที่น่าจะมีข้อโต้แย้ง
- ความเข้าใจที่ไม่เพียงพอเกี่ยวกับกิจการและสถานการณ์แวดล้อมของกิจการ ระบบการควบคุมภายในของกิจการ และหลักเกณฑ์ที่ใช้
- ความยากลำบากในการเข้าถึงบันทึก สถานที่ พนักงานบางคน ลูกค้า ผู้ขาย หรือบุคคลอื่นซึ่งอาจทำให้กลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีความลำเอียงในการเลือกแหล่งที่มาของหลักฐานและหาหลักฐานจากแหล่งที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายกว่าแทน
- การเชื่อถือเครื่องมือและเทคนิคอัตโนมัติมากเกินไป ซึ่งอาจทำให้กลุ่มผู้ปฏิบัติงานไม่ได้ประเมินหลักฐานอย่างจริงจัง

- สถานการณ์ที่ไม่มีวิธีการที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไปในการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนและรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งอาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพไม่ค่อยตั้งใจที่จะตั้งคำถามเกี่ยวกับวิธีการของผู้บริหาร
- ความซับซ้อนของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ยิ่งกิจการมีขนาดใหญ่ มีความซับซ้อนและมีความหลากหลาย (ตัวอย่างเช่น ยิ่งมีการกระจายตัวทางด้านภูมิศาสตร์มาก กิจการยิ่งต้องพึ่งพาห่วงโซ่อุปทานที่ยาวและหลากหลายมากขึ้น) ยิ่งเป็นการยากที่จะทำความเข้าใจและประเมินเรื่องต่อไปนี้
  - เรื่องความยั่งยืนนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ และ
  - ควรให้ความสำคัญกับแต่ละการเปิดเผยข้อมูลมากน้อยเพียงใดในบริบทของข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยรวม

ก92. การดำเนินการที่กลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจกระทำเพื่อลดอุปสรรคต่อการใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในระดับงานที่ให้ความเชื่อมั่น อาจรวมถึง

- การคงไว้ซึ่งการตื่นตัวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงลักษณะหรือสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ทำให้จำเป็นต้องใช้ทรัพยากรเพิ่มเติมหรือทรัพยากรด้านอื่นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น
- การแจ้งเตือนกลุ่มผู้ปฏิบัติงานอย่างชัดแจ้งเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่อาจมีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดความลำเอียง ทั้งที่รู้สึกตัวหรือไม่รู้สึกตัว (เช่น เรื่องที่ต้องใช้ดุลยพินิจมาก)
- การเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ตัวอย่างเช่น การขอให้พนักงานที่มีประสบการณ์มากขึ้นเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อให้มีทักษะหรือความรู้หรือความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่มากขึ้น
- การนำสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์มากขึ้นเข้ามามีส่วนร่วมในส่วนของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ซับซ้อน หรือเมื่อต้องจัดการสมาชิกของผู้บริหารที่ยากหรือท้าทายที่จะปฏิสัมพันธ์ด้วย
- การนำสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีทักษะและความรู้เฉพาะทาง หรือผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพเข้ามามีส่วนร่วม เพื่อช่วยกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในเรื่องที่ซับซ้อนหรือต้องใช้ความเห็นส่วนบุคคล
- การใช้ทรัพยากรที่เหมาะสมในการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักฐานเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในกลุ่มและกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า
- การปรับเปลี่ยนลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล หรือการสอบทาน เช่น โดยการควบคุมดูแลแบบตัวต่อตัวให้บ่อยครั้งขึ้น หรือการสอบทานกระดาษทำการบางส่วนอย่างละเอียดมากขึ้น

- การสื่อสารกับผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลเมื่อได้รับความกดดันเกินควรจากผู้บริหารหรือเมื่อกลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีความยากลำบากในการเข้าถึงบันทึก สถานที่ พนักงานบางคน ลูกค้า ผู้ขาย หรือบุคคลอื่น ที่อาจขอหลักฐานได้

การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 40)

ก93. การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพมีความจำเป็นต่อการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างเหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากการตีความข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องและมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และการตัดสินใจอย่างรอบรู้ที่จำเป็นตลอดการปฏิบัติงานไม่สามารถกระทำได้หากไม่มีการนำการอบรม ความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องไปปรับใช้กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ต่าง ๆ การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพมีความจำเป็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับ

- การมีอยู่ของเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ระดับความมีสาระสำคัญและความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้เพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรฐานฉบับนี้และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้อง และเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักฐาน ซึ่งรวมถึงการพิจารณาว่าจำเป็นต้องปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่กิจการใดในห่วงโซ่คุณค่าของกิจการ และในขอบเขตที่มากน้อยเพียงใด
- การประเมินว่าได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอหรือไม่ และการประเมินว่าต้องปฏิบัติงานเพิ่มเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของมาตรฐานฉบับนี้และมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนฉบับอื่นที่เกี่ยวข้องหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพเป็นสิ่งจำเป็นในการประเมินว่าได้ระดับความเชื่อมั่นในระดับที่มีนัยแล้วหรือไม่
- ข้อสรุปที่เหมาะสมที่ได้จากหลักฐานที่ได้รับ
- การกระทำการต่าง ๆ ที่จะดำเนินการในการใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพเมื่อเกิดข้อสงสัย
- ข้อเท็จจริงที่ว่าการมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานตลอดทั้งงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นเพียงพอและเหมาะสมจนทำให้หัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีเกณฑ์ในการพิจารณาว่าดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญและข้อสรุปที่ได้นั้นเหมาะสมสอดคล้องกับลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่

ก94. ลักษณะที่สำคัญของดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพที่คาดหวังจากผู้ประกอบวิชาชีพคือ การใช้ดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพที่นำการฝึกอบรม ความรู้และประสบการณ์ของตนไปช่วยในการพัฒนาความรู้ความสามารถที่จำเป็นเพื่อให้ได้มาซึ่งดุลยพินิจที่สมเหตุสมผล

ก95. การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ที่ผู้ประกอบวิชาชีพทราบ ผู้ประกอบวิชาชีพจำเป็นต้องใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพตลอดงานที่ให้ความเชื่อมั่นและต้องมีการจดบันทึกอย่างเหมาะสม การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพสามารถประเมินได้จากการที่ว่าการใช้ดุลยพินิจนั้นได้สะท้อนถึงการนำหลักการของการให้ความเชื่อมั่นและหลักการการวัดหรือการประเมินอย่างเชี่ยวชาญ รวมทั้งเหมาะสมและสอดคล้องกับทั้งข้อเท็จจริงและสถานการณ์ที่ผู้ประกอบวิชาชีพทราบจนถึงวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถใช้เป็นเหตุผลในการตัดสินใจที่ไม่มีข้อเท็จจริงและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นสนับสนุนหรือไม่มีหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอสนับสนุน

ทรัพยากรของงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 41)

ก96. ทรัพยากรรวมถึง ทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรทางเทคโนโลยี และทรัพยากรทางปัญญา ทรัพยากรมนุษย์รวมถึงสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ (ถ้ามี) ทรัพยากรทางเทคโนโลยีรวมถึงเครื่องมือทางเทคโนโลยีที่อาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพจัดการงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ทรัพยากรทางปัญญารวมถึง ตัวอย่างเช่น วิธีการให้ความเชื่อมั่น เครื่องมือการนำไปใช้ปฏิบัติ แนวปฏิบัติการให้ความเชื่อมั่น โปรแกรมแบบจำลอง เทมเพลต แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) หรือแบบฟอร์ม

ก97. ในการพิจารณาว่าสำนักงานได้รับมอบหมายหรือจัดหาทรัพยากรที่เพียงพอและเหมาะสมในการปฏิบัติงานให้กับกลุ่มผู้ปฏิบัติงานหรือไม่นั้น หัวหน้าที่รับผิดชอบงานโดยปกติแล้วอาจสามารถเชื่อถือนโยบายหรือวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง (ซึ่งรวมถึงทรัพยากร) ของสำนักงาน ตัวอย่างเช่น หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจสามารถ (ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่สื่อสารโดยสำนักงาน) พึ่งพาโปรแกรมด้านการพัฒนา การนำไปใช้ และการบำรุงรักษาทางเทคโนโลยีของสำนักงาน เมื่อใช้เทคโนโลยีที่ได้รับการอนุมัติจากสำนักงานในการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานต่าง ๆ

ความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 42)

ก98. ในการพิจารณาว่ากลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความสามารถด้านความยั่งยืนที่เหมาะสม และความรู้ความสามารถและขีดความสามารถในทักษะและเทคนิคในการให้ความเชื่อมั่นที่เหมาะสมแล้ว หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

- ความเข้าใจและประสบการณ์ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนที่มีลักษณะและความซับซ้อนที่คล้ายคลึงกัน จากการอบรมและการมีส่วนร่วมที่เหมาะสม
- ความเข้าใจในข้อกำหนดทางวิชาชีพและข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับงาน
- ความเชี่ยวชาญในเรื่องความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับงาน
- ความเชี่ยวชาญในเทคโนโลยีสารสนเทศที่กิจการใช้หรือเครื่องมือหรือเทคนิคอัตโนมัติที่กลุ่มผู้ปฏิบัติงานจะใช้ในการวางแผนและการปฏิบัติงาน

- ความรู้ในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องซึ่งกิจการดำเนินงานอยู่
- ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ข้อบังคับ หรือธรรมเนียมปฏิบัติทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของกิจการในในประเทศนั้น ๆ
- ความสามารถในการใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพและการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ
- ความเข้าใจในนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน

ก99. งานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนหลากหลายประเภทมาก ซึ่งจำเป็นต้องใช้ทักษะและความรู้เฉพาะทางเกินกว่าที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานและสมาชิกคนอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานมี และมีการใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพด้วย ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพอาจเป็นผู้เชี่ยวชาญภายในของผู้ประกอบวิชาชีพ (ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน) หรือผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้เชี่ยวชาญภายในของผู้ประกอบวิชาชีพอาจเป็นหุ้นส่วนหรือพนักงาน (นั่นคือ บุคลากร) ซึ่งรวมถึงพนักงานชั่วคราวของสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพหรือสำนักงานเครือข่าย อาจจำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพเพื่อช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง

ตัวอย่างเช่น

- การทำความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ ซึ่งรวมถึงระบบการควบคุมภายในของกิจการ
- การประเมินความเสี่ยง
- การตอบสนองต่อความเสี่ยง ซึ่งรวมถึงการกำหนดและการนำการตอบสนองโดยรวมต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ประเมินไว้ไปปฏิบัติ
- การประเมินความเพียงพอและความเหมาะสมของหลักฐานที่ได้รับเพื่อให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก100. ข้อพิจารณาในการตัดสินใจว่าจะใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ อาจรวมถึง

- การที่ผู้บริหารได้ใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนมาก่อน (ดูย่อหน้าที่ ก101)
- ลักษณะและความมีนัยสำคัญของข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้น ซึ่งรวมถึงความซับซ้อนของข้อมูลด้านความยั่งยืน
- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้

- ลักษณะของวิธีปฏิบัติงานที่คาดว่าจะใช้เพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงที่ระบุไว้ ซึ่งรวมถึงความรู้และประสบการณ์ของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับงานของผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว และความพร้อมใช้งานของแหล่งที่มาอื่นของหลักฐาน

ก101. เมื่อผู้บริหารได้ใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน การตัดสินใจของผู้ประกอบวิชาชีพว่าจะใช้ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่อาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น

- ลักษณะ ขอบเขต และวัตถุประสงค์ของผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร
- การที่ผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารเป็นพนักงานของกิจการหรือเป็นบุคคลภายนอกที่กิจการว่าจ้างเพื่อให้บริการที่เกี่ยวข้อง
- ขอบเขตที่ผู้บริหารสามารถควบคุมหรือมีอิทธิพลต่อผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร
- ความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร
- การที่ผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการปฏิบัติทางเทคนิคหรือข้อกำหนดอื่นของวิชาชีพหรือของอุตสาหกรรมหรือไม่
- การควบคุมใด ๆ ภายในกิจการสำหรับผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร

ก102. ยิ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีความซับซ้อน ซึ่งรวมถึงกระจายตัวทางภูมิศาสตร์และระดับที่ข้อมูลได้มาจากห่วงโซ่คุณค่าของกิจการ ยิ่งมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาว่างานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพหรือของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นจะรวมเข้ากับงานในแต่ละส่วนของงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้ทั้งหมดอย่างไร

การมีส่วนร่วมที่เพียงพอและเหมาะสมในงานของสำนักงานอื่นที่ไม่ใช่สำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 43)

ก103. ย่อหน้าที่ 31 กำหนดให้หัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมตลอดการปฏิบัติงาน ย่อหน้าที่ ก75 และ ก79 ให้ตัวอย่างของวิธีที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจแสดงให้เห็นถึงการมีส่วนร่วมที่เพียงพอและเหมาะสมในงานที่ให้ความเชื่อมั่น เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจที่จะได้รับหลักฐานจากการใช้ผลงานที่ได้ดำเนินการหรือจะดำเนินการโดยสำนักงานอื่นที่ไม่ใช่สำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ ตัวอย่างดังกล่าวอาจช่วยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการกำหนดว่ามีความเป็นไปได้หรือไม่ที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานจะมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมในงานนั้น

ก104. เมื่อมีการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการภายในกลุ่ม จะมีข้อสันนิษฐานไว้ก่อนว่าโดยปกติแล้วผู้ประกอบวิชาชีพจะมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมในงานนั้น

ก105. ในบางสถานการณ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้รับทราบว่ามีการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นแยกต่างหากสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการภายในกลุ่มแห่งหนึ่งโดยสำนักงานใดสำนักงานหนึ่ง (ซึ่งรวมถึงสำนักงานอื่นของสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพหรือสำนักงานเครือข่าย) ตัวอย่างเช่น สำนักงานนั้นอาจได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นแยกต่างหากสำหรับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

ของบริษัทย่อยแห่งหนึ่งที่รวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ แม้ว่าผู้ประกอบวิชาชีพจะไม่สามารถมีส่วนร่วมได้เนื่องจากงานที่แยกต่างหากนั้นได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพอาจยังตั้งใจที่จะใช้ผลงานของสำนักงานอื่นนั้นเป็นหลักฐานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ ในสถานการณ์เหล่านี้ จะต้องอ้างอิงถึงข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 50-55 ซึ่งรวมถึงการกำหนดว่าหลักฐานที่ได้รับจากผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ หากคาดว่าจะมีการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นแยกต่างหากที่คล้ายกันนั้นในปีถัดไปสำหรับกิจการภายในกลุ่มนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพจะสามารถพิจารณาเรื่องดังกล่าวในการพัฒนากลยุทธ์การปฏิบัติงานโดยรวมและแผนการปฏิบัติงานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นของกลุ่ม ซึ่งรวมถึงการมีส่วนร่วมของสำนักงานอื่นนั้นในฐานะผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม (ย่อหน้าที่ 96)

ก106. การไม่สามารถมีส่วนร่วมได้อย่างเพียงพอและเหมาะสมในงานของสำนักงานอื่นที่ไม่ใช่สำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพอาจเกิดขึ้นได้ เนื่องจากงานดังกล่าวได้ดำเนินการไปแล้ว การเข้าถึงงานของสำนักงานนั้นอาจถูกจำกัดโดยข้อกำหนดทางกฎหมายหรือข้อบังคับ หรืองานนั้นเกี่ยวข้องกับกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าและทั้งผู้บริหารของกิจการและผู้ประกอบวิชาชีพไม่มีสิทธิ์เข้าถึงงานของสำนักงานอื่นนั้น ในทำนองเดียวกัน หากขอบเขตของการมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานไม่ให้เกณฑ์ในการพิจารณาว่าดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญที่ใช้และข้อสรุปที่ได้เกี่ยวกับงานของสำนักงานอื่นที่ไม่ใช่สำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพนั้นเหมาะสม หัวหน้าที่รับผิดชอบงานย่อมไม่สามารถสรุปได้ว่ามีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสม หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจพิจารณาจากนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานด้วยในการพิจารณาตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 43

ทรัพยากรที่ได้รับมอบหมายหรือจัดหาให้ไม่เพียงพอหรือไม่เหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 44)

ก107. การพิจารณาของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานว่าทรัพยากรที่ได้รับมอบหมายหรือจัดหาไว้ไม่เพียงพอหรือไม่เหมาะสมสำหรับสถานการณ์ของงาน และการพิจารณาการดำเนินการที่เหมาะสม เป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ ตัวอย่างเช่น หากโปรแกรมซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการให้ความเชื่อมั่นที่สำนักงานจัดหาให้ยังไม่ได้รวมวิธีปฏิบัติงานใหม่หรือวิธีปฏิบัติงานที่ได้รับการแก้ไขที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลด้านความความยั่งยืนที่ถูกกำหนดโดยหลักเกณฑ์ของแม่บทใหม่หรือแม่บทที่ได้รับการแก้ไข การสื่อสารข้อมูลดังกล่าวแก่สำนักงานในเวลาที่เหมาะสมทำให้สำนักงานสามารถดำเนินการปรับปรุงและออกซอฟต์แวร์ใหม่ได้อย่างรวดเร็วหรือจัดหาทรัพยากรทางเลือกที่ทำให้กลุ่มผู้ปฏิบัติงานสามารถปฏิบัติตามข้อบังคับใหม่ได้ในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น

ก108. สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ การพิจารณาของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานว่าทรัพยากรที่ได้รับมอบหมายหรือจัดหาไว้นั้นเพียงพอและเหมาะสมหรือไม่ อาจรวมถึงการพิจารณาว่ามีความจำเป็นที่ผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับกฎหมาย ข้อบังคับ ภาษา หรือวัฒนธรรมในบางประเทศ ต้องเข้ามามีส่วนร่วมหรือไม่

ก109. หากทรัพยากรที่สำนักงานมอบหมายหรือจัดหาให้มีไม่เพียงพอหรือไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นและยังไม่ได้รับการจัดสรรทรัพยากรเพิ่มเติมหรือทรัพยากรทางเลือกให้การดำเนินการที่เหมาะสมอาจรวมถึง

- การเปลี่ยนแปลงแนวทางที่วางแผนไว้เกี่ยวกับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแลและการสอบทาน (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ 47)
- การปรึกษาหารือกับผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล เพื่อขยายกำหนดเวลาในการนำส่งรายงานให้กิจการ (หากสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง)
- การดำเนินการตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานเกี่ยวกับการแก้ไขความเห็นที่แตกต่างกันหากหัวหน้าที่รับผิดชอบงานไม่ได้รับทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงาน
- การดำเนินการตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานในการถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น (หากสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง)

การใช้ทรัพยากรที่ได้รับมอบหมายหรือจัดหาให้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 45)

ก110. นโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานอาจกำหนดข้อพิจารณาหรือความรับผิดชอบสำหรับกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในการใช้เครื่องมือเทคโนโลยีที่ได้รับการอนุมัติโดยสำนักงานในการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน และอาจกำหนดให้บุคคลที่มีทักษะหรือความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินหรือวิเคราะห์ผลลัพธ์ กลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจจำเป็นต้องใช้ระเบียบวิธีการให้ความเชื่อมั่น และเครื่องมือและคำแนะนำที่เฉพาะเจาะจง ตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติงานของสำนักงาน กลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจยังสามารถพิจารณาว่าการใช้ทรัพยากรทางปัญญาอื่น ๆ เหมาะสมและเกี่ยวข้องหรือไม่ เมื่อพิจารณาถึงลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น เช่น ระเบียบวิธีการให้ความเชื่อมั่นเฉพาะของอุตสาหกรรม หรือคำแนะนำและเครื่องมือที่ช่วยในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง

การกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทาน

ความรับผิดชอบของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 46)

ก111. มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 กำหนดให้การกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแลและการสอบทานการวางแผนและปฏิบัติ โดยให้สมาชิกผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์มากกว่าภายในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานกำหนดแนวทาง ควบคุมดูแล และสอบทานงานของสมาชิกกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์น้อยกว่า

ก112. การกำหนดแนวทางและการควบคุมดูแลกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและการสอบทานงานของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานเป็นการตอบสนองในระดับสำนักงานที่นำไปปฏิบัติในระดับงาน ซึ่งลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตอาจมีการปรับเพิ่มเติมโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการบริหารคุณภาพ

ของงาน ดังนั้น วิธีการในการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทานจะแตกต่างกันไปในแต่ละงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยต้องคำนึงถึงลักษณะและสถานการณ์ของงาน วิธีการดังกล่าวโดยปกติจะรวมถึงการจัดการตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานและการตอบสนองที่เฉพาะเจาะจงสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ

ก113. เมื่อหัวหน้าที่รับผิดชอบงานไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นทั้งหมด หรือเมื่อลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีความซับซ้อนมากขึ้น (เช่น เมื่อมีสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานกระจายอยู่ในหลายประเทศ) หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจมีความจำเป็นที่จะต้องมอบหมายการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทานให้กับสมาชิกคนอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตาม ในฐานะที่การบริหารและการบรรลุถึงคุณภาพของงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบโดยรวมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน และเพื่อให้หัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสม หัวหน้าที่รับผิดชอบงานจำเป็นต้องพิจารณาว่าลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทานนั้นเป็นไปตามย่อหน้าที่ 47 ในสถานการณ์ดังกล่าว บุคลากรหรือสมาชิกกลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจให้ข้อมูลแก่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานเพื่อให้หัวหน้าที่รับผิดชอบงานสามารถพิจารณาในเรื่องที่กำหนดไว้ตามย่อหน้าที่ 47 ได้

การกำหนดแนวทาง

ก114. การกำหนดแนวทางของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจเกี่ยวข้องกับการแจ้งต่อสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานถึงความรับผิดชอบต่าง ๆ ของสมาชิก เช่น

- การมีส่วนร่วมในการบริหารและการได้มาซึ่งคุณภาพในระดับงาน ผ่านพฤติกรรมการสื่อสารและการกระทำของสมาชิกแต่ละคน
- การรักษาไว้ซึ่งความช่างสงสัยและการตระหนักถึงความลำเอียงทั้งรู้สึกตัวหรือไม่รู้สึกตัวในการใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพเมื่อทำการรวบรวมและประเมินหลักฐาน
- การจัดการกับอุปสรรคต่อการบรรลุถึงคุณภาพ และการตอบสนองที่คาดหวังได้ของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ตัวอย่างเช่น ข้อจำกัดด้านงบประมาณหรือทรัพยากรไม่ควรมีผลให้สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานต้องเปลี่ยนแปลงหรือไม่ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้
- การปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง
- การเข้าใจในวัตถุประสงค์ของงานที่ต้องทำและคำสั่งโดยละเอียดเกี่ยวกับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติที่ให้ความเชื่อมั่นที่วางแผนไว้
- ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน และความรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์มากกว่าในการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทานงานของสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์น้อยกว่า

การควบคุมดูแล

ก115. การควบคุมดูแลรวมถึงตัวอย่างต่อไปนี้

- การติดตามความคืบหน้าของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงการติดตาม
  - ความคืบหน้าเมื่อเทียบกับแผนการปฏิบัติงาน
  - ว่าได้บรรลุวัตถุประสงค์ของงานที่ทำหรือไม่ และ
  - ความเพียงพออย่างต่อเนื่องของทรัพยากรที่ได้รับมอบหมาย
- การดำเนินการที่เหมาะสมเพื่อจัดการกับประเด็นที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติงาน เช่น การเปลี่ยนไปมอบหมายวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้แก่สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์มากกว่า หากประเด็นดังกล่าวซับซ้อนกว่าที่เคยคาดไว้แต่ต้น
- การระบุเรื่องที่ต้องปรึกษาหารือหรือพิจารณาโดยสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์มากกว่าในระหว่างการปฏิบัติงาน
- การจัดให้มีการชี้แนะและการฝึกอบรมระหว่างการปฏิบัติงาน เพื่อช่วยให้สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาทักษะหรือความสามารถ
- การสร้างสภาพแวดล้อมที่สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานสามารถแจ้งข้อกังวลได้โดยไม่กลัวการตอบโต้

การสอบทาน

ก116. การสอบทานงานของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานประกอบด้วยการพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ เช่น พิจารณาว่า

- งานดังกล่าวได้ทำตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน ข้อกำหนดทางวิชาชีพ และข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องแล้วหรือไม่
- เรื่องที่มีนัยสำคัญต่าง ๆ ได้ถูกนำเสนอเพื่อพิจารณาเพิ่มเติมแล้วหรือไม่
- มีการปรึกษาหารือที่หมาะสมหรือไม่ และข้อสรุปที่ได้มีการจัดทำเอกสารหลักฐานและนำไปปฏิบัติแล้วหรือไม่
- มีความจำเป็นต้องปรับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของงานที่ปฏิบัติหรือไม่
- งานที่ทำสนับสนุนข้อสรุปที่ได้และมีการจัดทำเอกสารหลักฐานอย่างเหมาะสมแล้วหรือไม่
- หลักฐานที่ได้รับเพียงพอและเหมาะสมที่จะให้เกณฑ์ในการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่
- ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงานต่าง ๆ แล้วหรือไม่

การพิจารณาลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 47)

ก117. วิธีการในการกำหนดแนวทางและการควบคุมดูแลสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและการสอบทานงานของสมาชิกเหล่านั้น ช่วยสนับสนุนหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการปฏิบัติตามข้อกำหนดของ

มาตรฐานฉบับนี้ และช่วยในการสรุปว่าหัวหน้าที่รับผิดชอบงานได้มีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสมตลอดการปฏิบัติงานตามย่อหน้าที่ 186(ง)(1)

ก118. วิธีการในการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทาน อาจปรับเปลี่ยนได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น

- ประสบการณ์ที่ผ่านมาของสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับกิจการและเรื่องที่ให้ความเชื่อมั่น
- ความซับซ้อนของงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้
- ความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่ปฏิบัติงานนั้น ๆ
- รูปแบบที่คาดว่าจะใช้ในการสอบทานงานที่ทำ (จากระยะไกลหรือตัวต่อตัว)
- โครงสร้างของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและตำแหน่งที่ตั้งของสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน
- สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานมาจากสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ สำนักงานเครือข่าย หรือสำนักงานอื่นที่ไม่ใช่สำนักงานเครือข่าย

การสอบทานเอกสารหลักฐานของงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 48)

ก119. การสอบทานเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่นในเวลาที่เหมาะสมโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในช่วงที่เหมาะสมตลอดการปฏิบัติงานทำให้เรื่องที่มีนัยสำคัญสามารถได้รับการแก้ไขจนเป็นที่พอใจของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานภายในหรือก่อนวันที่รายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานไม่จำเป็นต้องสอบทานเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่นทั้งหมด

ก120. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุการใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน นโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานอาจระบุเรื่องบางเรื่องที่คาดได้เป็นการทั่วไปว่าเป็นการใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญ การใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญอาจรวมถึงเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนและการปฏิบัติงาน รวมทั้งข้อสรุปที่ได้ของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

ตัวอย่างของการใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญ

- การพิจารณาว่าขอบเขตของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานและขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่
- เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนงานที่ให้ความเชื่อมั่น เช่น การพิจารณาหรือการกำหนดความมีสาระสำคัญ
- องค์ประกอบของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในด้านหนึ่งหรือหลายด้านเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืนของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น

- การตัดสินใจที่จะใช้ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึงการตัดสินใจที่จะใช้ผู้เชี่ยวชาญภายนอก
- วิธีการประเมินความเสี่ยงของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงสถานการณ์ที่การระบุและการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญนั้นจำเป็นต้องใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน
- สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ
  - แนวทางในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ถูกนำเสนอเพื่อกำหนดว่าจะต้องจัดหาหลักฐานจากที่ใด และโดยใคร
  - การตัดสินใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มและการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ซึ่งรวมถึง เช่น ในเรื่องที่มีความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ประเมินไว้ในระดับสูง
- ผลลัพธ์ของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญของผู้บริหาร
- การประเมินงานที่ปฏิบัติโดยผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพหรือผู้ประกอบวิชาชีพอื่น และข้อสรุปที่ได้
- ความมีนัยสำคัญและการจัดการกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งได้รับการแก้ไขและยังไม่ได้รับการแก้ไขที่ถูกระบุระหว่างการปฏิบัติงาน
- การประเมินเรื่องที่อาจส่งผลต่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงเรื่องที่ส่งผลต่อการให้ข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปโดยผู้ประกอบวิชาชีพ

ก121. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการพิจารณาเรื่องอื่น ๆ ที่จะสอบทานโดยพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น

- ลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- สมาชิกใดของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานเป็นผู้ปฏิบัติงาน
- เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่พบจากการตรวจสอบเมื่อเร็ว ๆ นี้
- ข้อกำหนดของนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน

การสอบทานการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นทางการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 49)

ก122. หัวหน้าที่รับผิดชอบงานใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการกำหนดว่าควรสอบทานการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรใด โดยพิจารณาจากลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น อาจไม่มีความจำเป็นที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานจะสอบทานการสื่อสารระหว่างกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและผู้บริหารในระหว่างการปฏิบัติงานตามปกติ

การใช้ผลงานของผู้อื่น

การใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 50–55)

ก123. การใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นอาจรวมถึงการใช้ผลงานที่ได้ดำเนินการเสร็จแล้ว หรือที่ยังไม่ได้ดำเนินการแต่จะเสร็จสิ้นก่อนงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพจะเสร็จสิ้น งานดังกล่าวอาจเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องความยั่งยืนหรืออาจเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอื่นหรืองานที่ไม่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งภายใต้ดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการพิจารณาว่างานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นเกี่ยวข้องและเหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ และงานดังกล่าวสามารถใช้ได้ในสถานการณ์นั้นมากน้อยเพียงใด ขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพในการประเมินผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 50 ได้รับอิทธิพลจาก

- ความมีนัยสำคัญโดยรวมของงานนั้นต่องานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ ตัวอย่างเช่น ยิ่งการเปิดเผยข้อมูลที่ผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจที่จะใช้หลักฐานจากงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นมีนัยสำคัญต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยรวม วิธีปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพก็ยิ่งจะมีแนวโน้มที่จะมีความครอบคลุมมากขึ้น ซึ่งรวมถึงการสื่อสารกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่น และการพิจารณาว่ามีความจำเป็นในการสอบทานเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมสำหรับงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 54 หรือไม่
- ความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพในการเข้าถึงผู้ประกอบวิชาชีพอื่นและงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น เมื่องานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นเกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ได้จากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า ซึ่งทั้งผู้บริหารของกิจการที่รายงานและผู้ประกอบวิชาชีพอาจไม่มีสิทธิ์เข้าถึงสำนักงานอื่นหรืองานของสำนักงานอื่นนั้น ย่อหน้าที่ ก135 อธิบายสถานการณ์ที่อาจเกิดการจำกัดขอบเขตที่เกี่ยวข้องกับการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น และ
- ข้อเท็จจริงที่ว่ามีรายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่าที่ออกโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่นหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ 51)

ก124. แนวทางในย่อหน้าที่ ก136–ก151 สำหรับการใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพอาจเป็นประโยชน์ในการหาหลักฐานจากการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น โดยเฉพาะข้อพิจารณาตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก137 และ ก151

การปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกับการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 50(ก))

ก125. ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องอาจรวมถึงข้อกำหนดสำหรับการปฏิบัติตามความรับผิดชอบทางจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น

ความรับผิดชอบเหล่านี้อาจแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่างานที่ทำโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่น หรืองานที่ไม่ให้ความเชื่อมั่น

ก126. การพิจารณาว่างานที่ทำโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่นเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ การพิจารณาที่อาจเกี่ยวข้องในการแยกความแตกต่างของงานที่ให้ความเชื่อมั่นออกจากงานที่ไม่ให้ความเชื่อมั่นรวมถึง

- ลักษณะของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น งานการปฏิบัติงานตามวิธีการที่ตกลงร่วมกันตามมาตรฐานงานบริการเกี่ยวเนื่อง รหัส 4400[4] และงานให้คำปรึกษา (หรือให้คำแนะนำ) ไม่ใช่งานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ลักษณะของวิธีปฏิบัติงาน ตัวอย่างเช่น งานตรวจสอบความถูกต้องหรือยืนยันข้อมูลอาจถือเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่น หากงานนั้นปฏิบัติตามมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับซึ่งทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถออกแบบวิธีปฏิบัติงานและปฏิบัติงานที่มุ่งรวบรวมหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อสนับสนุนข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น
- การใช้คำในรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ตัวอย่างเช่น รายงานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นจะรวมความเห็นของผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อสรุป หรือรูปแบบอื่นของข้อความการให้ความเชื่อมั่นที่ได้จากวิธีปฏิบัติงานที่ใช้และหลักฐานที่ได้รับ รายงานที่แสดงเพียงเรื่องที่ผู้ประกอบวิชาชีพพบจะไม่ถือว่าเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การประเมินความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 50(ข))

ก127. การพิจารณาว่าผู้ประกอบวิชาชีพอื่นมีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถที่เหมาะสมหรือไม่นั้นเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพและได้รับอิทธิพลจากลักษณะและสถานการณ์ของงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น แหล่งข้อมูลที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก141 ที่เกี่ยวข้องกับงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพอาจมีความเกี่ยวข้องในการประเมินความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจเกี่ยวข้องรวมถึงความสอดคล้องหรือความคล้ายคลึงกันของกฎหมายและข้อบังคับ ภาษา และวัฒนธรรม เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพอื่นเป็นสำนักงานอื่นภายในเครือข่ายเดียวกับสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพและอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของเครือข่ายที่ใช้ร่วมกัน หรือใช้บริการของเครือข่ายร่วมกัน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถพึ่งพาข้อกำหนดของเครือข่ายดังกล่าวได้ เช่น ข้อกำหนดที่ครอบคลุมการฝึกอบรมทางวิชาชีพหรือการรับพนักงาน หรือข้อกำหนดของเครือข่ายที่กำหนดให้ใช้ระบบ นโยบาย วิธีการ และเครื่องมือการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง ร่วมกัน

การประเมินลักษณะ ขอบเขต และวัตถุประสงค์ของงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 50 (ค))

ก128. การประเมินว่าลักษณะ ขอบเขต และวัตถุประสงค์ของงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้นเหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่อาจรวมถึงการทำความเข้าใจ

[4] มาตรฐานงานบริการเกี่ยวเนื่อง รหัส 4400 (ปรับปรุง) “งานที่ปฏิบัติตามวิธีการที่ตกลงร่วมกัน”

- เกี่ยวกับลักษณะงานที่ทำโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ซึ่งรวมถึงว่าเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลหรืองานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด และงานนั้นมีวัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผลหรือไม่
- เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่ใช้กับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น
- เกี่ยวกับขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ว่าการปฏิบัติงานเป็นไปตามมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับหรือไม่
- ว่าการปฏิบัติงานนั้นรวมถึงการทดสอบการควบคุม การตรวจสอบเนื้อหาสาระ หรือทั้งสองอย่าง และ
- ว่าการปฏิบัติงานนั้นเป็นไปตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติระดับสำนักงานที่ถูกออกแบบมาเพื่อจัดการกับการบริหารคุณภาพหรือไม่

การได้รับและประเมินรายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่า (อ้างถึงย่อหน้าที่ 51–52)

ก129. การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพสำหรับงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น อาจรวมถึงการได้รับและประเมินรายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่าตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 51 รายงานดังกล่าวอาจระบุวิธีปฏิบัติเพื่อให้ความเชื่อมั่นและผลลัพธ์ของวิธีปฏิบัติเหล่านั้น (ซึ่งรวมถึงข้อยกเว้นที่พบ) และข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นที่อาจส่งผลต่อข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อยกเว้นที่ระบุโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่น หรือข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปในรายงานดังกล่าวไม่ได้หมายความในทันทีว่ารายงานนั้นจะไม่มีประโยชน์สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่รายงาน แต่ข้อยกเว้นหรือเรื่องที่นำไปสู่ข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปในรายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่าถือเป็นบริบทของความมีนัยสำคัญของข้อมูลที่รายงานต่อผู้ใช้ข้อมูลในการพิจารณาข้อยกเว้นหรือเรื่องที่นำไปสู่ข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป ผู้ประกอบวิชาชีพอาจปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (หากเป็นไปได้ในสถานการณ์นั้น) การติดต่อสื่อสารดังกล่าวขึ้นอยู่กับการติดต่อของกิจการที่รายงานไปยังกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าและการได้รับความเห็นชอบจากกิจการนั้นให้ติดต่อสื่อสารได้

ก130. ขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อมูลที่เป็นประเด็นในรายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่าหรือรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น รายงานดังกล่าวอาจระบุการควบคุมส่วนเสริมของกิจการผู้ใช้บริการซึ่ง (หากเกี่ยวข้องกับกิจการผู้ใช้บริการ) อาจจำเป็นต้องถูกออกแบบและนำไปปฏิบัติโดยกิจการผู้ใช้บริการเพื่อให้เกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับการใช้ข้อมูลที่ได้รับในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก131. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินว่ารายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่าไม่ให้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ (เช่น คำอธิบายของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้และผลลัพธ์ที่เกี่ยวข้องอาจไม่ให้หลักฐานเพียงพอตามวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ) ในสถานการณ์ดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่จะเสริมความเข้าใจในวิธีปฏิบัติและข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นโดยการสื่อสารกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่นนั้น หากเป็นไปไม่ได้ในสถานการณ์นั้น ๆ ผู้ประกอบวิชาชีพ

อาจต้องปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานอื่นเพื่อให้ได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเกี่ยวกับข้อมูลจากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่านั้น

การติดต่อสื่อสารกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 53)

ก132. เรื่องที่เกี่ยวข้องที่กลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจร้องขอให้ผู้ประกอบวิชาชีพอื่นสื่อสาร รวมถึง

- การยืนยันจากผู้ประกอบวิชาชีพอื่นเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงความเป็นอิสระสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ข้อมูลของการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อกำหนดซึ่งสามารถทำให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลด้านความยั่งยืน
- รายการทั้งหมดของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งไม่ได้รับการปรับปรุงที่ระบุโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่นระหว่างการปฏิบัติงาน ซึ่งไม่ใช่รายการที่ไม่สำคัญอย่างแน่ชัด
- ข้อบ่งชี้ถึงความลำเอียงที่อาจเกิดขึ้นในการจัดทำข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
- คำอธิบายของข้อบกพร่องของการควบคุมภายในที่ระบุโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่นในระหว่างปฏิบัติงาน
- เรื่องที่มีนัยสำคัญอื่นซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพอื่นมีการสื่อสารหรือคาดว่าจะสื่อสารกับกิจการ ซึ่งรวมถึงการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต
- เรื่องอื่นที่อาจเกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือที่ผู้ประกอบวิชาชีพอื่นต้องการให้กลุ่มผู้ปฏิบัติงานทราบ ซึ่งรวมถึงข้อยกเว้นที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองที่ผู้ประกอบวิชาชีพอื่นขอจากกิจการภายในกลุ่ม
- ภาพรวมของเรื่องที่พบ ข้อสรุป หรือความเห็นจากการปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น

ก133. หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าการสื่อสารของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นไม่เพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาเรื่องต่าง ๆ เช่น

- สามารถขอข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (เช่น ผ่านการหารือหรือการประชุมเพิ่มเติม) หรือไม่
- การสอบทานเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นอาจให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ หรือ
- มีข้อกังวลเกี่ยวกับความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของประกอบวิชาชีพอื่นหรือไม่

การสอบทานเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมสำหรับงานที่ปฏิบัติโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 54)

ก134. การพิจารณาว่าจะสอบทานเอกสารหลักฐานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นเพิ่มเติมหรือไม่ อาจรวมถึงการพิจารณา

- ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตงานที่ปฏิบัติโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่น
- ความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น และ

- การใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญ และเรื่องที่พบหรือข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น เกี่ยวกับประเด็นที่มีสาระสำคัญต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

หลักฐานที่ได้รับจากงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นไม่เพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 55)

ก135. การจำกัดขอบเขตเกิดขึ้นเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถ

- ได้รับหลักฐานจากงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นที่เพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ และ
- ได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอผ่านวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลที่ผู้ประกอบวิชาชีพตั้งใจที่จะใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นเป็นหลักฐาน

ในสถานการณ์ดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาผลกระทบต่องานที่ให้ความเชื่อมั่นและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นใจตามย่อหน้าที่ 185

การใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 56–57)

ก136. ผู้ประกอบวิชาชีพมีความรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียวต่อข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นที่ได้นำเสนอไว้ ทั้งนี้ความรับผิดชอบนั้นไม่ได้ลดลงจากการใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ อย่างไรก็ตาม หากผู้ประกอบวิชาชีพที่ใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพและได้ปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับนี้แล้ว สรุปว่างานของผู้เชี่ยวชาญนั้นมีความเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจยอมรับเรื่องที่พบหรือข้อสรุปของผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นว่าเป็นหลักฐานที่เหมาะสม

ก137. ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพื่อตอบสนองต่อข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 56–57 จะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับสถานการณ์ การพิจารณาที่เกี่ยวข้องอาจรวมถึง

- ความมีนัยสำคัญของงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพในบริบทของงานที่ให้ความเชื่อมั่น (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก140)
- ลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลที่งานของผู้เชี่ยวชาญนั้นเกี่ยวข้อง
- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้สำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนซึ่งงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นมีความเกี่ยวข้อง
- ความรู้และประสบการณ์ของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับผลงานก่อนหน้าซึ่งดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญนั้น

ก138. ข้อตกลงเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพและผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ อาจรวมถึงข้อตกลงเกี่ยวกับการเข้าถึงและการเก็บรักษาเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่นของแต่ละฝ่ายด้วย ผู้เชี่ยวชาญภายในของผู้ประกอบวิชาชีพเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและด้วยเหตุนี้กระดาษทำการของผู้เชี่ยวชาญนั้นถือเป็นส่วนหนึ่งของเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก139. การสื่อสารแบบสองทางที่มีประสิทธิผลช่วยให้มีการผสมผสานที่เหมาะสมสำหรับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพกับงานด้านอื่น ๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น และการปรับเปลี่ยนวัตถุประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพที่มีความเหมาะสมในระหว่างการปฏิบัติงาน การระบุหุ้นส่วนหรือพนักงานที่เฉพาะเจาะจงที่จะประสานงานกับผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ และวิธีการสื่อสารระหว่างผู้เชี่ยวชาญนั้นและกิจการ ช่วยให้มีการสื่อสารในเวลาที่เหมาะสมและมีประสิทธิผล โดยเฉพาะในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นขนาดใหญ่

ก140. เมื่อจะมีการใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ อาจเหมาะสมที่จะมีการปฏิบัติงานบางอย่างตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 56 ในขั้นตอนการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่องานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพจะถูกรวมเข้ากับงานของบุคลากรอื่นที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น และเมื่องานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพจะถูกใช้ในช่วงแรก ๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น เช่น ระหว่างขั้นตอนการวางแผนและการประเมินความเสี่ยงเบื้องต้น

การประเมินความรู้ความสามารถ ขีดความสามารถ และความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 56(ก))

ก141. ความรู้ความสามารถ ขีดความสามารถ และความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการพิจารณาว่างานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพจะเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความสามารถ ขีดความสามารถ และความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพอาจมาจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ หลายแหล่ง

ตัวอย่างเช่น

- ประสบการณ์ส่วนตัวกับผลงานที่ผ่านมาของผู้เชี่ยวชาญผู้นั้น
- การพูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญผู้นั้น
- การพูดคุยกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่นหรือผู้อื่น ซึ่งมีความคุ้นเคยกับงานของผู้เชี่ยวชาญนั้น
- ความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญผู้นั้น การเป็นสมาชิกขององค์กรทางวิชาชีพหรือสมาคมอุตสาหกรรม ใบอนุญาตในการปฏิบัติงานหรือรูปแบบอื่น ๆ ที่ได้รับการยอมรับจากภายนอก
- การเข้าใจว่างานของผู้เชี่ยวชาญผู้นั้นอยู่ภายใต้มาตรฐานการปฏิบัติงานทางเทคนิคหรือข้อกำหนดทางวิชาชีพหรืออุตสาหกรรมอื่นหรือไม่ เช่น มาตรฐานด้านจรรยาบรรณและข้อกำหนดการเป็นสมาชิกอื่น ๆ ขององค์กรวิชาชีพหรือสมาคมอุตสาหกรรม มาตรฐานการรับรองของหน่วยงานที่ออกใบอนุญาต
- งานตีพิมพ์หรือหนังสือที่เขียนโดยผู้เชี่ยวชาญผู้นั้น
- ระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ (ดูย่อหน้าที่ ก68–ก74)

ก142. ผู้เชี่ยวชาญภายในของผู้ประกอบวิชาชีพที่เป็นหุ้นส่วนหรือพนักงานของสำนักงานเครือข่ายจะต้องปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานเกี่ยวกับข้อกำหนดของเครือข่ายและบริการของเครือข่ายที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงาน ในบางกรณีผู้เชี่ยวชาญภายในของสำนักงานเครือข่ายอาจอยู่ภายใต้นโยบายหรือวิธีปฏิบัติการบริหารคุณภาพที่ใช้ร่วมกันกับสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายเดียวกัน

ก143. การบริหารคุณภาพในระดับงานได้รับการสนับสนุนจากระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงานและได้รับข้อมูลจากลักษณะและสถานการณ์เฉพาะของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถพึ่งพานโยบายหรือวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้องของสำนักงานในการประเมินความเพียงพอของงานของผู้เชี่ยวชาญภายใน ตัวอย่างเช่น โปรแกรมการฝึกอบรมของสำนักงานอาจให้ความเข้าใจที่เหมาะสมแก่ผู้เชี่ยวชาญภายในเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเชี่ยวชาญของผู้เชี่ยวชาญนั้นกับกระบวนการให้ความเชื่อมั่น การพึ่งพาการฝึกอบรมดังกล่าวอาจส่งผลต่อลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพในการประเมินความเพียงพอของงานของผู้เชี่ยวชาญภายในของผู้ประกอบวิชาชีพ

ก144. มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 กำหนดให้สำนักงานต้องมีนโยบายหรือวิธีปฏิบัติเพื่อจัดการกับความเสี่ยงด้านคุณภาพที่เกิดจากการใช้ทรัพยากรจากผู้ให้บริการ ซึ่งรวมถึงการใช้ผู้เชี่ยวชาญภายนอก ผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพไม่ใช่สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและอาจไม่ได้อยู่ภายใต้นโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานที่เกี่ยวข้องกับระบบการบริหารคุณภาพ

การประเมินความรู้ความสามารถ ขีดความสามารถ และความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 56(ก)–(ข))

ก145. ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบวิชาชีพเมื่อใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพอาจรวมถึงข้อบังคับที่กล่าวถึงการปฏิบัติตามความรับผิดชอบทางด้านจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการประเมินว่าผู้เชี่ยวชาญภายนอกมีความรู้ความสามารถ ขีดความสามารถ และความเที่ยงธรรมที่จำเป็นสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ ข้อบังคับดังกล่าวอาจห้ามไม่ให้ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพหากผู้ประกอบวิชาชีพ

(ก) ไม่สามารถพิจารณาได้ว่าผู้เชี่ยวชาญภายนอกมีความรู้ความสามารถหรือขีดความสามารถที่จำเป็น หรือมีความเที่ยงธรรม หรือไม่

(ข) พิจารณาแล้วว่าผู้เชี่ยวชาญภายนอกไม่มีความรู้ความสามารถหรือขีดความสามารถที่จำเป็น หรือ

(ค) พิจารณาแล้วว่าไม่สามารถกำจัดสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญ หรือไม่สามารถใช้มาตรการป้องกันเพื่อลดอุปสรรคเหล่านั้นให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้

ก146. การประเมินว่าอุปสรรคต่อความเที่ยงธรรมอยู่ในระดับที่ยอมรับได้หรือไม่ อาจขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ และความมีนัยสำคัญของผลงานของผู้เชี่ยวชาญในบริบทของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ ในบางกรณี อาจเป็นไปไม่ได้ที่จะกำจัดเหตุการณ์แวดล้อมที่ทำให้เกิดอุปสรรคหรือใช้มาตรการป้องกันเพื่อลดอุปสรรคให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ผู้เชี่ยวชาญภายนอกที่เสนอมาเป็นบุคคลที่มีบทบาทที่มีนัยสำคัญในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก147. ในการประเมินความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ อาจเป็นการเหมาะสมที่จะ

- สอบถามบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมเกี่ยวกับส่วนได้เสียหรือความสัมพันธ์ที่ทราบที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมมีกับผู้เชี่ยวชาญนั้น ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญนั้น
- ปรึกษาหารือกับผู้เชี่ยวชาญนั้นเกี่ยวกับมาตรการป้องกันที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดทางวิชาชีพที่ผู้เชี่ยวชาญต้องปฏิบัติ และประเมินว่ามาตรการป้องกันนั้นเพียงพอที่จะลดอุปสรรคให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้หรือไม่ ส่วนได้เสียหรือความสัมพันธ์ที่อาจเกี่ยวข้องกับการปรึกษาหารือกับผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพรวมถึง
  - ส่วนได้เสียทางการเงิน
  - ความสัมพันธ์ส่วนตัวและความสัมพันธ์เชิงธุรกิจ
  - การให้บริการอื่นของผู้เชี่ยวชาญนั้น

ในบางกรณี อาจเป็นการเหมาะสมสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพในการได้มาซึ่งหนังสือรับรองจากผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับส่วนได้เสียและความสัมพันธ์ใด ๆ กับกิจการหรือผู้ว่าจ้างงานที่ผู้เชี่ยวชาญทราบ

ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาความเชี่ยวชาญของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 56(ค))

ก148. การมีความเข้าใจที่เพียงพอเกี่ยวกับสาขาความเชี่ยวชาญของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถ

(ก) ตกลงกับผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับลักษณะ ขอบเขต (รวมถึงความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณที่จะใช้หรือข้อพิจารณาอื่น ๆ ของความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงคุณภาพ) และวัตถุประสงค์ของงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ

(ข) ทำความเข้าใจว่าผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพใช้ข้อสมมติ ข้อมูล และวิธีการใด (ซึ่งรวมถึงแบบจำลอง (ในกรณีที่เกี่ยวข้อง)) และสิ่งเหล่านั้นเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในสาขาของผู้เชี่ยวชาญนั้นและเหมาะสมกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ และ

(ค) ประเมินความเพียงพอของงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ

ข้อตกลงกับผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 56(ค)-(ง))

ก149. ลักษณะ ขอบเขต และวัตถุประสงค์ของงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพอาจแตกต่างกันอย่างมากในแต่ละสถานการณ์ เช่นเดียวกับบทบาทและความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพและผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ และลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการสื่อสารระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพและผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ ดังนั้น เรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวจึงจำเป็นต้องมีการตกลงกันระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพและผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ ไม่ว่าผู้เชี่ยวชาญจะเป็นผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ หรือผู้เชี่ยวชาญภายในของผู้ประกอบวิชาชีพ

ก150. เรื่องต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ ก137 อาจกระทบต่อระดับของรายละเอียดและความเป็นทางการของข้อตกลงระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพและผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึงเรื่องที่ว่าเป็นการเหมาะสมหรือไม่ที่ข้อตกลงนั้นต้องเป็นลายลักษณ์อักษร ตัวอย่างเช่น ปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้อาจชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีข้อตกลงที่มีรายละเอียดมากขึ้น หรือความจำเป็นที่จะต้องทำข้อตกลงนั้นเป็นลายลักษณ์อักษร

- ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพจะสามารถเข้าถึงข้อมูลของกิจการที่ละเอียดอ่อนหรือเป็นความลับ
- บทบาทหรือความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพและผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพแตกต่างจากบทบาทและหน้าที่ตามปกติ
- ใช้ข้อกำหนดทางกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับหลาย ๆ ประเทศ
- เรื่องที่งานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพไปเกี่ยวข้องมีความซับซ้อนสูง
- ผู้ประกอบวิชาชีพไม่เคยใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นมาก่อน
- ขอบเขตของงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ และความมีนัยสำคัญของผลงานนั้นในบริบทของงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีมาก

การประเมินความเพียงพอของงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 57)

ก151. วิธีปฏิบัติงานที่ใช้เพื่อประเมินความเพียงพอของงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพเพื่อวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ อาจรวมถึง

- การสอบถามผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ
- การสอบทานกระดาษทำการและรายงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ
- วิธีปฏิบัติงานเพื่อยืนยัน เช่น
  - การสังเกตการณ์การปฏิบัติงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ
  - การตรวจสอบข้อมูลที่ตีพิมพ์ เช่น รายงานทางสถิติจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับอย่างเป็นทางการ
  - การขอคำยืนยันเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่สาม
  - การวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยละเอียด และ

- การทำการคำนวณซ้ำ

- การปรึกษาหารือกับผู้เชี่ยวชาญอื่นที่มีความเชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องเมื่อ ตัวอย่างเช่น เรื่องที่พบหรือข้อสรุปของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพไม่สอดคล้องกับหลักฐานอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับมา
- การปรึกษาหารือกับผู้บริหารเกี่ยวกับรายงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ

การใช้ผลงานของหน่วยงานตรวจสอบภายใน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 59)

ก152. ในการพิจารณาว่าผลงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในนั้นสามารถใช้สำหรับวัตถุประสงค์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้หรือไม่ ข้อพิจารณาลำดับแรกคือ การพิจารณาว่าลักษณะและขอบเขตที่วางแผนไว้ของงานของหน่วยงานตรวจสอบภายใน ทั้งที่ได้ดำเนินการแล้วหรือที่วางแผนไว้ว่าจะดำเนินการนั้น เหมาะสมกับแนวทางในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่

ก153. ขอบเขตที่สถานะในองค์กรของหน่วยงานตรวจสอบภายใน รวมทั้งนโยบายและวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง ช่วยสนับสนุนความเที่ยงธรรมของผู้ตรวจสอบภายใน และระดับความรู้ความสามารถของหน่วยงานตรวจสอบภายใน มีความสำคัญอย่างมากในการพิจารณาว่าจะใช้ผลงานของหน่วยงานดังกล่าวหรือไม่ และหากใช้ ลักษณะและขอบเขตของการใช้ที่เหมาะสมกับสถานการณ์

ก154. ปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพว่าหน่วยงานตรวจสอบภายในใช้วิธีการที่เป็นระบบและเป็นระเบียบแบบแผนหรือไม่ รวมถึง

- การมีอยู่ ความเพียงพอ และการใช้วิธีการและแนวทางการตรวจสอบภายในที่บันทึกไว้อย่างเป็นทางการ ซึ่งครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ เช่น การประเมินความเสี่ยง แนวการตรวจสอบ การจัดทำเอกสารหลักฐานและการรายงาน โดยลักษณะและขอบเขตของเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวมีความเหมาะสมกับขนาดและสถานการณ์ของกิจการ
- การพิจารณาว่าหน่วยงานตรวจสอบภายในมีนโยบายและวิธีปฏิบัติด้านการควบคุมคุณภาพที่เหมาะสมหรือไม่ เช่น นโยบายและวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานตรวจสอบภายใน (เช่น ที่เกี่ยวข้องกับผู้นำ ทรัพยากรมนุษย์ และการปฏิบัติงานตรวจสอบ) หรือข้อกำหนดด้านการควบคุมคุณภาพในมาตรฐานที่กำหนดโดยองค์กรวิชาชีพสำหรับผู้ตรวจสอบภายในที่เกี่ยวข้อง องค์กรดังกล่าวอาจกำหนดข้อกำหนดอื่น ๆ ที่เหมาะสม เช่น การดำเนินการประเมินคุณภาพโดยบุคคลภายนอกเป็นระยะ

การสื่อสารระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 60)

ก155. การสื่อสารที่ชัดเจนในเวลาที่เหมาะสมเกี่ยวกับความรับผิดชอบ พร้อมด้วยการกำหนดแนวทางที่ชัดเจนเกี่ยวกับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการปฏิบัติงาน และเรื่องที่คาดว่าจะสื่อสารไปยังผู้ประกอบวิชาชีพ ช่วยสร้างเกณฑ์สำหรับการสื่อสารแบบสองทางที่มีประสิทธิผล การสื่อสารแบบสองทางที่มีประสิทธิผลยังช่วยกำหนดความคาดหวังสำหรับการปฏิบัติงานในหลายสถานที่ (เช่น โดยผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม) และช่วยอำนวยความสะดวกให้กับผู้ประกอบ

วิชาชีพในการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทานงานนั้นได้ การสื่อสารดังกล่าวยังให้โอกาสสำหรับหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการเน้นย้ำความจำเป็นในการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการปฏิบัติงาน

ก156. ปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจช่วยให้เกิดการสื่อสารแบบสองทางที่มีประสิทธิผล รวมถึง

- ความชัดเจนของคำสั่งที่ออก (เช่น ไปยังผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม)
- ความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับประเด็นที่เกี่ยวข้องและการดำเนินการที่คาดหวังซึ่งเกิดจากกระบวนการสื่อสาร
- รูปแบบของการสื่อสาร ตัวอย่างเช่น เรื่องที่ต้องการความสนใจอย่างทันท่วงทีอาจเหมาะสมที่จะหารือในการประชุมมากกว่าการแลกเปลี่ยนทางอีเมล
- ความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพและผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มเกี่ยวกับบุคคลที่มีความรับผิดชอบในการบริหารการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องที่เฉพาะเจาะจงต่าง ๆ
- กระบวนการรายงานผลการปฏิบัติงานหรือประเด็นที่มีนัยสำคัญที่พบในการปฏิบัติงานกลับไปยังผู้ประกอบวิชาชีพ

ก157. การสื่อสารขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึง ตัวอย่างเช่น ลักษณะและขอบเขตของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มและระดับที่ผู้ประกอบวิชาชีพและผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มอยู่ภายใต้ระบบการบริหารคุณภาพที่ใช้ร่วมกัน หรือการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพ

ก158. รูปแบบของการสื่อสารอาจได้รับผลกระทบจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น

- ความมีนัยสำคัญ ความซับซ้อน หรือความเร่งด่วนของเรื่องนั้น
- เรื่องนั้นได้รับการสื่อสารหรือคาดว่าจะสื่อสารไปยังผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลของกิจการหรือไม่

ก159. ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการสื่อสารจะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องอาจรวมถึงลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของงานที่จะดำเนินการโดยผู้อื่น ตัวอย่างเช่น การสื่อสารเรื่องที่เกี่ยวกับการวางแผนมักจะทำในช่วงต้นของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และอาจเกิดขึ้นในช่วงการให้ความเห็นชอบข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนเป็นครั้งแรก

การติดตามผลและการแก้ไข (อ้างถึงย่อหน้าที่ 63)

ก160. ในการพิจารณาข้อมูลที่สื่อสารโดยสำนักงานผ่านกระบวนการติดตามผลและการแก้ไข และการพิจารณาว่าข้อมูลดังกล่าวอาจมีผลกระทบต่องานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างไร หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจพิจารณาใช้มาตรการแก้ไขที่สำนักงานออกแบบและนำไปปฏิบัติเพื่อจัดการกับข้อบกพร่องที่พบ และสื่อสารเรื่องดังกล่าวไปยังกลุ่มผู้ปฏิบัติงานหากเกี่ยวข้องกับลักษณะและ

สถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ หัวหน้าที่รับผิดชอบงานยังอาจพิจารณาว่ามีความจำเป็นหรือไม่ที่จะใช้มาตรการแก้ไขเพิ่มเติมในระดับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจพิจารณาว่า

- จำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ หรือ
- จำเป็นต้องเพิ่มลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของการกำหนดแนวทาง การควบคุมดูแล และการสอบทานให้มากขึ้น สำหรับส่วนของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่พบข้อบกพร่อง

หากข้อบกพร่องที่พบไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพของงานที่ให้ความเชื่อมั่น (เช่น หากข้อพกพร่องที่พบเกี่ยวข้องกับทรัพยากรทางเทคโนโลยีที่กลุ่มปฏิบัติงานไม่ได้ใช้) อาจไม่จำเป็นต้องมีการดำเนินการเพิ่มเติมใด ๆ

ก161. ข้อบกพร่องในระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงานไม่จำเป็นต้องเป็นการบ่งชี้ว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ได้ดำเนินการตามมาตรฐานทางวิชาชีพและข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง หรือรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพไม่เหมาะสม

การทุจริตและการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ

การทุจริต (อ้างถึงย่อหน้าที่ 64)

ก162. การคงไว้ซึ่งการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพต้องมีการตั้งคำถามอย่างต่อเนื่องว่าข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับบ่งชี้ว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตหรือไม่ ซึ่งรวมถึงการพิจารณาความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน และการควบคุมเกี่ยวกับการจัดทำและการเก็บรักษาข้อมูลดังกล่าว (เมื่อเกี่ยวข้อง) เนื่องจากลักษณะเฉพาะของการทุจริต การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพจึงมีความสำคัญเป็นพิเศษในการพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริต ซึ่งอาจรวมถึงการละเว้นข้อมูลหรือการบิดเบือนข้อมูลโดยเจตนา ย่อหน้าที่ ก323 ให้ตัวอย่างของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตในข้อมูลด้านความยั่งยืน ส่วนย่อหน้าที่ 128L, 128R และ 129–131 อธิบายถึงการตอบสนองที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องดำเนินการต่อการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต

การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 67)

ก163. ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องอาจรวมถึงข้อกำหนดให้รายงานการไม่ปฏิบัติตามหรือการสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับไปยังระดับที่เหมาะสมของผู้บริหาร หรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ในบางประเทศ กฎหมายหรือข้อบังคับอาจจำกัดการสื่อสารของผู้ประกอบวิชาชีพในบางเรื่องกับผู้รับผิดชอบ ผู้บริหาร หรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล กฎหมายหรือข้อบังคับอาจห้ามการสื่อสารหรือการดำเนินการอื่นใดเป็นการเฉพาะ หากการกระทำดังกล่าวอาจเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนโดยผู้มีอำนาจที่เหมาะสมเกี่ยวกับการกระทำ

ที่ผิดกฎหมายที่เกิดขึ้นหรือที่สงสัยว่าผิดกฎหมาย ซึ่งรวมถึงการแจ้งเตือนกิจการ ในสถานการณ์เหล่านี้ ประเด็นที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาอาจมีความซับซ้อน และผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าเหมาะสมที่จะขอคำแนะนำทางกฎหมาย

ก164. การรายงานการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย ข้อบังคับ หรือข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง อาจรวมถึงการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่ผู้ประกอบวิชาชีพพบหรือได้รับทราบในระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งไม่ได้ส่งผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยตรง มาตรฐานฉบับนี้ไม่คาดหวังให้ผู้ประกอบวิชาชีพมีความเข้าใจในกฎหมายและข้อบังคับเกินกว่าที่มีผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน อย่างไรก็ตาม กฎหมาย ข้อบังคับ หรือข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องอาจคาดหวังให้ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ความรู้ ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ และความเชี่ยวชาญในการตอบสนองต่อการไม่ปฏิบัติตามดังกล่าว การพิจารณาว่าในความเป็นจริงแล้วการกระทำใดถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับเป็นเรื่องที่ในที่สุดต้องพิจารณาโดยศาลหรือหน่วยงานที่มีอำนาจตัดสินที่เหมาะสมอื่น

ก165. ในบางสถานการณ์ การรายงานการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจที่เหมาะสมภายนอกกิจการ อาจถูกจำกัดโดยหน้าที่ในการรักษาความลับของผู้ประกอบวิชาชีพตามกฎหมาย ข้อบังคับ หรือข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง ในกรณีอื่น ๆ การรายงานการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจที่เหมาะสมภายนอกกิจการอาจไม่ถือเป็นการละเมิดหน้าที่ในการรักษาความลับตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง

การสื่อสารกับผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (อ้างถึงย่อหน้าที่ 68)

ก166. นอกเหนือจากเรื่องที่จำเป็นต้องสื่อสารเป็นการเฉพาะตามมาตรฐานฉบับนี้ เรื่องที่มีนัยสำคัญที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าควรได้รับความสนใจจากผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) อาจรวมถึง

- ข้อบกพร่องที่ระบุได้ในระบบควบคุมภายใน
- ความลำเอียงของผู้บริหารในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน
- การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือข้อมูลอื่นที่ผู้บริหารปฏิเสธที่จะแก้ไข
- นโยบายการรายงานที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือหลักเกณฑ์ในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง
- สถานการณ์ที่ส่งผลต่อรูปแบบและเนื้อหาของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (ถ้ามี)
- เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประมาณการ ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า และความไม่แน่นอนสืบเนื่อง และการเปิดเผยที่เกี่ยวข้อง

- เรื่องที่มีนัยสำคัญที่ได้มีการปรึกษาหารือหรือต้องมีการติดต่อสื่อสารกับผู้บริหาร (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก167)
- ความยากลำบากที่มีนัยสำคัญที่พบระหว่างการปฏิบัติงาน (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก168)

ก167. เรื่องที่มีนัยสำคัญที่ได้มีการปรึกษาหารือหรือต้องมีการการติดต่อสื่อสารกับผู้บริหาร อาจรวมถึงประเด็นต่าง ๆ เช่น

- เหตุการณ์หรือรายการที่มีนัยสำคัญที่เกิดขึ้นในระหว่างปี
- ความกังวลต่าง ๆ เกี่ยวกับการที่ผู้บริหารใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญหรือข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งข้อมูลภายนอก
- เรื่องที่มีนัยสำคัญที่ไม่เห็นด้วยกับผู้บริหาร

ก168. ความยากลำบากที่มีนัยสำคัญที่พบในระหว่างการปฏิบัติงานอาจรวมถึงเรื่องต่าง ๆ เช่น

- ความล่าช้าที่มีนัยสำคัญโดยผู้บริหาร การที่บุคลากรของกิจการไม่พร้อม หรือความไม่เต็มใจของผู้บริหารในการจัดหาข้อมูลที่จำเป็นเพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานได้
- ระยะเวลาที่สั้นเกินไปอย่างไม่สมเหตุสมผลสำหรับการปฏิบัติงานให้เสร็จสิ้น
- ความพยายามที่มากเกินคาดในการจัดหาหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ
- การขาดข้อมูลที่คาดหวังไว้
- ข้อจำกัดที่ผู้บริหารกำหนดกับผู้ประกอบวิชาชีพ

ในบางสถานการณ์ ความยากลำบากดังกล่าวอาจถือว่าเป็นการจำกัดขอบเขตที่นำไปสู่การให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพแบบที่เปลี่ยนแปลงไป

ก169. นอกเหนือจากการสื่อสารกับผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้รับอนุญาตหรือมีข้อกำหนดให้สื่อสารเกี่ยวกับเรื่องบางเรื่องกับบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานกำกับดูแลหรือหน่วยงานกำกับดูแลความมั่นคงทางการเงินของสถาบัน การสื่อสารดังกล่าวอาจเหมาะสมตลอดระยะเวลาการปฏิบัติงานหรือในบางช่วง เช่น เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพระบุเรื่องที่จำเป็นต้องรายงานต่อหน่วยงานกำกับดูแล หรือเมื่อเสร็จสิ้นการจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ข้อพิจารณาเฉพาะสำหรับกิจการในภาครัฐ

ก170. ผู้ประกอบวิชาชีพของภาครัฐอาจมีภาระในการรายงานการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่พบไปยังหน่วยงานทางกฎหมายหรือหน่วยงานกำกับดูแลอื่น ๆ หรือต้องรายงานไว้ในรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ

เอกสารหลักฐานของงาน

ข้อกำหนดสำคัญในการจัดทำเอกสารหลักฐานของงาน

รูปแบบ เนื้อหา และขอบเขตของเอกสารหลักฐานของงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 69–71)

ก171. ผู้ประกอบวิชาชีพที่มีประสบการณ์ในการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน หมายถึงบุคคล (ไม่ว่าภายในหรือภายนอกสำนักงาน) ที่มีประสบการณ์ภาคปฏิบัติในการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และมีความเข้าใจที่สมเหตุสมผลเกี่ยวกับ

(ก) กระบวนการการให้ความเชื่อมั่น

(ข) มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนต่าง ๆ และข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

(ค) สภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่กิจการดำเนินการอยู่ และ

(ง) ประเด็นที่เกี่ยวกับการให้ความเชื่อมั่นและการรายงานด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมของกิจการ

ก172. การจัดทำเอกสารหลักฐานของงานที่เพียงพอและเหมาะสมในเวลาที่เหมาะสมช่วยเพิ่มคุณภาพของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และช่วยเพิ่มความสะดวกในการสอบทานและการประเมินอย่างมีประสิทธิผลสำหรับหลักฐานที่ได้รับและข้อสรุปที่ได้ก่อนที่จะสรุปรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ การจัดทำเอกสารหลักฐานของงานหลังจากที่ได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเสร็จสิ้นแล้ว น่าจะมีความถูกต้องแม่นยำน้อยกว่าการจัดทำเอกสารหลักฐานในขณะปฏิบัติงาน

ก173. รูปแบบ เนื้อหา และขอบเขตของเอกสารหลักฐานของงานขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น

- ขนาดและความซับซ้อนของกิจการ
- ขอบเขตของงานให้ความเชื่อมั่นและลักษณะของวิธีปฏิบัติงานที่จะใช้ ตัวอย่างเช่น ขอบเขตของเอกสารหลักฐานของงานมักจะน้อยกว่า
  - สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด เมื่อเทียบกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล
  - เมื่อขอบเขตของงานให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมเพียงบางส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืน แทนที่จะครอบคลุมทั้งหมด
- ความเสี่ยงจากการการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้
- ความมีนัยสำคัญของหลักฐานที่ได้รับ
- ลักษณะและขอบเขตของข้อยกเว้นที่พบ
- ความจำเป็นในการจัดทำข้อสรุปหรือเหตุผลของข้อสรุปที่ไม่ได้ปรากฏชัดอยู่แล้วจากเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่นสำหรับงานที่ทำหรือหลักฐานที่ได้รับ
- ระเบียบวิธีและเครื่องมือที่ใช้ในการให้ความเชื่อมั่น

ก174. การตัดสินความมีนัยสำคัญของประเด็นหนึ่ง ๆ ต้องอาศัยการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและสถานการณ์อย่างเที่ยงธรรม ตัวอย่างของประเด็นที่มีนัยสำคัญ ได้แก่

- ประเด็นที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้รับการประเมินว่าสูงบนระดับของความเสี่ยง
- ผลลัพธ์ของวิธีปฏิบัติงานที่บ่งชี้ว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ หรือในกรณีของการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เคยประเมินไว้ของผู้ประกอบวิชาชีพและการตอบสนองของผู้ประกอบวิชาชีพต่อความเสี่ยงดังกล่าว
- สถานการณ์ที่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพพบความยากลำบากอย่างมีนัยสำคัญในการนำวิธีปฏิบัติงานที่จำเป็นไปปฏิบัติ
- เรื่องที่พบที่อาจนำไปสู่การให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นแบบที่เปลี่ยนแปลงไปหรือการเพิ่มวรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก175. ปัจจัยสำคัญในการกำหนดรูปแบบ เนื้อหา และขอบเขตของเอกสารหลักฐานของงานในประเด็นที่มีนัยสำคัญ คือระดับของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในระหว่างการปฏิบัติงานและการประเมินผลลัพธ์ เอกสารหลักฐานของงานที่บันทึกการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพที่มีนัยสำคัญช่วยอธิบายข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพและเสริมสร้างคุณภาพของการใช้ดุลยพินิจดังกล่าว

ก176. สถานการณ์ที่เหมาะสมในการจัดทำเอกสารหลักฐานของงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพรวมถึงประเด็นและดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญต่อ:

- เหตุผลสำหรับข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพเมื่อข้อกำหนดกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพ “ต้องพิจารณา” ข้อมูลหรือปัจจัยบางอย่าง และการพิจารณานั้นมีนัยสำคัญในบริบทของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ
- เกณฑ์ในการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพต่อความสมเหตุสมผลของการใช้ดุลยพินิจ (เช่น ความสมเหตุสมผลของการประมาณที่มีนัยสำคัญ)
- เกณฑ์ในการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความแท้จริงของเอกสารเมื่อมีการสืบสวนเพิ่มเติมเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ที่พบในระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งเป็นสาเหตุทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าเอกสารนั้นอาจไม่ใช่ของจริง

ก177. ไม่จำเป็นหรือเป็นไปไม่ได้ในทางปฏิบัติที่จะจัดทำเอกสารหลักฐานสำหรับทุกเรื่องที่พิจารณาหรือทุกดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพที่ใช้ระหว่างการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องจัดทำเอกสารหลักฐานแยกต่างหาก (เช่น โดยการทำแบบตรวจสอบรายการ) สำหรับการปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อกำหนดที่สามารถแสดงให้เห็นได้จากเอกสารที่มีในแฟ้มเอกสารของงานอยู่แล้ว

ก178. ข้อกำหนดในการจัดทำเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับผู้ที่สอบทานงานที่ได้ปฏิบัติ ไม่ได้หมายความว่าต้องมีหลักฐานการสอบทานในกระดาษทำการทุกใบ อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดนี้หมายถึงการจัดทำเอกสารหลักฐานว่าได้สอบทานงานอะไร โดยใคร และเมื่อใด

ก179. การจัดทำเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการปรึกษาหารือในเรื่องที่มีนัยสำคัญกับผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล และบุคคลอื่น ไม่ได้จำกัดเพียงบันทึกที่ผู้ประกอบวิชาชีพจัดทำเท่านั้น แต่ยังอาจรวมถึงบันทึกที่เหมาะสมอื่น ๆ เช่น รายงานการประชุมที่จัดทำโดยบุคลากรของกิจการและได้รับความเห็นชอบจากผู้ประกอบวิชาชีพ บุคคลอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจปรึกษาหารือในเรื่องที่มีนัยสำคัญ อาจรวมถึงบุคลากรอื่นภายในกิจการ และบุคคลภายนอก เช่น ผู้ให้คำปรึกษาทางวิชาชีพแก่กิจการ

การรวบรวมแฟ้มงานขั้นสุดท้าย (อ้างถึงย่อหน้าที่ 72)

ก180. มาตรฐานการบริหารคุณภาพฉบับที่ 1 กำหนดให้สำนักงานต้องกำหนดวัตถุประสงค์ด้านคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับการรวบรวมเอกสารหลักฐานของงานในเวลาที่เหมาะสมหลังจากวันที่ในรายงานกรอบเวลาที่เหมาะสมในการรวบรวมแฟ้มงานขั้นสุดท้ายให้เสร็จสมบูรณ์ โดยปกติไม่เกิน 60 วันหลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก181. การรวบรวมแฟ้มงานขั้นสุดท้ายหลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นกระบวนการจัดการที่ไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานใหม่หรือการให้ข้อสรุปใหม่ อย่างไรก็ตาม อาจมีการปรับเปลี่ยนในเอกสารหลักฐานของงานระหว่างกระบวนการรวบรวมแฟ้มเอกสารขั้นสุดท้ายหากการปรับเปลี่ยนนั้นเป็นลักษณะของการจัดการ ตัวอย่างของการปรับเปลี่ยนดังกล่าวรวมถึง

- การลบหรือทำลายเอกสารที่ถูกเปลี่ยนแทนไปแล้ว
- การจัดลำดับ การจัดเรียง และการอ้างอิงระหว่างกระดาษทำการ
- การลงนามยืนยันในแบบตรวจสอบความสมบูรณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดทำแฟ้มเอกสาร
- การจดบันทึกหลักฐานที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับ ได้ปรึกษาหารือ และได้ตกลงกับสมาชิกที่เกี่ยวข้องของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก182. มาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 กำหนดให้สำนักงานต้องกำหนดวัตถุประสงค์ด้านคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับการคงไว้และการเก็บรักษาเอกสารหลักฐานของงานเพื่อตอบสนองต่อความจำเป็นของสำนักงานและปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง หรือมาตรฐานวิชาชีพ โดยปกติกระยะเวลาในการเก็บรักษาสำหรับงานให้ความเชื่อมั่นต้องไม่น้อยกว่าห้าปีนับจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

เอกสารหลักฐานของงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารคุณภาพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 74)

ก183. เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการบรรลุคุณภาพในการปฏิบัติงาน การใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพและการจัดทำเอกสารหลักฐานของงาน

เกี่ยวกับการพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพในเรื่องดังกล่าวอาจมีความสำคัญ ตัวอย่างเช่น หากหัวหน้าที่รับผิดชอบงานได้รับข้อมูลที่อาจทำให้สำนักงานปฏิเสธงานดังกล่าว หากทราบข้อมูลนั้นมาก่อน (ดูย่อหน้าที่ 29) เอกสารหลักฐานของงานอาจรวมถึงคำอธิบายเกี่ยวกับวิธีที่กลุ่มผู้ปฏิบัติงานจัดการกับสถานการณ์นั้น

เงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การกำหนดว่าเงื่อนไขเบื้องต้นมีอยู่จริงหรือไม่

การได้รับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 75–76)

ก184. เพื่อกำหนดว่าเงื่อนไขเบื้องต้นมีอยู่จริงหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ความรู้เบื้องต้นที่ได้รับเกี่ยวกับสถานการณ์ของงาน (ดูคำจำกัดความในย่อหน้าที่ 18) และปรึกษาหารือกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมตามย่อหน้าที่ 76 ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการกำหนดลักษณะและขอบเขตของความรู้เบื้องต้น โดยทั่วไป ความรู้เบื้องต้นที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้มานั้นจะแตกต่างในเชิงลักษณะและมีขอบเขตน้อยกว่าความเข้าใจที่ได้รับเมื่อได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นจริง

การได้มาซึ่งความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เสนอมา (อ้างถึงย่อหน้าที่ 75 (ข))

ก185. ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจครอบคลุมถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่กิจการจะรายงาน (เช่น รายงานด้านความยั่งยืนของกิจการ) หรือเพียงบางส่วน (เช่น อาจจำกัดเฉพาะการเปิดเผยข้อมูลบางเรื่อง เช่น การให้ความเชื่อมั่นต่อดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญสำหรับอัตราการรีไซเคิลผลิตภัณฑ์) นอกจากนี้ ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เสนอมาอาจครอบคลุมขอบเขตการรายงานทั้งหมดของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน หรือเพียงบางประเทศ บางกิจการ บางการดำเนินงาน หรือบางสถานประกอบการที่อยู่ในขอบเขตการรายงานนั้น ขอบเขตการรายงานที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจถูกกำหนดโดยกฎหมายข้อบังคับ หรือข้อกำหนดทางวิชาชีพ หรืออาจถูกกำหนดโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม

ข้อพิจารณาเฉพาะสำหรับกิจการในภาครัฐ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 76)

ก186. ในกรณีที่ไม่มีข้อบ่งชี้ในทางตรงกันข้าม ในสภาพแวดล้อมของภาครัฐ เงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นบางประการอาจถือว่ามีอยู่จริงได้ เช่น

(ก) บทบาทและความรับผิดชอบของผู้บริหาร หรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ของกิจการภาครัฐ อาจถือว่าเหมาะสมกับสถานการณ์ เนื่องจากบทบาทและความรับผิดชอบดังกล่าวมักระบุไว้ในกฎหมาย

(ข) วัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผลมักมีอยู่จริง เนื่องจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นดังกล่าวได้ถูกกำหนดไว้ในกฎหมาย และ

(ค) ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพในรูปแบบที่เหมาะสมกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น มักกำหนดโดยกฎหมายให้ต้องระบุไว้ในรายงานที่เป็นลายลักษณ์อักษร

การพิจารณาว่ากิจการมีกระบวนการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 76(ก), ภาคผนวก 2)

ก187. การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามมาตรฐานฉบับนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ได้ยอมรับและเข้าใจว่ามีความรับผิดชอบต่อ

- การจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ และ
- การออกแบบ การนำไปปฏิบัติ และการบำรุงรักษาระบบควบคุมภายในที่ผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) พิจารณาว่าจำเป็นเพื่อให้สามารถจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนได้ตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ (ดูย่อหน้าที่ 85)

ระบบสารสนเทศและการสื่อสารของกิจการที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยทั่วไปจะรวมถึงกระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน หากไม่มีกระบวนการดังกล่าว อาจเป็นเรื่องยากที่จะพิจารณาว่าผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) มีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่

ความเหมาะสมของบทบาทและความรับผิดชอบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 76(ข))

ก188. บุคคลสามฝ่ายในงานที่ให้ความเชื่อมั่น ได้แก่

(ก) ผู้ว่าจ้างงาน

(ข) ผู้ประกอบวิชาชีพ และ

(ค) ผู้ใช้ข้อมูล

ก189. หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่มีบุคคลอย่างน้อยสามฝ่าย งานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นจะไม่สามารถตอบสนององค์ประกอบทั้งหมดของงานที่ให้ความเชื่อมั่นภายใต้*แม่บทสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น*ได้ การตอบสนองของผู้ประกอบวิชาชีพอาจรวมถึง

- ขอให้ผู้ว่าจ้างงานเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขของการปฏิบัติงานให้สะท้อนถึงความสัมพันธ์แบบสามฝ่าย
- ปฏิบัติงานในฐานะงานให้คำปรึกษา
- ปฏิบัติงานด้วยวิธีการที่ตกลงร่วมกัน หรือ
- ปฏิเสธงานดังกล่าว

เกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 76(ข))

ก190. ในการประเมินว่าผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) มีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่ากิจการมีกระบวนการ ซึ่งรวมถึงการควบคุม เพื่อให้สามารถจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ สิ่งที่ถือว่าเป็นเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลจะขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องความยั่งยืนที่นำเสนอในข้อมูลด้านความยั่งยืน และสถานการณ์ด้านอื่น ๆ ของงาน

ก191. หากผู้ประกอบวิชาชีพพบว่ามีข้อบกพร่องในกระบวนการที่กิจการใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่นอกขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เสนอมา (และดังนั้นจึงถือเป็นข้อมูลอื่น) ข้อบกพร่องนี้อาจบ่งชี้ว่าผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ไม่มีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับการรายงานข้อมูลดังกล่าว ในสถานการณ์เหล่านี้ ผลกระทบของข้อกำหนดในมาตรฐานนี้ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลอื่น (ดูย่อหน้าที่ 173–176) จะมีผลกระทบต่อการพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพในการตอบรับงานที่เสนอมา

เรื่องความยั่งยืนที่เหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 77)

ก192. ความเหมาะสมของเรื่องความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ได้รับผลกระทบจากระดับของการให้ความเชื่อมั่น กล่าวคือ หากเรื่องความยั่งยืนไม่เหมาะสมสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ก็จะไม่เหมาะสมสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดด้วย และในทางกลับกัน ดังนั้น การเปลี่ยนเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดไม่สามารถแก้ไขความไม่เหมาะสมของของเรื่องความยั่งยืนสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลได้

ก193. ในการประเมินว่าเรื่องความยั่งยืนมีความเหมาะสมหรือไม่ และข้อมูลด้านความยั่งยืนสามารถนำไปใช้กับวิธีปฏิบัติงานต่าง ๆ เพื่อให้ได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอได้หรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาเรื่องต่าง ๆ เช่น ลักษณะเฉพาะของเรื่องความยั่งยืน (นั่นคือ ระดับที่เรื่องความยั่งยืนมีลักษณะเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ เป็นข้อเท็จจริงหรือเป็นการใช้ดุลยพินิจ เป็นข้อมูลในอดีตหรือเป็นข้อมูลที่คาดการณ์ และเกี่ยวข้องกับจุดเวลาใดจุดเวลาหนึ่งหรือครอบคลุมช่วงระยะเวลา) และขอบเขตการรายงาน

ความเหมาะสมและความพร้อมใช้งานของหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78, 107)

หลักเกณฑ์ที่ใช้มีความเหมาะสมสำหรับเรื่องความยั่งยืนบางเรื่องเท่านั้น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ก))

ก194. หากไม่มีหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนบางส่วนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น แต่ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถระบุการเปิดเผยข้อมูลหนึ่งหรือหลายรายการที่หลักเกณฑ์มีความเหมาะสม ผู้ประกอบวิชาชีพก็สามารถปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเหล่านั้นได้

แหล่งที่มาของหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ข))

ก195. หลักเกณฑ์อาจเป็น

(ก) หลักเกณฑ์ของแม่บทที่

(1) กำหนดไว้ในกฎหมายหรือข้อบังคับ

(2) กำหนดขึ้นสำหรับการใช้ในกิจการบางประเภทโดยองค์กรที่ได้รับอนุญาตหรือเป็นที่ยอมรับในการประกาศมาตรฐานสำหรับการรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยผ่านกระบวนการที่มีความโปร่งใสที่รวมถึงการปรึกษาหารือและการพิจารณาความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียหลากหลายกลุ่ม

(3) พัฒนาร่วมกันโดยกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่ปฏิบัติตามกระบวนการที่มีความโปร่งใส

(4) ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการ หรือหนังสือ หรือ

(5) พัฒนาขึ้นสำหรับการจำหน่ายในลักษณะที่เป็นกรรมสิทธิ์เฉพาะ

(ข) หลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น หรือ

(ค) หลักเกณฑ์ของแม่บทผสมกับหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น

ก196. เมื่อหลักเกณฑ์ถูกเลือกจากหลายแม่บทหรือใช้หลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น การประเมินความเหมาะสมของหลักเกณฑ์โดยผู้ประกอบวิชาชีพอาจต้องทำอย่างละเอียดมากขึ้น และผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องพิจารณาการใช้ความเห็นส่วนบุคคลหรือโอกาสที่ผู้บริหารอาจมีความลำเอียงในการเลือกหรือพัฒนาหลักเกณฑ์

ก197. หลักเกณฑ์ของแม่บทที่กำหนดไว้ในกฎหมายหรือข้อบังคับ หรือที่กำหนดขึ้นโดยองค์กรที่ได้รับอนุญาตหรือเป็นที่ยอมรับซึ่งดำเนินการผ่านกระบวนการที่โปร่งใส อาจถือว่าเหมาะสมได้ หากไม่มีข้อบ่งชี้ที่แสดงในทางตรงกันข้าม กิจการอาจเลือกและใช้นโยบายการรายงานเพื่อนำหลักเกณฑ์ของแม่บทดังกล่าวไปใช้ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก2

ก198. อาจมีสถานการณ์ที่หลักเกณฑ์ของแม่บทไม่เหมาะสม และอาจจำเป็นต้องเสริมด้วยหลักเกณฑ์จากแม่บทอื่นเพิ่มเติมหรือหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น เพื่อ

- กำหนดขอบเขตของเรื่องความยั่งยืนที่จะแสดงในข้อมูลด้านความยั่งยืนอย่างชัดเจนเพียงพอ
- รองรับอุตสาหกรรมของกิจการหรือประเทศที่กิจการดำเนินงานอยู่ หรือปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน
- หลีกเลี่ยงการอธิบายที่คลุมเครือเกี่ยวกับความคาดหวังหรือการใช้ดุลยพินิจ

คุณสมบัติของหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค), 107)

ก199. หลักเกณฑ์ที่เหมาะสมมีความจำเป็นเพื่อให้สามารถวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนได้อย่างค่อนข้างสม่ำเสมอในบริบทของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ หากไม่มีกรอบอ้างอิงจากหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม ข้อสรุปใด ๆ อาจถูกตีความในลักษณะเฉพาะบุคคลหรือทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ ความเหมาะสมของหลักเกณฑ์นั้นขึ้นอยู่กับบริบทของสถานการณ์ของงาน แม้แต่สำหรับเรื่องความยั่งยืนเดียวกัน อาจมีหลักเกณฑ์ที่แตกต่างกันที่ให้ผลลัพธ์ที่ต่างกัน หลักเกณฑ์ที่เหมาะสมมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(ก) ความเกี่ยวข้อง: หลักเกณฑ์ที่มีความเกี่ยวข้องทำให้ได้ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ช่วยผู้ใช้ข้อมูลในการตัดสินใจ

(ข) ความครบถ้วน: หลักเกณฑ์มีความครบถ้วนเมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จัดทำตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวไม่ละเว้นปัจจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งอาจคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่า

จะส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูลที่ใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้น หลักเกณฑ์ที่ครบถ้วนให้เกณฑ์อ้างอิงสำหรับการนำเสนอและการเปิดเผยข้อมูล (ในกรณีที่เกี่ยวข้อง)

(ค) ความน่าเชื่อถือ: หลักเกณฑ์ที่น่าเชื่อถือช่วยทำให้การวัดหรือการประเมินเรื่องความยั่งยืนค่อนข้างมีความสม่ำเสมอกันอย่างเหมาะสม เมื่อใช้กับสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันโดยผู้ประกอบวิชาชีพที่แตกต่างกัน

(ง) ความเป็นกลาง: หลักเกณฑ์ที่มีความเป็นกลางส่งผลให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนปราศจากความลำเอียงตามความเหมาะสมกับสถานการณ์ของงาน

(จ) ความเข้าใจได้: หลักเกณฑ์ที่เข้าใจได้ส่งผลให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนสามารถเข้าใจได้โดยผู้ใช้ข้อมูล

ก200. การพิจารณาความสำคัญของแต่ละคุณสมบัติของหลักเกณฑ์สำหรับแต่ละงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ

ก201. หากหลักเกณฑ์ไม่เหมาะสม จะไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยการเปลี่ยนระดับของการให้ความเชื่อมั่น กล่าวคือ หากหลักเกณฑ์ไม่เหมาะสมสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ก็จะไม่เหมาะสมสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดด้วย และในทางกลับกัน

ความพร้อมใช้งานของหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ง))

ก202. **การ**ทำให้หลักเกณฑ์พร้อมใช้งานช่วยให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจได้ว่าเรื่องความยั่งยืนมีการวัดหรือประเมินอย่างไร ผู้ใช้ข้อมูลไม่น่าจะสามารถใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนในการตัดสินใจได้หากไม่สามารถเข้าถึงทั้งหลักเกณฑ์ของแม่บทและหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้นที่ใช้เสริมหลักเกณฑ์ของแม่บทได้ ในการพิจารณาว่าหลักเกณฑ์มีความพร้อมใช้งานสำหรับผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักเกณฑ์นั้นจะมีอยู่พร้อมใช้งานในรูปแบบที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ โดยมีรายละเอียดเพียงพอ ชัดเจนเพียงพอ และมีการระบุเวอร์ชั่นของหลักเกณฑ์ที่นำไปใช้หรือไม่ หลักเกณฑ์อาจทำให้พร้อมใช้งาน

(ก) โดยผ่านช่องทางสู่สาธารณะ เช่น ในหลักเกณฑ์ของแม่บทที่เผยแพร่แล้ว หรือในแม่บททั่วไปที่พร้อมเข้าถึงได้ เช่น บนเว็บไซต์

(ข) โดยรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืน โดยเฉพาะในกรณีของหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น

(ค) ผ่านความเข้าใจทั่วไป เช่น เกณฑ์ในการวัดเวลาเป็นชั่วโมงและนาที

ความสามารถในการได้รับหลักฐานที่จำเป็น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 79(ก))

ก203. ในการพิจารณาว่าสามารถคาดหวังที่จะได้รับหลักฐานที่จำเป็นเพื่อสนับสนุนข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพได้หรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณา

(ก) ลักษณะของเรื่องความยั่งยืนและแหล่งที่มาของหลักฐานที่อาจเป็นไปได้ และ

(ข) ว่าไม่มีหลักฐานที่พร้อมใช้งานเนื่องจากสถานการณ์ของงานนั้น ๆ หรือไม่ แม้ว่าหลักฐานดังกล่าวสามารถคาดหวังอย่างสมเหตุสมผลได้ว่ามีอยู่

ก204. ตัวอย่างของลักษณะและความพร้อมใช้งานของหลักฐานที่อาจส่งผลต่อความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพในการได้รับหลักฐาน ได้แก่

- ช่วงเวลาของการแต่งตั้งผู้ประกอบวิชาชีพ นโยบายการเก็บรักษาเอกสารของกิจการ ระบบสารสนเทศที่ไม่เพียงพอ หรือข้อจำกัดที่กำหนดโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม
- ลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมที่ส่งผลต่อความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพในการเข้าถึงบันทึก เอกสาร และข้อมูลอื่น ๆ ที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจต้องใช้เป็นหลักฐานในการปฏิบัติงานให้แล้วเสร็จ
- หลักฐานที่อยู่ในองค์กรที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของกิจการ เช่น องค์กรภายในห่วงโซ่คุณค่าแต่ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของกิจการที่รายงาน ในกรณีดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่ากิจการมีข้อตกลงทางสัญญากับองค์กรเหล่านั้นเพื่อให้เข้าถึงบุคคลหรือข้อมูล หรือเพื่อจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอิสระเกี่ยวกับการควบคุมภายในที่เกี่ยวข้องหรือการวัดหรือการประเมินเรื่องความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องหรือไม่ หรือกิจการมีแผนที่จะจัดทำข้อตกลงดังกล่าวในอนาคตหรือไม่

ก205. ในบางสถานการณ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสรุปว่า เนื่องจากสภาพและความน่าเชื่อถือของบันทึกของกิจการ ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะมีหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อสนับสนุนข้อสรุปแบบไม่มีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน กรณีดังกล่าวอาจเกิดขึ้น เช่น เมื่อกิจการมีประสบการณ์น้อยในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ในสถานการณ์ดังกล่าว อาจเหมาะสมกว่าที่ใช้การปฏิบัติงานตามวิธีการที่ตกลงร่วมกันหรือการปฏิบัติงานให้คำปรึกษาสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นเพื่อเตรียมการสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นในระยะถัดไป อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติงานทั้งสองประเภทดังกล่าวอาจก่อให้เกิดอุปสรรคต่อความเป็นอิสระของผู้ประกอบวิชาชีพเมื่อปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นในภายหลัง

ก206L. หลักฐานที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด มีน้อยกว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล อย่างไรก็ตาม ความจำเป็นสำหรับความพร้อมใช้งานและความสามารถในการเข้าถึงหลักฐานยังคงเหมือนกันโดยไม่ขึ้นอยู่กับระดับของการให้ความเชื่อมั่น เนื่องจากผู้ประกอบวิชาชีพอาจถูกกำหนดให้ออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นตามย่อหน้าที่ 148L เพื่อให้ได้หลักฐานเพิ่มเติมในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด หากผู้ประกอบวิชาชีพพบเรื่องที่เป็นสาเหตุให้เชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (ดูย่อหน้าที่ ก232)

วัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผล (อ้างถึงย่อหน้าที่ 80)

ก207. หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นข้อกำหนดตามกฎหมายหรือข้อบังคับ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจถือว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นมีวัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผล หากไม่มีข้อบ่งชี้ไปในทางตรงกันข้าม

ก208. เรื่องอื่น ๆ ที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาในการประเมินว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นมีวัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผลหรือไม่ รวมถึง

- ในกรณีที่งานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นการรวมระหว่างงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด มีเหตุผลที่เพียงพอสำหรับระดับความเชื่อมั่นที่แตกต่างกันหรือไม่
- ผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (หากไม่ใช่ผู้ว่าจ้างงาน) ได้ยินยอมให้มีการรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่
- เมื่อกิจการเป็นผู้เลือกหรือพัฒนาหลักเกณฑ์ขึ้นเอง กิจการระบุผู้ใช้ข้อมูลอย่างไรในการเลือกหลักเกณฑ์ดังกล่าว
- ระดับของการใช้ดุลยพินิจและขอบเขตของความลำเอียงในการนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวไปปฏิบัติ
- มีการจำกัดขอบเขตอย่างมีนัยสำคัญต่องานของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่
- ผู้ว่าจ้างงานตั้งใจที่จะนำชื่อของผู้ประกอบวิชาชีพไปเกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนหรือข้อมูลด้านความยั่งยืนในลักษณะที่ไม่เหมาะสมหรือไม่

ระดับความเชื่อมั่นในระดับที่มีนัยในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (อ้างถึงย่อหน้าที่ 80(ก))

ก209L. ระดับของความเชื่อมั่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะได้รับโดยปกติไม่สามารถวัดเชิงปริมาณได้ ความเชื่อมั่นเป็นในระดับที่มีนัยหรือไม่ เป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพที่พิจารณาตามสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด วิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้แตกต่างทั้งในลักษณะและช่วงเวลาจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล และมีขอบเขตที่น้อยกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ได้รับการวางแผนเพื่อให้ได้ระดับความเชื่อมั่นในระดับที่มีนัย การได้มาซึ่งระดับที่มีนัยโดยผู้ประกอบวิชาชีพน่าจะสามารถเพิ่มระดับความเชื่อมั่นของผู้ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนได้ในระดับที่มากกว่าความเชื่อมั่นเพียงเล็กน้อยอย่างชัดเจน

ก210L. จากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดทุกประเภท ระดับของความเชื่อมั่นที่มีนัยอาจแตกต่างกันตั้งแต่ระดับที่น่าจะเพิ่มความเชื่อมั่นของผู้ใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่มากกว่าระดับเพียงเล็กน้อยจนถึงระดับที่ต่ำกว่าความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเพียงเล็กน้อย การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับที่มีนัยสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นแต่ละงานเป็นการใช้ดุลยพินิจเพื่อเลือกระดับภายในช่วงดังกล่าวตามสถานการณ์ของงาน ซึ่งรวมถึงความต้องการข้อมูลโดยรวมของผู้ใช้ข้อมูล หลักเกณฑ์ และเรื่องความยั่งยืนของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ๆ

ก211L. ตัวอย่างของปัจจัยที่อาจเกี่ยวข้องในการพิจารณาเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในระดับที่มีนัยในงานที่ให้ความเชื่อมั่นหนึ่ง ๆ นั้นรวมถึง

- ลักษณะของเรื่องความยั่งยืนและคุณสมบัติของหลักเกณฑ์ที่ใช้
- คำสั่งหรือข้อบ่งชี้อื่น ๆ จากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมเกี่ยวกับลักษณะของความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น เงื่อนไขของการจ้างงานอาจกำหนดวิธีปฏิบัติงานเฉพาะที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมเห็นว่าจำเป็น หรือประเด็นเฉพาะที่บุคคลหรือ

กลุ่มบุคคลที่เหมาะสมต้องการให้ผู้ประกอบวิชาชีพเน้นในข้อมูลด้านความยั่งยืนซึ่งอยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจเห็นว่าจำเป็นต้องใช้วิธีปฏิบัติงานอื่นเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอสำหรับการให้ความเชื่อมั่นในระดับที่มีนัย

- แนวปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับทั่วไปเกี่ยวกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืน
- ความต้องการข้อมูลโดยรวมของผู้ใช้ข้อมูล โดยทั่วไป ยิ่งผลกระทบต่อผู้ใช้ข้อมูลจากการได้รับข้อสรุปที่ไม่เหมาะสม (ในกรณีที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ) มากขึ้น ระดับของความเชื่อมั่นที่จำเป็นเพื่อให้ได้ระดับที่มีนัยสำหรับผู้ใช้เหล่านั้นก็ยิ่งต้องสูงขึ้น ตัวอย่างเช่น ในบางกรณี ผลกระทบต่อผู้ใช้ข้อมูลที่ได้รับข้อสรุปที่ไม่เหมาะสมอาจมีมากจนจำเป็นต้องเป็นการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพได้มาซึ่งความเชื่อมั่นในระดับที่มีนัยในสถานการณ์นั้น ๆ
- ความคาดหวังของผู้ใช้ข้อมูลที่ว่า ผู้ประกอบวิชาชีพจะให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนภายในระยะเวลาที่สั้นและด้วยต้นทุนที่ต่ำ

ความเหมาะสมของขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 80(ค))

ก212. โดยปกติ การพิจารณาความเหมาะสมของขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นโดยผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวข้องกับการพิจารณาผลการประเมินหรือผลการพิจารณา (ในกรณีที่เหมาะสม) ของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับคุณสมบัติในย่อหน้าที่ 78(ค)

ก213. หากขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมเพียงบางส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่กิจการรายงาน (เช่น ในการรายงานเรื่องการปฏิบัติต่อแรงงาน กิจการต้องการการให้ความเชื่อมั่นเฉพาะในส่วนของการเปิดเผยข้อมูลด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงานเท่านั้น) ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าเหตุผลของขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นเหมาะสมหรือไม่

ก214. กิจการอาจไม่มีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับทุกการเปิดเผยข้อมูลที่อยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืน เช่น ในกรณีที่กระบวนการของกิจการในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนบางส่วนหรือทั้งหมดอยู่ในช่วงเริ่มต้นของการพัฒนา ในกรณีดังกล่าว หากหลักเกณฑ์ที่ใช้อนุญาต อาจสามารถรวมเฉพาะส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่กระบวนการดังกล่าวมีการพัฒนาที่ดีแล้วในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้ เนื่องจากเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้รับการตอบสนองสำหรับส่วนเหล่านั้น

ก215. ในประเทศที่กฎหมายหรือข้อบังคับไม่ได้กำหนดให้มีการให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน และในกรณีของการรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนเป็นโดยสมัครใจ อาจมีเหตุผลที่สมควรสำหรับการไม่รวมข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่กิจการรายงานให้อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ในการพิจารณาว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นเหมาะสมหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่า

(ก) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นน่าที่จะตอบสนองความต้องการข้อมูลของผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ และ

(ข) จะนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนอย่างไร และผู้ใช้ข้อมูลอาจตีความผิดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในขอบเขตและไม่ได้อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นหรือไม่

ก216. ตัวอย่างของสถานการณ์ที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจไม่เหมาะสม ได้แก่

- ไม่มีเหตุผลที่เพียงพอสำหรับการไม่รวมข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานไว้ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- งานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ครอบคลุมข้อมูลด้านความยั่งยืนที่สามารถวัดหรือประเมินได้โดยง่าย และการไม่รวมข้อมูลด้านความยั่งยืนดังกล่าวในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจผิดได้
- งานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ครอบคลุมข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อาจมีนัยสำคัญต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูล
- งานที่ให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมเฉพาะข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อาจถูกมองเป็นเชิงบวกโดยผู้ใช้ข้อมูล และไม่รวมข้อมูลด้านความยั่งยืนที่เป็นเชิงลบ (เช่น พื้นที่ที่กิจการไม่สามารถบรรลุเป้าหมายหรือยังไม่ได้ดำเนินการเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย)
- ขอบเขตการรายงานไม่รวมกิจการ การดำเนินงาน หรือสถานประกอบการ ที่มีนัยสำคัญซึ่งอาจทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจผิดได้

ก217. การประเมินความเหมาะสมของหลักเกณฑ์โดยผู้ประกอบวิชาชีพอาจรวมถึงการพิจารณาหลักเกณฑ์สำหรับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนในส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่ได้อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น การพิจารณาเช่นนี้อาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาประเด็นต่าง ๆ เช่น

- อาจมีการละเว้นส่วนที่เกี่ยวข้องของข้อมูลด้านความยั่งยืนจากข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ และการละเว้นดังกล่าวทำให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผลของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ และ
- ข้อมูลด้านความยั่งยืนถูกใช้ในกระบวนการตัดสินใจของผู้จัดทำเองหรือไม่ และอย่างไร ตัวอย่างเช่น
  - หากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของกิจการมีความสำคัญต่อผู้มีส่วนได้เสียของกิจการ ก็อาจเป็นการสมเหตุสมผลที่จะคาดหวังว่ากิจการจะใช้ข้อมูลดังกล่าวในกระบวนการตัดสินใจของตนเอง
  - หากกิจการใช้ข้อมูลดังกล่าวในกระบวนการตัดสินใจของตนเอง ก็อาจเป็นการสมเหตุสมผลที่จะคาดหวังว่าผู้ใช้ข้อมูลอาจสนใจในข้อมูลดังกล่าว

- หากข้อมูลดังกล่าวไม่ได้ถูกใช้ในกระบวนการตัดสินใจของกิจการเอง อาจทำให้เกิดคำถามว่าทำไมจึงรายงานข้อมูลดังกล่าว และอาจมีความลำเอียงในการเลือกเฉพาะข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ง่ายต่อการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น หรือที่แสดงภาพลักษณ์ของกิจการในแง่บวก หรือไม่

เงื่อนไขเบื้องต้นไม่มีอยู่จริงหลังการตอบรับงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 82–83)

ก218. หากผู้ประกอบวิชาชีพพบหลังการตอบรับงานแล้วว่าเงื่อนไขเบื้องต้นข้อใดข้อหนึ่งหรือมากกว่าในย่อหน้าที่ 76 ไม่มีอยู่จริง แต่ยังคงปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นงานต่อ รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจกล่าวถึงประเด็นดังกล่าว ตัวอย่างเช่น

- เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพแล้วเห็นว่าผู้ใช้ข้อมูลอาจถูกชักนำให้เข้าใจผิด เนื่องจากหลักเกณฑ์ที่ใช้ไม่เหมาะสม หรือเรื่องความยั่งยืนไม่เหมาะสม การให้ข้อสรุปแบบมีเงื่อนไขหรือข้อสรุปว่าข้อมูลไม่ถูกต้องอาจเหมาะสม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความมีสาระสำคัญและการแผ่กระจายของประเด็นดังกล่าว
- ข้อสรุปแบบมีเงื่อนไขหรือการไม่ให้ข้อสรุปอาจเหมาะสมในสถานการณ์อื่น ขึ้นอยู่กับความมีสาระสำคัญและการแผ่กระจายของประเด็นดังกล่าว ตามการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพ

ข้อตกลงการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การเห็นชอบในข้อตกลงการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 85)

ก219. เป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้ว่าจ้างงานและผู้ประกอบวิชาชีพที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะสื่อสารเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับข้อตกลงของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ตกลงกันไว้ก่อนเริ่มการปฏิบัติงาน เพื่อช่วยหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิด รูปแบบและเนื้อหาของข้อตกลงหรือสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของงาน ตัวอย่างเช่น หากกฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดรายละเอียดของเงื่อนไขงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นไว้อย่างเพียงพอ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องบันทึกเงื่อนไขดังกล่าวในข้อตกลงที่เป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพียงการบันทึกว่าจะปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับนั้น และบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมได้ยอมรับและเข้าใจความรับผิดชอบของตนภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับดังกล่าว

ก220. เมื่อเห็นชอบข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น หากไม่ถูกจำกัดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจร้องขอให้ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลตกลงที่จะให้ข้อมูลหรือการเข้าถึงบุคคลต่าง ๆ เช่น

- การเข้าถึงผู้ประกอบวิชาชีพอื่นที่ให้รายงานการสอบบัญชีหรือรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นสำหรับบางส่วนหรือหลายส่วนของข้อมูลอื่น (เช่น ผู้สอบบัญชีของงบการเงินของกิจการหากข้อมูลอื่นได้รวมงบการเงินไว้ด้วย)
- อำนาจในการได้มาซึ่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนจากผู้ประกอบวิชาชีพอื่น

- อำนาจในการแบ่งปันข้อมูลให้ตามที่ผู้สอบบัญชีของงบการเงินร้องขอ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบหรือการสอบทานงบการเงิน
- อำนาจในการสื่อสารเรื่องที่พบกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่น (ในกรณีที่เหมาะสม)

ก221. ในการอธิบายความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพในข้อตกลงในการรับงาน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาความรับผิดชอบที่จำเป็นต้องระบุในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 190(ซ)

ก222. กฎหมายหรือข้อบังคับ โดยเฉพาะในภาครัฐ อาจกำหนดให้มีการแต่งตั้งผู้ประกอบวิชาชีพและระบุอำนาจบางด้าน (เช่น อำนาจในการเข้าถึงบันทึกและข้อมูลอื่นของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม) และความรับผิดชอบต่าง ๆ (เช่น การกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพรายงานโดยตรงต่อรัฐมนตรี หน่วยงานทางกฎหมาย หรือสาธารณะ หากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมพยายามจำกัดขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น)

การเปลี่ยนแปลงข้อตกลงในการรับงานให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 87)

ก223. ตัวอย่างสถานการณ์ที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมอาจร้องขอให้เปลี่ยนแปลงข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยที่อาจไม่มีเหตุผลที่สมควรรองรับ ได้แก่

(ก) การเปลี่ยนจากการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเป็นการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด เนื่องจากไม่สามารถได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ หรือ

(ข) การเปลี่ยนแปลงเพื่อเอาข้อมูลด้านความยั่งยืนบางด้านออกจากขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อหลีกเลี่ยงการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นแบบที่เปลี่ยนแปลงไป

ก224. การเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ที่ส่งผลต่อความต้องการของผู้ใช้ข้อมูล หรือความเข้าใจผิดเกี่ยวกับลักษณะของงานที่ให้ความเชื่อมั่น อาจเป็นเหตุผลที่สมควรในการร้องขอให้เปลี่ยนแปลงงานที่ให้ความเชื่อมั่น เช่น จากงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นงานที่ไม่ให้ความเชื่อมั่น หรือจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

หลักฐาน

การออกแบบและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพื่อให้ได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 89)

ก225. หลักฐานมีความจำเป็นต่อการสนับสนุนข้อสรุปและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ หลักฐานได้มาจากการเก็บรวบรวมและส่วนใหญ่ได้มาจากวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในระหว่างการปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตาม หลักฐานอาจรวมถึงข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งอื่น เช่น การปฏิบัติงานครั้งก่อน ๆ (หากผู้ประกอบวิชาชีพได้พิจารณาแล้วว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลังการปฏิบัติงานครั้งก่อนที่อาจส่งผลกระทบต่อความเกี่ยวข้องของข้อมูลนั้นกับการปฏิบัติงานปัจจุบันหรือไม่); นโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานเกี่ยวกับการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้าและงานที่ให้ความเชื่อมั่น; หรือผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น หลักฐานประกอบด้วยทั้งข้อมูลที่สนับสนุนหรือยืนยันการเปิดเผยข้อมูล และข้อมูลใด ๆ ที่ขัดแย้งกับการเปิดเผยข้อมูล

ก226. ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับหลักฐานโดยการออกแบบและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงวิธีการประเมินความเสี่ยงและวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานฉบับนี้ ลักษณะของวิธีปฏิบัติงานหมายถึงวัตถุประสงค์และประเภทของวิธีปฏิบัติงาน ประเภทของวิธีปฏิบัติงานประกอบด้วย การสอบถาม การตรวจสอบ การสังเกตการณ์ การขอคำยืนยัน การทดสอบการคำนวณ การทดสอบโดยการปฏิบัติซ้ำ และการวิเคราะห์เปรียบเทียบ

การออกแบบและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานในลักษณะที่ไม่ลำเอียง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 89(ก))

ก227. ความลำเอียงที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวหรือโดยตั้งใจอาจส่งผลต่อการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในการออกแบบและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ซึ่งอาจขัดขวางการใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ การตระหนักถึงความลำเอียงดังกล่าวเมื่อออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานอาจช่วยลดอุปสรรคต่อการใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการประเมินหลักฐานอย่างละเอียดรอบคอบและพิจารณาว่าได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอแล้วหรือไม่ การตระหนักดังกล่าวยังช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่ตั้งใจหลีกเลี่ยง

- การให้น้ำหนักกับหลักฐานที่ยืนยันการเปิดเผยข้อมูลมากกว่าหลักฐานที่ขัดแย้งหรือทำให้เกิดข้อสงสัยต่อการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว (ความลำเอียงที่เกิดจากการยืนยัน)
- การใช้ข้อมูลหรือหลักฐานชิ้นแรกเป็นจุดยึดในการประเมินข้อมูลหรือหลักฐานที่ได้รับตามมา (ความลำเอียงที่เกิดจากการยึดติด)
- การให้น้ำหนักมากกับข้อมูลที่นึกถึงได้เป็นอย่างแรกหรือการใช้ข้อมูลจากแหล่งที่มีอยู่พร้อมหรือเข้าถึงได้ง่าย (ความลำเอียงที่เกิดจากความสามารถในการเข้าถึง)
- การให้น้ำหนักหรือการพึ่งพาที่มากเกินควรกับข้อมูลจากระบบอัตโนมัติหรือข้อมูลในรูปแบบดิจิทัล หรือการสันนิษฐานว่าข้อมูลดังกล่าวเกี่ยวข้องและน่าเชื่อถือโดยไม่มีการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่เหมาะสม (ความลำเอียงที่เกิดจากระบบที่ทำงานโดยอัตโนมัติ)
- การพึ่งพาที่มากเกินไปกับข้อมูลที่จัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ประกอบวิชาชีพอื่น หรือการสันนิษฐานว่าข้อมูลดังกล่าวเกี่ยวข้องและน่าเชื่อถือโดยไม่มีการปฏิบัติวิธีปฏิบัติที่เหมาะสม (ความลำเอียงที่เกิดจากอำนาจ)

ก228. การได้มาซึ่งหลักฐานโดยปราศจากความลำเอียงอาจเกี่ยวข้องกับการหาข้อมูลจากแหล่งที่มาหลายแหล่ง (ดูเพิ่มเติมในย่อหน้าที่ ก255–ก257)

วิธีปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับสถานการณ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 89(ข))

ก229. วิธีปฏิบัติงานถือว่าเหมาะสมกับสถานการณ์เมื่อลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานดังกล่าวได้รับการออกแบบ ดำเนินการ และปฏิบัติในลักษณะที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้ของวิธีปฏิบัติงานนั้น วิธีปฏิบัติงานใด ๆ อาจมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นวิธีการประเมินความเสี่ยง วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม หรือวิธีปฏิบัติงานที่ทำเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานฉบับนี้ ตัวอย่างเช่น

วัตถุประสงค์อาจเป็นการได้รับหลักฐานว่าเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นแล้วหรือไม่ หรือว่ามีการเปิดเผยข้อมูลอย่างครบถ้วนหรือไม่

ก230. ในการออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับสถานการณ์เพื่อได้หลักฐานที่ตอบสนองวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้ของวิธีปฏิบัติงานดังกล่าว การพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพอาจรวมถึงการพิจารณาว่า ข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน

- คาดว่าจะมีอยู่ในรูปแบบดิจิทัล ลายลักษณ์อักษร หรือปากเปล่า; เกี่ยวข้องกับจุดเวลาใดจุดหนึ่ง หรือครอบคลุมช่วงระยะเวลา; และได้มาจากแหล่งข้อมูลภายในหรือภายนอก
- จำเป็นต้องใช้ในการเปิดเผยข้อมูลหลายเรื่องหรือไม่และการใช้ในการเปิดเผยข้อมูลหลายเรื่องจะส่งผลต่อลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของหลักฐานที่จำเป็นอย่างไร ตัวอย่างเช่น ลักษณะและความพร้อมใช้งานของหลักฐานที่เหมาะสมอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับว่าการเปิดเผยข้อมูลนั้นเกี่ยวข้องกับกระบวนการ การกำกับดูแล การควบคุม หรือดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญของกิจการหรือไม่ และขึ้นอยู่กับลักษณะของการเปิดเผยข้อมูล เช่น ข้อมูลเหล่านั้นเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ ข้อมูลเชิงคุณภาพ ข้อมูลในอดีต หรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า (ดูเพิ่มเติมในย่อหน้าที่ ก240–ก244)
- เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลซึ่งรวมข้อมูลจากห่วงโซ่คุณค่าของกิจการหรือไม่ และประเด็นดังกล่าวอาจส่งผลต่อความสามารถในการได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพออย่างไร
- จำเป็นต้องหาจากหลายสถานที่หรือหลายประเทศหรือไม่ (เช่น ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ)
- เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ที่ต้องใช้ดุลยพินิจ หรือที่ขึ้นอยู่กับความไม่แน่นอนในการประมาณการ

ก231. ในการออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ความเหมาะสมของแนวทางหรือเทคนิคในการเลือกรายการสำหรับการทดสอบขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย เช่น

- ลักษณะของเรื่องความยั่งยืนหรือกลุ่มประชากรที่จะทดสอบ
- วัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้ของวิธีปฏิบัติงานนั้น
- วิธีการออกแบบวิธีปฏิบัติงาน
- ผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานโดยใช้คนหรือใช้เครื่องมือและเทคนิคอัตโนมัติ
- เรื่องต่าง ๆ ที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก230 ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน
- ความน่าเชื่อถือของหลักฐานที่ต้องการในสถานการณ์นั้น

ความเพียงพอและความเหมาะสมของหลักฐาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 89(ข))

ก232. ผู้ประกอบวิชาชีพต้องได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อใช้เป็นเกณฑ์สำหรับข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น ความเพียงพอและความเหมาะสมของหลักฐานมีความสัมพันธ์กัน

และทั้งคู่มีผลต่อความน่าเชื่อถือของหลักฐาน ทั้งในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ความน่าเชื่อถือโดยรวมของหลักฐานที่ได้มาเป็นตัวกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ได้รับมา ผู้ประกอบวิชาชีพมุ่งหวังที่จะได้หลักฐานที่มีความน่าเชื่อถือโดยรวมที่ตอบสนองต่อความเสี่ยง โดยปกติ หลักฐานมีลักษณะที่ต้องใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาความน่าเชื่อถือมากกว่าที่จะเป็นหลักฐานที่ให้ข้อสรุปในตัวเอง ดังที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก206L หลักฐานที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้มาจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดจะมีน้อยกว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล อย่างไรก็ตาม หากผู้ประกอบวิชาชีพพบประเด็นในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดซึ่งเป็นสาเหตุให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นเพื่อให้ได้รับหลักฐานเพิ่มเติม

ก233. ความเพียงพอเป็นตัวชี้วัดปริมาณของหลักฐาน ความเพียงพอได้รับผลกระทบจากคุณภาพของหลักฐานด้วย (คุณภาพสูง ปริมาณที่จำเป็นอาจน้อยลง) อย่างไรก็ตาม การได้รับหลักฐานมากอาจไม่สามารถชดเชยหลักฐานที่คุณภาพต่ำได้

ก234R. สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ปริมาณหลักฐานที่จำเป็นได้รับผลกระทบจากลักษณะและจำนวนของการเปิดเผยข้อมูลและผลการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูลเหล่านั้น (ความเสี่ยงที่ประเมินสูงขึ้น หลักฐานที่จำเป็นอาจยิ่งมากขึ้น)

ก235L. สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ปริมาณหลักฐานที่จำเป็นได้รับผลกระทบจากลักษณะและจำนวนของการเปิดเผยข้อมูลและผลการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับของการเปิดเผยข้อมูล ดังที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก209L วิธีปฏิบัติงานในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดมีความแตกต่างกันทั้งในลักษณะและช่วงเวลาจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล และมีขอบเขตน้อยกว่า แต่ยังคงได้รับการวางแผนเพื่อให้ได้ระดับความเชื่อมั่นที่มีนัย ความเพียงพอของหลักฐานได้รับการประเมินในบริบทนั้น

ก236. ความเหมาะสมของหลักฐานเกี่ยวข้องกับคุณภาพของหลักฐาน คุณภาพของหลักฐานขึ้นอยู่กับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน รวมทั้งประสิทธิผลของการออกแบบวิธีปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นและการนำวิธีปฏิบัติงานดังกล่าวไปปฏิบัติโดยผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องและน่าเชื่อถือมากกว่ามีคุณภาพสูงกว่า และดังนั้นอาจทำให้ได้หลักฐานที่เชื่อถือได้มากกว่า หากหลักฐานมีความเชื่อถือได้มาก ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักฐานดังกล่าวเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อสรุปของตนได้ ในทางกลับกัน หากหลักฐานน่าเชื่อถือน้อย ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าจำเป็นต้องได้รับหลักฐานเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม การเพิ่มปริมาณของหลักฐานโดยการใช้วิธีปฏิบัติงานประเภทเดียวกันอาจไม่ให้หลักฐานที่น่าเชื่อถือมากขึ้นได้ในทุกสถานการณ์

ก237. ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพและการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการประเมินความเพียงพอและความเหมาะสมของหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น

ก238. ตัวอย่างของปัจจัยที่ส่งผลต่อหลักฐานที่อาจหาได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในแง่ของปริมาณหรือคุณภาพ และจึงส่งผลต่อความเพียงพอหรือความเหมาะสมของหลักฐาน ได้แก่

- ลักษณะของเรื่องความยั่งยืนหรือการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น อาจสามารถคาดได้ว่าจะได้รับหลักฐานที่มีความเที่ยงธรรมน้อยเมื่อการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวข้องกับการคาดการณ์ล่วงหน้าแทนที่จะเป็นข้อมูลในอดีต
- แหล่งที่มาของข้อมูลที่ใช้ในการจัดทำการเปิดเผยข้อมูลสามารถเข้าถึงได้หรือไม่ ตัวอย่างเช่น หากหลักเกณฑ์กำหนดให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนรวมถึงข้อมูลจากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าที่อยู่นอกการควบคุมของกิจการ อาจมีข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวหรือการเข้าถึงงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นที่อาจเป็นผู้จัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับข้อมูลดังกล่าว นอกจากนี้ ข้อจำกัดดังกล่าวยังอาจส่งผลต่อการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลซึ่งตั้งใจจะใช้เป็นหลักฐานดังกล่าว (ดูเพิ่มเติมในย่อหน้าที่ ก236 และ ก252)
- สถานการณ์อื่น ๆ เช่น เมื่อหลักฐานที่สามารถคาดหวังได้อย่างสมเหตุสมผลว่าจะมีอยู่นั้นไม่สามารถเข้าถึงได้เนื่องจากปัจจัยต่าง ๆ ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก204

ก239. วิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพออกแบบและนำไปปฏิบัติอาจส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของหลักฐานที่ได้รับ ตัวอย่างเช่น ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล การประเมินการออกแบบและการนำไปปฏิบัติของการควบคุมที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการในระบบสารสนเทศของกิจการที่สนับสนุนการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือวิธีการขอคำยืนยันจากภายนอกเพื่อให้ได้หลักฐานเกี่ยวกับข้อมูลที่ผู้บริหารใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน อาจให้หลักฐานที่น่าเชื่อถือมากกว่าการสอบถามผู้บริหาร ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล การสอบถามเพียงอย่างเดียวโดยทั่วไปไม่สามารถให้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอได้

ข้อมูลเชิงคุณภาพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 89(ข))

ก240. การเปิดเผยข้อมูลเชิงคุณภาพบางรายการอาจเป็นการเปิดเผยข้อเท็จจริงและสังเกตได้โดยตรงหรือสามารถใช้วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อรวบรวมหลักฐานได้ อย่างไรก็ตาม การเปิดเผยข้อมูลเชิงคุณภาพบางรายการอาจมีลักษณะสืบเนื่องเป็นการใช้ดุลยพินิจ ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรงและอาจเกิดความลำเอียงจากผู้บริหารได้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญในการประเมินว่าหลักฐานใดถือว่าเหมาะสมอย่างเพียงพอในสถานการณ์เหล่านี้

ก241. ระบบสารสนเทศของกิจการ ซึ่งรวมถึงการควบคุมภายใน อาจแตกต่างกันสำหรับข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ เรื่องดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อวิธีปฏิบัติงานที่ได้วางแผนไว้ของ

ผู้ประกอบวิชาชีพ ต่อความสามารถในการได้รับหลักฐานที่จำเป็นเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนเชิงคุณภาพ และต่อข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น ในการออกแบบและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนเชิงคุณภาพ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณา

- ว่าในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระเพียงอย่างเดียวจะให้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอหรือไม่ หากไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องทดสอบการควบคุมเกี่ยวกับบูรณภาพ (Integrity) ของข้อมูล หรือการควบคุมอื่น ๆ ในระบบสารสนเทศของกิจการที่สนับสนุนการจัดทำข้อมูลเชิงคุณภาพ
- แหล่งที่มาของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน วิธีที่ข้อมูลดังกล่าวได้รับการเก็บรวบรวมและประมวลผลโดยระบบสารสนเทศของกิจการ และวิธีที่เรื่องดังกล่าวอาจส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของข้อมูล ตัวอย่างเช่น ข้อมูลอาจถูกเก็บรวบรวมโดยตรงเข้าสู่ระบบสารสนเทศของกิจการแบบเรียลไทม์โดยไม่มีการจัดทำเอกสารประกอบ หรืออาจได้มาจากการสื่อสารแบบไม่เป็นทางการ

ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า (อ้างถึงย่อหน้าที่ 89(ข))

ก242. ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้ามีลักษณะเป็นการพยากรณ์ และอาจแสดงในรูปแบบเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ ข้อมูลเกี่ยวกับสภาวะหรือผลลัพธ์ในอนาคตเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์และการกระทำที่ยังไม่เกิดขึ้นและอาจไม่เกิดขึ้น หรือที่เพิ่งเกิดขึ้นแต่ยังคงพัฒนาไปในรูปแบบที่ไม่สามารถคาดเดาได้ ตัวอย่างเช่น ข้อมูลนี้อาจรวมถึงการประมาณการข้อมูลในอนาคต หรือ การประมาณการข้อมูลตามสถานการณ์สมมติ และอาจเกี่ยวข้องกับความตั้งใจหรือกลยุทธ์ หรือความเสี่ยงและโอกาสในอนาคตของกิจการ แม้ว่าข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าอาจเกิดจากการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติกับเรื่องความยั่งยืน แต่เรื่องความยั่งยืน (เหตุการณ์ในอนาคต การเกิดขึ้นจริงในอนาคต หรือการกระทำในอนาคต) อาจมีความไม่แน่นอนมากกว่าเรื่องที่เกิดในอดีต และโดยปกติจะสามารถประเมินได้ด้วยความแม่นยำน้อยกว่า นอกจากนี้ ความไม่แน่นอนและความจำเป็นในการใช้ดุลยพินิจยังน่าจะเพิ่มขึ้นเมื่อระยะเวลาที่การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวข้องกับอนาคตที่ไกลขึ้น ต่างจากข้อมูลในอดีต ผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถกำหนดได้ว่าผลลัพธ์หรือผลกระทบที่คาดการณ์หรือสมมติไว้นั้นได้เกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจรวบรวมหลักฐานว่า ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าจัดทำขึ้นตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ โดยอ้างอิงกับข้อสมมติที่กิจการใช้หรือไม่ และ

(ก) ในกรณีของการประมาณการข้อมูลในอนาคต ข้อสมมติที่ใช้ให้เกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ หรือ

(ข) ในกรณีของการประมาณการข้อมูลตามสถานการณ์สมมติที่ใช้ข้อข้อสมมติที่จำลองขึ้นข้อสมมติดังกล่าวสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของข้อมูลนั้นหรือไม่

ก243. อาจมีหลักฐานที่สนับสนุนข้อสมมติที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนที่คาดการณ์ล่วงหน้าแต่หลักฐานดังกล่าวอาจมีลักษณะเชิงคาดการณ์ในอนาคตด้วยและจึงมีลักษณะเป็นการคาดเดาด้วยเหตุนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพอย่างมี

นัยสำคัญในการพิจารณาว่าหลักฐานนั้นเพียงพอและเหมาะสมหรือไม่ ในบางสถานการณ์ หลักฐานที่มีอยู่อาจสามารถสนับสนุนผลลัพธ์ที่มีลักษณะเป็นช่วงของผลลัพธ์ที่เป็นไปได้หลายแบบ ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลนั้นอยู่ภายในช่วงดังกล่าว การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพว่าการเปิดเผยข้อมูลนั้นสมเหตุสมผลหรือไม่โดยพิจารณาจากหลักฐานที่ได้รับ ได้กล่าวถึงเพิ่มเติมในย่อหน้าที่ 179

ก244. ลักษณะและความพร้อมใช้งานของหลักฐานสำหรับข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า รวมทั้งสิ่งที่ถือว่าเป็นหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ อาจแตกต่างกันไปตามหัวข้อความยั่งยืน ประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน การเปิดเผยข้อมูล และการพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่อาจเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น

- เมื่อการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวข้องกับกลยุทธ์ในอนาคต เป้าหมาย หรือความตั้งใจอื่นของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจมุ่งเน้นกิจกรรมการรวบรวมหลักฐานในเรื่องว่าผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลมีเจตนาที่จะปฏิบัติตามกลยุทธ์นั้นหรือไม่; เป้าหมายหรือความตั้งใจดังกล่าวมีอยู่จริงหรือไม่; หรือมีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับกลยุทธ์หรือเป้าหมายที่ตั้งใจไว้หรือไม่ (เช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจหาหลักฐานที่สนับสนุนว่ากิจการมีความสามารถในการดำเนินการตามความตั้งใจของกิจการ หรือกำลังนำการควบคุมมาใช้กับข้อมูลดิบและข้อสมมติที่ใช้สำหรับกลยุทธ์นั้น)
- เมื่อการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงและโอกาสในอนาคต ผู้ประกอบวิชาชีพอาจมุ่งเน้นกิจกรรมการรวบรวมหลักฐานจากข้อมูลที่มีอยู่จากทะเบียนความเสี่ยงของกิจการหรือบันทึกการปรึกษาหารือของผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล หากการควบคุมของกิจการเกี่ยวกับการบำรุงรักษาทะเบียนความเสี่ยงและการบันทึกการปรึกษาหารือให้เกณฑ์ที่สมเหตุสมผลในการใช้แหล่งข้อมูลเหล่านี้เป็นหลักฐาน ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องพิจารณาหาหลักฐานเกี่ยวกับประสิทธิผลของการควบคุมของกิจการ

ข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน

การประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 90)

ก245. ในการวางแผนและการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้รับข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ และในรูปแบบที่หลากหลาย โดยปกติ ข้อมูลดังกล่าวถูกคาดหวังว่าจะส่งผลให้ได้รับหลักฐานที่สนับสนุนข้อสรุปซึ่งให้เกณฑ์สำหรับข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นและรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวจะถือว่าเป็นหลักฐานได้ก็ต่อเมื่อมีการนำวิธีปฏิบัติงานไปใช้กับข้อมูลนั้นแล้ว ซึ่งรวมถึงวิธีปฏิบัติงานเพื่อประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลนั้น เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรฐานฉบับนี้ ข้อมูลดังกล่าวเรียกว่า “ข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน”

ก246. ปัจจัยที่อาจส่งผลต่อลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพื่อประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน รวมถึง

(ก) แหล่งที่มาของข้อมูล (ดูย่อหน้าที่ ก255–ก257) และ

(ข) คุณลักษณะของความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่พิจารณาว่าเกี่ยวข้องในสถานการณ์นั้น ๆ (ดูย่อหน้าที่ ก258–ก263)

ก247. ในบางสถานการณ์ วิธีปฏิบัติงานเพื่อประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถืออาจตรงไปตรงมา (เช่น การเปรียบเทียบข้อมูลที่ผู้บริหารใช้กับข้อมูลที่เผยแพร่โดยหน่วยงานรัฐบาลระดับชาติ) ในสถานการณ์อื่น อาจใช้วิธีปฏิบัติงานต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการทดสอบการควบคุม เพื่อประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูล (เช่น ความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลที่สร้างขึ้นเองจากระบบสารสนเทศของกิจการ)

ก248. นอกจากนี้ หลักฐานจากการใช้วิธีปฏิบัติงานอื่น ๆ ตามมาตรฐานฉบับนี้ อาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน เช่น หลักฐานที่ได้รับจาก

- ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ หลักเกณฑ์ที่ใช้ และระบบการควบคุมภายในของกิจการ
- การทดสอบการควบคุมเกี่ยวกับการจัดทำและบำรุงรักษาข้อมูล
- วิธีปฏิบัติงานที่ใช้เมื่อใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ

รูปแบบ ความพร้อมใช้งาน การเข้าถึง และความเข้าใจได้ของข้อมูล

ก249. รูปแบบ ความพร้อมใช้งาน การเข้าถึง และความเข้าใจได้ของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานอาจส่งผลต่อ

(ก) การออกแบบและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่จะนำไปใช้กับข้อมูล และ

(ข) การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ตัวอย่างเช่น ข้อมูลอาจอยู่เพียงในรูปแบบดิจิทัลในลักษณะที่ต่อเนื่องตลอดเวลา ในสถานการณ์ดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพอาจใช้เครื่องมือและเทคนิคอัตโนมัติที่ออกแบบมาเพื่อดำเนินการแบบเรียลไทม์เพื่อประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ก250. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้รับข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานในหลายรูปแบบ ตั้งแต่ข้อมูลที่สร้างขึ้นจากระบบอัตโนมัติที่ซับซ้อนมากไปจนถึงข้อมูลที่ผู้บริหารหรือบุคคลอื่นภายในกิจการจัดทำขึ้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจคาดหวังถึงรูปแบบที่จะได้รับข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน การคงไว้ซึ่งความตื่นตัวสำหรับข้อมูลที่ตั้งใจจะใช้เป็นเป็นหลักฐานซึ่งได้รับในรูปแบบที่แตกต่างจากรูปแบบที่คาดไว้ อาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการลดความลำเอียงที่ไม่รู้ตัวซึ่งอาจขัดขวางการใช้การสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ นอกจากนี้ การได้รับข้อมูลในรูปแบบที่แตกต่างจากที่คาดไว้อาจส่งผลต่อการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลนั้น

ก251. ข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานอาจมีอยู่ แต่การเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวอาจถูกจำกัด ตัวอย่างเช่น เนื่องจากข้อจำกัดที่กำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับ หรือโดยแหล่งที่ให้ข้อมูล (เช่น การรักษาความลับของผู้ป่วยของโรงพยาบาล) หรือเนื่องจากสงคราม ความไม่สงบทางการเมือง หรือการระบาดของโรค ในบางกรณี ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถเอาชนะข้อจำกัดในการเข้าถึงข้อมูลได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ประกอบวิชาชีพอาจขอให้ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลของกิจการช่วยร้องขอข้อมูลจากแหล่งข้อมูล เมื่อมีข้อผูกพันทางสัญญาระหว่างแหล่งข้อมูลและกิจการอยู่ ตัวอย่างเช่น การร้องขอดังกล่าวอาจเป็นไปได้ในกรณีที่กิจการที่รายงานมีความสัมพันธ์ทางธุรกิจโดยตรงกับกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า เช่น เป็นผู้ขายหรือผู้ซื้อรายใหญ่ นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าสามารถเยี่ยมชมสถานที่เพื่อดูข้อมูลที่มีอยู่แต่ไม่สามารถส่งไปยังประเทศอื่นได้หรือไม่

ก252. ดังที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก238 อาจมีข้อจำกัดเกี่ยวกับความสามารถของผู้บริหารในการได้รับข้อมูลจากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าที่อยู่นอกการควบคุมของกิจการ ในสถานการณ์ดังกล่าว หลักเกณฑ์ที่ใช้อาจมีข้อกำหนดที่ผ่อนคลายบางประการแก่ผู้บริหาร (เช่น ให้สามารถจัดทำประมาณการโดยใช้ข้อมูลค่าเฉลี่ยของอุตสาหกรรมหลังจากได้พยายามอย่างสมเหตุสมผลแล้วเพื่อให้ได้รับข้อมูล) อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าผู้บริหารจะมีข้อจำกัดใดในการได้รับข้อมูลจากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพยังคงต้องได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเกี่ยวกับข้อมูลห่วงโซ่คุณค่าที่ผู้บริหารได้รายงานไว้ ย่อหน้าที่ ก290 อธิบายวิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาในสถานการณ์เหล่านี้ ซึ่งรวมถึงการทดสอบกระบวนการในการจัดหาข้อมูลดังกล่าวของผู้บริหาร

ก253. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจไม่สามารถได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอได้ หากพิจารณาแล้วว่าไม่สามารถเป็นไปได้ในทางปฏิบัติที่จะได้รับข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน หรือไม่มีข้อมูลมากพอในการประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูล (เช่น จากแหล่งข้อมูลภายนอก) ในบางสถานการณ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอได้ผ่านการใช้วิธีปฏิบัติงานที่เป็นทางเลือก หากไม่สามารถได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องให้ข้อสรุปแบบมีเงื่อนไข ไม่ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือถอนตัวจากงานนั้น (หากสามารถถอนตัวได้ตามกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง) ตามย่อหน้าที่ 185

ก254. ในบางสถานการณ์ อาจจำเป็นต้องมีทักษะหรือความรู้เฉพาะทางในการทำความเข้าใจหรือแปลความหมายข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน เช่น ข้อมูลการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากกิจการปลายน้ำหรือต้นน้ำ การวัดคุณภาพน้ำ หรือการวัดความหลากหลายทางชีวภาพ ด้วยเหตุนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาใช้ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจหรือแปลความหมายของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน หากกลุ่มผู้ปฏิบัติงานไม่มีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถที่เหมาะสมในการดำเนินการดังกล่าว

แหล่งที่มาของข้อมูล

ก255. ข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานอาจมาจากแหล่งข้อมูลภายในหรือภายนอก และอาจส่งผลต่อความพร้อมใช้งาน การเข้าถึง และความเข้าใจได้ของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน ตัวอย่างเช่น ข้อมูลอาจมาจาก

- บันทึกของกิจการ ผู้บริหาร หรือแหล่งข้อมูลอื่นภายในกิจการ
- กิจการอื่นที่อยู่ภายใต้การควบคุมของกิจการ
- กิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า สำหรับข้อมูลในห่วงโซ่คุณค่า หลักเกณฑ์ของแม่บทอาจรับรู้ว่าความสามารถของผู้บริหารในการเข้าถึงโดยตรงสำหรับข้อมูลจากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าที่อยู่นอกการควบคุมของกิจการอาจมีข้อจำกัด และจึงอาจมีข้อกำหนดที่คำนึงถึงผลกระทบของข้อจำกัดดังกล่าวในส่วนของความรับผิดชอบของผู้บริหาร ตัวอย่างเช่น หลักเกณฑ์ของแม่บทอาจอนุญาตให้ผู้บริหารใช้ข้อมูลที่สมเหตุสมผลและสนับสนุนได้ (เช่น ข้อมูลค่าเฉลี่ยของอุตสาหกรรมที่เผยแพร่สู่สาธารณะ) เมื่อผู้บริหารไม่สามารถหาข้อมูลจากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าได้หลังจากได้พยายามอย่างสมเหตุสมผลแล้ว ดูย่อหน้าที่ ก289–ก290 เกี่ยวกับผลกระทบต่องานของผู้ประกอบวิชาชีพ
- ผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร
- ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ
- แหล่งข้อมูลอิสระภายนอกกิจการ (นอกเหนือจากผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารหรือผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ) ที่ให้ข้อมูลแก่กิจการ เช่น ที่ปรึกษากฎหมาย ลูกค้า ผู้ขาย หน่วยงานรัฐบาล ธนาคาร หรือผู้ให้บริการข้อมูลทั่วไป (เช่น กิจการที่ให้ข้อมูลเศรษฐกิจมหภาค ข้อมูลอุตสาหกรรม หรือข้อมูลด้านสังคม)
- องค์กรผู้ให้บริการ
- ผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ซึ่งอาจรวมถึงผู้ประกอบวิชาชีพที่ได้รับการว่าจ้างจากกิจการเพื่อจัดทำรายงานแบบหนึ่งต่อหลายฝ่าย (ดูย่อหน้าที่ ก291)

ก256. ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องดำเนินการค้นหาอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพื่อระบุแหล่งข้อมูลที่เป็นไปได้ทั้งหมดสำหรับข้อมูลที่จะใช้เป็นหลักฐาน ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ หลักเกณฑ์ที่ใช้ และระบบการควบคุมภายในของกิจการ อาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถระบุแหล่งข้อมูลที่เหมาะสมได้

ก257. โดยทั่วไป ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับความเชื่อมั่นมากขึ้นจากหลักฐานที่สอดคล้องกันซึ่งได้จากแหล่งข้อมูลที่แตกต่างกันหรือที่มีลักษณะต่างกัน มากกว่าหลักฐานที่พิจารณาโดยไม่มีการเปรียบเทียบเลย นอกจากนี้ การได้มาซึ่งข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานจากแหล่งข้อมูลที่แตกต่างกันหรือที่มีลักษณะต่างกัน อาจบ่งชี้ว่าข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานบางชิ้นไม่น่าเชื่อถือ ตัวอย่างเช่น ข้อมูลยืนยันที่ได้จากแหล่งข้อมูลอิสระจากกิจการอาจเพิ่มความเชื่อมั่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับจากการรับรองของผู้บริหาร ในทางกลับกัน เมื่อหลักฐานที่ได้จาก

แหล่งข้อมูลหนึ่งไม่สอดคล้องกับหลักฐานที่ได้จากอีกแหล่งหนึ่ง ผู้ประกอบวิชาชีพต้องกำหนดวิธีปฏิบัติงานที่จำเป็นเพิ่มเพื่อแก้ไขความไม่สอดคล้องกันดังกล่าว

คุณลักษณะของความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ก258. คุณภาพของหลักฐานขึ้นอยู่กับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่เป็นพื้นฐานของหลักฐานดังกล่าว การพิจารณาว่าคุณลักษณะใดของข้อมูลที่เกี่ยวข้องและน่าเชื่อถือนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ หรือไม่ และในระดับใด เป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ

ความเกี่ยวข้อง

ก259. คุณลักษณะหลักของความเกี่ยวข้องของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานคือความเชื่อมโยงอย่างมีเหตุผลกับวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงาน หรือผลกระทบต่อวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึง ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ที่กำลังถูกทดสอบ นอกจากนี้ อาจพิจารณาระดับที่ข้อมูลนั้นเกี่ยวข้องกับการบรรลุวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงานนั้นด้วย

ความน่าเชื่อถือ

ก260. ความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวข้องกับระดับที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถพึ่งพาข้อมูลดังกล่าวได้ คุณลักษณะทั่วไปที่อาจเกี่ยวข้องเมื่อพิจารณาระดับความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน อาจรวมถึง

(ก) ความถูกต้อง (ปราศจากข้อผิดพลาด)

(ข) ความครบถ้วน (สะท้อนเหตุการณ์ สภาพการณ์ และสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด)

(ค) ความแท้จริง (เป็นของจริง ได้รับอนุญาต และไม่ได้ถูกแก้ไขโดยไม่เหมาะสม)

(ง) การปราศจากความลำเอียง (ไม่ว่าจะเป็นโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ)

(จ) ความน่าเชื่อถือ (สร้างขึ้นโดยแหล่งข้อมูลที่มีความรู้ความสามารถ มีขีดความสามารถ และไว้วางใจได้)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับคุณลักษณะของความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือ

ก261. ตัวอย่างของปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน ซึ่งรวมถึงคุณลักษณะของความน่าเชื่อถือที่อาจเหมาะสมในสถานการณ์ ได้แก่

- การเปิดเผยข้อมูล รวมทั้งสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ (ในกรณีขอลการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล) ซึ่งข้อมูลนั้นจะถูกใช้เป็นหลักฐาน ข้อมูลอาจเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลหลายเรื่อง ข้อมูลบางอย่างอาจเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้บางเรื่องโดยไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้อื่น

- งวดเวลาที่ข้อมูลเกี่ยวข้อง
- การควบคุมเกี่ยวกับการจัดทำและบำรุงรักษาข้อมูล
- การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับของการเปิดเผยข้อมูล (ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) หรือในระดับสิ่งที่บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล (ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล)
- วัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้ของวิธีปฏิบัติงานที่จะใช้กับข้อมูล
- ระดับความละเอียดของข้อมูลที่จำเป็นตามวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงาน ตัวอย่างเช่น ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญที่ผู้บริหารใช้อาจไม่แม่นยำพอที่จะตรวจพบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ และดังนั้นอาจไม่เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมของผู้ประกอบวิชาชีพ (ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล)
- ระดับของความเฉพาะเจาะจงที่ระบุในหลักเกณฑ์ที่ใช้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องรายงานและวิธีการวัดหรือประเมินของสิ่งเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น เมื่อหลักเกณฑ์ที่ใช้กำหนดการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณที่มีรายละเอียดมากขึ้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าคุณลักษณะด้านความถูกต้องและความครบถ้วนว่ามีความสำคัญ
- แหล่งที่มาของข้อมูล ตัวอย่างเช่น ความถูกต้องและความครบถ้วนมักจะเป็นคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องสำหรับข้อมูลที่สร้างขึ้นภายในจากระบบสารสนเทศของกิจการ (เช่น เมื่อปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม) สำหรับข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งภายนอกกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจมุ่งเน้นไปที่คุณลักษณะอื่นของความน่าเชื่อถือมากกว่า ซึ่งรวมถึงความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูลที่ให้ข้อมูลนั้น
- ความสามารถของกิจการที่รายงานในการมีอิทธิพลต่อข้อมูลที่ได้จากแหล่งภายนอกที่กิจการนั้นมีความสัมพันธ์ด้วย
- หลักฐานของการยอมรับทั่วไปในตลาดโดยผู้ใช้เกี่ยวกับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลจากแหล่งภายนอกหนึ่ง ๆ ซึ่งรวมถึงการยอมรับข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำน้อยลง เช่น เมื่อข้อมูลนั้นมีลักษณะที่ต้องใช้ความเห็นส่วนบุคคลอย่างเลี่ยงไม่ได้

ก262. ความน่าเชื่อถือของข้อมูล (โดยเฉพาะในคุณลักษณะของความถูกต้อง ความครบถ้วน และความแท้จริง เมื่อถือว่าเกี่ยวข้องในสถานการณ์นั้น) อาจได้รับผลกระทบจากการที่บูรณภาพของข้อมูลได้รับการรักษาไว้ในทุกขั้นตอนของการประมวลผลในระบบสารสนเทศของกิจการ ตัวอย่างเช่น ระบบสารสนเทศของกิจการอาจรวมถึงการควบคุมทั่วไปทางเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อปกป้องและรักษาบูรณภาพของข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก263. แหล่งที่มาของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานอาจส่งผลต่อลักษณะและขอบเขตของการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูล นอกจากนี้ ยังอาจส่งผล

ต่อวิธีที่ผู้ประกอบวิชาชีพตอบสนองต่อประเด็นต่าง ๆ เช่น ข้อสงสัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลหรือความไม่สอดคล้องกันในหลักฐาน ตัวอย่างเช่น หากข้อมูลมาจากแหล่งข้อมูลภายนอกที่มีชื่อเสียงมาก เช่น หน่วยงานสิ่งแวดล้อมที่มีอำนาจหน้าที่ในประเทศ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามมากในการพิจารณาความน่าเชื่อถือของข้อมูลดังกล่าว

ข้อมูลที่จัดทำโดยกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 91)

ก264. เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถได้รับหลักฐานที่น่าเชื่อถือ ข้อมูลที่จัดทำโดยกิจการซึ่งใช้สำหรับการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานต้องมีความครบถ้วนและถูกต้องเพียงพอ การได้รับหลักฐานเกี่ยวกับความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลดังกล่าวอาจดำเนินการไปพร้อมกับวิธีปฏิบัติงานที่ใช้กับข้อมูลนั้นเมื่อการได้รับหลักฐานดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของวิธีปฏิบัติงานนั้นเอง ในสถานการณ์อื่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้รับหลักฐานเกี่ยวกับความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลดังกล่าวโดยการทดสอบการควบคุมที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำและการบำรุงรักษาข้อมูล อย่างไรก็ตาม ในบางสถานการณ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าจำเป็นต้องใช้วิธีปฏิบัติงานอื่น ๆ เพิ่ม

ก265. ในบางกรณี ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตั้งใจใช้ข้อมูลที่จัดทำโดยกิจการเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตั้งใจใช้ตัวเลขการผลิตของกิจการเพื่อวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบสำหรับปริมาณการใช้น้ำหรือพลังงาน หรือใช้ข้อมูลที่กิจการจัดทำสำหรับกิจกรรมการติดตามผล เช่น รายงานของหน่วยงานตรวจสอบภายใน ในกรณีดังกล่าว ความเหมาะสมของหลักฐานที่ได้รับจะได้รับผลกระทบจากความแม่นยำหรือรายละเอียดของข้อมูลที่เพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพ ตัวอย่างเช่น มาตรการในการวัดผลการดำเนินงานที่ผู้บริหารใช้อาจไม่มีความแม่นยำเพียงพอที่จะตรวจพบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

งานที่ปฏิบัติโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร (อ้างถึงย่อหน้าที่ 92)

ก266. เมื่อประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานซึ่งจัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร

(ก) ความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของผู้เชี่ยวชาญนั้นอาจให้ข้อมูลในการพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับคุณลักษณะด้านความน่าเชื่อถือ ความน่าเชื่อถือของแหล่งที่ให้ข้อมูลส่งผลต่อระดับความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน

(ข) ความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญนั้นอาจให้ข้อมูลในการพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับคุณลักษณะของความลำเอียง มีสถานการณ์ที่หลากหลายที่อาจมีผลต่อการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อความเที่ยงธรรมของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารนั้น เช่น อุปสรรคจากผลประโยชน์ส่วนตน อุปสรรคจากการเป็นผู้ให้การสนับสนุน อุปสรรคจากความคุ้นเคย อุปสรรคจากการสอบทานผลงานตนเอง และอุปสรรคจากการถูกข่มขู่ ความลำเอียงในข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานยังส่งผลต่อระดับความน่าเชื่อถือของข้อมูล ในบางกรณี ข้อมูลที่จัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญของ

ผู้บริหารอาจมีความลำเอียง เนื่องจากผู้บริหารอาจมีอิทธิพลต่อการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร

ความรู้ความสามารถและขีดความสามารถของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร (อ้างถึงย่อหน้าที่ 92(ก))

ก267. ความรู้ความสามารถเกี่ยวข้องกับลักษณะและระดับความเชี่ยวชาญของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร ปัจจัยที่อาจส่งผลว่าผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารมีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมหรือไม่ รวมถึง

- งานของผู้เชี่ยวชาญนั้นอยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการปฏิบัติงานทางเทคนิคหรือข้อกำหนดทางวิชาชีพหรืออุตสาหกรรมอื่น ๆ หรือไม่ เช่น มาตรฐานจรรยาบรรณ และข้อกำหนดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเป็นสมาชิกในองค์กรวิชาชีพหรือสมาคมอุตสาหกรรม มาตรฐานการรับรองของหน่วยงานออกใบอนุญาต หรือข้อกำหนดที่กำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับ
- เรื่องที่งานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารจะถูกนำไปใช้ และข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชี่ยวชาญมีระดับความเชี่ยวชาญที่เหมาะสมกับเรื่องนั้น ซึ่งรวมถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน หรือไม่
- ความรู้ความสามารถของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารในเรื่องความยั่งยืนที่เกี่ยวข้อง เช่น ความรู้เกี่ยวกับข้อสมมติและวิธีการ ซึ่งรวมถึงแบบจำลอง (หากเหมาะสม) ที่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่ใช้

ก268. ขีดความสามารถเกี่ยวข้องกับความสามารถของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารในการใช้ความรู้ความสามารถในสถานการณ์ต่าง ๆ ปัจจัยที่อาจส่งผลต่อขีดความสามารถอาจรวมถึงสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ และความพร้อมของเวลาและทรัพยากร

การทำความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร (อ้างถึงย่อหน้าที่ 92(ข))

ก269. เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร อาจรวมถึง

- สาขาความเชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง
- ลักษณะ ขอบเขต และวัตถุประสงค์ของงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร
- การมีมาตรฐานวิชาชีพหรือมาตรฐานอื่น ๆ และข้อกำหนดด้านกฎหมายหรือข้อบังคับที่ใช้กับการจัดทำข้อมูล
- วิธีที่ผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารจัดทำข้อมูล ซึ่งรวมถึง
  - ข้อสมมติและวิธีการที่ใช้โดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร และข้อเท็จจริงที่ว่าข้อสมมติและวิธีการเหล่านั้นได้รับการยอมรับโดยทั่วไปในสาขาของผู้เชี่ยวชาญนั้น และเหมาะสมในบริบทของหลักเกณฑ์ที่ใช้และเรื่องความยั่งยืนหรือไม่
  - ข้อมูลอ้างอิงที่ใช้โดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร และ
  - ความเกี่ยวข้องและความสมเหตุสมผลของเรื่องที่พบหรือข้อสรุปของผู้เชี่ยวชาญนั้น และความสอดคล้องกับหลักฐานอื่น ๆ

การทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการที่ผู้บริหารใช้ข้อมูลที่ผู้เชี่ยวชาญจัดทำในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 92(ค))

ก270. การทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการที่ผู้บริหารใช้ข้อมูลที่ผู้เชี่ยวชาญจัดทำในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน อาจรวมถึงการทำความเข้าใจเกี่ยวกับ

(ก) วิธีที่ผู้บริหารพิจารณาความเหมาะสมของข้อมูลที่จัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร และ

(ข) การปรับเปลี่ยนข้อมูลที่จัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารโดยผู้บริหาร

ก271. ความเข้าใจนี้อาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพใน

(ก) การประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน และ

(ข) การทำความเข้าใจว่าเรื่องที่พบหรือข้อสรุปของผู้เชี่ยวชาญนั้นได้สะท้อนอย่างเหมาะสมในข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น ในบางสถานการณ์ ผู้บริหารอาจต้องปรับเปลี่ยนข้อมูลที่จัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร เช่น เมื่อข้อมูลที่ให้มานั้นกว้างเกินไปและต้องการการปรับเปลี่ยนเพื่อสะท้อนสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงกับกิจการ การปรับเปลี่ยนของผู้บริหารอาจก่อให้เกิดความลำเอียง หรือผู้บริหารอาจไม่มีความรู้ความสามารถและขีดความสามารถที่เหมาะสมในการปรับใช้หรือปรับเปลี่ยนข้อมูล ซึ่งอาจทำให้ข้อมูลนั้นไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน หรือขาดความน่าเชื่อถือ

การประเมินความเหมาะสมของผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหาร (อ้างถึงย่อหน้าที่ 92(ง))

ก272. ข้อพิจารณาในการประเมินความเหมาะสมของการใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้บริหารเป็นหลักฐาน อาจรวมถึง

- ความเกี่ยวข้องและความสมเหตุสมผลของเรื่องที่พบหรือข้อสรุปของผู้เชี่ยวชาญนั้น ความสอดคล้องกับหลักฐานอื่น ๆ รวมทั้งเรื่องที่พบหรือข้อสรุปเหล่านั้นสะท้อนอย่างเหมาะสมในข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่
- หากผลงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นเกี่ยวข้องกับการใช้ข้อสมมติและวิธีการที่มีนัยสำคัญ ความเกี่ยวข้องและความสมเหตุสมผลของข้อสมมติและวิธีการเหล่านั้น
- หากผลงานของผู้เชี่ยวชาญนั้นเกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลดิบอย่างมีนัยสำคัญ ความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลดิบนั้น

ข้อสงสัยเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 93–94)

ก273. เว้นแต่ผู้ประกอบวิชาชีพมีเหตุผลที่จะเชื่อเป็นอย่างอื่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจยอมรับบันทึกและเอกสารว่าเป็นของแท้ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ผู้ประกอบวิชาชีพพบสถานการณ์ที่ทำให้เชื่อว่าเอกสารอาจไม่ใช่ของแท้ หรือข้อความในเอกสารอาจถูกแก้ไขแต่ไม่ได้แจ้งให้ผู้ประกอบวิชาชีพทราบ วิธีปฏิบัติงานที่อาจใช้เพื่อสอบสวนเพิ่มเติมรวมถึง

(ก) การขอคำยืนยันโดยตรงกับบุคคลภายนอก

(ข) การใช้ผลงานของผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินว่าเอกสารเป็นของแท้

ก274. ปัจจัยหรือสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานรวมถึง

- การไม่สามารถประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลได้ ซึ่งรวมถึง ตัวอย่างเช่น การประเมินว่าข้อมูลนั้นเป็นของแท้หรือไม่
- การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ข้อบกพร่องในระบบการควบคุมภายในที่ผู้ประกอบวิชาชีพพบ
- เมื่อวิธีปฏิบัติงานที่ใช้กับประชากรพบว่ามีความเบี่ยงเบนที่สูงกว่าที่คาดไว้
- เมื่อข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานขัดแย้งกับข้อมูลหรือหลักฐานอื่น

ก275. ความเกี่ยวข้องของข้อมูลที่ตั้งใจใช้เป็นหลักฐานอาจได้รับผลกระทบจากระยะเวลาที่ข้อมูลนั้นเกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น ความเกี่ยวข้องของข้อมูลดังกล่าวอาจเปลี่ยนไปตามระยะเวลาที่ผ่านไป หรือเนื่องจากเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การพบข้อมูลใหม่ สถานการณ์เช่นนี้อาจเกิดขึ้นเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพพบข้อมูลจากแหล่งที่เป็นทางเลือก หรือแหล่งอื่นที่น่าเชื่อถือมากกว่าซึ่งลบล้างหรือก่อให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องของข้อมูลที่ตั้งใจจะใช้เป็นหลักฐานอันแรก

ก276. ในกรณีที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลหรือข้อบ่งชี้ของการทุจริตที่อาจเกิดขึ้น มาตรฐานฉบับนี้กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องสืบสวนเพิ่มเติมและกำหนดการปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มวิธีปฏิบัติงานที่จำเป็นเพื่อแก้ไขเรื่องนั้น ข้อสงสัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลจากผู้บริหารอาจบ่งชี้ถึงความเสี่ยงของการทุจริต

การวางแผน

กลยุทธ์การปฏิบัติงานโดยรวมและแผนการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 95)

กิจกรรมการวางแผน

ก277. การวางแผนที่เพียงพอช่วยให้สามารถ

- ให้ความสนใจอย่างเหมาะสมต่อเรื่องที่สำคัญของงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ระบุปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ในเวลาที่เหมาะสม และจัดการและบริหารงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างเหมาะสมเพื่อให้ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
- มอบหมายงานให้กับสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานอย่างเหมาะสม และอำนวยความสะดวกในการกำหนดแนวทางและการกำกับดูแลสมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน และการสอบทานงานของสมาชิกเหล่านั้น และ
- ประสานงานกับผู้ประกอบวิชาชีพอื่นและผู้เชี่ยวชาญ (ถ้ามี)

ก278. การวางแผนเกี่ยวข้องกับหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน สมาชิกคนสำคัญอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน และผู้เชี่ยวชาญภายนอกของผู้ประกอบวิชาชีพที่สำคัญ ในการพัฒนา

(ก) กลยุทธ์การปฏิบัติงานโดยรวมสำหรับขอบเขต ช่วงเวลา และทิศทางของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และ

(ข) แผนการปฏิบัติงาน ซึ่งประกอบด้วยแนวทางโดยละเอียดเกี่ยวกับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่จะใช้ และเหตุผลในการเลือกใช้วิธีปฏิบัติงานดังกล่าว

ก279. ลักษณะและขอบเขตของกิจกรรมการวางแผนจะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของงาน ตัวอย่างของเรื่องที่อาจนำมาพิจารณา ได้แก่

- ลักษณะของกิจการและกิจกรรมของกิจการ
- งานนั้นเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล หรือการผสมกันระหว่างงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล
- ลักษณะของเรื่องความยั่งยืน
- ข้อเท็จจริงที่ว่ามีเรื่องความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่เปิดเผยในงบการเงินของกิจการด้วยหรือไม่ และหากมี การสื่อสารกับผู้สอบบัญชีของงบการเงิน (หากไม่ถูกห้ามโดยกฎหมายหรือข้อบังคับ) อาจเป็นประโยชน์ในการวางแผนงานให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ (เช่น เพื่อแจ้งให้กันและกันทราบเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืนที่อาจมีความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง หรือเพื่อปรึกษาหารือเรื่องอื่น ๆ ที่อาจระบุได้ระหว่างการปฏิบัติงานของแต่ละฝ่าย) หากพบเรื่องดังกล่าว การสื่อสารระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพและผู้สอบบัญชีของงบการเงินอาจเกิดขึ้นในเวลาที่เหมาะสมตลอดระยะเวลาการปฏิบัติงานให้ความเชื่อมั่น ในบางกรณี อาจจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากผู้บริหารในการแบ่งปันข้อมูลของกิจการกับผู้สอบบัญชีของงบการเงิน
- ช่วงเวลาและลักษณะที่คาดหวังของการสื่อสารที่จำเป็นต้องมีกับผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล
- ขอบเขตการรายงาน
- ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ ซึ่งรวมถึงความเสี่ยงที่ข้อมูลที่เปิดเผยอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเนื่องจากข้อผิดพลาดหรือการทุจริต
- ผู้ใช้ข้อมูลและความต้องการข้อมูลของผู้ใช้เหล่านั้น
- ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของทรัพยากรที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน เช่น ความเชี่ยวชาญที่จำเป็น ซึ่งรวมถึงลักษณะและขอบเขตของการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญ
- ผลกระทบต่องานที่ให้ความเชื่อมั่นหากกิจการมีหน่วยงานตรวจสอบภายใน

ก280. ข้อมูลที่ได้จากกระบวนการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์อาจช่วยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในการวางแผนและการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น ข้อมูลดังกล่าวอาจรวมถึง

- ข้อมูลเกี่ยวกับขนาด ความซับซ้อน และลักษณะของกิจการ ซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมที่กิจการดำเนินการอยู่ และหลักเกณฑ์ที่ใช้
- ตารางเวลาการรายงานของกิจการ
- หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นเกี่ยวข้องกับกลุ่มกิจการ ขอบเขตและลักษณะของความสัมพันธ์ด้านการควบคุมระหว่างกิจการและกิจการอื่น ๆ ภายในกลุ่มกิจการ
- ความรู้ที่เกี่ยวข้องที่ได้รับจากการปฏิบัติงานด้านอื่น ๆ ให้กิจการโดยกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน
- การเปลี่ยนแปลงในกิจการหรืออุตสาหกรรมที่กิจการดำเนินงานอยู่ตั้งแต่งานที่ให้ความเชื่อมั่นครั้งก่อน ซึ่งอาจส่งผลต่อลักษณะของทรัพยากรที่จำเป็น รวมทั้งลักษณะที่งานของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดแนวทาง กำกับดูแล และสอบทาน

ก281. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินใจปรึกษาหารือเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ของการวางแผนกับกิจการเมื่อทำความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับสถานการณ์ของงาน เมื่อกำหนดขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น หรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานและการบริหารงานที่ให้ความเชื่อมั่น (เช่น ประสานวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้บางประการให้เหมาะกับการทำงานของบุคลากรของกิจการ) แม้ว่ามักจะมีการปรึกษาหารือเหล่านี้เกิดขึ้น แต่แนวทางของการปฏิบัติงานยังคงเป็นความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ การปรึกษาหารือเกี่ยวกับแนวทางของการปฏิบัติงานต้องกระทำด้วยความระมัดระวังเพื่อไม่ให้ลดทอนประสิทธิผลของการปฏิบัติงาน ตัวอย่างเช่น การปรึกษาหารือเกี่ยวกับลักษณะและช่วงเวลาของวิธีปฏิบัติงานที่เฉพาะเจาะจงกับกิจการอาจส่งผลให้วิธีปฏิบัติงานนั้นสามารถคาดเดาได้ง่ายเกินไป ซึ่งจะลดทอนประสิทธิผลของการปฏิบัติงาน

ก282. การวางแผนไม่ใช่ขั้นตอนที่แยกออกจากกัน แต่เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและทำซ้ำได้ตลอดระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น เนื่องจากเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด การเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์หรือหลักฐานที่ได้รับ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจปรับเปลี่ยนแนวทางการปฏิบัติงาน ซึ่งมีผลต่อลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้

การปรับให้เหมาะสม

ก283. ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่มีความซับซ้อนน้อยกว่า งานทั้งหมดอาจปฏิบัติโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน (ซึ่งอาจเป็นผู้ประกอบวิชาชีพที่ปฏิบัติงานคนเดียว) หรือกลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่มีขนาดเล็กมาก ด้วยกลุ่มที่มีขนาดเล็ก การประสานงานและการสื่อสารระหว่างสมาชิกในกลุ่มจึงง่ายกว่า การกำหนดแนวทางในการปฏิบัติงานในกรณีดังกล่าวไม่จำเป็นต้องเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนหรือใช้เวลานาน ทั้งนี้ จะแตกต่างกันไปตามขนาดของกิจการ ความซับซ้อนของงานที่ให้ความเชื่อมั่น (ซึ่งรวมถึงเรื่องความยั่งยืนและหลักเกณฑ์ที่ใช้) ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และขนาดของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ตัวอย่างเช่น ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ทำในงวดถัดมา บันทึกย่อที่จัดทำไว้เมื่อสิ้นสุดการปฏิบัติงานครั้งก่อนซึ่งอิงตามผลการสอบทานกระดาษทำการและการสรุปประเด็นที่พบในการปฏิบัติงานที่เพิ่งเสร็จสิ้น และได้รับการปรับปรุงในงวดปัจจุบันจาก

การปรึกษาหารือกับบุคคลต่าง ๆ ที่เหมาะสม อาจมีความเหมาะสมที่จะเป็นกลยุทธ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นสำหรับงานปัจจุบันได้แล้ว

ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้

ก284. ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุแนวทางที่เหมาะสมสำหรับการวางแผนและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานการให้ความเชื่อมั่นเพื่อให้ได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ การทำความเข้าใจวิธีที่กิจการแยกหรือรวมข้อมูลด้านความยั่งยืนเพื่อวัตถุประสงค์ในการรายงานอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการวางแผนสำหรับการปฏิบัติงาน เรื่องที่อาจเกี่ยวข้องในการนี้รวมถึง

- ความต้องการข้อมูลของผู้ใช้ข้อมูล (เช่น ผู้ใช้ข้อมูลอาจให้ความสำคัญกับหัวข้อด้านความยั่งยืนบางหัวข้อหรือบางประเด็นของหัวข้อด้านความยั่งยืน มากกว่าบางหัวข้อด้านความยั่งยืนหรือบางประเด็นของหัวข้อด้านความยั่งยืน)
- หลักเกณฑ์ที่ใช้ครอบคลุมวิธีการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ และกิจการนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวไปปฏิบัติอย่างไร หลักเกณฑ์ที่ใช้ไม่ได้ระบุในรายละเอียดเกี่ยวกับระดับที่ต้องรวมหรือแยกข้อมูลเสมอไป แต่หลักเกณฑ์ดังกล่าวอาจรวมถึงหลักการสำหรับการกำหนดระดับการรวมหรือแยกข้อมูลที่เหมาะสมในบางสถานการณ์ ตัวอย่างเช่น หลักเกณฑ์ที่ใช้อาจกำหนดให้กิจการต้องรายงานสถานที่ปฏิบัติงานที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงโดยรายงานตามสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เท่านั้น ในสถานการณ์อื่น หลักเกณฑ์ที่ใช้อาจกำหนดให้ข้อมูลนั้นถูกแยกย่อยเพิ่มเติมตามขนาดการดำเนินงานและความใกล้เคียงกับพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงนั้น
- นโยบายการรายงานของกิจการเกี่ยวกับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงนโยบายเกี่ยวกับการจัดประเภทและการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืน
- ข้อมูลที่เปิดเผยเกี่ยวข้องกับกิจการหนึ่งหรือหลายกิจการที่อยู่ภายในขอบเขตการรายงานและกิจการดังกล่าวอยู่ภายในหรือภายนอกการควบคุมของกิจการที่รายงาน
- ขอบเขตที่ข้อมูลด้านความยั่งยืน
  - ถูกประมวลผลโดยใช้ระบบสารสนเทศและการควบคุมที่ใช้ร่วมกัน และ
  - มีหน่วยการวัดที่เหมือนกัน
- วิธีที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนถูกสื่อสารภายในให้ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล
- ข้อมูลที่เปิดเผยเกี่ยวข้องกับหัวข้อความยั่งยืน ประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน หรือลักษณะต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงหรือเชื่อมโยงกันหรือไม่ (ดูเพิ่มเติมในย่อหน้าที่ ก286–ก287)
- วิธีที่กิจการในอุตสาหกรรมเดียวกันนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก285. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินใจว่าวิธีที่ผู้บริหารได้รวมหรือแยกข้อมูลด้านความยั่งยืนเพื่อวัตถุประสงค์ในการนำเสนอเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินใจว่ามีวิธีการที่เหมาะสมอื่นในการจัดกลุ่มข้อมูลด้านความยั่งยืนเพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและการปฏิบัติงาน

ก286. นอกเหนือจากปัจจัยในย่อหน้าที่ ก284 ความคาดหวังเบื้องต้นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอาจเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการจัดกลุ่มข้อมูลด้านความยั่งยืน ตัวอย่างเช่น หากพบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในข้อมูลสำหรับหัวข้อความยั่งยืน หรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนในงานที่ให้ความเชื่อมั่นครั้งก่อน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินใจว่าข้อมูลสำหรับหัวข้อความยั่งยืนหรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนเหล่านั้นจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาแยกต่างหาก

ก287. การตัดสินใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการจัดกลุ่มการเปิดเผยข้อมูลของกิจการเพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและการปฏิบัติงานและวิธีการที่ใช้ในการจัดกลุ่มนั้น เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ เนื่องจากลักษณะที่หลากหลายของข้อมูลด้านความยั่งยืน หัวข้อความยั่งยืนบางหัวข้อและประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนบางประเด็นอาจสามารถจัดกลุ่มเข้าด้วยกันได้ง่ายกว่า นอกจากนี้ จำเป็นต้องระมัดระวังเมื่อจัดกลุ่มการเปิดเผยข้อมูล เพื่อให้สามารถระบุและตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญได้อย่างเหมาะสม

ตัวอย่างแนวทางที่เป็นไปได้สำหรับผู้ประกอบวิชาชีพในการจัดกลุ่มการเปิดเผยข้อมูล

- ตามหัวข้อความยั่งยืน: การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศ; การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวกับการปฏิบัติด้านแรงงาน
- ตามประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน: การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวกับความเสี่ยงและโอกาส (ไม่คำนึงถึงหัวข้อ); การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวกับเป้าหมาย
- ตามหัวข้อความยั่งยืนและประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน: การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวกับเป้าหมายด้านสภาพภูมิอากาศ; การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์สถานการณ์จำลองสำหรับสภาพภูมิอากาศ
- ตามลักษณะ: การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เป็นเชิงคุณภาพ; การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เป็นการคาดการณ์ล่วงหน้า; การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เป็นอดีต
- ตามลักษณะของประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน: การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวกับเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลยพินิจ; การเปิดเผยข้อมูลทุกประเภทที่เกี่ยวกับเป้าหมายที่เป็นอดีต

กลยุทธ์การปฏิบัติงานโดยรวมและแผนการปฏิบัติงานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ

ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 96(ก))

ก288. สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ การกำหนดข้อมูลที่จะปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ โดยขึ้นอยู่กับแหล่งที่มาของ

ข้อมูล (นั่นคือ กิจการหรือหน่วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว) ตัวอย่างของเรื่องที่อาจมีอิทธิพลต่อการกำหนดของผู้ประกอบวิชาชีพดังกล่าว ได้แก่

- ลักษณะและขอบเขตของการแยกหรือรวมข้อมูลด้านความยั่งยืน เรื่องที่อธิบายในย่อหน้าที่ ก284 อาจมีประโยชน์ในประเด็นนี้
- มีสถานที่เฉพาะที่จำเป็นต้องไปปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพื่อให้ได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่สำคัญต่อผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ (เช่น หากข้อมูลเกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงานมีความสำคัญต่อผู้ใช้เป็นพิเศษ และข้อมูลดังกล่าวอยู่ที่กิจการหรือหน่วยธุรกิจเพียงหนึ่งแห่งหรือสองแห่ง)
- ลักษณะและขอบเขตของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงหรือข้อบกพร่องของการควบคุมที่พบในกิจการในงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนครั้งก่อน

ทรัพยากรที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 96(ข))

ก289. ตัวอย่างของเรื่องที่อาจมีอิทธิพลต่อการกำหนดของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับทรัพยากรที่จำเป็นในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ ซึ่งรวมถึงผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม ได้แก่

- หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอคาดว่าจะมีพร้อมจากบันทึกที่จัดเก็บโดยผู้บริหารของกลุ่มกิจการหรือไม่ โดยคำนึงถึง
  - ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ
  - ระบบการควบคุมภายในของกิจการ ซึ่งรวมถึงระบบสารสนเทศ และระดับการกระจายศูนย์ของระบบดังกล่าว ตัวอย่างเช่น ความจำเป็นในการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม อาจมากขึ้นเมื่อระบบการควบคุมภายในมีการกระจายศูนย์
- ผู้ประกอบวิชาชีพทราบถึงงานที่ได้ปฏิบัติไปแล้วหรือจะปฏิบัติงานเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ถูกรวมมาจากกิจการอื่นภายใต้การควบคุมของกิจการหรือไม่
- การกระจายตัวทางภูมิศาสตร์ของกิจการหรือหน่วยธุรกิจที่ข้อมูลถูกนำมารวม
- กระบวนการของผู้บริหารในการได้รับข้อมูลจากห่วงโซ่คุณค่า ในบางกรณี หลักเกณฑ์อาจอนุญาตให้ผู้บริหารประมาณข้อมูลที่จะรายงานโดยใช้ข้อมูลเฉลี่ยของภาคส่วนและข้อมูลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นตัวแทน หากผู้บริหารไม่สามารถหาข้อมูลได้หลังจากได้พยายามอย่างเหมาะสมแล้ว
- การจัดการการเข้าถึงหรือข้อจำกัดใด ๆ ในการเข้าถึงข้อมูล ตัวอย่างเช่น อาจจำเป็นต้องใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มถ้าผู้ประกอบวิชาชีพถูกจำกัดการเข้าถึงข้อมูลจากกิจการที่อยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่ง

- ความรู้และประสบการณ์ของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มอาจมีประสบการณ์และความรู้เชิงลึกมากกว่าผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกฎหมายหรือข้อบังคับ แนวปฏิบัติทางธุรกิจ ภาษา และวัฒนธรรมในท้องถิ่น
- ประสบการณ์ก่อนหน้านี้ในการใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่ม

ก290. ในการกำหนดลักษณะและขอบเขตของหลักฐานที่จะได้รับเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนจากกิจการภายในกลุ่มหรือกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาวิธีปฏิบัติงานต่อไปนี้

- การตรวจสอบเอกสารและบันทึกที่จัดเก็บโดยกลุ่มกิจการ ความน่าเชื่อถือของหลักฐานนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะและขอบเขตของเอกสารและหลักฐานสนับสนุนที่กิจการเก็บรักษาไว้ ในบางกรณี กลุ่มกิจการอาจไม่มีบันทึกรายละเอียดที่ทำขึ้นเองอย่างเป็นอิสระหรือไม่จัดทำเอกสารของเรื่องความยั่งยืนเฉพาะที่เกี่ยวกับกิจการภายในกลุ่ม และในกรณีส่วนใหญ่จะไม่จัดทำสำหรับกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าเช่นกัน
- การตรวจสอบเอกสารและบันทึกที่กิจการภายในกลุ่ม การเข้าถึงบันทึกของกิจการภายในกลุ่มโดยผู้ประกอบวิชาชีพอาจทำเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงตามสัญญาหรือข้อตกลงอื่นระหว่างกลุ่มกิจการและกิจการภายในกลุ่ม ซึ่งส่วนใหญ่แล้วน่าจะเป็นในกรณีของกิจการภายในกลุ่ม
- การทดสอบกระบวนการของผู้บริหารในการได้รับข้อมูลจากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า เนื่องจากข้อจำกัดที่อาจพบในการได้รับข้อมูลจากห่วงโซ่คุณค่า วิธีปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพในบางกรณีอาจถูกจำกัดให้เพียงการประเมินว่าผู้บริหารปฏิบัติตามข้อกำหนดของหลักเกณฑ์หรือไม่และการทดสอบความสมเหตุสมผลของข้อมูลดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาหาหลักฐานจากผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพอื่น หากมีการปฏิบัติงานเกี่ยวกับข้อมูลนั้นไว้ก่อนแล้ว ไม่ว่าในการขอข้อมูลจากห่วงโซ่คุณค่าจะมีข้อจำกัดใด ผู้ประกอบวิชาชีพจำเป็นต้องได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก252–ก253
- การขอคำยืนยันสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนจากกิจการภายในกลุ่ม
  - หากกลุ่มกิจการมีการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนอย่างเป็นอิสระไว้ด้วย การขอคำยืนยันจากกิจการภายในกลุ่มเพื่อช่วยยืนยันข้อมูลในบันทึกของกลุ่มกิจการอาจถือเป็นหลักฐานที่เชื่อถือได้
  - หากกลุ่มกิจการไม่ได้จัดทำข้อมูลอย่างเป็นอิสระไว้เลย ข้อมูลที่ได้รับจากการขอคำยืนยันจากกิจการภายในกลุ่มก็เป็นเพียงการบอกถึงข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในบันทึกของกิจการภายในกลุ่มเท่านั้น ดังนั้น การขอคำยืนยันเช่นนี้เพียงลำพังจะไม่ถือเป็นหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ ในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าสามารถระบุแหล่งทางเลือกสำหรับหลักฐานที่เป็นอิสระได้หรือไม่

- การทำวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่อบันทึกที่จัดทำโดยกลุ่มกิจการ หรือต่อข้อมูลที่ได้รับจากกิจการภายในกลุ่ม ประสิทธิผลของวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบมีแนวโน้มที่จะแตกต่างกันไปตามการเปิดเผยข้อมูลหรือสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ และจะได้รับผลกระทบจากขอบเขตและรายละเอียดของข้อมูลที่มีอยู่

การพิจารณาว่าจะหาหลักฐานจากงานที่ปฏิบัติโดยผู้ประกอบวิชาชีพอื่นหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 96(ค))

ก291. หากผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะใช้รายงานเพื่อใช้ในห่วงโซ่คุณค่าของผู้ประกอบวิชาชีพอื่นเป็นหลักฐาน ย่อหน้าที่ 51 กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินว่าคำอธิบายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานที่ใช้และผลของการปฏิบัติงานเหล่านั้นเหมาะสมต่อวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ อย่างไรก็ตาม การใช้รายงานดังกล่าวไม่เปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพในการได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อให้เกณฑ์ที่สมเหตุสมผลที่จะสนับสนุนข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ

ความมีสาระสำคัญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 98–100)

ก292. การพิจารณาหรือการกำหนดความมีสาระสำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพ (แล้วแต่กรณี) มีความเกี่ยวข้องเมื่อปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง กำหนดลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม และประเมินว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่

ก293. การพิจารณาความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวข้องกับการที่ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาปัจจัยที่อาจนำไปสู่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (ดูย่อหน้าที่ ก300)

ก294. ในการพิจารณาหรือการกำหนดความมีสาระสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาการเปิดเผยข้อมูลที่อาจมีความสำคัญต่อผู้ใช้ข้อมูล วิธีการประเมินความเสี่ยงของผู้ประกอบวิชาชีพได้รับการออกแบบและนำไปปฏิบัติเพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับของการเปิดเผยข้อมูล (กรณีการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) หรือในระดับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล (กรณีการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล) ดังนั้น การใช้ดุลยพินิจเกี่ยวกับความมีสาระสำคัญและลักษณะและความเป็นไปได้ของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นมีความเกี่ยวข้องกับแนวทางของผู้ประกอบวิชาชีพซึ่งรวมถึงวิธีการจัดกลุ่มข้อมูลด้านความยั่งยืนสำหรับการวางแผนและการปฏิบัติงาน ตามที่ได้อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก284–ก287

ก295. การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความมีสาระสำคัญกระทำภายใต้สถานการณ์แวดล้อม แต่ไม่ได้รับผลกระทบจากระดับของการให้ความเชื่อมั่น กล่าวคือ สำหรับผู้ใช้ข้อมูลเดียวกันและวัตถุประสงค์เดียวกัน ความมีสาระสำคัญสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลจะเหมือนกับความมีสาระสำคัญสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด เนื่องจากความมีสาระสำคัญนั้นขึ้นอยู่กับความต้องการข้อมูลของผู้ใช้ข้อมูล

ก296. หลักเกณฑ์ของแม่บทอาจรวมถึงแนวคิดของความมีสาระสำคัญซึ่งให้กรอบการอ้างอิงสำหรับการพิจารณาหรือการกำหนดความมีสาระสำคัญโดยผู้ประกอบวิชาชีพ หากหลักเกณฑ์ของแม่บทไม่ได้ครอบคลุมความมีสาระสำคัญ อาจใช้หลักการต่อไปนี้

(ก) การใช้ดุลยพินิจเกี่ยวกับเรื่องที่มีสาระสำคัญต่อผู้ใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนพิจารณาจากความต้องการข้อมูลโดยทั่วไปของผู้ใช้ข้อมูลโดยพิจารณาในภาพรวมเป็นกลุ่มเดียว

(ข) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง รวมถึงการละเว้นการแสดงข้อมูล ถือว่ามีสาระสำคัญเมื่อพิจารณาแต่ละรายการหรือหลายรายการรวมกันแล้ว สามารถคาดคะเนได้อย่างสมเหตุสมผลว่า การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูลจากการใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้น

ก297. ความมีสาระสำคัญเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพและได้รับผลกระทบจากการรับรู้ของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความต้องการข้อมูลทั่วไปของผู้ใช้ข้อมูลที่พิจารณาในภาพรวม ในบริบทนี้ ถือเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะสันนิษฐานว่าผู้ใช้ข้อมูล

(ก) มีความรู้ที่สมเหตุสมผลเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืน และมีความตั้งใจที่จะศึกษาข้อมูลด้านความยั่งยืนอย่างรอบคอบพอควร

(ข) เข้าใจว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้รับการจัดทำและให้ความเชื่อมั่นตามระดับของความมีสาระสำคัญที่เหมาะสม และมีความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดความมีสาระสำคัญที่รวมอยู่ในหลักเกณฑ์ที่ใช้

(ค) เข้าใจถึงความไม่แน่นอนสืบเนื่องที่เกี่ยวข้องกับการวัดหรือการประเมินเรื่องความยั่งยืน และ

(ง) ตัดสินใจอย่างสมเหตุสมผลบนพื้นฐานของข้อมูลด้านความยั่งยืน

เว้นแต่งานที่ให้ความเชื่อมั่นถูกออกแบบมาเพื่อตอบสนองความต้องการข้อมูลเฉพาะของผู้ใช้ที่เฉพาะเจาะจง โดยปกติแล้วจะไม่พิจารณาผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงต่อผู้ใช้ที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งอาจมีความต้องการข้อมูลที่แตกต่างกันมาก

ตัวอย่าง

กิจการดำเนินงานทั่วโลกในหลากหลายอุตสาหกรรม ซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมด้านการดูแลสุขภาพและสินค้าอุปโภคบริโภค กิจการได้ว่าจ้างบริษัทที่ปรึกษาภายนอกเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีต่อกลยุทธ์ด้านความยั่งยืนของกิจการ กิจการใช้แนวทางที่เริ่มจากการระบุกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องมากที่สุด ซึ่งรวมถึง “ลูกค้า ผู้ขาย องค์กรไม่แสวงหากำไร ภาคธุรกิจ/เอกชน นักวิชาการ ที่ปรึกษา หน่วยงานภาครัฐ สื่อมวลชน ภาคการเงิน สมาคมการค้า และสถาบันวิจัยนโยบาย” หลังจากนั้นกิจการขอความคิดเห็นโดยตรงว่ากลยุทธ์ด้านความยั่งยืนของตนส่งผลต่อผู้คน ชุมชนในวงกว้าง และสิ่งแวดล้อม

อย่างไร เมื่อรวบรวมข้อมูลนี้เสร็จสิ้น กิจการได้วิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวเพื่อกำหนดประเด็นที่สำคัญต่อผู้ถูกสำรวจ และจึงรายงานเกี่ยวกับประเด็นเหล่านั้น

ก298. ความมีสาระสำคัญเกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ในขอบเขตของงานให้ความเชื่อมั่น ดังนั้น เมื่องานที่ให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมเพียงบางส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืน (ไม่ใช่ทั้งหมด) ความมีสาระสำคัญจะได้รับการพิจารณาเฉพาะในส่วนที่อยู่ในขอบเขตของงานให้ความเชื่อมั่นเท่านั้น

ก299. ไม่ใช่ว่าการเปิดเผยข้อมูลทุกเรื่องจะใช้ความมีสาระสำคัญเดียวกัน โดยปกติแล้ว ความมีสาระสำคัญจะถูกพิจารณาหรือกำหนดสำหรับการเปิดเผยข้อมูลแต่ละเรื่อง สำหรับการเปิดเผยข้อมูลที่แตกต่างกัน ผู้ใช้ข้อมูลเดียวกันอาจมีความต้องการข้อมูลที่ต่างกัน การยอมรับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ต่างกัน หรือการเปิดเผยข้อมูลอาจแสดงในหน่วยวัดข้อมูลที่แตกต่างกัน การพิจารณาปัจจัยเชิงคุณภาพอาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพระบุการเปิดเผยข้อมูลที่อาจมีนัยสำคัญต่อผู้ใช้ข้อมูลมากกว่า ตัวอย่างเช่น ผู้ใช้ข้อมูลอาจให้ความสำคัญกับข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยของอาหารหรือยา มากกว่าข้อมูลเกี่ยวกับการรีไซเคิลของเสียที่ไม่อันตราย เนื่องจากผลกระทบจากมาตรฐานความปลอดภัยที่ไม่ดีในการผลิตอาหารหรือยามีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบร้ายแรงต่อสุขภาพของมนุษย์มากกว่าการไม่รีไซเคิลของเสียที่ไม่อันตราย ดังนั้น ผู้ใช้เหล่านั้นอาจยอมรับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยของอาหารหรือยาในระดับที่ต่ำกว่าการรีไซเคิลของเสียที่ไม่อันตราย

ปัจจัยเชิงคุณภาพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 98(ก))

ก300. ตัวอย่างปัจจัยที่อาจเกี่ยวข้องกับการพิจารณาความมีสาระสำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงคุณภาพ รวมถึง

- จำนวนบุคคลหรือกิจการที่ได้รับผลกระทบ และความรุนแรงของผลกระทบจากเรื่องความยั่งยืน ตัวอย่างเช่น การรั่วไหลของของเสียอันตรายอาจมีผลกระทบต่อคนจำนวนน้อย แต่ผลกระทบนั้นอาจก่อให้เกิดผลเสียที่ร้ายแรงต่อสิ่งแวดล้อม
- การปฏิสัมพันธ์ระหว่าง (และความสำคัญเชิงเปรียบเทียบของ) หัวข้อความยั่งยืนต่าง ๆ และประเด็นต่าง ๆ ของหัวข้อความยั่งยืนเหล่านั้น
- รูปแบบการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนเมื่อหลักเกณฑ์ที่ใช้อนุญาตให้มีความแตกต่างในการนำเสนอ
- ลักษณะของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นและการพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงดังกล่าวจะถือว่ามีความสำคัญในกรณีใด ตัวอย่างเช่น ลักษณะของการเบี่ยงเบนจากการควบคุมที่พบ เมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนเป็นข้อความที่กล่าวว่ามีกระบวนการอยู่หรือการควบคุมนั้นมีประสิทธิผล

- การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นสามารถมีผลกระทบต่อการปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับหรือไม่ ซึ่งรวมถึงมีแรงจูงใจหรือแรงกดดันต่อผู้บริหารในการบรรลุเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่คาดหวังหรือไม่ ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นมีสาระสำคัญหากส่งผลต่อเกณฑ์ที่ทำให้กิจการต้องมีหนี้สินจากภาษีคาร์บอน
- การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นจะมีสาระสำคัญหรือไม่เมื่อพิจารณาจากความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการสื่อสารที่ทราบก่อนหน้านี้ไปยังผู้ใช้ข้อมูลในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความต้องการข้อมูลของผู้ใช้งานดังกล่าว เช่น (ในกรณีของผลลัพธ์ที่คาดไว้ของจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายต่าง ๆ ที่สื่อสารไปแล้ว) ระดับที่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นจะส่งผลกระทบต่อการบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายเหล่านั้นของกิจการ
- เมื่อเรื่องความยั่งยืนเกี่ยวข้องกับโครงการของรัฐบาลหรือกิจการในภาครัฐ ประเด็นที่เฉพาะเจาะจงใดของโครงการหรือกิจการนั้นมีนัยสำคัญในด้านลักษณะ การเป็นที่สังเกตของสาธารณชน และความอ่อนไหวของโครงการหรือกิจการนั้นหรือไม่
- หากหลักเกณฑ์ที่ใช้ครอบคลุมแนวคิดเรื่องการตรวจสอบสถานะของผลกระทบ (due diligence) ลักษณะและขอบเขตของผลกระทบเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าการเปิดเผยข้อมูลของกิจการละเว้นหรือบิดเบือนการดำเนินการที่ทำเพื่อลดหรือบรรเทาผลกระทบเชิงลบหรือไม่; หรือละเลยการเปิดเผยผลกระทบเชิงลบเพิ่มเติมหรือไม่; หรือละเลยการเปิดเผยว่าการดำเนินการของกิจการไม่มีประสิทธิผลหรือไม่
- สำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงบรรยาย ระดับความละเอียดของคำอธิบาย หรือลักษณะการสื่อสารโดยรวมของถ้อยคำที่ใช้ในการอธิบายเรื่องนั้นอาจให้ภาพที่ทำให้ผู้ใช้ของข้อมูลด้านความยั่งยืนเข้าใจผิดพลาดหรือไม่
- การนำเสนอข้อมูลส่งผลต่อการรับรู้ของผู้ใช้ได้อย่างไร ตัวอย่างเช่น หากผู้บริหารนำเสนอการเปิดเผยข้อมูลในรูปแบบกราฟ แผนภูมิ หรือภาพประกอบ การพิจารณาความมีสาระสำคัญอาจรวมถึงการพิจารณาว่าการใช้มาตราส่วนที่แตกต่างกันไปสำหรับแกน x หรือแกน y ของกราฟอาจทำให้เข้าใจผิดได้หรือไม่

การกำหนดความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 98(ข))

ก301. ปัจจัยเชิงปริมาณเกี่ยวข้องกับขนาดของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเมื่อเปรียบเทียบกับการเปิดเผยข้อมูลนั้น ๆ ซึ่งอาจ

(ก) แสดงในรูปแบบตัวเลข หรือ

(ข) เกี่ยวข้องกับค่าตัวเลขในลักษณะอื่น (เช่น จำนวนของการเบี่ยงเบนที่พบจากการควบคุม อาจเป็นปัจจัยเชิงปริมาณที่เกี่ยวข้องเมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนเป็นข้อความที่กล่าวว่าการควบคุมนั้นมีประสิทธิผล)

ก302. ปัจจัยเชิงคุณภาพอาจมีความเกี่ยวข้องในการกำหนดความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณ ตัวอย่างของปัจจัยเชิงคุณภาพแสดงไว้ในย่อหน้าที่ ก300

ก303. สำหรับการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นเชิงปริมาณ (เช่น ดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญที่แสดงในรูปตัวเลข) ความมีสาระสำคัญอาจถูกกำหนดโดยการคูณอัตราร้อยละกับตัวชี้วัดที่รายงานหรือกับข้อมูลอ้างอิงที่เลือกไว้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูล

ตัวอย่างของระดับความมีสาระสำคัญอาจรวมถึง:

- x% ของการลงทุนในโครงการชุมชน (ในรูปแบบของชั่วโมงหรือมูลค่าเงิน)
- y% ของพลังงานที่บริโภค (ในหน่วยกิโลวัตต์ชั่วโมง – kWh) หรือ
- z% ของพื้นที่ที่ฟื้นฟู (ในหน่วยเฮกตาร์)

ก304. ปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการระบุข้อมูลอ้างอิงและอัตราร้อยละที่เหมาะสม รวมถึง

(ก) องค์ประกอบของการเปิดเผยข้อมูล เช่น หากมีองค์ประกอบหนึ่งที่คาดว่าจะเป็นจุดสนใจหลักของผู้ใช้ข้อมูล องค์ประกอบนั้นอาจเป็นข้อมูลอ้างอิงที่เหมาะสม

(ข) ความผันผวนสัมพัทธ์ของข้อมูลอ้างอิง ตัวอย่างเช่น หากข้อมูลอ้างอิงมีความผันผวนอย่างมีนัยสำคัญในแต่ละช่วงระยะเวลา อาจเหมาะสมที่จะกำหนดความมีสาระสำคัญให้สัมพันธ์กับระดับต่ำสุดของช่วงความผันผวน แม้ว่าช่วงระยะเวลาปัจจุบันจะสูงกว่า

(ค) ข้อกำหนดของหลักเกณฑ์ที่ใช้ หากหลักเกณฑ์ที่ใช้กำหนดอัตราร้อยละของระดับความมีสาระสำคัญ อัตราร้อยละดังกล่าวอาจให้กรอบอ้างอิงแก่ผู้ประกอบวิชาชีพในการพิจารณาความมีสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูล

ก305. หลักเกณฑ์ที่ใช้อาจกำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลทางการเงินที่เป็นต้นทุนในอดีต ตัวอย่างเช่น หัวข้อความยั่งยืนที่รายงานอาจรวมถึง การลงทุนเพื่อชุมชน ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม หรือภาษีที่จ่ายตามแต่ละประเทศ ซึ่งเรื่องเหล่านี้อาจถูกรายงานไว้ในงบการเงินของกิจการด้วย ผู้ประกอบวิชาชีพหรือผู้ประกอบวิชาชีพอื่นอาจได้รับการว่าจ้างให้ตรวจสอบงบการเงินเหล่านั้น (ดูเพิ่มเติม ย่อหน้าที่ ก14) ทั้งนี้ ความมีสาระสำคัญสำหรับหัวข้อความยั่งยืนที่เปิดเผยเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องเหมือนกับความมีสาระสำคัญที่ใช้ในการตรวจสอบงบการเงินของกิจการ

เมื่อกิจการต้องใช้ทั้งความมีสาระสำคัญทางการเงินและความมีสาระสำคัญด้านผลกระทบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 99)

ก306. หากแม่บทการรายงานหรือหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้นกำหนดให้ใช้แนวคิดความมีสาระสำคัญสองด้าน (ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก337) ย่อหน้าที่ 99 กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาทั้งมุมมองของความมีสาระสำคัญทางการเงินและความมีสาระสำคัญด้านผลกระทบเมื่อพิจารณาหรือกำหนดความมีสาระสำคัญเพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและการปฏิบัติวิธี

ปฏิบัติงาน และในการประเมินว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบมีสาระสำคัญหรือไม่ เพื่อให้

(ก) สำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณ: โดยทั่วไปจะใช้ระดับความมีสาระสำคัญที่ต่ำกว่าระหว่างความมีสาระสำคัญทางการเงินหรือความมีสาระสำคัญด้านผลกระทบ และ

(ข) สำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงคุณภาพ เมื่อใช้ปัจจัยต่างๆ ในย่อหน้าที่ ก300 และข้อพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงด้านอื่นในย่อหน้าที่ ก491–ก493: โดยทั่วไปจะใช้ระดับการเปิดเผยข้อมูลที่มีรายละเอียดมากกว่าที่จำเป็นต้องใช้ระหว่างความมีสาระสำคัญทางการเงินหรือความมีสาระสำคัญด้านผลกระทบ

ความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 100)

ก307. ความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานอาจสามารถใช้ในขั้นตอนต่างๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น ความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานอาจช่วยระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับการเปิดเผยข้อมูล (สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) หรือช่วยระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล (สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล) และช่วยกำหนดลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม

ก308. สำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณ การวางแผนเพื่อให้ตรวจพบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญแต่ละรายการทำให้มองข้ามความเสี่ยงจากการรวม (ซึ่งคือความเป็นไปได้ที่จำนวนรวมของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ยังไม่ได้ถูกแก้ไขและที่ยังไม่ถูกพบจะมีจำนวนเกินกว่าความมีสาระสำคัญ) ความเสี่ยงจากการรวมนี้เกิดขึ้นเนื่องจากข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจกระจายตัวอยู่หลายที่ และผู้ประกอบวิชาชีพอาจออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานให้ความเชื่อมั่นต่างหากสำหรับแต่ละข้อมูลที่กระจายอยู่เหล่านั้น ดังนั้นจึงอาจเหมาะสมผู้ประกอบวิชาชีพจะทำสิ่งต่อไปนี้ เมื่อวางแผนเกี่ยวกับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงาน

(ก) กำหนดความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อช่วยลดความเสี่ยงจากการรวมให้อยู่ในระดับต่ำที่เหมาะสม และ

(ข) พิจารณาว่าประเภทใดของข้อผิดพลาดหรือการละเว้นที่เมื่อรวมกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอื่นแล้ว จะส่งผลให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

ก309. การกำหนดความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานไม่ใช่แค่การคำนวณตามหลักคณิตศาสตร์ แต่เกี่ยวกับการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ โดยได้รับผลกระทบจากความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกิจการ (ซึ่งได้รับการปรับปรุงแล้วในระหว่างการปฏิบัติงานตามวิธีการประเมินความเสี่ยง) ปัจจัยที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจคำนึงถึงในการกำหนดความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานรวมถึง

- ระดับของการกระจายตัวของการเปิดเผยข้อมูล ตัวอย่างเช่น ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นของกลุ่มกิจการ เมื่อการกระจายตัวไปทั่วทั้งกิจการภายในกลุ่มอยู่ในระดับสูง ย่อมจะมีความเหมาะสมที่จะกำหนดความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานให้ต่ำลงเพื่อจัดการกับความเสี่ยงจากการรวม ความมีนัยสำคัญของกิจการภายในกลุ่มเมื่อเปรียบเทียบกับกิจการที่รายงานอาจมีผลกระทบต่อระดับการกระจายตัว (เช่น หากกิจการภายในกลุ่มแห่งเดียวถือเป็นสัดส่วนที่มากเมื่อเทียบกับกิจการที่รายงาน ย่อมเป็นไปได้มากที่จะมีการกระจายตัวไปทั่วทั้งกิจการภายในกลุ่มในระดับต่ำ)
- ความคาดหวังเกี่ยวกับลักษณะ ความถี่ และขนาดของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงของการเปิดเผยข้อมูลที่กระจายตัวในหลายที่ ซึ่งรวมถึงเรื่องที่พบจากการปฏิบัติงานงวดก่อน

ก310. ในบางกรณี ผู้ประกอบวิชาชีพอาจปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยงหรือวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมกับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณโดยพิจารณาให้เป็นประชากรกลุ่มเดียวกัน (นั่นคือ ไม่พิจารณาเรื่องการกระจายตัว) ในกรณีเช่นนี้ ความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงานตามวิธีการเหล่านี้จะเป็นตัวเดียวกันกับความมีสาระสำคัญ

ก311. ความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงานไม่ได้ใช้จัดการกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ถือว่ามีสาระสำคัญเนื่องจากปัจจัยเชิงคุณภาพ อย่างไรก็ตาม การออกแบบวิธีปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มโอกาสในการระบุการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ถือว่ามีสาระสำคัญเพียงเนื่องจากปัจจัยเชิงคุณภาพ (เท่าที่ทำได้) อาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการจัดการกับความเสี่ยงจากการรวม

การปรับเปลี่ยนความมีสาระสำคัญในระหว่างการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 101)

ก312. ความมีสาระสำคัญอาจมีการปรับเปลี่ยนอันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น (เช่น การจำหน่ายส่วนงานที่สำคัญของกิจการออกไป) ข้อมูลใหม่หรือการเปลี่ยนแปลงในความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกิจการและการดำเนินงานของกิจการซึ่งเกิดจากการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ในระหว่างการปฏิบัติงานอาจพบว่าอัตราร้อยละของหมวดผลิตภัณฑ์ที่มีนัยสำคัญ ซึ่งมีการประเมินผลกระทบด้านสุขภาพและความปลอดภัยของลูกค้าเพื่อการปรับปรุง น่าจะแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากที่คาดไว้ในขั้นตอนการวางแผน หากในระหว่างการปฏิบัติงาน ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่าความมีสาระสำคัญที่แตกต่างออกไปนั้นเหมาะสม อาจมีความจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนความมีสาระสำคัญในการปฏิบัติงาน หรือปรับเปลี่ยนลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมด้วย

วิธีการประเมินความเสี่ยง

การออกแบบและการปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 103L–105)

ก313. วิธีการประเมินความเสี่ยงเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่เกิดขึ้นซ้ำอย่างต่อเนื่องและเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ความคาดหวังเบื้องต้นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอาจถูกกำหนดขึ้นแต่ความเสี่ยงดังกล่าวอาจชัดเจนขึ้นในขณะที่ผู้ประกอบวิชาชีพ

ปฏิบัติงานหรือหากได้รับข้อมูลใหม่ วิธีการประเมินความเสี่ยงเพียงอย่างเดียวไม่ได้ให้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอในการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น

ก314. ลักษณะและขอบเขตของวิธีการประเมินความเสี่ยงอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประเภทของงาน (งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดหรืองานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล) ลักษณะและสถานการณ์ของกิจการ (เช่น ความเป็นทางการของนโยบายและวิธีปฏิบัติ รวมทั้งกระบวนการและระบบของกิจการ) ลักษณะและความซับซ้อนของเรื่องความยั่งยืน และลักษณะของเหตุการณ์หรือเงื่อนไขที่อาจก่อให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการกำหนดลักษณะและขอบเขตของวิธีการประเมินความเสี่ยงที่จะปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรฐานฉบับนี้ ที่เหมาะสมกับระดับของความเชื่อมั่นที่ต้องการ ระดับความลึกของความเข้าใจในกิจการที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องมีนั้นมีน้อยกว่าระดับความเข้าใจในกิจการของผู้บริหาร และจะมีน้อยกว่าสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดเมื่อเทียบกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ก315. ประเภทของวิธีการประเมินความเสี่ยงที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้อาจรวมถึงวิธีดังต่อไปนี้

(ก) การสอบถามผู้บริหาร บุคคลที่เหมาะสมภายในหน่วยงานตรวจสอบภายใน (ถ้ามี) และบุคคลอื่นภายในกิจการที่ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าอาจมีข้อมูลที่อาจช่วยในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด

(ข) การวิเคราะห์เปรียบเทียบ และ

(ค) การสังเกตการณ์และการตรวจ

ก316. ข้อมูลที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้จากการสอบถามอาจให้หลักฐานสำคัญ เช่น เพื่อสนับสนุนความเข้าใจที่จำเป็นเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ รวมทั้งองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการ อย่างไรก็ตาม การสอบถามเพียงอย่างเดียวโดยปกติไม่เพียงพอที่จะระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ก317. การออกแบบและการปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยงอาจเกี่ยวข้องกับการได้รับหลักฐานจากแหล่งข้อมูลหลายแห่ง ซึ่งรวมถึง

(ก) การปฏิสัมพันธ์กับผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล และบุคลากรสำคัญอื่น ๆ ของกิจการซึ่งอาจรวมถึงบุคลากรภายในกิจการที่ทำงานในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืน (เช่น แผนกทรัพยากรบุคคล) หรือผู้ตรวจสอบภายใน

(ข) หน่วยงานภายนอกบางแห่ง เช่น หน่วยงานที่มีอำนาจในการกำกับดูแล ไม่ว่าจะได้รับข้อมูลจากหน่วยงานนั้นทางตรงหรือทางอ้อม

(ค) ข้อมูลที่เปิดเผยสู่สาธารณะเกี่ยวกับกิจการและอุตสาหกรรมของกิจการ เช่น ข่าวสารประชาสัมพันธ์ที่ออกโดยกิจการ เอกสารการประชุมสำหรับนักวิเคราะห์หรือนักลงทุน รายงานของนักวิเคราะห์ หรือข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืน

ก318. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมไปพร้อมกับวิธีการประเมินความเสี่ยงเมื่อสามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวอย่าง
• หลักฐานที่ได้รับซึ่งสนับสนุนการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ อาจสนับสนุนการประเมินความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมก็ได้

การพิจารณาข้อมูลจากวิธีปฏิบัติงานเกี่ยวกับการรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 104)

ก319. ย่อหน้าที่ 75 กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องได้มาซึ่งความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสถานการณ์ของงานเพื่อให้มีเกณฑ์ที่เหมาะสมในการพิจารณาว่าเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีอยู่จริงหรือไม่ ความรู้เบื้องต้นนี้โดยปกติไม่เพียงพอที่จะทำให้บรรลุข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 103L และ 103R แต่อาจให้หลักฐานสำคัญเพื่อสนับสนุนความเข้าใจที่จำเป็น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่ใช้ ที่ได้รับจากการรับงานเมื่อปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยงด้วยข้อมูลที่ได้มาจาก เช่น

- งานอื่น ๆ ที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานปฏิบัติให้กิจการ เช่น การตรวจสอบงบการเงิน หรือการตรวจสอบเฉพาะเรื่อง (เช่น การตรวจสอบการใช้น้ำสำหรับการดำเนินงานที่มีนัยสำคัญภายในกิจการ)
- ประสบการณ์ในอดีตเกี่ยวกับกิจการ หากข้อมูลดังกล่าวยังคงมีความเกี่ยวข้องและสามารถเชื่อถือได้พอที่จะนำมาใช้เป็นหลักฐานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นในปัจจุบัน

การปรึกษาหารือภายในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 105)

ก320. การปรึกษาหารือระหว่างหัวหน้าที่รับผิดชอบงานและและสมาชิกที่สำคัญอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญภายนอกที่สำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพอาจ

- เปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มผู้ประกอบวิชาชีพที่มีประสบการณ์การสูงกว่า ซึ่งรวมถึงหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน แบ่งบันข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความเข้าใจของกิจการ การแบ่งปันข้อมูลดังกล่าวส่งเสริมให้ความเข้าใจของสมาชิกทุกคนในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานเพิ่มขึ้น
- ทำให้สมาชิกในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานได้แลกเปลี่ยนข้อมูลว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาดได้อย่างไรและในส่วนใด

- ช่วยกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในการวางแผนและการปฏิบัติงาน

ก321. ในกรณีที่การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นทำโดยบุคคลเพียงคนเดียว เช่น ผู้ประกอบวิชาชีพที่ปฏิบัติงานคนเดียว การพิจารณาเรื่องที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 105 อาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

การทำความเข้าใจเรื่องความยั่งยืนและข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 106)

ก322. ลักษณะของเหตุการณ์หรือเงื่อนไขที่อาจก่อให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของการเปิดเผยข้อมูลอาจรวมถึงความซับซ้อน การใช้ดุลยพินิจ การเปลี่ยนแปลงความไม่แน่นอน หรือโอกาสในการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเนื่องมาจากความลำเอียงของผู้บริหารหรือการทุจริต ซึ่งส่งผลให้เกิดโอกาสที่การเปิดเผยข้อมูลอาจแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด

ก323. การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตหรือความลำเอียงของผู้บริหารในข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ เช่น

- การแสดงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ขัดต่อข้อเท็จจริง (รวมถึงการละเว้นการแสดงข้อมูล) เพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษหรือค่าปรับ จุดมุ่งหมายภายในหรือภายนอกที่สูงเกินไปหรือมองในเชิงบวกที่เกินไป ข้อความหรือการกล่าวอ้างเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์หรือกิจการที่ไม่ถูกต้องหรือบิดเบือนโดยเจตนา
- การละเว้นเรื่องความยั่งยืนเมื่อระบุเรื่องที่จะรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่เป็นเชิงลบหรือหาข้อมูลได้ยาก แม้ว่าเรื่องเหล่านั้นจะมีสาระสำคัญต่อผู้ใช้ข้อมูล
- การแสดงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเพื่อให้กิจการได้รับการพิจารณาในเชิงบวกในโครงการในอนาคตหรือเพื่อเป็นปัจจัยที่จะส่งผลในการจัดการหรือเจรจาเพื่อจัดหาเงินทุน หรือการจัดการหรือเจรจากับผู้ขายหรือลูกค้า
- การแสดงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเพื่อลดภาระภาษีคาร์บอนหรือเพิ่มคาร์บอนเครดิตที่สร้างขึ้นให้เกินจริง
- การตั้งใจรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับผลการดำเนินงานหรือค่าตอบแทนโดยลำเอียงเพื่อส่งผลต่อผลลัพธ์ของรางวัลผลการดำเนินงานหรือค่าตอบแทน
- แรงกดดันที่เกี่ยวข้องกับการได้รับคุณวุฒิหรือการรับรองบางประการ (เช่น ตราสัญลักษณ์หรือการจัดอันดับ “สีเขียว”) หรือการปฏิบัติตามเงื่อนไขสัญญาบางประการ
- ระบบการควบคุมภายในที่ยังไม่สมบูรณ์สำหรับการรายงานด้านความยั่งยืน

ก324. ลักษณะของเหตุการณ์หรือเงื่อนไขที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอาจแตกต่างกันไปสำหรับการเปิดเผยข้อมูลที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเกี่ยวกับของเสียที่เกิดขึ้นในกิจกรรมของกิจการอาจแตกต่างจากความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเกี่ยวกับของเสียที่เกิดขึ้นในห่วงโซ่คุณค่าของกิจการทั้งต้นน้ำหรือปลายน้ำ
- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในข้อมูลเชิงปริมาณในอดีตอาจแตกต่างจากความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าเชิงคุณภาพ

ก325. เรื่องความยั่งยืนอาจมีความซับซ้อนในการวัดหรือประเมิน หรือขึ้นอยู่กับความไม่แน่นอน ตัวอย่างเช่น ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากสภาพภูมิอากาศ ความเป็นไปได้ที่จะเกิดและผลกระทบที่คาดหวังในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาวต่อกิจการและห่วงโซ่อุปทานของกิจการอาจซับซ้อนทั้งในการวัดและประเมินและมีความไม่แน่นอนสูง เนื่องจากความไม่แน่นอนสืบเนื่อง ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของการเปิดเผยข้อมูลอาจสูงขึ้น หรืออาจยากที่จะระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลด้านความยั่งยืน

การพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่ใช้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 107)

ก326. การพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่ใช้ในระหว่างการปฏิบัติงานพัฒนามาจากความรู้เบื้องต้นที่ได้รับและการปรึกษาหารือกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมในการประเมินความเหมาะสมก่อนการรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และรวมถึงการพิจารณาว่าหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีคุณสมบัติที่เหมาะสมตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 78 หรือไม่ (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก199) วิธีการประเมินความเสี่ยงของผู้ประกอบวิชาชีพแตกต่างกันทั้งในลักษณะและขอบเขตจากวิธีปฏิบัติงานที่อาจเพียงพอสำหรับการรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก327. หากหลักเกณฑ์ที่ใช้ประกอบด้วยหลักเกณฑ์ของแม่บทซึ่งสันนิษฐานได้ว่าเป็นหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมแล้วตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ ก197 อาจเป็นการเพียงพอแล้วที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะเพียงพิจารณาว่ากิจการได้ใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน โดยไม่ต้องพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์นั้นอีก ในสถานการณ์อื่น ๆ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าผลการประเมินหลักเกณฑ์ดังกล่าวในกระบวนการตอบรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ยังคงเหมาะสมหรือไม่สำหรับวัตถุประสงค์ของวิธีการประเมินความเสี่ยง หากผลการประเมินหลักเกณฑ์ของผู้ประกอบวิชาชีพนั้นไม่เหมาะสมอีกต่อไป ผู้ประกอบวิชาชีพจำเป็นต้องมีการประเมินในรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ดังกล่าวตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 107 กรณีดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้ เช่น หากหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้นเสร็จพร้อมใช้หลังจากการรับงานเกิดขึ้นแล้ว หรือหากกิจการใช้หลักเกณฑ์ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนที่แตกต่างจาก

ที่ผู้ประกอบวิชาชีพคาดการณ์ไว้ก่อนการรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น การใช้หลักเกณฑ์ที่ต่างไปจากที่คาดนี้อาจเกิดจากหลายปัจจัย เช่น

- หลักเกณฑ์ที่ระบุไว้แต่แรกไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ของกิจการอีกต่อไป
- มีการเปลี่ยนแปลงในแนวปฏิบัติของอุตสาหกรรมที่สามารถเปรียบเทียบได้
- มีหลักเกณฑ์ใหม่เกิดขึ้นหรือมีการแก้ไขหลักเกณฑ์
- กิจการใช้หลักเกณฑ์ที่แม่นยำมากขึ้น
- กิจการพบว่าหลักเกณฑ์ของแม่บทมีความเฉพาะเจาะจงไม่เพียงพอ จึงจำเป็นต้องพัฒนาหลักเกณฑ์ขึ้นเอง

ก328. การพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่ใช้และการประเมินความเหมาะสมของการนำไปใช้ช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถระบุโอกาสที่การเปิดเผยข้อมูลอาจแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจ

- ระบุองค์ประกอบของหลักเกณฑ์ที่ใช้ซึ่งอาจมีโอกาสสูงที่กิจการจะตีความและนำไปใช้อย่างไม่ถูกต้องในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน
- ระบุจุดที่กิจการสามารถใช้ดุลยพินิจในการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเนื่องจากการใช้ดุลยพินิจที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ของกิจการ
- ระบุแง่มุมของหลักเกณฑ์ที่ใช้ซึ่งอาจมีโอกาสสูงที่จะถูกบิดเบือน เช่น เมื่อกิจการได้รับอนุญาตในการให้จัดทำข้อมูล โดยใช้หลักการปฏิบัติตามหรืออธิบายหากมีเหตุผลที่เหมาะสมในการไม่ปฏิบัติตาม (comply or explain)
- พิจารณาว่ากระบวนการของกิจการในการระบุหรือพัฒนาหลักเกณฑ์ที่ใช้ และการนำหลักเกณฑ์นั้นไปปฏิบัติยังไม่เพียงพอหรือไม่ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมในสถานการณ์ของกิจการ

ก329. หลักเกณฑ์ของแม่บทอาจไม่ถือว่าเหมาะสมด้วยตัวเอง (เช่น อาจไม่สมบูรณ์หรืออาจต้องอาศัยการตีความในการนำไปปฏิบัติ) ดังนั้นกิจการอาจจำเป็นต้องเสริมหลักเกณฑ์ของแม่บทเพื่อให้หลักเกณฑ์ที่ใช้มีความเหมาะสม กระบวนการพัฒนาหลักเกณฑ์ที่ใช้และการนำหลักเกณฑ์ไปปฏิบัติกับเรื่องความยั่งยืนอาจมีความซับซ้อน ต้องใช้ดุลยพินิจ และอาจมีโอกาสเกิดความลำเอียง การพิจารณาที่จำเป็นต้องมีดังที่กล่าวในย่อหน้าที่ 107 อาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถระบุการเปิดเผยข้อมูลที่มีโอกาสสูงที่จะแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง หรืออาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่ใช้ใหม่

ก330. การพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่ใช้อาจรวมถึงการเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เช่น

- ความไม่แน่นอนและความซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับการระบุหลักเกณฑ์ของแม่บทและหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้นที่ใช้เสริมหลักเกณฑ์ของแม่บท

- หลักเกณฑ์สำหรับกระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน
- หลักเกณฑ์สำหรับการระบุขอบเขตการรายงานและหลักเกณฑ์ดังกล่าวแตกต่างกันในแต่ละการเปิดเผยข้อมูลหรือไม่
- กิจการพัฒนาหลักเกณฑ์ของตนเอง ซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์ที่จะใช้เสริมหลักเกณฑ์ของแม่บท (ในกรณีที่เหมาะสม) อย่างไร
- การควบคุมสำหรับกระบวนการของกิจการในการระบุหรือพัฒนา และการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติ
- มีข้อกำหนดการผ่อนผันใดหรือไม่ การผ่อนผันดังกล่าวอาจเกี่ยวข้องกับภาระในการเปิดเผยข้อมูลในช่วงระยะเวลาหนึ่ง (เช่น กิจการจำเป็นต้องให้ข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมในช่วงสามปีแรกของการรายงานเท่านั้น) หรืออาจเกี่ยวกับข้อมูลและข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็นในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน (เช่น เพื่อตอบสนองต่อข้อกังวลเกี่ยวกับต้นทุนเริ่มแรกและข้อจำกัดด้านการจัดหาทรัพยากรในการหาข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับข้อมูลห่วงโซ่คุณค่าต้นน้ำและปลายน้ำ)

ก331. การทำความเข้าใจกระบวนการในการระบุหรือพัฒนา และนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติ ซึ่งรวมถึงกระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน อาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่ใช้ ซึ่งรวมถึงการพิจารณาว่าหลักเกณฑ์นั้น

- ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่
- มีความโปร่งใสหรือไม่
- ให้ผู้ใช้ข้อมูลหรือผู้แทนของผู้ใช้ข้อมูลมีส่วนร่วมในการระบุความต้องการข้อมูลเพื่อใช้ในการตัดสินใจหรือไม่
- ครอบคลุมวิธีการนำหลักเกณฑ์ไปใช้ในสถานการณ์ของกิจการ ซึ่งรวมถึงวิธีที่กิจการเลือกและประยุกต์นโยบายการรายงานที่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือไม่
- ให้เหตุผลที่เหมาะสมในการใช้หลักเกณฑ์นั้นหรือไม่
- พิจารณาว่าหลักเกณฑ์นั้นมีความเฉพาะเจาะจงเพียงพอเกี่ยวกับวิธีการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนหรือไม่

ข้อพิจารณาเฉพาะสำหรับการพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค), 107)

ก332. ในบางสถานการณ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักเกณฑ์สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น อาจไม่มีคุณลักษณะที่ครบถ้วนสำหรับหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม เนื่องจากหลักเกณฑ์ขาดความเฉพาะเจาะจงหรือไม่มีหลักเกณฑ์สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ ในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาดำเนินการดังนี้

- ร้องขอให้กิจการพัฒนาหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมขึ้น

- ร้องขอให้กิจการไม่รายงานข้อมูลที่จะเกิดจากการใช้หลักเกณฑ์ที่ไม่เหมาะสมนั้น แต่หากกิจการตัดสินใจรายงานข้อมูลนั้น ให้ระบุข้อมูลนั้นอย่างชัดเจนว่าเป็นข้อมูลอื่นที่ไม่อยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นและให้ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 171–177
- พิจารณาว่าข้อมูลอาจทำให้เข้าใจผิดหรือไม่ และพิจารณาผลกระทบต่อกระบวนการตอบรับงานหรือการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- พิจารณาผลกระทบต่อข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น

ข้อพิจารณาเฉพาะสำหรับการพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์สำหรับกระบวนการ ระบบ และการควบคุม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค), 107)

ก333. หากข้อมูลด้านความยั่งยืนเกี่ยวกับกระบวนการ ระบบ และการควบคุมอยู่ในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักแกณฑ์นั้นครอบคลุมเรื่องต่อไปนี้หรือไม่

(ก) หากข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมคำอธิบายเกี่ยวกับกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมของกิจการ:

(1) วัตถุประสงค์ของการควบคุมและการควบคุมที่ออกแบบมาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เหล่านั้น

(2) วิธีปฏิบัติและบันทึก (ในทั้งระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและระบบที่ปฏิบัติด้วยมือ) ซึ่งเรื่องความยั่งยืนรวมทั้งเหตุการณ์และเงื่อนไขที่มีนัยสำคัญถูกบันทึก ประมวลผล แก้ไขตามความจำเป็น และถ่ายโอนไปยังข้อมูลด้านความยั่งยืนที่รายงาน

(ข) หากข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมความเหมาะสมของการออกแบบกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุม:

(1) การระบุความเสี่ยงที่เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของการควบคุมที่ระบุไว้ในคำอธิบายของกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมเหล่านั้น และ

(2) การพิจารณาว่าการควบคุมที่ระบุในคำอธิบายนั้น หากได้ดำเนินการตามที่อธิบายไว้จะให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับการบรรลุวัตถุประสงค์ของการควบคุม หรือไม่

(ค) หากข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุม: การพิจารณาว่าการควบคุมถูกนำไปใช้อย่างสม่ำเสมอตามที่ออกแบบไว้ตลอดระยะเวลาที่ระบุหรือไม่

ข้อพิจารณาเฉพาะสำหรับการพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์สำหรับประเมินผลการดำเนินงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78 (ค), 107)

ก334. ในการประเมินความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ในการประเมินผลการดำเนินงานของกิจการ

ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักเกณฑ์นั้นครอบคลุมถึงสิ่งเหล่านี้หรือไม่

(ก) มาตรการหรือเกณฑ์เปรียบเทียบที่ใช้ในการกำหนดเป้าหมาย ดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญ พันธสัญญา หรือจุดมุ่งหมายอื่น ๆ ที่ใช้วัดผลการดำเนินงาน และ

(ข) วิธีการวัดหรือประเมินผลการดำเนินงานของกิจการ

ข้อพิจารณาเฉพาะสำหรับการพิจารณาความเหมาะสมของหลักเกณฑ์สำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่คาดการณ์ล่วงหน้า (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค), 107)

ก335. ในการประเมินความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ที่จะใช้ในการจัดทำข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักเกณฑ์ครอบคลุมถึงสิ่งเหล่านี้หรือไม่

(ก) เกณฑ์ที่ใช้ในการตั้งข้อสมมติที่จะนำมาใช้ รวมถึงลักษณะ แหล่งที่มาและระดับของความไม่แน่นอนที่มีอยู่ในข้อสมมติเหล่านั้น และ

(ข) วิธีการวัดหรือประเมินที่จะใช้สำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่คาดการณ์ล่วงหน้าที่จัดทำจากข้อสมมติใน (ก)

ความเกี่ยวข้องของหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค)(1), 107)

ก336. ในการประเมินความเกี่ยวข้องของหลักเกณฑ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักเกณฑ์

(ก) ส่งผลให้เกิดข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ช่วยในการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่

(ข) ได้รับการพัฒนาผ่านกระบวนการ (โดยกิจการหรือบุคคลภายนอก) ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การระบุหรือการประเมินว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนช่วยในการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ ซึ่งรวมถึงประเภททั่วไปของการตัดสินใจที่ผู้ใช้ข้อมูลถูกคาดว่าจะทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้น ๆ

(ค) ตอบสนองหรือไม่ต่อระดับความไม่แน่นอนสืบเนื่องในการวัดหรือการประเมินเมื่อนำหลักเกณฑ์ไปใช้ในสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ซึ่งรวมถึงว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนที่มีความไม่แน่นอนสืบเนื่องสูงในการวัดหรือการประเมินจะมีการเปิดเผยข้อมูลที่ทำให้ลักษณะและระดับของความไม่แน่นอนมีความชัดเจนหรือไม่

(ง) ระบุระดับการแบ่งย่อยหรือการรวมข้อมูล หรือมีหลักการในการกำหนดระดับการรวมหรือการแบ่งย่อยที่เหมาะสมในสถานการณ์เฉพาะต่าง ๆ หรือไม่

(จ) สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่ได้รับการยอมรับทั่วไปว่าเหมาะสมในบริบทของอุตสาหกรรมของกิจการหรือภาคส่วนของกิจการหรือไม่ หรือมีเหตุผลสมควรหรือไม่ในการไม่ใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าว (เช่น กิจการพัฒนาหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องมากกว่า)

(ฉ) อนุญาตให้ละเว้นการเปิดเผยข้อมูลด้านความยั่งยืนเฉพาะในสถานการณ์ที่เหมาะสมแก่การละเว้นหรือไม่ ตัวอย่างเช่น หลักเกณฑ์อาจอนุญาตให้กิจการละเว้นการเปิดเผยข้อมูลบางอย่าง หาก

(1) กระบวนการรายงานยังไม่สมบูรณ์เต็มที่ จนทำให้ข้อมูลไม่สมบูรณ์หรือไม่พร้อมใช้งาน และหลักเกณฑ์กำหนดให้กิจการเปิดเผยข้อเท็จจริงนี้และเหตุผลในการละเว้นการเปิดเผยข้อมูล

(2) การเปิดเผยข้อมูลนั้นไม่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของกิจการ

(3) มีข้อจำกัดทางกฎหมายที่ป้องกันการเปิดเผยข้อมูล

(4) ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยากมาก ข้อมูลด้านความยั่งยืนเป็นความลับ หรือผลกระทบในเชิงลบจากการเปิดเผยข้อมูลนั้นอาจสามารถคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่าจะมีน้ำหนักมากกว่าประโยชน์ที่สาธารณะจะได้รับ เช่น ข้อมูลที่อาจเป็นอุปสรรคต่อความเที่ยงธรรมของการสอบสวนการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือข้อสงสัยการกระทำผิดกฎหมาย

(ช) มีความเฉพาะเจาะจงกับหัวข้อความยั่งยืนและประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนที่จะส่งผลให้ได้ข้อมูลที่ช่วยในการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ เช่น

(1) หลักเกณฑ์สำหรับกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุม ได้รวมถึง ตัวอย่างเช่น วัตถุประสงค์ของการควบคุมที่ใช้เพื่อการประเมินความเหมาะสมของการออกแบบของกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมเหล่านั้นหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ ก333)

(2) หลักเกณฑ์สำหรับผลการดำเนินงานได้รวมถึงเป้าหมาย ดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญ พันธสัญญา หรือจุดมุ่งหมาย ที่ใช้วัดผลการดำเนินงานหรือไม่ และรวมถึงวิธีการวัดหรือประเมินผลการดำเนินงานนั้นหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ ก334)

(3) หลักเกณฑ์สำหรับข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าได้รวมถึงเกณฑ์ในการประเมินความสมเหตุสมผลของข้อสมมติและวิธีการจัดทำตามข้อสมติเหล่านั้นหรือไม่ (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก335)

(4) หลักเกณฑ์สำหรับข้อมูลในอดีตได้รวมถึงวิธีการวัดหรือประเมินกิจกรรมของกิจการหรือไม่

การพิจารณาความเกี่ยวข้องของหลักเกณฑ์เมื่อมีการใช้ความมีสาระสำคัญทางการเงินหรือความมีสาระสำคัญด้านผลกระทบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 99, 107)

ก337. หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งช่วยในการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูลอาจเกี่ยวข้องกับ

(ก) สิ่งใดสิ่งหนึ่ง:

(1) ผลกระทบที่มีสาระสำคัญของเรื่องสิ่งแวดล้อม สังคม และการกำกับดูแลต่อกลยุทธ์รูปแบบธุรกิจ และผลการดำเนินงานของกิจการ ซึ่งอาจเรียกว่า “ความมีสาระสำคัญทางการเงิน” หรือ

(2) ผลกระทบที่มีสาระสำคัญของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการของกิจการต่อสิ่งแวดล้อม สังคม หรือเศรษฐกิจ ซึ่งอาจเรียกว่า “ความมีสาระสำคัญด้านผลกระทบ” หรือ

(ข) ทั้งความมีสาระสำคัญทางการเงินและความมีสาระสำคัญด้านผลกระทบ ซึ่งหลักเกณฑ์ที่ใช้อาจใช้คำว่า “ความมีสาระสำคัญสองด้าน”

ความครบถ้วนของหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค)(2), 107)

ก338. ในการประเมินความครบถ้วนของหลักเกณฑ์ ซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้นเพื่อเสริมหลักเกณฑ์ของแม่บทที่ใช้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักเกณฑ์เหล่านั้นครอบคลุมถึง

- หัวข้อความยั่งยืนหรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนที่สามารถคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่าจะส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ หรือหัวข้อความยั่งยืนหรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนที่ไม่สามารถวัดหรือประเมินได้ง่ายเหมือนหัวข้อความยั่งยืนหรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนอื่น ๆ หรือไม่
- เกณฑ์สำหรับการใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่
- แหล่งที่มาของความไม่แน่นอนสืบเนื่องที่มีนัยสำคัญในการใช้หลักเกณฑ์เหล่านั้นหรือไม่
- ขอบเขตการรายงานหรือไม่

ความน่าเชื่อถือของหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค)(3), 107)

ก339. ในการประเมินความน่าเชื่อถือหลักเกณฑ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณา

- ว่าการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนสามารถทำได้ด้วยระดับความแม่นยำที่จำเป็นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของงานหรือไม่
- ว่าหลักเกณฑ์นั้นอ้างอิงจากคำนิยามที่มีความคลุมเครือเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลยหรือไม่
- ว่าการใช้หลักเกณฑ์นั้นช่วยให้การวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนมีความสม่ำเสมออย่างสมเหตุสมผล เมื่อใช้ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันโดยฝ่ายต่าง ๆ หรือไม่
- แหล่งที่มาของหลักเกณฑ์และกระบวนการที่ใช้ในการพัฒนาหลักเกณฑ์ดังกล่าว

ความเป็นกลางของหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค)(4), 107)

ก340. ในการประเมินความเป็นกลางของหลักเกณฑ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าหลักเกณฑ์

- กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลทั้งที่เป็นผลดีและไม่เป็นผลดีในสัดส่วนที่เหมาะสมและไม่มีความลำเอียงของผู้บริหารโดยการละเว้นหัวข้อความยั่งยืนหรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนบางอย่างเพียงเพราะอาจสะท้อนภาพลบต่อกิจการหรือไม่
- ไม่ส่งผลให้ได้ข้อมูลที่อาจทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจผิดในการตีความข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่
- มีความสม่ำเสมอระหว่างรอบระยะเวลาการรายงานต่าง ๆ หรือไม่ เว้นแต่มีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลในการเปลี่ยนแปลง
- ครอบคลุมวิธีการนำเสนอและเปิดเผยข้อมูลเพื่อลดโอกาสในการเกิดความลำเอียงของผู้บริหารหรือไม่

- ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยกิจการหรือไม่ (เช่น อาจเกิดความลำเอียงของผู้บริหาร)

ก341. เมื่อหลักเกณฑ์ไม่ได้ใช้อย่างสม่ำเสมอกับการรายงานงวดก่อน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่า

- กิจการมีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ เช่น กิจการอาจกำลังพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนและหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้นอาจถูกเปลี่ยนแปลงเพื่อสะท้อนแนวทาง ข้อมูลหรือวิธีการที่เหมาะสมหรือทันสมัยมากขึ้น
- เกณฑ์สำหรับการเปลี่ยนแปลงถูกเปิดเผยและอธิบายเพียงพอในข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่
- หลักเกณฑ์แตกต่างจากที่ใช้กันทั่วไปในอุตสาหกรรมหรือภาคส่วนของกิจการหรือไม่ เนื่องจากอาจชี้ให้เห็นถึงความลำเอียงของผู้บริหาร
- การเปลี่ยนแปลงทำให้ข้อมูลที่ได้เป็นแง่บวกเสมอหรือไม่ เช่น ผู้บริหารเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ทุกปี เพื่อให้ผลลัพธ์เป็นเชิงบวกมากขึ้น

ความเข้าใจได้ของหลักเกณฑ์ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 78(ค)(5), 107)

ก342 ในการประเมินความเข้าใจได้ของหลักเกณฑ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาหลักเกณฑ์ว่า

- ชัดเจนและไม่กำกวมหรือไม่
- จะทำให้ผู้ใช้ข้อมูลระบุประเด็นหลักที่นำเสนอได้โดยง่ายหรือไม่ และอนุมานได้อย่างเหมาะสมว่าข้อมูลเหล่านั้นมีผลต่อการตัดสินใจหรือไม่
- จะส่งผลให้มีการนำเสนอที่ไม่ทำให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเกิดคลุมเครือหรือไม่
- จะส่งผลให้มีการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ชัดเจน ในลักษณะที่สรุปและเน้นลักษณะสำคัญของข้อมูลที่รายงานได้อย่างมีประสิทธิผลหรือไม่
- จะส่งผลให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีความสอดคล้อง ง่ายต่อการติดตาม ชัดเจน และสมเหตุสมผลหรือไม่
- จะส่งผลให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนสามารถค้นหาได้ง่ายหรือไม่ เช่น ข้อมูลอาจยากต่อการค้นหาหากกระจายอยู่ในรายงานหลายรายงาน หน้าเว็บไซต์หลายหน้า หรือแสดงไว้โดยการอ้างถึงเท่านั้น
- จะส่งผลให้ได้ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่มีความสมดุลระหว่างความกระชับเพื่อให้สามารถเข้าใจได้ และความเกี่ยวข้องหรือไม่
- จะส่งผลให้ได้ช่วงระยะเวลาที่มีความสมเหตุสมผลและเปรียบเทียบได้หรือไม่ ไม่ว่าจะเป็น
  - จุดของเวลา (เช่น สำหรับการอธิบายกระบวนการหรือการนำกระบวนการไปปฏิบัติที่ไม่ครอบคลุมช่วงระยะเวลา)
  - ช่วงระยะเวลาที่สิ้นสุดแล้ว (เช่น สำหรับข้อมูลในอดีต)

- ช่วงเวลาที่จะสิ้นสุดในอนาคต (เช่น สำหรับกลยุทธ์ เป้าหมาย หรือภาระผูกพัน)

การทำความเข้าใจนโยบายการรายงานของกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 108–109)

ก343. นโยบายการรายงานหมายถึง เกณฑ์ ข้อปฏิบัติ กฎเกณฑ์ และแนวปฏิบัติที่กิจการใช้ในการจัดทำและนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืน นโยบายการรายงานของกิจการไม่ใช่หลักเกณฑ์ในตัวเอง แต่ช่วยกิจการในการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ หลักเกณฑ์ต้องครอบคลุมหลักการที่เพียงพอเพื่อให้กิจการใช้เป็นเกณฑ์ในการเลือกและใช้นโยบายการรายงานที่สอดคล้องกับแนวคิดพื้นฐานและบรรลุวัตถุประสงค์ของข้อกำหนดของหลักเกณฑ์ตามที่อธิบายในย่อหน้าที่ ก2 หากหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ไม่ให้หลักการที่เพียงพอสำหรับกิจการในการเลือกและใช้นโยบายการรายงานอาจจำเป็นต้องระบุหลักเกณฑ์จากแม่บทอื่นหรือใช้หลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น เรื่องที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาเมื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเลือกและการใช้นโยบายการรายงานของกิจการ ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงและเหตุผลที่เกี่ยวข้อง อาจรวมถึง

- นโยบายการรายงานที่ใช้โดยกิจการที่คล้ายกัน เช่น ในอุตสาหกรรมหรือประเทศเดียวกัน
- วิธีการที่กิจการใช้ในการรับรู้ วัดมูลค่า นำเสนอและเปิดเผยข้อมูลด้านความยั่งยืนที่มีนัยสำคัญ หรือที่ใช้ในการจัดการกับสถานการณ์ที่ไม่ปกติหรือพิเศษ
- ผลกระทบของนโยบายที่มีนัยสำคัญในประเด็นที่เป็นที่ถกเถียงกันหรือประเด็นใหม่ ๆ ซึ่งยังไม่มีแนวปฏิบัติของผู้มีอำนาจหรือยังไม่มีความเห็นที่เป็นเอกฉันท์ในประเด็นนั้น ๆ
- การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม เช่น การเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ที่ใช้ กฎหมายและข้อบังคับ หรือการตีความที่เป็นที่ยอมรับเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ ซึ่งส่งผลให้ต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการรายงานของกิจการ
- หลักเกณฑ์และกฎหมายและข้อบังคับที่เป็นเรื่องใหม่สำหรับกิจการ รวมทั้งเรื่องที่ว่ากิจการจะเริ่มใช้หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้นเมื่อใดและอย่างไร

ก344. ตัวอย่างของกิจการที่เลือกและใช้นโยบายการรายงานให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของแม่บท

- บริษัทเหมืองแร่รายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนตามแม่บทด้านความยั่งยืน ที่กำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับความเสี่ยงและโอกาสที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนและสิทธิของชนพื้นเมืองสำหรับอุตสาหกรรมโลหะและเหมืองแร่
- ในการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว กิจการยังได้เลือกและใช้นโยบายการรายงานด้วย ซึ่งรวมถึงวิธีการที่ใช้ในการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการการมีส่วนร่วมและแนวปฏิบัติด้านการตรวจสอบสถานะของผลกระทบเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและสิทธิของชนพื้นเมืองในพื้นที่ที่มีความขัดแย้งเพื่อลดความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง

การทำความเข้าใจกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ

การทำความเข้าใจการดำเนินงาน โครงสร้างทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กร ความเป็นเจ้าของและการกำกับดูแล และรูปแบบธุรกิจของกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 110(ก))

ก345. ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการกำหนดลักษณะและสภาพแวดล้อมของกิจการที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืนและจำเป็นต้องทำความเข้าใจ ข้อพิจารณาเบื้องต้นของผู้ประกอบวิชาชีพคือ ความเข้าใจที่ได้รับเพียงพอที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของวิธีการประเมินความเสี่ยงหรือไม่ การทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพอาจใช้ความพยายามน้อยลงเมื่อขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นถูกจำกัดไว้เฉพาะข้อมูลด้านความยั่งยืนบางรายการ (เช่น ตารางตัวชี้วัดเฉพาะเรื่อง) ในทางกลับกัน อาจจำเป็นต้องมีความเข้าใจที่กว้างขึ้นเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการหากขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมหลายหัวข้อความยั่งยืนหรือหลายประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน ในทำนองเดียวกัน ความลึกของความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการที่จำเป็น สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดอาจน้อยกว่าความลึกของการทำความเข้าใจที่จำเป็นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ก346. การทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ อาจรวมถึงการทำความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้

(ก) ลักษณะของกิจการและความเสี่ยงทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืนของกิจการ ซึ่งรวมถึง

(1) ลักษณะของการดำเนินงานที่รวมอยู่ในขอบเขตการรายงานของกิจการ ซึ่งรวมถึง

ก. ความเข้าใจว่ากิจกรรมหรือการดำเนินงานภายในขอบเขตการรายงานเป็นภายในหรือภายนอกกิจการ

ข. การมีส่วนร่วมของแต่ละกิจกรรมหรือการดำเนินงานที่มีต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนซึ่งรวมถึงกิจการหรือการดำเนินงานภายในห่วงโซ่คุณค่า (หากมีสาระสำคัญต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน) และ

ค. ความไม่แน่นอนที่เกี่ยวข้องกับปริมาณที่รายงานในข้อมูลด้านความยั่งยืน

(2) การเปลี่ยนแปลงจากงวดก่อนเกี่ยวกับลักษณะของกิจการ ความเสี่ยงทางธุรกิจของกิจการ หรือขอบเขตการรายงาน ซึ่งรวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามีการควบรวมกิจการ การเข้าซื้อกิจการ การจำหน่ายกิจการ หรือการใช้บริการที่จัดจ้างจากภายนอกในส่วนงานใดหรือไม่

(3) ความถี่และลักษณะของการหยุดชะงักในการดำเนินงาน

(ข) ความอยู่ตัวของกระบวนการและการควบคุมสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนและขอบเขตที่กระบวนการหรือการควบคุมเหล่านั้นบูรณาการกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

การทำความเข้าใจขอบเขตการรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 110(ข))

ก347. การทำความเข้าใจขอบเขตการรายงานอาจต้องมีการวิเคราะห์โครงสร้างองค์กรที่ซับซ้อน (เช่น หน่วยดำเนินงานหลายแห่งในหลายประเทศ) ความสัมพันธ์ตามสัญญา และกิจกรรมภายในห่วงโซ่คุณค่าของกิจการ วิธีการที่ใช้ในการจัดรูปแบบการดำเนินงานอาจมีผลต่อขอบเขตการรายงาน ตัวอย่างเช่น สถานดำเนินงานแห่งหนึ่งอาจเป็นของกิจการหนึ่ง แต่ดำเนินงานโดยอีกกิจการหนึ่ง และแปลงสภาพวัตถุดิบให้กับอีกกิจการหนึ่งเท่านั้น แต่กิจกรรมด้านความยั่งยืนของทั้งสามกิจการอาจอยู่ภายในขอบเขตการรายงาน การทำความเข้าใจกิจกรรมภายในขอบเขตการรายงานช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพ

- เข้าใจว่าการเปิดเผยข้อมูลได้รับผลกระทบจากความซับซ้อน การใช้ดุลยพินิจ การเปลี่ยนแปลง ความไม่แน่นอน หรือโอกาสในการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเนื่องมาจากความลำเอียงของผู้บริหารหรือการทุจริต หรือไม่
- ระบุการเปิดเผยข้อมูลที่อาจต้องใช้ผลงานของผู้อื่นเพื่อให้ได้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ
- ระบุสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและบุคคลอื่น ๆ ที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานปรึกษาหารือเกี่ยวกับโอกาสที่การเปิดเผยข้อมูลของกิจการอาจแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด
- พิจารณาหรือกำหนดความมีสาระสำคัญที่เหมาะสมสำหรับการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
- กำหนดลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม
- ระบุการเปิดเผยข้อมูลที่อาจยากที่จะได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอและระบุผลกระทบของเรื่องดังกล่าวต่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย เป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ของกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 110 (ค))

ก348. การทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย เป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและมาตรการที่ใช้ในการประเมินผลการดำเนินงานของกิจการอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุสิ่งจูงใจและแรงกดดันที่เพิ่มโอกาสที่จะเกิดความลำเอียงของผู้บริหารหรือการทุจริตสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืน

การทำความเข้าใจกรอบกฎหมายและข้อบังคับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 111)

ก349. ผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกฎหมายและข้อบังคับจะแตกต่างกันไป กฎหมายและข้อบังคับที่กิจการต้องปฏิบัติเหล่านั้นถือว่าเป็นกรอบกฎหมายและข้อบังคับ บางบทบัญญัติของกฎหมายหรือข้อบังคับอาจมีผลกระทบโดยตรงต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน เนื่องจากอาจกำหนดหลักเกณฑ์ที่ต้องนำมาใช้หรือระบุการเปิดเผยข้อมูลที่ต้องรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการ

ก350. กฎหมายและข้อบังคับอื่น ๆ อาจไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อการกำหนดการเปิดเผยข้อมูลในข้อมูลด้านความยั่งยืน แต่การปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับดังกล่าวอาจเป็นพื้นฐานสำคัญ

ต่อการดำเนินงานของธุรกิจ การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่มีผลกระทบที่สำคัญต่อการดำเนินงานของกิจการอาจส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลของกิจการ

ก351. เพื่อทำความเข้าใจกรอบกฎหมายและข้อบังคับ และวิธีที่กิจการปฏิบัติตามกรอบดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพอาจดำเนินการต่าง ๆ เช่น

- ใช้ความเข้าใจที่มีอยู่ของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับอุตสาหกรรมของกิจการ ปัจจัยด้านข้อบังคับ และปัจจัยภายนอกอื่น ๆ
- ปรับปรุงความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับที่กำหนดหลักเกณฑ์ แม่บท มาตรฐาน หรือแนวปฏิบัติ
- สอบถามผู้บริหารเกี่ยวกับกฎหมายหรือข้อบังคับอื่น ๆ ที่อาจมีผลกระทบสำคัญต่อการดำเนินงานของกิจการ
- สอบถามผู้บริหารเกี่ยวกับนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของกิจการเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ

การสอบถามและการปรึกษาหารือกับกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 112)

ก352. การสอบถามกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมและบุคคลอื่นภายในกิจการ (ในกรณีที่เหมาะสม) อาจให้มุมมองที่หลากหลายแก่ผู้ประกอบวิชาชีพในการปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง

ตัวอย่าง

- การสอบถามที่มุ่งไปยังผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลอาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพเข้าใจถึงขอบเขตการกำกับดูแลของผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลเกี่ยวกับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน
- การสอบถามผู้บริหารอาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพประเมินความเหมาะสมของการเลือกและการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติ
- การสอบถามที่มุ่งไปยังที่ปรึกษากฎหมายภายในกิจการอาจให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น การดำเนินคดี การปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ ความรู้เกี่ยวกับการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต ที่ส่งผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน
- การสอบถามที่มุ่งไปยังหน่วยงานบริหารความเสี่ยงหรือผู้ที่ทำหน้าที่ดังกล่าว อาจให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงในการดำเนินงานและการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่อาจส่งผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน
- การสอบถามที่มุ่งไปยังบุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอาจทำให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของระบบ ความล้มเหลวของระบบหรือของการควบคุม และความเสี่ยงอื่นที่เกี่ยวข้องกับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

ก353. ในกรณีที่กิจการมีหน่วยงานตรวจสอบภายใน การสอบถามบุคคลที่เหมาะสมภายในหน่วยงานนั้นอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการทำความเข้าใจกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ และระบบ

การควบคุมภายในของกิจการ เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

การทำความเข้าใจองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 113L, 113R)

ก354. การทำความเข้าใจองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพระบุประเภทของการแสดงข้อมูลขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นและปัจจัยที่มีผลต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในการเปิดเผยข้อมูล

ก355. ระดับความเป็นทางการของระบบการควบคุมภายในของกิจการ ซึ่งรวมถึงสภาพแวดล้อมการควบคุม กระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการ และกระบวนการติดตามระบบการควบคุมภายใน อาจแตกต่างกันไปตามขนาดและความซับซ้อนของกิจการ รวมทั้งตามลักษณะและความซับซ้อนของเรื่องความยั่งยืนและหลักเกณฑ์ที่ใช้

ก356. ลักษณะและขอบเขตของการทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการอาจแตกต่างกันตามไปความซับซ้อนของงานที่ให้ความเชื่อมั่นและ ลักษณะและความซับซ้อนของเรื่องความยั่งยืน เมื่อกิจการและเรื่องความยั่งยืนมีความซับซ้อนมากขึ้น อาจจำเป็นต้องใช้วิธีปฏิบัติงานที่ครอบคลุมมากขึ้นเพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจ เช่น การใช้วิธีการเดินตามทางเดินของรายการเพื่อยืนยันคำตอบที่ได้จากการสอบถามบุคลากรของกิจการ วิธีการเดินตามทางเดินของรายการเกี่ยวข้องกับการเลือกเหตุการณ์หรือสถานการณ์และติดตามผ่านกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระบบสารสนเทศ

ก357L. ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการกำหนดขอบเขตของความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในที่จำเป็นในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับของการเปิดเผยข้อมูล โดยทั่วไปแล้ว อาจไม่จำเป็นต้องเข้าใจรายละเอียดมากนัก และวิธีการในการทำความเข้าใจอาจมีขอบเขตที่น้อยกว่าและมีลักษณะที่แตกต่างจากที่ต้องใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้ความเข้าใจที่เพียงพอเกี่ยวกับระบบสารสนเทศผ่านการสอบถามในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด แต่จำเป็นต้องใช้วิธีการเดินตามทางเดินของรายการในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ก358. ในบางสถานการณ์ เรื่องความยั่งยืนอาจเกี่ยวข้องกับการควบคุม (นั่นคือ การควบคุมเป็นประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน) ตัวอย่างเช่น ข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจอธิบายถึงการออกแบบ การนำไปปฏิบัติหรือความมีประสิทธิผลของการควบคุมด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงาน ย่อหน้าที่ 106 กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความเข้าใจเรื่องความยั่งยืน (ในกรณีนี้คือการควบคุมด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงาน) ในสถานการณ์เช่นนี้ ย่อหน้าที่ 113L และ 113R กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องทำความความเข้าใจเกี่ยวกับระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการที่ใช้ในการออกแบบ การนำไปปฏิบัติ หรือการดำเนินการ

ควบคุมด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงาน และกระบวนการในการจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับการควบคุมเหล่านั้น

ก359. ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องในระบบการควบคุมภายในอาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความสามารถที่จะได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นหรืออาจบ่งชี้ความจำเป็นที่จะต้องถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น (ในกรณีที่การถอนตัวนั้นเป็นไปได้ภายใต้กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง) ตัวอย่างเช่น

- ข้อกังวลเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ของผู้จัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการ อาจมีความร้ายแรงมากถึงขั้นที่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่าไม่สามารถปฏิบัติงานได้
- ข้อกังวลเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของผู้บริหาร รวมทั้งสภาพและความน่าเชื่อถือของบันทึกต่าง ๆ ของกิจการ อาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปได้ว่าไม่น่าจะสามารถหาหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอที่จะสนับสนุนการให้ข้อสรุปแบบไม่มีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนได้

สภาพแวดล้อมการควบคุม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 114L, 114R)

ก360. การทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมการควบคุม (เช่น วิธีที่กิจการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับพันธะของกิจการที่มุ่งมั่นต่อความซื่อสัตย์สุจริตและคุณค่าทางจริยธรรม) อาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ตัวอย่างเช่น ข้อบกพร่องในสภาพแวดล้อมการควบคุมอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในการเปิดเผยข้อมูลที่กระจายไปทั่วข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก361R. การประเมินสภาพแวดล้อมการควบคุมโดยผู้ประกอบวิชาชีพอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในองค์ประกอบอื่น ๆ ของระบบการควบคุมภายในของกิจการได้ เพราะสภาพแวดล้อมการควบคุมเป็นรากฐานสำคัญสำหรับองค์ประกอบอื่น ๆ ของระบบการควบคุมภายในของกิจการ นอกจากนี้ การประเมินดังกล่าวอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

ก362. การทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมการควบคุมอาจรวมถึงการทำความเข้าใจการควบคุม กระบวนการ และโครงสร้าง ที่ตอบสนองต่อเรื่องดังต่อไปนี้

- วิธีการที่ผู้บริหารใช้ในการบรรลุความรับผิดชอบในการกำกับดูแล เช่น วัฒนธรรมองค์กรและความมุ่งมั่นของผู้บริหารต่อความซื่อสัตย์สุจริตและคุณค่าทางจริยธรรม
- ความเป็นอิสระของระบบการควบคุมภายในของกิจการ และการกำกับดูแลระบบการควบคุมภายในของกิจการโดยผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลไม่ได้เป็นผู้บริหาร
- การมอบหมายอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของกิจการ

- วิธีการดึงดูด พัฒนา และรักษาไว้ซึ่งบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ
- วิธีการกำหนดให้บุคคลมีความรับผิดชอบต่อผลการปฏิบัติตามภาระหน้าที่ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของระบบการควบคุมภายใน

การปรับให้เหมาะสม

ก363. ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมการควบคุมในกิจการที่มีความซับซ้อนน้อยอาจไม่อยู่ในรูปแบบของเอกสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการสื่อสารระหว่างผู้บริหารและบุคลากรอื่น ๆ เป็นแบบไม่เป็นทางการ แต่ข้อมูลดังกล่าวนั้นอาจยังมีความเกี่ยวข้องและเชื่อถือได้อย่างเหมาะสม ในสถานการณ์นั้น ๆ ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสังเกตวิธีปฏิบัติในอดีตและปัจจุบันของกิจการและการมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้เสีย การสังเกตการณ์เช่นนี้อาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพเข้าใจองค์ประกอบต่าง ๆ ของระบบการควบคุมภายในของกิจการได้ แม้ว่านโยบายอาจยังไม่ได้จัดทำเป็นเอกสารอย่างเป็นทางการก็ตาม

กระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 115L, 115R)

ก364. การทำความเข้าใจผลลัพธ์ของกระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการ

(ก) ระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในการเปิดเผยข้อมูล และ

(ข) ได้มาซึ่งความเข้าใจเรื่องความยั่งยืนและสถานการณ์อื่น ๆ ของงาน

ก365R. การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพว่ากระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ของกิจการหรือไม่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถเข้าใจว่ากิจการระบุความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในส่วนใดและกิจการตอบสนองต่อความเสี่ยงเหล่านั้นอย่างไร การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพว่ากิจการระบุความเสี่ยงอย่างไร รวมทั้งกิจการประเมินและตอบสนองต่อความเสี่ยงเหล่านั้นอย่างไร ช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการทำความเข้าใจว่าความเสี่ยงที่กิจการเผชิญอยู่นั้นได้รับการระบุ ประเมินและตอบสนองตามที่เหมาะสมกับลักษณะและความซับซ้อนของกิจการหรือไม่

ก366. ในบางกรณี หลักเกณฑ์อาจกำหนดให้กิจการต้องระบุและให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงและโอกาสที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืน หรือกระบวนการที่ใช้ในการระบุ ประเมิน และจัดการกับความเสี่ยงและโอกาสที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืน ดังนั้น การทำความเข้าใจผลลัพธ์จากกระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมโดยกิจการ ตัวอย่างเช่น หากผู้ประกอบวิชาชีพพบข้อบกพร่องที่อาจเกิดขึ้นในกระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่ามีความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นที่เรื่องความยั่งยืนที่ต้องรายงานตามหลักเกณฑ์ที่ใช้อาจไม่ถูกระบุโดยกิจการและจึงส่งผลให้การนำเสนอหรือการอธิบายประเด็นเหล่านั้นในข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจไม่ครบถ้วน

ก367R. ไม่ใช่ทุกความเสี่ยงที่กิจการระบุจะก่อให้เกิดความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ในการทำความเข้าใจวิธีการที่ผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลใช้ในการระบุความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน และตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินการเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงเหล่านั้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาวิธีการที่ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม)

(ก) ระบุวัตถุประสงค์ที่ตรงประเด็นและชัดเจนเพียงพอเพื่อให้สามารถระบุและประเมินความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์เหล่านั้น

(ข) ระบุความเสี่ยงในการบรรลุวัตถุประสงค์ของกิจการและวิเคราะห์ความเสี่ยงดังกล่าวเพื่อให้เกณฑ์ในการกำหนดวิธีจัดการกับความเสี่ยงเหล่านั้น และ

(ค) พิจารณาโอกาสในการเกิดทุจริตเมื่อพิจารณาความเสี่ยงในการบรรลุวัตถุประสงค์ของกิจการ

ก368. หากผู้ประกอบวิชาชีพพบความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งผู้บริหารไม่ได้ระบุไว้และความเสี่ยงดังกล่าวเป็นความเสี่ยงประเภทที่ผู้ประกอบวิชาชีพคาดการณ์ว่ากิจการควรระบุได้จากกระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการ เรื่องดังกล่าวอาจเป็นการบ่งชี้ว่ากระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการนั้นไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ของกิจการ

กระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 116L, 116R)

ก369. การทำความเข้าใจผลลัพธ์จากกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในเรื่องต่อไปนี้

(ก) การระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในการเปิดเผยข้อมูล

(ข) การทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืนและสถานการณ์ของงานในด้านอื่น ๆ และ

(ค) การตัดสินใจว่าจะหาหลักฐานจากการทดสอบการควบคุมหรือไม่

ก370. การทำความเข้าใจผลลัพธ์จากกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการอาจให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการควบคุม อย่างไรก็ตาม การไม่มีผลลัพธ์จากกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการไม่ได้บ่งชี้ว่าการควบคุมกำลังทำงานอยู่อย่างมีประสิทธิผล การไม่มีผลลัพธ์อาจบ่งชี้ถึงกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในที่ไม่มีประสิทธิผล

ก371R. การทำความเข้าใจในกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจครอบคลุมถึง

(ก) การทำความเข้าใจแง่มุมของกระบวนการของกิจการที่เกี่ยวข้องกับ

(1) การประเมินผลอย่างต่อเนื่องและการประเมินผลแยกต่างหากเพื่อติดตามผลความมีประสิทธิผลของการควบคุม รวมทั้งการระบุและการแก้ไขข้อบกพร่องของการควบคุมที่พบ และ

(2) หน่วยงานตรวจสอบภายในของกิจการ (ถ้ามี) ซึ่งรวมถึงลักษณะ ความรับผิดชอบและกิจกรรมของหน่วยงานตรวจสอบภายในดังกล่าว และ

(ข) การทำความเข้าใจแหล่งที่มาของข้อมูลที่ใช้ในกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการและเกณฑ์ที่ผู้บริหารใช้ในการพิจารณาว่าข้อมูลนั้นมีความน่าเชื่อถืออย่างเพียงพอตามวัตถุประสงค์

ก372R. การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพเข้าใจในองค์ประกอบอื่น ๆ ของระบบการควบคุมภายในของกิจการ การประเมินนี้อาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล

ก373R. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาเรื่องต่อไปนี้ในการทำความเข้าใจวิธีการที่กิจการติดตามผลระบบการควบคุมภายใน

(ก) การออกแบบกิจกรรมการติดตามผล เช่น เป็นการติดตามผลอย่างต่อเนื่องหรือเป็นระยะ

(ข) การดำเนินการตามกิจกรรมการติดตามผลและความถี่ของกิจกรรมการติดตามผล

(ค) การประเมินผลลัพธ์ที่ได้จากกิจกรรมการติดตามผลในเวลาที่เหมาะสม เพื่อพิจารณาว่าการควบคุมมีประสิทธิผลหรือไม่ และ

(ง) วิธีการที่ข้อบกพร่องที่พบได้รับการตอบสนองโดยวิธีการแก้ไขที่เหมาะสม ซึ่งรวมถึงการสื่อสารข้อบกพร่องดังกล่าวในเวลาที่เหมาะสมให้กับผู้ที่รับผิดชอบในการดำเนินการแก้ไข

ก374R. นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่ากระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการจัดการอย่างไรเกี่ยวกับการติดตามผลการควบคุมการประมวลผลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ตัวอย่างเช่น

(ก) การควบคุมที่ใช้ติดตามผลสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่ซับซ้อน ซึ่ง

(1) ประเมินความมีประสิทธิผลอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับการออกแบบการควบคุมการประมวลผลสารสนเทศ รวมทั้งเปลี่ยนแปลงการควบคุมดังกล่าว (ในกรณีที่เหมาะสม) เมื่อเงื่อนไขต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไป หรือ

(2) ประเมินความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมการประมวลผลสารสนเทศ

(ข) การควบคุมที่ใช้ติดตามผลการอนุญาตต่าง ๆ ในการควบคุมการประมวลผลสารสนเทศแบบอัตโนมัติที่มีไว้เพื่อบังคับให้เกิดการแบ่งแยกหน้าที่

(ค) การควบคุมที่ใช้ติดตามผลว่ามีการระบุและการตอบสนองอย่างไรสำหรับข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของการควบคุมที่เกี่ยวข้องกับระบบอัตโนมัติของการรายงานด้านความยั่งยืน

การปรับให้เหมาะสม

ก375R. ในกิจการที่มีความซับซ้อนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกิจการที่ผู้บริหารเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพทำความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในของกิจการ โดยพิจารณาว่าผู้บริหารหรือผู้บริหารที่เป็นเจ้าของกิจการมีส่วนร่วมโดยตรงในการดำเนินงานต่าง ๆ อย่างไร เนื่องจากอาจไม่มีกิจกรรมการติดตามผลประเภทอื่น

ก376R. สำหรับกิจการที่ไม่มีกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในอย่างเป็นทางการ การทำความเข้าใจกระบวนการติดตามผลระบบการควบคุมภายในอาจรวมถึงการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการสอบทานเป็นระยะสำหรับข้อมูลที่ออกแบบมาเพื่อช่วยกิจการในการป้องกันหรือการตรวจพบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง

ระบบสารสนเทศและการสื่อสาร (อ้างถึงย่อหน้าที่ 117–118)

ก377. ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการพิจารณาว่าด้านใดของระบบสารสนเทศเกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนและอาจสอบถามกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมเกี่ยวกับด้านเหล่านั้นและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานอื่น ตามความเหมาะสม

ก378. การทำความเข้าใจระบบสารสนเทศอาจรวมถึงการทำความเข้าใจกิจกรรมการประมวลสารสนเทศของกิจการ ข้อมูลและสารสนเทศของกิจการ ทรัพยากรที่จะใช้ในกิจกรรมดังกล่าว และนโยบายหรือวิธีปฏิบัติที่กำหนดเรื่องต่อไปนี้สำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ก) ข้อมูลและสารสนเทศ (ซึ่งรวมถึงข้อมูลเชิงคุณภาพ) ได้รับการรวบรวม บันทึก ประมวลผล สอบทาน แก้ไข และนำเสนออย่างไร รวมทั้งกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรายงานด้านความยั่งยืนเป็นแบบรวมศูนย์หรือไม่และอย่างไร นโยบายหรือวิธีปฏิบัติดังกล่าวอาจรวมถึงกระบวนการพิสูจน์ความถูกต้องที่ทำภายในกิจการโดยให้ข้อมูลและสารสนเทศถูกตรวจโดยผู้สอบทานเพื่อความถูกต้องและความครบถ้วน และมีการลงนามเพื่อยืนยันว่ามีการสอบทานแล้ว

(ข) บันทึกสนับสนุนและข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับทางเดินของข้อมูลในระบบสารสนเทศ และ

(ค) กระบวนการที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงกระบวนการรวมข้อมูลที่ใช้และการปรับปรุงที่เกี่ยวข้องกับการรวมข้อมูล (ถ้ามี)

ก379. การทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับระบบสารสนเทศอาจได้มาจากหลายวิธีและอาจรวมถึง

(ก) การสอบถามบุคลากรที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติที่ใช้ในการเริ่มทำ บันทึก ประมวลผลและรายงานรายเหตุการณ์และสถานการณ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวกับหัวข้อด้านความยั่งยืนและประเด็นของหัวข้อด้านความยั่งยืนเหล่านั้น

(ข) การตรวจนโยบายหรือคู่มือกระบวนการ หรือเอกสารอื่น ๆ ของระบบสารสนเทศ

(ค) การสังเกตการณ์การปฏิบัติตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติโดยบุคลากรของกิจการ หรือ

(ง) การเลือกรายการหรือสถานการณ์และติดตามรายการหรือสถานการณ์เหล่านั้นผ่านกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระบบสารสนเทศ (นั่นคือ การเดินตามทางเดินของรายการในระบบ)

ก380. ระบบสารสนเทศและการสื่อสารของกิจการมักเกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเก็บรวบรวมหรือประมวลผลข้อมูลและสารสนเทศ กิจการอาจใช้ระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศที่ซับซ้อน การใช้สเปรดชีต (Spreadsheets) อย่างง่าย หรือบันทึกที่อยู่ในรูปแบบเอกสาร หรืออาจใช้ทั้งสามแบบผสมกัน ระบบสารสนเทศประกอบด้วยสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านอื่นของสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับทางเดินของข้อมูลและการประมวลผลสารสนเทศในระบบสารสนเทศของกิจการ การใช้ระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศหรือด้านอื่นของสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศของกิจการ อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงของทางเดินของสารสนเทศในระบบสารสนเทศอาจเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงโปรแกรมในระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงข้อมูลโดยตรงในฐานข้อมูลที่ใช้ในการประมวลผลหรือฐานข้อมูลที่จัดเก็บข้อมูลเหล่านั้น

การปรับให้เหมาะสม

ก381. กิจการขนาดเล็กหรือที่มีความซับซ้อนน้อยมักมีระบบสารสนเทศและการสื่อสารที่ซับซ้อนน้อยกว่าและมักมีสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่ซับซ้อนน้อยกว่ากิจการขนาดใหญ่กว่าหรือมีความซับซ้อนมากกว่า กิจการที่มีความซับซ้อนน้อยกว่าซึ่งมีผู้บริหารที่มีส่วนร่วมโดยตรงอาจไม่จำเป็นต้องมีคำอธิบายละเอียดเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่าง ๆ การบันทึกที่ซับซ้อนหรือนโยบายที่เป็นลายลักษณ์อักษร การทำความเข้าใจด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระบบสารสนเทศของกิจการจึงอาจใช้ความพยายามที่น้อยกว่าสำหรับกิจการที่ซับซ้อนน้อยกว่าและอาจต้องพึ่งพาการสอบถามมากกว่าการสังเกตการณ์หรือการตรวจเอกสาร อย่างไรก็ตาม ความจำเป็นในการได้มาซึ่งความเข้าใจยังคงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อที่จะให้เกณฑ์สำหรับการออกแบบวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม และอาจช่วยผู้ประกอบวิชาชีพในการระบุความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

การทำความเข้าใจกระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 117(ก))

ก382. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่ากระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานนั้นได้รวมถึง

(ก) การระบุ (หรือการมีส่วนร่วมกับ) ผู้ใช้ข้อมูลหรือผู้มีส่วนได้เสียที่ผู้ให้เป็นตัวแทนเพื่อกำหนดความต้องการข้อมูลของบุคคลเหล่านั้นหรือไม่

(ข) การเลือกหรือการพัฒนาหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมของกิจการ ซึ่งให้เกณฑ์ในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานก่อนที่จะพิจารณาถึงความมีสาระสำคัญหรือไม่

(ค) การนำหลักเกณฑ์ไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมเพื่อระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน ซึ่งรวมถึงการระบุหัวข้อความยั่งยืน ประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน และขอบเขตการรายงานหรือไม่ และ

(ง) การกรองข้อมูลด้านความยั่งยืนเพื่อเลือกข้อมูลที่มีสาระสำคัญที่จะรายงานหรือไม่

ก383. หากกิจการไม่มีกระบวนการที่เหมาะสมในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน หัวข้อความยั่งยืนหรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนที่เลือกอาจไม่ครบถ้วนหรือรวมข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ไม่เกี่ยวข้องหรือทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่มีสาระสำคัญคลุมเครือ เนื่องจากกระบวนการของกิจการประกอบด้วยการใช้ดุลยพินิจของผู้บริหาร จึงมีความเสี่ยงต่อความลำเอียงของผู้บริหารในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน ยิ่งแม่บทการรายงานหรือกฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดรายละเอียดสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญก็จะยิ่งต่ำลง เนื่องจากมีโอกาสน้อยลงที่จะเกิดความลำเอียงของผู้บริหาร

ก384. ระดับของความพยายามของผู้ประกอบวิชาชีพในการทำความเข้าใจกระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานจะแตกต่างกันไปตามลักษณะและสถานการณ์ของงาน สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นบางงาน แม่บทการรายงานหรือกฎหมายหรือข้อบังคับอาจระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน และวิธีปฏิบัติงานอาจจำกัดอยู่ที่การระบุข้อกำหนดเหล่านั้นและการทำความเข้าใจว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานนั้นรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ แต่ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นบางงาน แม่บทการรายงานหรือหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้นอาจไม่ระบุข้อมูลด้านความยั่งยืน หรืออาจระบุเพียงข้อมูลด้านความยั่งยืนบางส่วนที่ต้องรายงานและอาจกำหนดกระบวนการที่กิจการต้องปฏิบัติตามเพื่อระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้น หรือระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนเพิ่มเติมที่จะต้องรายงาน หรือกิจการอาจจำเป็นต้องพัฒนาหลักเกณฑ์ขึ้นเองสำหรับกระบวนการนั้น ในสถานการณ์เหล่านี้ กระบวนการของกิจการมีแนวโน้มที่มีความซับซ้อนมากขึ้น และส่งผลกระทบต่อลักษณะและขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติ

การทำความเข้าใจวิธีการที่ข้อมูลจากแหล่งภายนอกได้รับการบันทึก ประมวลผล แก้ไข และนำมารวมเข้ากับข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 117(ข))

ก385. การทำความเข้าใจวิธีการที่ข้อมูลจากแหล่งภายนอกได้รับการบันทึก ประมวลผล แก้ไขตามความเหมาะสม และนำมารวมเข้ากับข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจรวมถึงการทำความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ด้วย

(ก) ลักษณะและความมีนัยสำคัญของข้อมูลหรือสารสนเทศที่ได้รับจากแหล่งภายนอก และ

(ข) วิธีที่กิจการจัดการกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลจากแหล่งภายนอก เช่น โดย

(1) การควบคุมดูแลการรับส่งข้อมูลกับแหล่งภายนอก

(2) การพิจารณาชื่อเสียงของแหล่งภายนอก และ

(3) การพิจารณาว่ามีแหล่งข้อมูลอื่นที่ให้ข้อมูลคล้ายกันหรือไม่ และข้อมูลจากแหล่งที่ต่างไปนั้นสอดคล้องกันกับข้อมูลที่ใช้หรือไม่

การประเมินระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 118)

ก386. การทำความเข้าใจระบบสารสนเทศอาจรวมถึงการทำความเข้าใจวิธีที่กิจการสื่อสารเรื่องที่มีนัยสำคัญที่สนับสนุนการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนและความรับผิดชอบด้านการรายงานที่เกี่ยวข้องในระบบสารสนเทศและในองค์ประกอบอื่นของระบบการควบคุมภายใน

(ก) ระหว่างบุคคลภายในกิจการ ซึ่งรวมถึงวิธีการสื่อสารบทบาทและความรับผิดชอบ

(ข) ระหว่างผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล

(ค) กับผู้ใช้ข้อมูล และ

(ง) กับบุคคล/กิจการภายนอก เช่น หน่วยงานที่กำกับดูแล

กิจกรรมการควบคุม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 119R, 120L)

ก387. การระบุและประเมินการควบคุมต่างๆ ในองค์ประกอบกิจกรรมการควบคุมโดยผู้ประกอบวิชาชีพมุ่งเน้นไปที่การควบคุมการประมวลผลสารสนเทศ (ซึ่งเป็นการควบคุมที่ใช้ในระหว่างการประมวลผลสารสนเทศในระบบสารสนเทศของกิจการ) ที่ตอบสนองโดยตรงกับความเสี่ยงต่อบูรณภาพของระบบสารสนเทศ (นั่นคือ ความครบถ้วน ความถูกต้องและความสมเหตุสมผลของข้อมูล) อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องระบุและประเมินการควบคุมการประมวลผลสารสนเทศทั้งหมด

ก388. การปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่จำเป็นต้องทำความเข้าใจการควบคุมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับแต่ละการเปิดเผยข้อมูลหรือกับทุกเรื่องที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลเหล่านั้น

ก389. ตัวอย่างของการควบคุมอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าเหมาะสมในการทำความเข้าใจ ได้แก่

- การควบคุมที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้รับการประเมินให้อยู่ในช่วงสูงบนระดับของความเสี่ยงเมื่อพิจารณาจากความเป็นไปได้ที่จะเกิดและขนาดของผลกระทบ
- การควบคุมที่เกี่ยวข้องกับการรวบรวมหรือการปรับปรุงข้อมูลด้านความยั่งยืน
- การควบคุมที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้โดยองค์กรที่ให้บริการ หากมีการใช้องค์กรที่ให้บริการ

ก390. การระบุระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศและด้านอื่น ๆ ของสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการควบคุมทั่วไปของเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่มีอยู่เพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงเหล่านั้นส่งผลต่อการตัดสินใจของ

ผู้ประกอบวิชาชีพในการทดสอบการควบคุม การประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ การทดสอบข้อมูลซึ่งได้จากระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศ และการออกแบบวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม

ก391. ในการระบุระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศที่อาจมีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาการควบคุมโดยอัตโนมัติ การจัดเก็บและประมวลผลสารสนเทศ และการพึ่งพาการควบคุมทั่วไปของเทคโนโลยีสารสนเทศของกิจการ ขอบเขตของการทำความเข้าใจและจำนวนระบบที่อาจมีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศแตกต่างกันไปตามความซับซ้อนของกิจการ เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพได้ระบุระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศที่อาจมีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ผู้ประกอบวิชาชีพมีแนวโน้มที่จะระบุด้านอื่น ๆ ของสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศด้วย (เช่น เครือข่าย ระบบปฏิบัติการ ฐานข้อมูล และการเชื่อมต่อระหว่างระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศต่าง ๆ) เนื่องจากด้านอื่น ๆ ดังกล่าวสนับสนุนและทำงานร่วมกับระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศที่ระบุไว้

ก392. ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอาจรวมถึงการเข้าถึงโดยไม่ได้รับอนุญาต การเปลี่ยนแปลงโปรแกรมโดยไม่ได้รับอนุญาต และการเปลี่ยนแปลงข้อมูลที่ไม่เหมาะสม ระดับของความเสี่ยงดังกล่าวขึ้นอยู่กับลักษณะโดยรวมและคุณลักษณะเฉพาะของระบบงานเทคโนโลยีสารสนเทศและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

การออกแบบและการนำการควบคุมไปปฏิบัติ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 120L, 120R)

ก393. การประเมินการออกแบบการควบคุมที่ระบุไว้เกี่ยวข้องกับการพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพว่าการควบคุม ไม่ว่าจะเป็นแต่ละการควบคุมหรือเป็นการควบคุมที่ใช้ร่วมกับการควบคุมอื่นสามารถป้องกันหรือตรวจพบและแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญได้อย่างมีประสิทธิผลหรือไม่ (นั่นคือ วัตถุประสงค์การควบคุม)

ก394. ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่ามีการนำการควบคุมที่ระบุไว้ไปปฏิบัติ โดยการหาหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่ามีการควบคุมอยู่จริงและกิจการปฏิบัติตามการควบคุมนั้นอยู่ การประเมินการนำการควบคุมไปปฏิบัติของผู้ประกอบวิชาชีพมีประโยชน์น้อยมากหากการควบคุมนั้นไม่ได้รับการออกแบบอย่างมีประสิทธิผล ดังนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพจึงพิจารณาการออกแบบการควบคุมก่อนการออกแบบการควบคุมอย่างไม่เหมาะสมอาจแสดงถึงข้อบกพร่องของการควบคุม

ก395. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสรุปว่าการควบคุมที่ได้รับการออกแบบและนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิผลอาจมีความเหมาะสมในการทดสอบเพื่อนำความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมนั้นไปใช้ในการกำหนดลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม หากการควบคุมไม่ได้รับการออกแบบหรือนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิผล การทดสอบการควบคุมดังกล่าวก็ไม่เป็นประโยชน์

ก396. เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะทดสอบความมีประสิทธิผลของการควบคุม ข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับขอบเขตที่การควบคุมสามารถตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อ

ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเป็นข้อมูลที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ในการประเมินความเสี่ยง

ก397. การประเมินการออกแบบและการพิจารณาว่ามีการนำการควบคุมนั้นไปปฏิบัติไม่ถือว่าเพียงพอสำหรับการทดสอบความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุม อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจวางแผนที่จะทดสอบความมีประสิทธิผลของการควบคุมโดยการระบุและทดสอบการควบคุมทั่วไปของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ส่งผลให้การควบคุมโดยอัตโนมัติมีการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ แทนการทดสอบความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมโดยอัตโนมัติโดยตรง การควบคุมทั่วไปของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ไม่สามารถตั้งค่าใหม่หรือเปลี่ยนแปลงโดยผู้บริหารส่งผลให้การควบคุมโดยอัตโนมัติมีการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

ก398. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจคาดหวังที่จะได้รับเอกสารที่เป็นทางการของระบบสารสนเทศและการควบคุมเมื่อระบบสารสนเทศและการควบคุมเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องความยั่งยืน (เช่น เมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการควบคุมของกิจการ)

ก399L. ตามที่กล่าวในย่อหน้าที่ 120L ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องทำความเข้าใจองค์ประกอบกิจกรรมการควบคุมโดยการประเมินการออกแบบการควบคุมและการพิจารณาว่ามีการนำไปปฏิบัติหรือไม่ เว้นแต่ผู้ประกอบวิชาชีพวางแผนที่จะได้รับหลักฐานโดยการทดสอบความมีประสิทธิผลของการควบคุม

การระบุข้อบกพร่องของการควบคุม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 121)

ก400. การพบข้อบกพร่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมการควบคุมอาจส่งผลต่อการคาดการณ์โดยรวมของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมและแผนของผู้ประกอบวิชาชีพในการทดสอบความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุม

ก401. เมื่อเข้าใจส่วนประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินว่านโยบายบางอย่างของกิจการไม่เหมาะสมกับลักษณะและสถานการณ์ของกิจการ การตัดสินดังกล่าวอาจบ่งชี้ว่ามีข้อบกพร่องของการควบคุม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาผลกระทบของข้อบกพร่องของการควบคุมเหล่านั้นที่มีต่อการออกแบบวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมและพิจารณาว่าควรสื่อสารข้อบกพร่องเหล่านั้นไปยังผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลหรือไม่

ก402. สถานการณ์ที่อาจบ่งชี้ว่ามีข้อบกพร่องของการควบคุมรวมถึงเรื่องต่าง ๆ เช่น การพบ

- การทุจริตทุกขนาดที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารระดับสูง
- ข้อบกพร่องในสภาพแวดล้อมการควบคุม
- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่กระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการไม่พบ
- การละเว้นเรื่องความยั่งยืนจากข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานตามหลักเกณฑ์ที่ใช้และที่มีนัยสำคัญเมื่อเรื่องความยั่งยืนเหล่านั้นไม่ได้พบโดยกระบวนการของกิจการในการระบุเรื่องความยั่งยืนที่จะรายงาน

- การรวมเรื่องความยั่งยืนซึ่งไม่มีนัยสำคัญที่ทำให้เรื่องความยั่งยืนที่จะรายงานในข้อมูลความยั่งยืนเกิดความคลุมเครือ

ก403. หากการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมการควบคุมหรือส่วนประกอบอื่น ๆ ของระบบการควบคุมภายในของกิจการทำให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับความสามารถในการได้รับหลักฐานเพื่อให้ได้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจ

- ปฏิบัติวิธีประเมินความเสี่ยงเพิ่มจนได้รับหลักฐานที่สามารถลดข้อสงสัยดังกล่าวของผู้ประกอบวิชาชีพ
- ถอนตัว หากกฎหมายหรือข้อบังคับอนุญาต หรือ
- พิจารณาผลกระทบต่อรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ

การระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 122L, 122R)

ก404. การระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวข้องกับการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพโดยอาศัยความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืนและข้อมูลด้านความยั่งยืน รวมทั้งเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ

ก405. นอกจากนี้ การระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวข้องกับการพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่เป็นไปได้ (นั่นคือ ความเป็นไปได้ที่จะเกิด) และความมีนัยสำคัญหากเกิดขึ้น (นั่นคือ การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นมีผลกระทบหรือความร้ายแรงพอที่จะสามารถคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่าจะกระทบต่อการตัดสินใจของผู้ใช้หรือไม่)

ก406L. การระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับการเปิดเผยข้อมูลในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดมีความครอบคลุมน้อยกว่างานที่ให้ความมั่นใจอย่างสมเหตุสมผล เนื่องจาก

- ระดับความลึกและความครอบคลุมของความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการระบุและประเมินความเสี่ยงแตกต่างกัน เนื่องจากวิธีการประเมินความเสี่ยงในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดมีลักษณะและช่วงเวลาที่แตกต่างจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและมีขอบเขตน้อยกว่า
- ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลอันที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด และ
- ระดับความเชื่อมั่นที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดน้อยกว่าความเชื่อมั่นที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลอย่างมาก

ก407. ผลโดยรวมของความเป็นไปได้ที่จะเกิดและขนาดของผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นจะกำหนดว่าความเสี่ยงที่ระบุนั้นอยู่ที่ระดับใดบนระดับของความเสี่ยง การประเมินนี้ให้ข้อมูลกับผู้ประกอบวิชาชีพในการออกแบบวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยง หากผลโดยรวมของความเป็นไปได้ที่จะเกิดและขนาดของผลกระทบยิ่งสูง ผลการประเมินความเสี่ยงก็จะยิ่งสูงด้วย และหากผลโดยรวมของความเป็นไปได้ที่จะเกิดและขนาดของผลกระทบยิ่งต่ำ ผลการประเมินความเสี่ยงก็จะยิ่งต่ำด้วย

ก408. ลักษณะที่ผู้ประกอบวิชาชีพจัดกลุ่มการเปิดเผยข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและการปฏิบัติงาน (ดูย่อหน้าที่ ก285–ก287) มีผลต่อวิธีที่ผู้ประกอบวิชาชีพระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

ก409L. สำหรับงานให้ความเชื่อมั่นใจอย่างจำกัด การคาดการณ์ของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับโอกาสในการเกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงและความมีสาระสำคัญของผลกระทบ (หากเกิดขึ้น) มีความเฉพาะเจาะจงน้อยกว่างานให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล เนื่องจากมีข้อมูลที่จำกัดมากกว่า ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก406L นอกจากนี้ ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพในงานให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดจะสื่อในทำนองว่าได้พบสิ่งที่เป็นเหตุให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ได้แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควร (หรือจัดทำอย่างถูกต้อง) ในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่ ดังนั้น สำหรับงานให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด หากในระหว่างการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงที่ประเมินไว้ ได้พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ย่อหน้าที่ 148L กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่ม

ก410. ในการพิจารณาผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาทั้งในแง่มุมเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณสำหรับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้น (นั่นคือ การแแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในการเปิดเผยข้อมูลอาจถูกพิจารณาว่ามีสาระสำคัญเนื่องจากขนาด ลักษณะ หรือสถานการณ์) ปัจจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณในย่อหน้าที่ ก300 และ ก301 (ตามลำดับ) อาจเป็นประโยชน์ในเรื่องนี้

ก411. การพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นในเชิงคุณภาพอาจขึ้นอยู่กับความสำคัญของการเปิดเผยข้อมูลนั้นต่อผู้ใช้ข้อมูล ตัวอย่างเช่น ผู้ใช้ข้อมูลอาจให้ความสำคัญกับความพยายามของกิจการในการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนมากกว่าความพยายามในการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน ดังนั้น ผู้ใช้ข้อมูลอาจมีการยอมรับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความพยายามในการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนต่ำกว่าการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความพยายามในการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน

ตัวอย่าง

ผู้ประกอบวิชาชีพอาจระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในการเปิดเผยข้อมูลของกิจการที่ว่าความพยายามในการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนของกิจการ ได้รวมถึงการเพิ่มขีดความสามารถในการดักจับและกักเก็บก๊าซคาร์บอนและการเปิดเผยข้อมูลนั้นได้อธิบายแผนการที่จะจัดหาเทคโนโลยีเพื่อการดังกล่าว การระบุและประเมินดังกล่าวอาจอาศัยความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับ

- แรงกดดันที่กิจการต้องเผชิญในการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามข้อบังคับ และ
- ข้อเท็จจริงที่ว่าการจัดหาเทคโนโลยีเพื่อดักจับและกักเก็บก๊าซคาร์บอนอาจมีค่าใช้จ่ายสูงเกินไปสำหรับกิจการ

การที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงนั้น (หากเกิดขึ้นจริง) จะมีสาระสำคัญหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความสำคัญที่ผู้ใช้ข้อมูลให้กับการเปิดเผยข้อมูลและขนาดของผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่จะผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูล ซึ่งอาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น

- แนวโน้มในปัจจุบันหรือในอดีตเกี่ยวกับการปล่อยก๊าซคาร์บอนของกิจการและของอุตสาหกรรม
- แผนการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนมีความสำคัญต่อการบรรลุเป้าหมายทางกฎหมายหรือข้อบังคับเรื่องการปล่อยก๊าซคาร์บอนหรือไม่
- แผนการเพิ่มขีดความสามารถในการดักจับและกักเก็บก๊าซคาร์บอนเป็นแนวทางหลักหรือเป็นส่วนหนึ่งของแนวทางที่มีวิธีที่หลากหลายในการลดการปล่อยคาร์บอน
- ลูกค้า พนักงานหรือผู้ลงทุนในอุตสาหกรรมให้ความสำคัญกับการปล่อยก๊าซคาร์บอนหรือไม่

ก412. แม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนอาจกำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลตารางตัวชี้วัดแต่ละเรื่องจำนวนมากสำหรับเรื่องความยั่งยืนต่าง ๆ ในสถานการณ์เหล่านี้

- ผู้ประกอบวิชาชีพอาจถือว่ากลุ่มของตารางตัวชี้วัดเป็นการเปิดเผยข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (นั่นคือ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญสำหรับตารางตัวชี้วัดแต่ละตาราง) กรณีนี้อาจเกิดขึ้นเมื่อ ตัวอย่างเช่น ผู้ใช้ข้อมูลมีแนวโน้มที่จะมุ่งเน้นไปที่กลุ่มของตารางตัวชี้วัดมากกว่าตารางตัวชี้วัดแต่ละตาราง
- ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจกำหนดว่าความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญสำหรับตารางตัวชี้วัดบางตารางหรือ

กลุ่มของตารางตัวชี้วัดบางกลุ่ม เป็นที่ยอมรับได้ในสถานการณ์นั้น ๆ (นั่นคือ อยู่ในระดับที่ยอมรับได้สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น (สำหรับความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) หรืออยู่ในระดับต่ำที่ยอมรับได้ (สำหรับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล)) ในสถานการณ์เหล่านี้ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม ทั้งนี้ ไม่ว่าความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้ในงานให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลจะเป็นอย่างไร ย่อหน้าที่ 140R กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาความจำเป็นในการออกแบบและปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระสำหรับการเปิดเผยข้อมูลที่มีสาระสำคัญในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ

ก413. งานให้ความเชื่อมั่น (และข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ) อาจเกี่ยวข้องกับตารางตัวชี้วัดบางตารางเท่านั้น ในสถานการณ์เหล่านี้ มีแนวโน้มมากขึ้นที่ตารางตัวชี้วัดแต่ละตารางอาจมีความสำคัญต่อผู้ใช้ข้อมูล ดังนั้น โดยปกติผู้ประกอบวิชาชีพจะระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญสำหรับตารางตัวชี้วัดแต่ละตาราง

ก414. ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอาจเกี่ยวข้องกับกิจการภายในขอบเขตการรายงานหนึ่งแห่งหรือมากกว่า ในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาใช้ผลงานของผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มเพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพยังคงมีความรับผิดชอบในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลด้านความยั่งยืนของกลุ่มกิจการ

สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้

ก415R. ในการระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ผู้ประกอบวิชาชีพใช้สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้เพื่อพิจารณาประเภทต่าง ๆ ของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจใช้สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ที่อธิบายด้านล่างนี้หรืออาจอาจใช้ชื่อเรียกที่แตกต่างไปตราบใดที่ยังครบคลุมทุกด้านที่อธิบายด้านล่างนี้ สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้อาจรวมถึง

- การเกิดขึ้นจริงและความมีอยู่จริง – การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่จริง
- ความรับผิดชอบ – การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวข้องกับกิจการ
- ความครบถ้วน – เหตุการณ์หรือสถานการณ์ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับกิจการและขอบเขตการรายงานที่ควรได้รวมไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืนได้ถูกรวมอย่างครบถ้วน
- ความถูกต้องและการแสดงมูลค่า – การเปิดเผยข้อมูล ซึ่งรวมถึงประมาณการต่าง ๆ ได้วัดมูลค่า ประเมิน หรืออธิบายอย่างเหมาะสมตามหลักเกณฑ์ที่ใช้
- การตัดยอด – การเปิดเผยข้อมูลได้รับการบันทึกในช่วงระยะเวลาการรายงานที่เกี่ยวข้อง
- การนำเสนอ การจัดประเภทและความเข้าใจได้ - การเปิดเผยข้อมูลได้นำข้อมูลมารวมกัน

หรือแยกกันอย่างเหมาะสม ในรูปแบบโครงสร้างที่เหมาะสม และนำเสนอและอธิบายตามหลักเกณฑ์ที่ใช้และแสดงไว้อย่างชัดเจน

- ความสม่ำเสมอ – หลักเกณฑ์และการนำหลักเกณฑ์ไปปฏิบัติมีความสม่ำเสมอกับที่ใช้ในช่วงระยะเวลาก่อนหน้า หรือการเปลี่ยนแปลงมีเหตุผลสมควรรวมทั้งได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมและได้รับการเปิดเผยอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ ข้อมูลเปรียบเทียบ (ถ้ามี) เป็นข้อมูลเดียวกันกับที่รายงานในช่วงระยะเวลาก่อนหน้าหรือได้รับการปรับปรุงย้อนหลังอย่างเหมาะสม

ก416L. แม้ว่าผู้ประกอบวิชาชีพจะไม่จำเป็นต้องระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ผู้ประกอบวิชาชีพอาจที่จะเลือกใช้สิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้หากเชื่อว่ามีประโยชน์ในการพิจารณาประเภทของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นหรือเพื่อออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานในการตอบสนองต่อการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้น

ก417. การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจเกิดจากความผิดพลาดของมนุษย์ ข้อบกพร่องในกระบวนการ ความลำเอียงของผู้บริหาร หรือการทุจริต

ตัวอย่างของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่เป็นไปได้ประเภทต่าง ๆ ได้แก่

- การกล่าวอ้างข้อมูลที่เป็นเท็จ (การเกิดขึ้นจริงและความมีอยู่จริง หรือความรับผิดชอบ) เช่น ในกรณีที่กิจการอ้างความรับผิดชอบว่าได้มีการลงทุนเพื่อชุมชนหรือการทำความสะอาดสิ่งแวดล้อมแต่ไม่ได้เกิดขึ้นจริงหรือสิ่งเหล่านั้นทำโดยบุคคลอื่น
- การบันทึกข้อมูลในช่วงระยะเวลาที่ไม่ถูกต้อง (การตัดยอด) เช่น การบันทึกการใช้น้ำของกิจการในช่วงระยะเวลาก่อนหรือหลังจากที่ใช้น้ำจริง
- ความไม่ถูกต้องในข้อมูล (ความถูกต้องและการแสดงมูลค่า) เช่น จากการใช้เครื่องมือวัดที่ไม่ได้ตั้งค่าความแม่นยำให้ถูกต้อง การสลับตำแหน่งตัวเลขหรือข้อผิดพลาดอื่น ๆ ในการบันทึกผลการวัด หรือการใช้อัตราการแปลงค่าที่ไม่เหมาะสม เช่น การใช้อัตราการแปลงค่าคาร์บอนไดออกไซด์สำหรับพลังงานนิวเคลียร์ทั้ง ๆ ที่กิจการมีเพียงโรงงานที่ใช้น้ำมันและถ่านหิน
- การละเว้นข้อมูล (ความครบถ้วน) เช่น บริษัทรายงานเกี่ยวกับโครงการฟื้นฟูที่ดินของบริษัทในพื้นที่เหมืองสามแห่ง แต่ไม่กล่าวถึงอีกสองแห่งที่มีการเสื่อมโทรมอย่างหนักและไม่มีแผนที่จะฟื้นฟูที่ดินนั้น
- การจัดประเภทข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง (การนำเสนอ การจัดประเภท และความเข้าใจได้) เช่น กิจการจัดประเภทผู้รับจ้างตามฤดูกาล (ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง) เป็นพนักงานประจำเต็มเวลา ซึ่งทำให้มีการรายงานที่ผิดพลาดเกี่ยวกับจำนวนของแต่ละเพศในแรงงานประจำของกิจการ

- การแสดงข้อมูลที่ทำให้เข้าใจผิดหรือไม่ชัดเจน (การนำเสนอ การจัดประเภท และความเข้าใจได้) เช่น ผู้จัดทำให้ความโดดเด่นกับข้อมูลที่ดีโดยใช้ข้อความและภาพที่มีขนาดใหญ่ ตัวหนา หรือสีสันสดใส หรือวิธีอื่นในการเน้นการนำเสนอเรื่องนั้น แต่แสดงข้อมูลที่ไม่พึงประสงค์ให้เห็นไม่เด่นชัด เช่น ใช้ตัวอักษรขนาดเล็กหรือสีอ่อน และข้อความที่ไม่ค่อยครอบคลุมหรือกล่าวถึงเพียงสั้น ๆ
- ความลำเอียงในข้อมูลที่เน้นเฉพาะผลการปฏิบัติงานที่เป็นด้านบวกและละเว้นด้านลบ (การนำเสนอ การจัดประเภท และความเข้าใจได้)

การแทรกแซงการควบคุมโดยผู้บริหาร (การประเมินความเสี่ยง) (อ้างถึงย่อหน้าที่ 123R)

ก418R. ผู้บริหารอยู่ในตำแหน่งซึ่งสามารถกระทำการทุจริตได้เนื่องจากความสามารถของผู้บริหารในการจัดการข้อมูลและบันทึก และการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนที่เป็นเท็จ โดยการแทรกแซงการควบคุมที่ไม่เช่นนั้นแล้วจะทำงานอย่างมีประสิทธิผล แม้ว่าระดับความเสี่ยงของการแทรกแซงการควบคุมโดยผู้บริหารจะแตกต่างกันไปในแต่ละกิจการ แต่ความเสี่ยงนี้มีอยู่ในทุกกิจการ เนื่องจากลักษณะที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดการแทรกแซงดังกล่าวขึ้นอย่างไร จึงเป็นความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริต และจึงเป็นความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ประเมินให้อยู่ที่ช่วงบนของระดับของความเสี่ยง

การประเมินหลักฐานที่ได้มาจากวิธีการประเมินความเสี่ยง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 124)

ก419. การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการและความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุม รวมทั้งข้อบกพร่องของการควบคุมที่ระบุได้ อาจ

(ก) มีอิทธิพลต่อการระบุและการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูล และ

(ข) บ่งชี้ถึงความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่อาจส่งผลกระทบต่อการเปิดเผยข้อมูลหลายรายการ และดังนั้น อาจจำเป็นต้องใช้การตอบสนองโดยรวมตามย่อหน้าที่ 128L และ 128R

การตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

การออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 126L–127)

ก420. วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมของผู้ประกอบวิชาชีพอาจรวมถึงวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ร่วมกัน เช่น การตรวจสอบ การสังเกตการณ์ การยืนยัน การทดสอบการคำนวณ การทดสอบโดยการปฏิบัติซ้ำ การวิเคราะห์เปรียบเทียบ และการสอบถาม การกำหนดวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่จะใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นหนึ่ง ๆ นั้นเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ เนื่องจากข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจครอบคลุมสถานการณ์ที่หลากหลายมาก ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานดังกล่าวจึงมีแนวโน้มที่จะแตกต่างกันอย่างมากในแต่ละงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก421. วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระ อาจรวมถึง

- การทดสอบรายละเอียด เช่น
  - การตรวจว่าอัตราการแปลงค่าการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตรงกับแหล่งที่เหมาะสม (เช่น สิ่งพิมพ์ของรัฐบาล) และการพิจารณาความเหมาะสมของอัตราดังกล่าวกับสถานการณ์นั้น ๆ
  - การสอบทานข้อตกลงการร่วมทุนและสัญญาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตการรายงานของกิจการ
  - การกระทบยอดข้อมูลที่บันทึกไว้กับ ตัวอย่างเช่น มาตรวัดระยะทางของยานพาหนะที่กิจการเป็นเจ้าของ
  - การทดสอบการคำนวณและการกระทบยอดความแตกต่างที่พบ
  - การสุ่มตัวอย่างและการวิเคราะห์อย่างเป็นอิสระสำหรับคุณลักษณะของวัสดุ (เช่น ถ่านหิน) หรือการสังเกตเทคนิคการสุ่มตัวอย่างของกิจการและการสอบทานบันทึกต่าง ๆ สำหรับผลการทดสอบจากห้องปฏิบัติการ
  - การตรวจความถูกต้องของการคำนวณและความเหมาะสมของวิธีการคำนวณที่ใช้
  - การตรวจว่าข้อมูลที่บันทึกตรงกับเอกสารต้นทาง เช่น บันทึกการผลิต บันทึกการใช้เชื้อเพลิง และใบแจ้งหนี้สำหรับพลังงานที่ซื้อมา
- การวิเคราะห์เปรียบเทียบเมื่อมีความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านความยั่งยืนและข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ในลักษณะที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถกำหนดการคาดการณ์ได้และเปรียบเทียบการคาดการณ์นั้นกับผลลัพธ์ของการวัดมูลค่าหรือการประเมินเรื่องความยั่งยืน

ก422. ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่วางแผนไว้เป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพและได้รับอิทธิพลจากสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงความต้องการข้อมูลโดยรวมของผู้ใช้ข้อมูล หลักเกณฑ์ และเรื่องความยั่งยืนที่อยู่ภายในขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก423. ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมจะได้รับอิทธิพลจาก

- แนวทางของผู้ประกอบวิชาชีพในการวางแผนและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ซึ่งรวมถึงการทำความเข้าใจว่ากิจการแยกหรือรวมข้อมูลด้านความยั่งยืนอย่างไรเพื่อวัตถุประสงค์ในการรายงาน (ดูย่อหน้าที่ ก284)
- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้ ซึ่งรวมถึงเหตุผลสำหรับผลการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญนั้น ๆ
- ความจำเป็นในการใช้ผลงานของผู้อื่น (เช่น ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพของกิจการภายในกลุ่มหรือผู้ประกอบวิชาชีพอื่น) เพื่อให้ได้หลักฐาน

จากหรือที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในกลุ่มหรือกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า และ

- ความน่าเชื่อถือของหลักฐานที่จะได้รับ

ก424. เนื่องจากระดับความเชื่อมั่นที่ได้รับในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดน้อยกว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลอย่างมาก วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดมีความแตกต่างเกี่ยวกับลักษณะและช่วงเวลาจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล และมีขอบเขตที่น้อยกว่า ความแตกต่างระหว่างวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมของผู้ประกอบวิชาชีพสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดอาจรวมถึง

(ก) การให้ความสำคัญกับลักษณะของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้เพื่อให้ได้หลักฐานน่าจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของงาน ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินว่ามีความเหมาะสมในสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดนั้นที่จะเน้นการสอบถามข้อมูลจากบุคลากรของกิจการและวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบและให้ความสำคัญน้อยกว่าสำหรับการทดสอบการควบคุม และการได้มาซึ่งหลักฐานจากแหล่งภายนอกซึ่งอาจจะเน้นหากเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

(ข) ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้เมื่อเทียบกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลอาจเกี่ยวข้องกับ

(1) เลือกรายการที่น้อยกว่าเพื่อการทดสอบ

(2) ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่น้อยกว่า (ตัวอย่างเช่น ใช้เพียงการวิเคราะห์เปรียบเทียบในสถานการณ์ที่หากเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล จะใช้ทั้งการวิเคราะห์เปรียบเทียบและการทดสอบรายละเอียด) หรือ

(3) ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ณ สถานดำเนินงานจำนวนน้อยแห่งกว่า

(ค) ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล การวิเคราะห์เปรียบเทียบที่ปฏิบัติเพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้จะเกี่ยวข้องกับการกำหนดการคาดการณ์ของปริมาณหรืออัตราส่วนที่มีความแม่นยำเพียงพอที่จะระบุการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด การวิเคราะห์เปรียบเทียบอาจถูกออกแบบเพื่อสนับสนุนการคาดการณ์เกี่ยวกับทิศทางของแนวโน้ม ความสัมพันธ์และอัตราส่วนมากกว่าการระบุการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่มีความแม่นยำในระดับที่คาดหวังในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

นอกจากนี้ เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ผู้ประกอบวิชาชีพอาจใช้ข้อมูลในแบบต่าง ๆ เช่น

(1) ใช้ข้อมูลแบบยอดรวมที่ไม่แยกย่อย เช่น ข้อมูลระดับภูมิภาค แทนที่จะใช้ข้อมูลระดับสถานประกอบการ หรือข้อมูลรายเดือน แทนที่จะใช้ข้อมูลรายสัปดาห์

(2) การใช้ข้อมูลที่ไม่ผ่านวิธีปฏิบัติงานต่างหากที่ทำเพื่อทดสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลนั้นก่อนนำมาใช้ในระดับเดียวกับที่จะทดสอบหากเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ก425. ตัวอย่างเหตุผลสำหรับการประเมินระดับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

- ความซับซ้อนสืบเนื่องของเรื่องความยั่งยืนหรือการใช้ดุลยพินิจในการวัดมูลค่าหรือการประเมิน ตัวอย่างเช่น การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอาจมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมากกว่าในกรณีที่ต้องอาศัยการคำนวณสมดุลมวล (mass balance) เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนการบริโภคน้ำที่อ่านได้โดยตรงจากมาตรวัดน้ำ
- ความซับซ้อนขององค์กร ความเป็นเจ้าของและการควบคุม หรือการกระจายทางภูมิศาสตร์
- ระบบและกระบวนการแบบอัตโนมัติที่มีน้อยหรือยังคงพัฒนาอยู่ในลักษณะที่ทำให้มีโอกาสมากขึ้นที่จะเกิดข้อผิดพลาดของมนุษย์ ข้อบกพร่องในการประมวลผล หรือโอกาสในการแทรกแซงโดยไม่ได้รับอนุญาต
- แรงจูงใจในการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง เช่น หากต้องบรรลุเป้าหมายการปฏิบัติงานบางด้าน เพื่อให้สามารถยังได้รับใบอนุญาตในการดำเนินงานหรือเพื่อหลีกเลี่ยงค่าปรับหรือเพื่อตอบสนองต่อความคาดหวังของผู้มีส่วนได้เสีย
- ข้อจำกัดสืบเนื่องของขีดความสามารถของอุปกรณ์ที่ใช้วัด (เช่น มาตรวัดน้ำ) หรือความถี่ในการปรับตั้งค่าให้เที่ยงตรงของอุปกรณ์วัดที่ไม่เพียงพอ
- ข้อผิดพลาดหรือการตัดสินใจที่ไม่เหมาะสมในการวัด การประเมินหรือการเปิดเผยข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงในข้อสมมติที่ใช้ในการประมาณการ การใช้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์พอที่จะใช้เป็นฐานในการประมาณการ หรือในสถานการณ์ที่มีการคำนวณที่ซับซ้อน (เช่น เมื่อใช้วิธีการสมดุลมวลในการคำนวณน้ำที่ถูกดึงออกมา)
- ความเสี่ยงที่แง่มุมที่ไม่ได้ระบุไว้ในเรื่องความยั่งยืนอาจถูกมองข้าม เช่น เนื่องจากเป็นเหตุการณ์หรือธุรกรรมที่อยู่นอกเหนือจากการดำเนินธุรกิจปกติ เนื่องจากผู้ทำข้อมูลพึ่งพาข้อมูลจากบุคคลที่สาม (เช่น การใช้ผู้อ่านมาตรวัดจากภายนอกหรือการใช้บริษัทวิศวกรรมในการคำนวณปริมาณน้ำที่ถูกดึงออกมา) หรือเนื่องจากการรั่วไหลของน้ำหรือของเสียที่ไม่ถูกตรวจพบหรือเรื่องอื่นที่คล้ายกัน
- วิธีการที่ข้อบกพร่องในการออกแบบการควบคุมหรือการไม่ปฏิบัติตามการควบคุมอย่างมีประสิทธิผลอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาด ข้อบกพร่องในการประมวลผลหรือโอกาสในการแทรกแซงโดยไม่ได้รับอนุญาต

ก426. เนื่องจากสถานการณ์ของงาน อาจมีความจำเป็นในการได้รับหลักฐานที่น่าเชื่อถือมากขึ้นเพื่อใช้เป็นเกณฑ์สำหรับข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้ระบุและประเมินว่าความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ อยู่ใน

ระดับสูง ในสถานการณ์ดังกล่าว อาจเหมาะสมที่จะเพิ่มปริมาณของหลักฐานให้มากขึ้น (เช่น โดยการได้รับหลักฐานที่สนับสนุนจากแหล่งข้อมูลอิสระหลายแหล่ง)

ก427. อาจจำเป็นต้องได้รับหลักฐานที่น่าเชื่อถือมากขึ้นในกรณีที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้ระบุเรื่องต่าง ๆ ตามตัวอย่างด้านล่างจากการทำความเข้าใจกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการและระบบการควบคุมภายในของกิจการ

- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้ในระดับสูง
- การที่ผู้ใช้ข้อมูลให้ความสำคัญที่เพิ่มขึ้นสำหรับบางหัวข้อความยั่งยืนหรือบางประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน
- การขาดความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านความยั่งยืนและข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการวิเคราะห์เปรียบเทียบ
- สภาพแวดล้อมการควบคุมที่กิจการไม่แสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับความมุ่งมั่นต่อความซื่อสัตย์และค่านิยมทางจริยธรรม
- ความเสี่ยงของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่กิจการไม่ได้ระบุจากกระบวนการประเมินความเสี่ยงของกิจการ
- ระบบสารสนเทศที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ของกิจการ
- เรื่องความยั่งยืนยังไม่ถึงจุดที่อิ่มตัวหรือระบบสารสนเทศที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนยังไม่เสถียรหรือยังไม่อยู่ในสภาวะที่เหมาะสม
- ข้อผิดพลาดในการเปิดเผยข้อมูลในอดีต
- เรื่องใหม่ หัวข้อความยั่งยืนใหม่ หรือประเด็นใหม่ของหัวข้อความยั่งยืน

การตอบสนองโดยรวม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 128L, 128R)

ก428. ย่อหน้าที่ 126L และ126R กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่มีลักษณะ ช่วงเวลาและขอบเขตที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับของการเปิดเผยข้อมูล (ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) หรือในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล (ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล) อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจระบุสถานการณ์ที่บ่งชี้ว่าอาจจำเป็นต้องใช้การตอบสนองโดยรวมตามย่อหน้าที่ 128L หรือ 128R เช่น

- ข้อบกพร่องในสภาพแวดล้อมการควบคุมอาจลดประสิทธิผลของการควบคุมอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการทุจริต ในกรณีดังกล่าว การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอาจเกิดขึ้นในสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่องก็ได้

- อาจมีแรงจูงใจในการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงโดยเจตนาเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน เช่น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับกระบวนการรายงานหรือมีโอกาสที่จะมีอิทธิพลต่อกระบวนการรายงานอาจได้รับค่าตอบแทนที่มีส่วนที่มีนัยสำคัญที่ขึ้นอยู่กับการบรรลุเป้าหมายที่ท้าทายมากหรือที่ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่มีผลโดยตรงต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน
- ผู้ประกอบวิชาชีพอาจระบุความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เพิ่มขึ้นซึ่งแผ่กระจายในข้อมูลด้านความยั่งยืน (นั่นคือ ไม่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลหรือสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้รายการใดรายการหนึ่ง หรือการเปิดเผยข้อมูลหรือสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้เพียงไม่กี่รายการ)

ก429. การออกแบบและดำเนินการตอบสนองโดยรวม อาจรวมถึง

- การมอบหมายและการกำกับดูแลบุคลากร; การพิจารณาความรู้ ทักษะ และความสามารถของแต่ละบุคคลที่จะได้รับความรับผิดชอบที่มีนัยสำคัญในงานที่ให้ความเชื่อมั่น; และวิธีการประเมินความเสี่ยงของผู้ประกอบวิชาชีพ
- การปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมในช่วงสิ้นงวดมากกว่าช่วงระหว่างกาล
- การได้รับหลักฐานที่เพิ่มขึ้นจากวิธีปฏิบัติงานอื่น ๆ นอกเหนือจากการทดสอบการควบคุม
- การเพิ่มขนาดตัวอย่างและขอบเขตของการวิธีปฏิบัติงาน เช่น จำนวนสถานที่ที่จะใช้วิธีปฏิบัติงาน
- การเพิ่มส่วนที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ในการเลือกลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงาน

การตอบสนองต่อการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 129–131)

ก430. ความเสี่ยงในการตรวจไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเนื่องจากการทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับสูงกว่าความเสี่ยงในการตรวจไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่เกิดจากข้อผิดพลาด นอกจากนี้ ความเสี่ยงในการตรวจไม่พบการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับจะสูงกว่าในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดเมื่อเทียบกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล การตอบสนองที่เหมาะสมต่อการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้น ๆ

ก431. การตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อการทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่พบหรือที่สงสัยซึ่งระบุในระหว่างปฏิบัติงาน อาจรวมถึงการดำเนินการต่าง ๆ เช่น

- การปรึกษาหารือกับกิจการ
- การร้องขอให้กิจการปรึกษากับบุคคลภายนอกที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เช่น ที่ปรึกษากฎหมายของกิจการ หรือหน่วยงานกำกับดูแล

- การตรวจสอบเอกสารโต้ตอบ (ถ้ามี) กับหน่วยงานที่ออกใบอนุญาตหรือหน่วยงานที่มีอำนาจในการกำกับดูแลที่เกี่ยวข้อง
- การพิจารณาผลกระทบของเรื่องนั้นที่มีต่อกับแง่มุมอื่น ๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงการประเมินความเสี่ยงของผู้ประกอบวิชาชีพและความน่าเชื่อถือของคำรับรองที่เป็นลายลักษณ์อักษรจากกิจการ
- การขอคำแนะนำทางกฎหมายเกี่ยวกับผลกระทบของการดำเนินการในประเภทต่าง ๆ
- การระงับการออกรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- การถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก432. ในการกำหนดระดับที่เหมาะสมของผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลเพื่อสื่อสารกรณีการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริต หรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าผู้บริหารอาจมีส่วนเกี่ยวข้องในการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับด้วยหรือไม่ และผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลผู้นั้นมีส่วนในการบริหารกิจการหรือไม่ หากผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลผู้นั้นไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสื่อสารไปยังมีหน้าที่ในการกำกับดูแลเกี่ยวกับกรณีการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่ผู้บริหารและพนักงานที่มีบทบาทที่มีนัยสำคัญในการควบคุมภายในไปมีส่วนเกี่ยวข้อง หรือเกี่ยวกับกรณีที่การทุจริตหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับส่งผลให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในข้อมูลด้านความยั่งยืน เว้นแต่การสื่อสารดังกล่าวถูกห้ามโดยกฎหมายหรือข้อบังคับ

ก433. ในบางสถานการณ์ การตอบสนองของผู้ประกอบวิชาชีพต่อกรณีการทุจริตหรือข้อสงสัยการทุจริตหรือกรณีการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ อาจจำเป็นต้องรายงานเรื่องดังกล่าวต่อผู้มีอำนาจที่เหมาะสมภายนอกกิจการด้วย ดูย่อหน้าที่ 67

ก434. ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องอาจรวมถึงข้อกำหนดที่จัดการกับการสื่อสารของผู้ประกอบวิชาชีพสำหรับการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับกับผู้สอบบัญชีที่ตรวจสอบงบการเงิน

ก435. ตัวอย่างสถานการณ์ที่อาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินผลกระทบของการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับต่อความน่าเชื่อถือของหนังสือรับรองที่ได้รับจากผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) คือ เมื่อ

- ผู้ประกอบวิชาชีพสงสัยหรือมีหลักฐานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมหรือความตั้งใจที่จะมีส่วนร่วมของผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ในการไม่ปฏิบัติตามหรือข้อสงสัยการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ
- ผู้ประกอบวิชาชีพทราบว่าผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ได้ทราบถึงการไม่ปฏิบัติตามดังกล่าวและไม่ได้รายงานหรืออนุญาตให้รายงานเรื่อง

ดังกล่าวต่อหน่วยงานที่มีอำนาจที่เหมาะสมภายในระยะเวลาที่เหมาะสม ซึ่งขัดต่อข้อกำหนดทางกฎหมายหรือข้อบังคับนั้น ๆ

การทดสอบการควบคุม (อ้างถึงย่อหน้าที่ 132, 135)

ก436. เมื่อจำเป็นต้องมีหลักฐานที่น่าเชื่อถือมากขึ้นเกี่ยวกับประสิทธิผลของการควบคุม อาจเหมาะสมที่จะเพิ่มขอบเขตของการทดสอบการควบคุม เรื่องอื่น ๆ ที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาในการกำหนดขอบเขตของการทดสอบการควบคุมรวมถึง

- ความถี่ของการปฏิบัติการควบคุมโดยกิจการในระหว่างงวด
- ระยะเวลาในงวดที่ผู้ประกอบวิชาชีพกำลังพึ่งพาหลักฐานเกี่ยวกับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุม
- อัตราการเบี่ยงเบนจากการควบคุมที่คาดไว้
- ความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่จะใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมในระดับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้
- ขอบเขตของหลักฐานที่ได้มาจากการทดสอบการควบคุมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้นั้นในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ก437. เนื่องจากความสม่ำเสมอที่มีอยู่ตามธรรมชาติของการประมวลผลด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ หลักฐานเกี่ยวกับการนำการควบคุมระบบงานแบบอัตโนมัติไปปฏิบัติ เมื่อพิจารณาร่วมกับหลักฐานเกี่ยวกับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมทั่วไปของเทคโนโลยีสารสนเทศของกิจการ (โดยเฉพาะการควบคุมสำหรับการเปลี่ยนแปลง) อาจให้หลักฐานที่สำคัญเกี่ยวกับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุม

ก438. ในบางสถานการณ์ หลักฐานที่ได้รับจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นครั้งก่อนอาจให้หลักฐานสำหรับการปฏิบัติงานงวดปัจจุบัน เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพได้ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพื่อยืนยันความเกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น ในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นครั้งก่อน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจกำหนดว่าการควบคุมแบบอัตโนมัติทำงานตามที่กำหนดไว้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้รับหลักฐานเพื่อกำหนดว่ามีการเปลี่ยนแปลงการควบคุมอัตโนมัติที่ส่งผลต่อการทำงานอย่างมีประสิทธิผลของการควบคุมนั้นอย่างต่อเนื่องหรือไม่ โดยการสอบถามผู้บริหารและการตรวจบันทึกเพื่อระบุว่ามีการเปลี่ยนแปลงการควบคุมใดบ้าง การพิจารณาหลักฐานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อาจสนับสนุนการเพิ่มหรือลดหลักฐานที่คาดว่าจะได้รับในงวดปัจจุบันเกี่ยวกับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุม

ก439. ในกรณีส่วนใหญ่ หลักฐานจากวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระสำหรับการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นครั้งก่อนให้หลักฐานน้อยหรือไม่ให้มีเลยสำหรับงวดปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม การใช้หลักฐานจากวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระสำหรับการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นครั้งก่อนอาจเหมาะสมหากหลักฐานนั้นและเรื่องที่ให้ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวข้องนั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก และมีการปฏิบัติงานในงวดปัจจุบันเพื่อยืนยันความเกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง

วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 140R)

ก440R. ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานอาจบ่งชี้ว่าการเปิดเผยบางรายการได้รวมถึงข้อมูลที่น่าจะมีความสำคัญเป็นพิเศษต่อผู้ใช้ข้อมูล (ดูเพิ่มเติมที่ย่อหน้าที่ ก285–ก287 เกี่ยวกับการจัดกลุ่มการเปิดเผยเพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและการปฏิบัติงาน) อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยเหล่านั้นอยู่ในระดับต่ำที่ยอมรับได้ ในสถานการณ์เหล่านี้ เนื่องจากความสำคัญของข้อมูลนั้นต่อผู้ใช้ข้อมูล ย่อหน้าที่ 140R กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาความจำเป็นในการออกแบบและปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระสำหรับการเปิดเผยเหล่านั้น ความจำเป็นในการปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระและขอบเขตของการตรวจสอบดังกล่าวเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในสถานการณ์นั้น ๆ นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่ได้ถูกคาดหวังให้ออกแบบและปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระสำหรับการเปิดเผยข้อมูลทั้งหมด แต่วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระอาจมุ่งเน้นไปที่การเปิดเผยข้อมูลหรือข้อมูลที่อยู่ในการเปิดเผยข้อมูลเหล่านั้นที่คาดว่าน่าจะมีความสำคัญเป็นพิเศษต่อผู้ใช้ข้อมูล

ก441R. การพิจารณาความจำเป็นในการออกแบบและปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระสำหรับการเปิดเผยเหล่านั้นสะท้อนให้เห็นว่า

- การประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจ
- มีข้อจำกัดสืบเนื่องของการควบคุมภายใน ซึ่งรวมถึงความเป็นไปได้ของการแทรกแซงโดยผู้บริหาร ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจกำหนดว่าความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามการควบคุมอาจต้องเสริมด้วยการทดสอบรายละเอียดที่ไม่มากนัก

วิธีการขอคำยืนยันจากบุคคลภายนอก (อ้างถึงย่อหน้าที่ 141R)

ก442. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาขอคำยืนยันเพื่อขอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ การเปิดเผยข้อมูล หัวข้อความยั่งยืน หรือประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน

ก443. วิธีการขอคำยืนยันจากบุคคลภายนอกอาจให้หลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลต่าง ๆ เช่น

- ข้อมูลกิจกรรมที่เก็บรวบรวมโดยบุคคลที่สาม
- ตัวชี้วัดของอุตสาหกรรมที่ใช้ในการคำนวณ
- เงื่อนไขของข้อตกลง สัญญา หรือธุรกรรมระหว่างกิจการและบุคคลอื่น
- ผลการวิเคราะห์ในห้องปฏิบัติการของตัวอย่าง

การขยายผลสรุปของวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระที่ปฏิบัติในช่วงระหว่างกาล (อ้างถึงย่อหน้าที่ 142)

ก444. ในบางสถานการณ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่ามีประสิทธิผลที่จะใช้วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระในช่วงระหว่างกาล และเปรียบเทียบและกระทบยอดข้อมูล ณ วันสิ้นงวดกับข้อมูล

ที่เปรียบเทียบกันได้กับที่ได้ตรวจสอบไปแล้วในช่วงระหว่างกาลดังกล่าวเพื่อ

(ก) ระบุจำนวนที่ดูผิดปกติ

(ข) สอบสวนจำนวนดังกล่าว และ

(ค) วิเคราะห์เปรียบเทียบหรือทดสอบรายละเอียดของรายการที่เกิดช่วงระหว่างวันที่ระหว่างงวดดังกล่าวจนถึงวันสิ้นงวด

ก445. การปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระในช่วงระหว่างกาลโดยไม่ปฏิบัติงานเพิ่มเติมในภายหลังเพิ่มความเสี่ยงที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งอาจมีอยู่ใน ณ วันสิ้นงวด ความเสี่ยงนี้จะเพิ่มขึ้นเมื่อช่วงเวลาที่เหลือยาวนานขึ้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาตัวอย่างปัจจัยต่อไปนี้ในการตัดสินใจว่าจะปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระในช่วงระหว่างกาลหรือไม่

- สภาพแวดล้อมการควบคุมและการควบคุมที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ
- ความพร้อมใช้งานของข้อมูลในภายหลังวันที่ระหว่างงวดที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพ
- วัตถุประสงค์ของวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระ
- ความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ได้ประเมินไว้
- ลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลและสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ที่เกี่ยวข้อง
- ความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพในการปฏิบัติวิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระที่เหมาะสมหรือใช้วิธีการตรวจสอบเนื้อหาสาระร่วมกับการทดสอบการควบคุมเพื่อครอบคลุมช่วงเวลาที่เหลือเพื่อลดความเสี่ยงที่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจมีอยู่ ณ วันสิ้นงวดจะไม่ถูกตรวจพบ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 143L–143R)

ก446. การวิเคราะห์เปรียบเทียบอาจปฏิบัติเมื่อมีความสัมพันธ์ที่คาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลระหว่างข้อมูลด้านความยั่งยืนและข้อมูลทางการเงินหรือข้อมูลการดำเนินงาน (เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างการปล่อยก๊าซเรือนกระจกประเภท 2 จากการใช้ไฟฟ้า กับ ชั่วโมงการทำงานหรือยอดการซื้อไฟฟ้าในบัญชีแยกประเภททั่วไป) การวิเคราะห์เปรียบเทียบอื่น ๆ อาจเกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการกับข้อมูลภายนอก เช่น ค่าเฉลี่ยอุตสาหกรรม หรือการวิเคราะห์แนวโน้มในระหว่างงวดเพื่อระบุความผิดปกติสำหรับการสอบสวนเพิ่มเติม และแนวโน้มระหว่างงวดต่าง ๆ สำหรับความสอดคล้องกับสถานการณ์อื่น ๆ เช่น การซื้อหรือขายสถานประกอบการ

ก447. การวิเคราะห์เปรียบเทียบอาจมีประสิทธิผลเป็นพิเศษเมื่อมีข้อมูลที่แยกย่อยที่พร้อมใช้งาน หรือเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพมีเหตุผลที่จะพิจารณาว่าข้อมูลที่จะใช้มีความน่าเชื่อถือ เช่น เมื่อข้อมูลถูกดึงมาจากแหล่งที่มีการควบคุมอย่างดี ในบางกรณี ข้อมูลที่จะใช้อาจถูกรวบรวมโดยระบบสารสนเทศการรายงานทางการเงินหรืออาจถูกป้อนเข้าสู่ระบบสารสนเทศอีกระบบหนึ่งพร้อมกับการป้อนข้อมูล

ทางการเงินที่เกี่ยวข้อง และมีการใช้การควบคุมการป้อนข้อมูลร่วมกัน ตัวอย่างเช่น ปริมาณเชื้อเพลิงที่ซื้อที่อยู่ในใบแจ้งหนี้ของผู้ขายอาจถูกป้อนเข้าระบบภายใต้เงื่อนไขเดียวกับที่ใบแจ้งหนี้ที่เกี่ยวข้องถูกป้อนเข้าสู่ระบบบัญชีเจ้าหนี้ ในบางกรณี ข้อมูลที่จะใช้อาจเป็นข้อมูลที่จำเป็นต่อการตัดสินใจด้านดำเนินงาน ดังนั้นจึงอยู่ภายใต้การตรวจสอบอย่างละเอียดโดยบุคลากรด้านการดำเนินงาน หรืออยู่ภายใต้การตรวจสอบจากบุคคลภายนอกแยกต่างหาก (เช่น การตรวจสอบตามข้อตกลงร่วมทุนหรือการกำกับดูแลโดยหน่วยงานที่มีอำนาจในการกำกับดูแล)

ก448L. ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด การวิเคราะห์เปรียบเทียบอาจถูกออกแบบเพื่อสนับสนุนการคาดการณ์เกี่ยวกับทิศทางของแนวโน้ม ความสัมพันธ์ และอัตราส่วนโดยไม่ได้ระดับความแม่นยำที่จำเป็นในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเพื่อระบุการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่อาจเกิดขึ้น

การเลือกตัวอย่าง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 145)

ก449. การเลือกตัวอย่างไม่เหมือนกับการเลือกรายการที่ทำระหว่างการระบุหรือประเมินความเสี่ยง หรือเพื่อประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูล การเลือกตัวอย่างเกี่ยวข้องกับ

(ก) การกำหนดขนาดตัวอย่างที่เพียงพอที่จะลดความเสี่ยงจากการเลือกตัวอย่างให้อยู่ในระดับที่ต่ำอย่างเหมาะสม ความเสี่ยงจากการเลือกตัวอย่างคือความเสี่ยงที่ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพที่อ้างอิงจากตัวอย่างอาจแตกต่างจากข้อสรุปหากใช้ด้วยวิธีปฏิบัติงานเดียวกันสำหรับประชากรทั้งหมด เนื่องจากระดับความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่ำกว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ระดับความเสี่ยงจากการเลือกตัวอย่างที่ยอมรับได้ในกรณีของการทดสอบรายละเอียดในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลจึงอาจต่ำกว่าด้วย ดังนั้น เมื่อใช้การเลือกตัวอย่างสำหรับการทดสอบรายละเอียดในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลขนาดตัวอย่างอาจมากกว่าเมื่อใช้ในสถานการณ์ที่คล้ายกันในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

(ข) การเลือกตัวอย่างในลักษณะที่แต่ละหน่วยตัวอย่างในประชากรมีโอกาสถูกเลือกและการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์สำหรับแต่ละตัวอย่างที่เลือก หากผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถใช้วิธีปฏิบัติงานที่ออกแบบไว้ (หรือวิธีปฏิบัติงานทางเลือกที่เหมาะสม) กับตัวอย่างที่เลือก ตัวอย่างนั้นจะถูกพิจารณาว่าเป็นการเบี่ยงเบนจากการควบคุมที่กำหนดไว้ (ในกรณีของการทดสอบการควบคุม) หรือการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง (ในกรณีของการทดสอบรายละเอียด)

(ค) การสอบสวนลักษณะและสาเหตุของการเบี่ยงเบนหรือการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ระบุและการประเมินผลกระทบที่เป็นไปได้ต่อวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงานและด้านอื่น ๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(ง) การประเมิน

(1) ผลของตัวอย่าง ซึ่งรวมถึงการคาดการณ์การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบในตัวอย่างไปยังประชากร (ในกรณีการทดสอบรายละเอียด) และ

(2) ว่าการใช้การเลือกตัวอย่างได้ให้เกณฑ์ที่เหมาะสมในการสรุปเกี่ยวกับประชากรที่ถูกทดสอบ หรือไม่

ประมาณการและข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า (อ้างถึงย่อหน้าที่146L, 146R)

ก450. ความไม่แน่นอนในการประมาณการอาจเกิดขึ้นเนื่องจากความรู้ที่ไม่ครบถ้วนเกี่ยวกับการวัดหัวข้อความยั่งยืน กิจกรรมหรือเหตุการณ์ หรือการวัดหรือการประเมินประมาณการอาจขึ้นอยู่กับการคาดการณ์ผลลัพธ์ของเหตุการณ์หรือสถานการณ์หนึ่งหรือมากกว่า

ก451. ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าอาจรวมถึงการประมาณการข้อมูล ข้อมูลตามสถานการณ์สมมติ หรือแผนในอนาคตของกิจการ ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าอาจจัดทำขึ้นโดยใช้สถานการณ์ที่อ้างอิงตามข้อสมมติที่ดีที่สุดหรือข้อสมมติที่จำลองขึ้น ซึ่งได้รับผลกระทบจากการใช้ดุลยพินิจของผู้บริหาร เหตุการณ์ในอนาคต การเกิดขึ้นในอนาคต หรือการกระทำในอนาคตที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืน อาจมีความไม่แน่นอนสูงและดังนั้นโดยปกติสามารถประเมินได้ด้วยความแม่นยำน้อยกว่าเหตุการณ์ การเกิดขึ้นหรือการกระทำในอดีต การเปิดเผยข้อมูลจะมีความคาดเดามากขึ้นเมื่อระยะเวลาที่ครอบคลุมเป็นช่วงที่ยาวนานขึ้นและความไม่แน่นอนอาจเพิ่มขึ้นเมื่อระยะเวลาที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่คาดการณ์ล่วงหน้านั้นยาวนานมากขึ้น

ก452. หลักเกณฑ์ที่ใช้อาจกำหนดให้มีการเปิดเผยกลยุทธ์ในอนาคตที่ตั้งใจไว้ เป้าหมาย หรือเจตนาอื่นๆ ของกิจการ สำหรับข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องได้รับหลักฐานว่ากลยุทธ์ เป้าหมาย หรือเจตนาเหล่านั้นจะบรรลุผลหรือไม่ หรือให้ข้อสรุปในทำนองนั้น

ก453R. เมื่อออกแบบวิธีปฏิบัติงานที่กำหนดตามย่อหน้าที่ 146R(ก) วิธีปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพอาจรวมถึง

(ก) โดยอาศัยตามความรู้และประสบการณ์ของผู้ประกอบวิชาชีพ การพิจารณาว่ามีเหตุผลที่จะเชื่อว่าข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้านั้นไม่สมเหตุสมผลอย่างชัดเจนหรือไม่

(ข) การตรวจบันทึกการประชุมหรือรายงานเกี่ยวกับการดำเนินงานของธุรกิจ เพื่อประเมินว่า

(1) ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลมีเจตนาและความสามารถในการปฏิบัติตามกลยุทธ์หรือไม่

(2) เป้าหมายหรือเจตนามีอยู่จริงหรือไม่ หรือ

(3) กลยุทธ์หรือเป้าหมายที่ตั้งใจตั้งอยู่บนเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลหรือไม่

ก454. ไม่ว่าจะเป็นแหล่งที่มาหรือระดับของความไม่แน่นอน ความซับซ้อน หรือการใช้ความเห็นส่วนบุคคล จะเป็นเช่นไร หรือขอบเขตของการใช้ดุลยพินิจของผู้บริหารจะเป็นเช่นไร เป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้บริหารจะต้องนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมเมื่อจัดทำประมาณการและข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าและการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงการเลือกและการใช้วิธีการประมาณ

ข้อสมมติ และข้อมูลที่เหมาะสม

ก455L. ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดบางงาน อาจเหมาะสมที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้วิธีปฏิบัติงานตามย่อหน้าที่ 146R วิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือมากกว่า

การประเมินว่ามีการเลือกและการนำวิธีการประมาณไปใช้อย่างเหมาะสมหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 146R(ข)(1)ก.)

ก456R. ในการประเมินว่ามีการเลือกและการนำวิธีการประมาณไปใช้อย่างเหมาะสมหรือไม่ วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมของผู้ประกอบวิชาชีพอาจมุ่งไปยังประเด็นที่ว่า

(ก) การใช้ดุลยพินิจในการเลือกวิธีการประมาณบ่งชี้ถึงความลำเอียงที่เป็นไปได้ของผู้บริหารหรือไม่

(ข) การคำนวณได้ทำตามวิธีการประมาณและทำอย่างถูกต้องทางคณิตศาสตร์หรือไม่

(ค) ในกรณีที่วิธีการประมาณของผู้บริหารเกี่ยวข้องกับการใช้แบบจำลองที่ซับซ้อน การใช้ดุลยพินิจได้ทำอย่างสม่ำเสมอหรือไม่ และ (ในกรณีที่เหมาะสม)

(1) การออกแบบของแบบจำลองตรงตามวัตถุประสงค์การวัดของหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่ มีความเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ หรือไม่ และการเปลี่ยนแปลงจากแบบจำลองของปีก่อน (ถ้ามี) มีความเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่

(2) การปรับเปลี่ยนผลลัพธ์ของแบบจำลองสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวัดของหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่ และเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่ และ

(ง) บูรณภาพของข้อสมมติที่มีนัยสำคัญและข้อมูลยังคงถูกรักษาไว้ในระหว่างการนำวิธีการประมาณไปปฏิบัติหรือไม่ ข้อสมมติที่ใช้ในการจัดทำประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าถือว่าเป็นข้อสมมติที่มีนัยสำคัญเมื่อการเปลี่ยนแปลงในระดับที่สมเหตุสมผลในข้อสมมตินั้นจะส่งผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญต่อประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า

การประเมินว่าข้อสมมติเหมาะสมหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 146R(ข)(1)ข.)

457R. ในการประเมินว่าข้อสมมติเหมาะสมหรือไม่ วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมของผู้ประกอบวิชาชีพอาจมุ่งไปยังประเด็นที่ว่า

(ก) การใช้ดุลยพินิจในการเลือกข้อสมมติที่มีนัยสำคัญนั้นบ่งชี้ถึงความลำเอียงที่เป็นไปได้ของผู้บริหารหรือไม่

(ข) ข้อสมมติที่มีนัยสำคัญสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการจัดทำประมาณการหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าหรือไม่ สอดคล้องระหว่างกันและกับข้อสมมติที่ใช้ในการเปิดเผยข้อมูลด้านอื่นหรือไม่ หรือสอดคล้องกับข้อสมมติที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในกิจกรรมทางธุรกิจด้านอื่น ๆ ของกิจการหรือไม่ ทั้งนี้ โดยอาศัยความรู้ของผู้ประกอบวิชาชีพที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น

(ค) ในกรณีที่เหมาะสม ผู้บริหารมีความตั้งใจที่จะดำเนินการตามแผนที่วางไว้และมีความสามารถที่จะดำเนินการตามนั้นได้หรือไม่

(ง) กิจการได้พิจารณาข้อสมมติหรือผลลัพธ์ที่เป็นทางเลือกอื่น ๆ แล้วหรือไม่ และเหตุใดจึงได้ปฏิเสธข้อสมมติหรือผลลัพธ์เหล่านั้น

การประเมินว่าข้อมูลที่ใช้ในการประมาณเหมาะสมหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 146R(ข)(1)ค.)

ก458R. ในการประเมินว่าข้อมูลที่ใช้ในการประมาณเหมาะสมหรือไม่ วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมของผู้ประกอบวิชาชีพอาจมุ่งไปยังประเด็นที่ว่า

(ก) การใช้ดุลยพินิจในการเลือกข้อมูลที่ใช้ในการประมาณการบ่งชี้ถึงความลำเอียงที่เป็นไปได้ของผู้บริหารหรือไม่

(ข) ข้อมูลนั้นมีความเกี่ยวข้องและน่าเชื่อถือกับสถานการณ์นั้น ๆ หรือไม่

(ค) ผู้บริหารเข้าใจหรือตีความข้อมูลนั้นอย่างเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งรวมถึงในส่วนที่เกี่ยวกับเงื่อนไขของสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการได้ข้อมูลนั้นมา

การเปลี่ยนแปลงจากงวดก่อนที่ไม่ได้เนื่องมาจากสถานการณ์ใหม่หรือข้อมูลใหม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 146L(ก)(3), 146R(ข)(1))

ก459. เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการประมาณ ข้อสมมติที่มีนัยสำคัญ หรือข้อมูลจากงวดก่อนที่ไม่ได้เนื่องมาจากสถานการณ์ใหม่หรือข้อมูลใหม่ หรือเมื่อข้อสมมติที่มีนัยสำคัญไม่สอดคล้องกันเองและกับที่ใช้ในประมาณการอื่น ๆ หรือไม่สอดคล้องกับข้อสมมติที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในกิจกรรมทางธุรกิจด้านอื่น ๆ ของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องมีการปรึกษาหารือเพิ่มเติมกับผู้บริหารเกี่ยวกับสถานการณ์เหล่านั้น และในการปรึกษาหารือดังกล่าว อาจจำเป็นต้องตั้งคำถามกับผู้บริหารเกี่ยวกับความเหมาะสมของข้อสมมติที่ใช้

การกำหนดค่าประมาณแบบจุดหรือค่าประมาณแบบช่วง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 146R(ข)(2))

ก460R. การกำหนดค่าประมาณแบบจุดหรือค่าประมาณแบบช่วงเพื่อประเมินประมาณการและการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง อาจเป็นวิธีที่เหมาะสมในกรณี เช่น

- การพิจารณาโดยผู้ประกอบวิชาชีพสำหรับประมาณการที่คล้ายกันในงวดก่อนชี้ให้เห็นว่ากระบวนการในปัจจุบันของผู้บริหารไม่น่าจะมีประสิทธิผล
- การควบคุมของกิจการที่มีอยู่ใน หรือสำหรับ กระบวนการของผู้บริหารในการกำหนดประมาณการไม่ได้ถูกออกแบบอย่างดีหรือนำไปปฏิบัติอย่างเหมาะสม
- เหตุการณ์หรือรายการระหว่างวันสิ้นงวดถึงวันที่ในรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาอย่างเหมาะสมทั้งที่เป็นการเหมาะสมที่ผู้บริหารควรพิจารณาเรื่องเหล่านั้น และเหตุการณ์หรือรายการนั้นดูเหมือนจะขัดแย้งกับค่าประมาณแบบจุดของผู้บริหาร
- มีข้อสมมติทางเลือกอื่น ๆ ที่เหมาะสมหรือมีแหล่งที่เป็นทางเลือกอื่นสำหรับข้อมูลที่เกี่ยวข้องที่สามารถใช้ในการกำหนดค่าประมาณแบบจุดหรือค่าประมาณแบบช่วงของ

ผู้ประกอบวิชาชีพ

- ผู้บริหารไม่ได้ดำเนินการอย่างเหมาะสมเพื่อทำความเข้าใจหรือจัดการกับความไม่แน่นอนในการประมาณการ

ก461R. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถกำหนดค่าประมาณแบบจุดหรือค่าประมาณแบบช่วงได้หลายวิธี เช่น โดย

- ใช้แบบจำลองอื่นที่แตกต่างจากที่ผู้บริหารใช้ เช่น แบบจำลองที่มีจำหน่ายในเชิงพาณิชย์สำหรับใช้ในภาคธุรกิจหรืออุตสาหกรรมนั้นหรือแบบจำลองที่พัฒนาโดยผู้ประกอบวิชาชีพเอง
- ใช้แบบจำลองของผู้บริหารแต่กำหนดข้อสมมติหรือแหล่งข้อมูลที่เป็นทางเลือกที่ต่างจากที่ผู้บริหารใช้
- ใช้วิธีของผู้ประกอบวิชาชีพเองแต่กำหนดข้อสมมติทางเลือกที่ต่างจากที่ผู้บริหารใช้
- จ้างหรือให้บุคคลที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางเพื่อจัดทำหรือใช้งานแบบจำลอง หรือเพื่อให้ข้อสมมติที่เกี่ยวข้อง

ก462R. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจกำหนดค่าประมาณแบบจุดหรือค่าประมาณแบบช่วงสำหรับข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าด้วย การตัดสินใจของผู้ประกอบวิชาชีพว่าจะทำเช่นนั้นหรือไม่ อาจขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าและดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพในสถานการณ์นั้น ๆ ตัวอย่างเช่น เนื่องจากข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้ามีความไม่แน่นอนสืบเนื่องที่มากกว่าข้อมูลในอดีต ผู้ประกอบวิชาชีพอาจเลือกที่จะพิจารณาว่าการเปิดเผยข้อมูลที่ผู้บริหารนำเสนอนั้นอยู่ในช่วงของผลลัพธ์ที่เป็นไปได้อย่างสมเหตุสมผลหรือไม่

การปรับเปลี่ยนผลการประเมินความเสี่ยงในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (อ้างถึงย่อหน้าที่ 147R)

ก463R. หากหลังจากปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่ย่อหน้าที่ 147R(ข) กำหนดแล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถหาหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลได้ จะถือว่ามีการจำกัดขอบเขตและจะต้องปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 185

การพิจารณาว่าจำเป็นต้องใช้วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 148L)

ก464L. ไม่ใช่ทุกการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงจะนำไปสู่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพบเรื่องที่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ตัวอย่างเช่น เมื่อทำการเยี่ยมชมสถานที่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพบแหล่งที่มาของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ดูเหมือนจะไม่รวมอยู่ในการเปิดเผยข้อมูลการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในกรณีเช่นนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพสอบถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับแหล่งที่มาที่เป็นไปได้ดังกล่าวและวิธีการที่ได้รวมแหล่งที่มา

ดังกล่าวไว้ในการเปิดเผยข้อมูลการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

ก465L. การใช้ดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มที่จำเป็นในการได้รับหลักฐานเพื่อสรุปว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญไม่น่าจะเกิดขึ้น หรือเพื่อตัดสินว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ขึ้นอยู่กับตัวอย่างต่อไปนี้

- ข้อมูลที่ได้รับจากการประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับผลลัพธ์ของวิธีปฏิบัติงานที่ได้ใช้ไปแล้ว
- ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับเรื่องความยั่งยืนและสถานการณ์อื่นของงานที่ได้รับตลอดระยะเวลาของการปฏิบัติงาน
- มุมมองของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของหลักฐานที่จำเป็นในการตอบสนองต่อเรื่องที่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ
- การตัดสินใจของผู้ประกอบวิชาชีพว่ามีความเหมาะสมที่จะปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่มีลักษณะหรือขอบเขตที่คล้ายกับที่จำเป็นในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลหรือไม่

ก466L. ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในการพิจารณาความน่าเชื่อถือของหลักฐานที่จำเป็นเพื่อสรุปเกี่ยวกับเรื่องทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

ก467L. หากภายหลังจากการใช้วิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่กำหนดในย่อหน้าที่ 148L แล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถหาหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อสรุปได้ว่าเรื่องนั้น ๆ ไม่น่าจะทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ หรือไม่สามารถตัดสินได้ว่าเรื่องนั้น ๆ ทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ถือว่ามีการจำกัดขอบเขตขึ้นและจะต้องปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 185

กระบวนการของกิจการในการรวบรวมข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 149L, 150R)

ก468. กระบวนการรวบรวมข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจเป็นไปอย่างไม่เป็นทางการเมื่อระบบสารสนเทศของกิจการยังไม่พัฒนาเต็มที่ ในระบบที่มีความซับซ้อนมากขึ้น กระบวนการอาจมีความเป็นระบบมากขึ้นและมีเอกสารประกอบอย่างเป็นทางการ ลักษณะและขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ในการปรับปรุงข้อมูลและวิธีการที่ผู้ประกอบวิชาชีพตรวจว่าข้อมูลตรงกันหรือกระทบยอดของข้อมูลด้านความยั่งยืนกับบันทึกต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับลักษณะและความซับซ้อนของเรื่องความยั่งยืน กระบวนการรายงานของกิจการและความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาด้วยว่ากิจกรรมทั้งหมดภายในขอบเขตการรายงานได้ถูกรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่

ก469R. วิธีปฏิบัติงานอื่น ๆ เพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงของการแทรกแซงการควบคุมโดยผู้บริหาร อาจรวมถึง

- การสอบถามผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลแลเกี่ยวกับความเหมาะสมของการปรับปรุงที่ทำโดยผู้บริหารในกระบวนการรวบรวมข้อมูลด้านความยั่งยืน
- การได้รับและตรวจสอบเอกสารสนับสนุนเพื่อพิจารณาเหตุผล ไม่ว่าจะเป็นด้านธุรกิจหรือด้านอื่น ๆ สำหรับการปรับปรุงข้อมูลด้านความยั่งยืน
- การประเมินว่าเหตุผล (หรือการขาดเหตุผล) ของการปรับปรุงข้อมูลด้านความยั่งยืนบ่งชี้ว่าการปรับปรุงดังกล่าวทำไปเพื่อการรายงานข้อมูลที่เป็นการทุจริตหรือไม่
- การตรวจสอบบันทึกของระบบเพื่อหาการแทรกแซงระบบหรือการข้ามขั้นตอนการควบคุม

การรวบรวมและการพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ

การรวบรวมการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 153)

ก470. การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขถูกรวบรวมไว้ในระหว่างปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงดังกล่าวมีสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าในแง่ของแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกัน ในการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ทั้งนี้ คำว่า “ไม่สำคัญอย่างแน่ชัด” ไม่ได้มีความหมายเดียวกับ “ไม่มีสาระสำคัญ” แต่ข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งไม่สำคัญอย่างแน่ชัด หมายถึง รายการที่มีลำดับความสำคัญ (เล็กกว่ามาก) หรือมีลักษณะที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากรายการที่กำหนดให้มีสาระสำคัญ และเป็นข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่ต้องคำนึงถึงอย่างแน่ชัด ไม่ว่าจะพิจารณาแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกัน และไม่ว่าจะพิจารณาในเงื่อนไขของขนาด ลักษณะ หรือสถานการณ์ใดก็ตาม ในกรณีที่มีความไม่แน่นอนในการที่จะพิจารณาว่ารายการใดรายการหนึ่งหรือหลายรายการเป็นรายการที่ไม่สำคัญอย่างแน่ชัดหรือไม่ รายการดังกล่าวต้องถือว่าไม่ใช่ข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่สำคัญอย่างแน่ชัด

ก471. สำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจกำหนดจำนวนซึ่งหากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงมีจำนวนต่ำกว่าจำนวนดังกล่าวจะถือว่าไม่สำคัญอย่างแน่ชัด และไม่จำเป็นต้องรวบรวมรายการเหล่านั้น เนื่องจากผู้ประกอบวิชาชีพคาดได้ว่าผลรวมของจำนวนดังกล่าวจะไม่มีผลกระทบที่มีสาระสำคัญอย่างชัดเจนต่อการเปิดเผยข้อมูล

ก472. คำว่าไม่สำคัญอย่างแน่ชัดอาจพิจารณาได้ในบริบทของผลกระทบของการแสดงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่มีต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ข้อมูล ดังที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก36 ผู้ใช้ข้อมูลอาจรวมถึงผู้ใช้ที่ใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนในการตัดสินใจเรื่องการจัดสรรทรัพยากร หรือผู้ใช้ที่สนใจผลกระทบต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ ก337 กระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานอาจให้ข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบและการพิจารณาว่ารายการดังกล่าวถือว่าไม่สำคัญอย่างแน่ชัดหรือไม่

ก473. ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจเกิดขึ้นที่ไหนและอย่างไร ได้แก่

(ก) ความไม่ถูกต้องในการรวบรวมหรือประมวลผลข้อมูลที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ข) การบิดเบือนหรือการทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีความคลุมเครือในลักษณะที่อาจทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจผิด

(ค) การใช้ดุลยพินิจของผู้บริหารในการประมาณการ ซึ่งถูกผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าไม่สมเหตุสมผล

(ง) การรวมข้อมูลที่ไม่เหมาะสม เช่น ข้อมูลที่ไม่เข้าตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือการที่ผู้บริหารใช้กระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งส่งผลให้มีการรวมข้อมูลที่ไม่มีสาระสำคัญมากเกินไป จนบิดเบือนหรือทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานตามหลักเกณฑ์ที่ใช้มีความคลุมเครือ

(จ) นโยบายการรายงานของกิจการในการเลือกและใช้หลักเกณฑ์ที่ไม่เหมาะสม หรือไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของแม่บทที่ใช้ หรือหลักเกณฑ์ที่ใช้ในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง

(ฉ) การรวมข้อมูลที่ไม่ได้สนับสนุนด้วยหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ

(ช) การละเว้นข้อมูลด้านความยั่งยืน เช่น ข้อมูลที่ตามดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพควรได้รับการเปิดเผยตามกระบวนการของกิจการที่ใช้ในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานหรือข้อมูลที่ต้องเปิดเผยตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือการละเว้นข้อมูลด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สำคัญภายหลังรอบระยะเวลารายงานที่อาจมีผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ แต่ไม่ได้รับการเปิดเผยอย่างเพียงพอ

(ซ) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ตามดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ

(1) มีความคลุมเครือ หรือ

(2) สามารถระบุได้อย่างแม่นยำ แต่กลับถูกนำเสนอในลักษณะที่ไม่ชัดเจน

(ฌ) การเปลี่ยนแปลงข้อมูลด้านความยั่งยืนจากงวดก่อนหน้าโดยไม่มีเหตุผลที่สมควร หรือไม่มีการเปิดเผยเหตุผลของการเปลี่ยนแปลงนั้น

(ญ) วิธีการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืน เช่น

(1) นำเสนอโดยขาดบริบท นำเสนออย่างไม่สมดุล หรือให้ความสำคัญมากหรือน้อยเกินกว่าที่จำเป็นเมื่อพิจารณาตามหลักฐานที่มีอยู่และหลักเกณฑ์ที่ใช้ หรือ

(2) ใช้คำคุณศัพท์หรือถ้อยคำที่เกินจริงเพื่อแสดงผลลัพธ์ในเชิงบวกมากกว่าที่สามารถหาหลักฐานสนับสนุนได้

(ฎ) การให้ข้อสรุปอย่างไม่เหมาะสมโดยอิงจากข้อมูลเพียงบางส่วน เช่น การใช้ข้อความที่ว่า

(1) “มีบริษัทจำนวนมากทั่วโลก” ทั้งที่อ้างอิงจากข้อมูลที่ได้จากเพียงหนึ่งร้อยบริษัท ซึ่งแม้จำนวนหนึ่งร้อยจะถือว่ามาก แต่ก็ไม่มากเมื่อเทียบกับจำนวนบริษัททั้งหมดในโลกนี้

(2)	“ตัวเลขเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าจากปีที่แล้ว” ซึ่งอาจเป็นข้อเท็จจริง แต่ไม่ได้เปิดเผยว่าจำนวนฐานที่ใช้ในการคำนวณการเพิ่มขึ้นสองเท่านั้นมีขนาดเล็กเพียงใด

ก474. หลักเกณฑ์ของแม่บทบางหลักเกณฑ์อาจอนุญาตให้กิจการละเว้นข้อมูลได้ โดยต้องอธิบายว่าละเว้นข้อมูลใด และเหตุผลของการละเว้นนั้น ตัวอย่างเช่น กิจการอาจได้รับอนุญาตให้ละเว้นข้อมูลหากข้อกำหนดนั้นไม่เกี่ยวข้องกับกิจการ ข้อมูลขาดหายไปหรือไม่ครบถ้วน มีกฎหมายห้ามเปิดเผย หรือมีข้อจำกัดด้านการรักษาความลับ ในกรณีเช่นนี้ ข้อมูลที่ละเว้นอาจไม่ถือว่าเป็นการแสดงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง ผู้ประกอบวิชาชีพอาจหารือกับผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) เกี่ยวกับการละเว้นข้อมูลและเหตุผลของการละเว้นนั้นก่อนที่จะสรุปว่าการละเว้นดังกล่าวถือเป็นการแสดงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงหรือไม่

ก475. ข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจรวมถึงคำอธิบายเกี่ยวกับกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืน (เช่น กระบวนการของกิจการในการระบุ ประเมิน และจัดการกับความเสี่ยงและโอกาสเกี่ยวกับความยั่งยืนในปัจจุบันและที่คาดการณ์ไว้) ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องให้ข้อสรุปว่า

(ก) คำอธิบายเกี่ยวกับกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมของกิจการแสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรถึงการออกแบบและการนำกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมนั้นไปปฏิบัติหรือไม่

(ข) กระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมของกิจการ มีความเหมาะสม หรือดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิผลตลอดงวดหรือไม่ หรือ

(ค) ทั้งสองข้อข้างต้น

ก476. สิ่งที่ถือว่าเป็นการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการอธิบายถึงกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมของกิจการขึ้นอยู่กับขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น

(ก) เมื่อขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นรวมถึงการพิจารณาว่ากระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมของกิจการมีความเหมาะสมและดำเนินการอย่างมีประสิทธิผลตลอดงวดหรือไม่: หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาแล้วว่าคำอธิบายของกิจการเกี่ยวกับกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุม สื่อความหมายอย่างไม่ถูกต้องว่าได้รับการออกแบบอย่างเหมาะสมหรือดำเนินการอย่างมีประสิทธิผลตลอดงวด เรื่องดังกล่าวอาจถือว่าเป็นการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง

(ข) เมื่อขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่รวมถึงการพิจารณาว่ากระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมของกิจการมีความเหมาะสมและดำเนินการอย่างมีประสิทธิผลตลอดงวดและการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุมของกิจการถือเป็นข้อมูลอื่น: หากผู้ประกอบวิชาชีพทราบว่าคำอธิบายของกิจการเกี่ยวกับกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุม สื่อความหมายอย่างไม่ถูกต้องว่าได้รับการออกแบบอย่างเหมาะสมหรือดำเนินการอย่างมีประสิทธิผลตลอดงวด ต้องดำเนินการตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 175

การพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบอาจเกิดจากการทุจริตหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 154)

ก477. ย่อหน้าที่ 78 กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพประเมินว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้มีความเหมาะสมหรือไม่ หลักเกณฑ์ที่คลุมเครือและเปิดโอกาสให้มีการบิดเบือนข้อมูลด้านความยั่งยืนได้ อาจถือว่าไม่เหมาะสมต่อสถานการณ์ของงาน หากหลักเกณฑ์นั้นเหมาะสม แต่ผู้บริหารจงใจไม่ใช้หลักเกณฑ์นั้นอย่างเหมาะสม อาจเป็นข้อบ่งชี้ของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริต

ก478. การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตอาจเกิดจากการกระทำโดยเจตนาในการ เช่น

(ก) บิดเบือน ปลอมแปลง หรือแก้ไขข้อมูลหรือเอกสารประกอบที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือ

(ข) แสดงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือละเว้นการแสดงข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก479. ตัวอย่างของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่เกิดจากการทุจริตในข้อมูลด้านความยั่งยืน ได้แก่

- การรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ไม่ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงค่าปรับหรือบทลงโทษ
- แถลงการณ์ต่อสาธารณชนหรือการกล่าวอ้างที่ไม่ถูกต้องหรือชี้นำให้เข้าใจผิดโดยเจตนาเพื่อส่งผลทางบวกต่อราคาหุ้นหรือการประเมินความน่าเชื่อถือด้านความยั่งยืนของกิจการ เช่น แถลงการณ์ที่ไม่ถูกต้องว่าพันธบัตรที่กิจการมีอยู่เป็นพันธบัตรเพื่อความยั่งยืน
- การรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับผลการดำเนินงานหรือปัจจัยที่มีผลต่อผลตอบแทนในลักษณะที่มีความลำเอียงโดยเจตนา เพื่อส่งผลต่อผลลัพธ์ของรางวัลหรือค่าตอบแทนจากผลการดำเนินงาน
- การเน้นย้ำว่าผลิตภัณฑ์ผลิตจากวัตถุดิบรีไซเคิล แต่จงใจไม่เปิดเผยว่าผลิตภัณฑ์นั้นผลิตโดยใช้แรงงานที่ถูกบังคับ
- การรายงานเฉพาะหัวข้อที่กิจการมีผลกระทบเชิงบวก และละเว้นหัวข้อที่กิจการมีผลกระทบเชิงลบโดยเจตนา
- การรายงานข้อมูลกรณีฐานไม่ถูกต้อง เพื่อให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนในช่วงเวลาต่อมาดูดีขึ้น
- การรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญของโครงการ การอนุมัติงบประมาณ หรือสิทธิในการเข้าถึงตลาดบางแห่งหรือ การเริ่มโครงการในบางตลาดหรือบางภูมิภาค

ก480. หากผู้ประกอบวิชาชีพพบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่บ่งชี้ถึงการทุจริต เรื่องดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อด้านอื่น ๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยเฉพาะในเรื่องต่อไปนี้ :

(ก) การระบุและประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตในระดับของการเปิดเผยข้อมูล (ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด) หรือในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล (ในกรณีของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล) รวมทั้งผลกระทบที่ตามมาที่มีต่อลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติม และ

(ข) ความน่าเชื่อถือของคำรับรองจากผู้บริหาร เนื่องจากการเกิดการทุจริตมักไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว

การพิจารณาการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบในระหว่างการปฏิบัติงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 155)

ก481. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาด้วยว่า การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่รวบรวมไว้เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องของการควบคุมหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าลักษณะหรือขอบเขตของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่รวมรวบไว้ส่งผลให้จำเป็นต้องปรับปรุงความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับระบบการควบคุมภายในของกิจการที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ 113L และ 113R)

การสื่อสารและการแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง (อ้างถึงย่อหน้าที่ 156–158)

ก482. ในกรณีของการเปิดเผยข้อมูลในรูปแบบข้อความ การขอให้ผู้บริหารแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจหมายถึงการให้ผู้บริหารปรับถ้อยคำใหม่หรือเอาข้อความที่ผิดพลาดออก

ก483. ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับเหตุผลที่ผู้บริหารไม่ยอมแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจบ่งชี้ถึงความลำเอียงที่อาจมีอยู่ในการใช้ดุลยพินิจของผู้บริหาร

การประเมินผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไข (อ้างถึงย่อหน้าที่ 160)

ก484. การพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขมีสาระสำคัญหรือไม่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพในบริบทของหลักเกณฑ์ที่ใช้และสถานการณ์ของงาน ซึ่งรวมถึงว่าผู้ใช้ข้อมูลคือใคร และการเปิดเผยข้อมูลใดคาดว่าจะมีความสำคัญ

ก485. วิธีในการประเมินการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขขึ้นอยู่กับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่เป็นเรื่องที่ให้ความเชื่อมั่นของงานนั้น ตัวอย่างเช่น หากผู้ประกอบวิชาชีพให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นที่ครอบคลุมข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมด ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขนั้น:

(ก) มีสาระสำคัญในแต่ละการเปิดเผยข้อมูลที่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงนั้นเกี่ยวข้องหรือไม่ หากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงรายการหนึ่งในการเปิดเผยข้อมูลถูกพิจารณาว่ามีสาระสำคัญ โดยทั่วไปแล้วจะไม่น่าสามารถหักล้างกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอื่นในการเปิดเผยรายการเดียวกันได้ เว้นแต่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงนั้นจะเกี่ยวข้องกับเรื่องเดียวกันและใช้เกณฑ์การวัดเดียวกัน

(ข) หากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงแต่ละรายการไม่มีสาระสำคัญ

(1) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นเมื่อรวมกัน (กล่าวคือ เมื่อพิจารณารวมกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอื่น ๆ) ในแต่ละหัวข้อความยั่งยืนหรือแต่ละประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน มีสาระสำคัญหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ ก488 และ ก489)

(2) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นเมื่อรวมกันแล้วมีสาระสำคัญต่อภาพรวมของข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดหรือไม่ (กล่าวคือ เมื่อพิจารณารวมการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดจากการเปิดเผยข้อมูลทั้งหมด) (ดูย่อหน้าที่ ก490)

ก486. การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่มีจำนวนต่ำกว่าระดับสาระสำคัญสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณอาจมีผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนที่รายงานในแง่มุมเชิงคุณภาพ ตัวอย่างเช่น หากข้อผิดพลาดทำให้แนวโน้มของตัวชี้วัดเปลี่ยนจากลดลงเป็นเพิ่มขึ้น หรือหากข้อผิดพลาดทำให้กิจการไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของหน่วยงานกำกับดูแลได้ ข้อผิดพลาดเหล่านี้อาจถือว่ามีสาระสำคัญ แม้ว่าจะมีขนาดต่ำกว่าเกณฑ์เชิงปริมาณก็ตาม

ก487. เมื่อขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นครอบคลุมตารางตัวชี้วัดหลายตาราง ซึ่งแต่ละตารางเกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนที่แตกต่างกัน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจประเมินความมีสาระสำคัญของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงแยกกันในแต่ละตารางตัวชี้วัด เนื่องจากผู้ใช้ข้อมูลอาจมีระดับของการยอมรับต่อการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันในแต่ละตารางตัวชี้วัด ตัวอย่างเช่น ผู้ใช้ข้อมูลอาจยอมรับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงได้มากกว่าในกรณีของข้อมูลเกี่ยวกับของเสียที่ไม่เป็นอันตรายและย่อยสลายได้ มากกว่าข้อมูลเกี่ยวกับของเสียกัมมันตรังสีหรือของเสียอันตรายอื่น ๆ

ก488. เมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนถูกวัดโดยใช้เกณฑ์การวัดร่วมกัน (เช่น จำนวนเงิน หรือจำนวนทางกายภาพ) ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถรวมการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดเข้าด้วยกันได้ (กล่าวคือ ตามลักษณะที่เหมือนกันเชิงปริมาณและสามารถรวมกันได้) อย่างไรก็ตาม การเปิดเผยข้อมูลอาจเกี่ยวข้องกับหัวข้อความยั่งยืนหลายหัวข้อ อาจประกอบด้วยหลายประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนและเรื่องความยั่งยืนอาจถูกวัดหรือประเมินโดยใช้เกณฑ์การวัดที่แตกต่างกัน ผู้ประกอบวิชาชีพไม่จำเป็นต้องแปลงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ใช้เกณฑ์การวัดต่างกันให้เป็นเกณฑ์เดียวกันเพื่อวัตถุประสงค์ในการรวบรวมการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงและการพิจารณาว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่มีสาระสำคัญหรือไม่

ก489. อาจเป็นไปได้ว่าหลังจากที่ได้ระบุการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่สามารถวัดค่าเชิงปริมาณได้ทั้งหมดแล้ว อาจสามารถจัดกลุ่มการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านี้เข้าด้วยกันได้ เช่น พิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับแง่มุมเดียวกันของเรื่องความยั่งยืนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น อาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่มีสาระสำคัญในข้อความเชิงคุณภาพของผู้บริหารเกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงาน และมีอีก

การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่มีสาระสำคัญหนึ่งในข้อความเกี่ยวกับความหลากหลายของพนักงาน เนื่องจากทั้งอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงานและความหลากหลายของพนักงานเกี่ยวข้องกับประเด็นด้านสังคมของข้อมูลด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสามารถจัดกลุ่มการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านี้เข้าด้วยกัน และพิจารณาผลกระทบร่วมกันต่อประเด็นทางสังคมของข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการได้ ในทำนองเดียวกัน การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่มีสาระสำคัญหลายรายการในข้อมูลการใช้น้ำและอีกการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่มีสาระสำคัญหนึ่งเกี่ยวกับของเสียที่เกิดขึ้น อาจสามารถพิจารณารวมกันได้ เนื่องจากทั้งสองเรื่องเกี่ยวข้องกับประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมของข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก490. ข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยรวมอาจมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงแม้ว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงแต่ละรายการจะไม่มีสาระสำคัญก็ตาม แม้มีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ไม่สามารถรวบรวมสะสมได้ตามเรื่องความยั่งยืนหรือตามปัจจัยร่วมอื่น ๆ แต่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นก็อาจแสดงให้เห็นถึงทิศทาง การบรรยาย ลักษณะ หรือแนวโน้มที่มีร่วมกัน ตัวอย่างเช่น หากผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงคือการทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยรวมดูดีเกินความเป็นจริง หรือหากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดเน้นเฉพาะด้านบวกของการดำเนินงานของกิจการและลดทอนด้านลบลง การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านี้อาจรวมกันจนทำให้ผู้ใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนได้รับภาพรวมที่มีความลำเอียงและก่อให้เกิดความเข้าใจผิด

ข้อพิจารณาอื่น ๆ เกี่ยวกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง

ก491. การพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขมีสาระสำคัญหรือไม่นั้น พิจารณาทั้งในบริบทของปัจจัยเชิงคุณภาพและปัจจัยเชิงปริมาณ (ในกรณีที่เหมาะสม) นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาเกี่ยวกับขอบเขตที่ผู้ใช้สามารถถูกคาดหวังได้อย่างสมเหตุสมผลว่าจะตัดสินใจแตกต่างออกไปหากข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่มีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง ปัจจัยเชิงคุณภาพที่อาจบ่งชี้ว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงมีแนวโน้มจะมีสาระสำคัญ รวมถึง:

เรื่องความยั่งยืน

(ก) กระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานไม่สอดคล้องกับขอบเขตหรือวัตถุประสงค์ของการรายงานตามหลักเกณฑ์ที่ใช้

(ข) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่แสดงขัดต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวข้องกับแง่มุมของเรื่องความยั่งยืนที่ถูกกำหนดว่ามีนัยสำคัญ

(ค) มีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงหลายรายการที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเดียวกันของเรื่องความยั่งยืน

(ง) ลักษณะของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเป็นการแสดงข้อมูลที่สูงกว่าความเป็นจริงหรือต่ำกว่าความเป็นจริงทั้งหมด

ปัจจัยภายนอก

(จ) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่แสดงขัดต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวข้องกับการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับ โดยเฉพาะในกรณีที่ผลกระทบจากการไม่ปฏิบัติตามนั้นรุนแรง

(ฉ) ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่แสดงขัดต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนที่ส่งผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจำนวนมากของกิจการ อย่างไรก็ตาม อาจมีบางกรณีที่เรื่องความยั่งยืนนั้นส่งผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพียงจำนวนน้อยแต่ก็อาจมีผลกระทบที่มีสาระสำคัญได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น ชุมชนขนาดเล็กที่ได้รับผลกระทบจากการปนเปื้อนสารกัมมันตรังสีในแหล่งน้ำเนื่องจากของเสียที่ปล่อยออกมาจากการดำเนินงานของกิจการอาจนำไปสู่การฟ้องร้องคดีซึ่งส่งผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญต่อกิจการและผู้มีส่วนได้เสียกลุ่มอื่น ๆ ของกิจการ

ลักษณะของข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ช) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจบ่งชี้ถึงข้อสงสัยเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของแผนงานของผู้บริหาร ตัวอย่างเช่น กิจการอาจเปิดเผยนโยบายหรือพันธสัญญาในการลดความเสี่ยงด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ แต่หลักฐานที่ได้รับอาจบ่งชี้ว่านโยบายหรือพันธสัญญาเหล่านั้นไม่มีทางบรรลุได้ พึ่งพาเทคโนโลยีที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์ หรือจำเป็นต้องใช้แหล่งเงินทุนที่กิจการไม่น่าจะสามารถหาได้

(ซ) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลประเภทที่มักถูกใช้ในการเปรียบเทียบกิจการกับกิจการอื่นในอุตสาหกรรมเดียวกัน

(ฌ) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวข้องกับเป้าหมายหรือเกณฑ์ขั้นต่ำ และข้อผิดพลาดนั้นส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการบรรลุเป้าหมายหรือเกณฑ์ขั้นต่ำดังกล่าว เช่น แม้ขนาดของข้อผิดพลาดจะเล็ก แต่ก็อาจส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการบรรลุเป้าหมาย

(ญ) ข้อมูลที่แสดงขัดต่อข้อเท็จจริงเป็นการรายงานการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญจากสถานะที่เคยรายงานไว้ก่อนหน้า หรือเป็นการเปลี่ยนทิศทางของแนวโน้ม

การนำเสนอ

(ฎ) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่เกิดจากการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ทำให้เข้าใจผิด เนื่องจากถ้อยคำที่ใช้ขาดความชัดเจนจนสามารถตีความได้หลากหลายมาก ดังนั้นจึงส่งผลให้ผู้ใช้ข้อมูลอาจตัดสินใจแตกต่างกันไปตามการตีความของแต่ละคน

พฤติกรรมของผู้บริหาร

(ฏ) การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเป็นผลมาจากการทุจริตของผู้บริหารโดยมีเจตนาที่จะทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจผิด

(ฐ) ผู้บริหารไม่เต็มใจที่จะแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง นอกจากเหตุผลที่ผู้บริหารเห็นว่าข้อผิดพลาดนั้นไม่มีสาระสำคัญ

(ฑ) ผู้บริหารรายงานเป้าหมายหรือประมาณการที่ท้าทายมากเกินไป หรือแสดงท่าทีป้องกันตัวเองเมื่อต้องให้คำอธิบาย

ก492. การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในข้อมูลเชิงคุณภาพมีความสำคัญไม่น้อยกว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในข้อมูลเชิงปริมาณ หากผู้บริหารไม่แก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจรวบรวมการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นไว้โดยการรวบรวมแต่ละรายการ หรือทำเครื่องหมาย หรือทำไฮไลต์ข้อความนั้น ๆ ในสำเนาของข้อมูลด้านความยั่งยืน หากไม่สามารถบวกการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นเข้าด้วยกันเพื่อประเมินผลกระทบโดยรวมได้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นมีลักษณะร่วมกันหรือไม่ เช่น การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงสะท้อนผลลัพธ์ที่ดีเกินจริงจนมีสาระสำคัญในภาพรวม หรือบ่งชี้ถึงความลำเอียงของผู้บริหาร

ก493. ปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพประเมินความมีสาระสำคัญของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงได้ดีขึ้นรวมไปถึงการทำความเข้าใจเกี่ยวกับ

- สาเหตุของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบ ตัวอย่างเช่น หากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเชิงคุณภาพเกิดขึ้นเพราะผู้บริหารจงใจบิดเบือนข้อเท็จจริง อาจบ่งชี้ถึงความเป็นไปได้ที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนจะมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริต
- การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจส่งผลทางอ้อมต่อการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบในส่วนอื่นของงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่ ตัวอย่างเช่น ตัวเลขเกินจริงที่ไม่มีสาระสำคัญในรายการหนึ่งอาจส่งผลทางอ้อมต่อการคำนวณที่มีนัยสำคัญกว่าซึ่งใช้รายการนั้นไว้ในการคำนวณด้วย ซึ่งทำให้ผลการคำนวณดังกล่าวต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ในสัญญา หรือเกณฑ์การเข้าคุณสมบัติของโครงการ เงินสนับสนุน หรือแหล่งเงินทุนในทำนองเดียวกัน การขาดการอนุมัติที่จำเป็นสำหรับธุรกรรมที่ไม่สำคัญอาจไม่มีสาระสำคัญในแต่ละรายการ แต่อาจส่งผลต่อประสิทธิผลของการควบคุมในส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ผู้ใช้อาจมองว่าสำคัญ

ความไม่แน่นอนในการวัดหรือประเมิน

ก494. เรื่องความยั่งยืนอาจมีความไม่แน่นอนสืบเนื่องในการวัดหรือประเมิน (เช่น การประเมินความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิอากาศในระยะยาวตลอดห่วงโซ่คุณค่าของกิจการ) เนื่องจากความไม่แน่นอนสืบเนื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนนี้ อาจมีผลลัพธ์ที่เป็นไปได้หลากหลาย และอาจเป็นเรื่องยากที่จะระบุว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่มีสาระสำคัญหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าเรื่องความยั่งยืนนั้นมีความแม่นยำตามที่กำหนดไว้ในหลักเกณฑ์ที่ใช้หรือไม่ และข้อมูลเกี่ยวกับความไม่แน่นอนสืบเนื่องที่ถูกกำหนดให้ต้องเปิดเผยตามที่หลักเกณฑ์ที่ใช้ได้ถูกเปิดเผยไว้หรือไม่ หากไม่มีการเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจความไม่แน่นอนนั้น หลักเกณฑ์ที่ใช้ก็อาจไม่เหมาะสม และข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจไม่ได้นำเสนออย่างเหมาะสม ย่อหน้าที่ 190(ช) และ ก579 ได้กล่าวถึงคำอธิบายที่เหมาะสม

ซึ่งควรรวมไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก495. หากความไม่แน่นอนนั้นไม่ใช่ความไม่แน่นอนสืบเนื่อง (นั่นคือ เมื่อความไม่แน่นอนเป็นผลมาจากการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้มาปฏิบัติอย่างไม่เหมาะสม) อาจนำไปสู่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงได้ ตัวอย่างเช่น ผู้บริหารอาจไม่ได้ใช้ข้อมูลที่เหมาะสมในการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืน ซึ่งส่งผลให้ผลลัพธ์ไม่มีความแม่นยำตามที่กำหนดไว้ในหลักเกณฑ์ที่ใช้

ก496. ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้ามักมีความไม่แน่นอนในการวัดหรือประเมินมากกว่าข้อมูลในอดีต ด้วยเหตุนี้ จึงอาจมีผลลัพธ์ที่เป็นไปได้หลากหลาย และอาจเป็นเรื่องยากที่จะระบุและประเมินการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง ซึ่งรวมถึงการพิจารณาว่าข้อสมมติที่ใช้

(ก) สมเหตุสมผลหรือไม่ (ในกรณีของการประมาณการ) หรือ

(ข) เป็นไปได้จริงและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของข้อมูลหรือไม่ (ในกรณีของข้อมูลตามสถานการณ์สมมติ)

ก497. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาถึงวิธีที่การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงในข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้าอาจเกิดขึ้นได้ ตัวอย่างเช่น

(ก) ข้อมูลหรือสารสนเทศอื่นที่ใช้อาจไม่เกี่ยวข้อง ไม่ครบถ้วน หรือไม่น่าเชื่อถือ

(ข) ข้อสมมติอาจรวมข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้อง ละเว้นประเด็นสำคัญ มีความขัดแย้งกันเอง หรือให้น้ำหนักไม่เหมาะสม

(ค) ข้อสมมติอาจไม่สอดคล้องกับการตัดสินใจหรือเจตนาของผู้บริหาร หรือ

(ง) อาจมีการนำข้อสมมติไปใช้กับข้อมูลหรือสารสนเทศอื่น หรือใช้ในการคำนวณข้อมูลเชิงปริมาณอย่างไม่เหมาะสม ไม่ว่าจะโดยไม่ตั้งใจหรือโดยเจตนา

ในบางกรณี การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจเป็นผลจากสถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้รวมกัน

ก498. ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาด้วยว่ามีข้อบ่งชี้หรือไม่ เกี่ยวกับความลำเอียงของผู้บริหารในการเลือกใช้ข้อสมมติ วิธีการ หรือข้อมูลในการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนในลักษณะที่อาจบ่งชี้ถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง หรือส่งผลกระทบต่อส่วนอื่นของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น ข้อบ่งชี้ถึงความลำเอียงของผู้บริหารอาจรวมถึงเมื่อผู้บริหาร

(ก) เปลี่ยนข้อสมมติหรือวิธีการที่ใช้ หรือประเมินโดยใช้ดุลยพินิจว่ามีการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ โดยไม่มีเหตุผลที่สมควร

(ข) ใช้ข้อสมมติที่ไม่สอดคล้องกับข้อสมมติที่ใช้ในส่วนอื่นของธุรกิจ ซึ่งรวมถึงที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของงบการเงินหรือการดำเนินงาน หรือไม่สอดคล้องกับข้อสมมติที่สามารถสังเกตได้ในตลาด หรือ

(ค) เลือกข้อสมมติที่มีนัยสำคัญที่เอื้อประโยชน์ต่อวัตถุประสงค์ของตนเอง หรือที่แสดงให้เห็นถึงรูปแบบหรือแนวโน้มที่เอื้อประโยชน์ดังกล่าว

การประเมินคำอธิบายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่ใช้ (อ้างถึงถึงย่อหน้าที่ 162)

ก499. เงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามย่อหน้าที่ 78 กำหนดว่า หลักเกณฑ์ที่ผู้ประกอบวิชาชีพคาดว่าจะถูกใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนจะสามารถเข้าถึงได้โดยผู้ใช้ข้อมูล เรื่องดังกล่าวสามารถทำได้โดยการอ้างอิงถึงคำอธิบายของหลักเกณฑ์ที่ใช้ซึ่งผู้ใช้ข้อมูลสามารถเข้าถึงได้ หรือโดยการมีคำอธิบายของหลักเกณฑ์ที่ใช้และแหล่งที่มาของหลักเกณฑ์เหล่านั้นไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืน เพื่อให้ผู้ใช้ข้อมูลสามารถเข้าใจว่า

(ก) เนื้อหาของข้อมูลด้านความยั่งยืน (เช่น หัวข้อความยั่งยืนและประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน) ถูกระบุและคัดเลือกมาอย่างไร

(ข) ความต้องการข้อมูลของผู้ใช้ข้อมูลถูกระบุอย่างไร และ

(ค) เรื่องความยั่งยืนถูกวัดหรือประเมินอย่างไร

ก500. การอ้างอิงหรือการอธิบายหลักเกณฑ์ที่ใช้และแหล่งที่มาของหลักเกณฑ์เหล่านั้นมีความสำคัญเป็นพิเศษในกรณีต่อไปนี้

(ก) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างหลักเกณฑ์ที่กิจการต่าง ๆ ใช้ ในอุตสาหกรรม ภูมิภาค หรือประเทศเดียวกัน ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพคาดว่าจะมีสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันหรือเทียบเท่ากัน

(ข) เรื่องความยั่งยืนขึ้นอยู่กับความไม่แน่นอนในการวัดหรือประเมินสูง (เช่น ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่คาดการณ์ล่วงหน้า) เนื่องจากอาจได้ข้อมูลที่ต่างกันมากกว่า หรือเปิดโอกาสให้ตีความได้หลากหลายมากกว่ากรณีที่มีความไม่แน่นอนน้อยกว่า สถานการณ์ดังกล่าวอาจทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนถูกเข้าใจผิดหรือแปลความผิดได้

ก501. ในการประเมินว่าการอ้างอิงหรือคำอธิบายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่ใช้นั้นเพียงพอหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าการอ้างอิงหรือคำอธิบายนั้นครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้หรือไม่

(ก) แหล่งที่มาของหลักเกณฑ์ที่ใช้ และหลักเกณฑ์ที่ใช้นั้นเป็นหลักเกณฑ์ของแม่บทที่กำหนดไว้ในกฎหมายหรือข้อบังคับหรือออกโดยองค์กรที่ได้รับอนุญาตหรือเป็นที่ยอมรับ ซึ่งมีขั้นตอนการจัดทำที่โปร่งใส หรือเป็นหลักเกณฑ์ของแม่บทอื่น หรือหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น

(ข) วิธีการนำหลักเกณฑ์ของแม่บทไปปฏิบัติ ซึ่งรวมถึงนโยบายการรายงานของกิจการในการนำหลักเกณฑ์ของแม่บทนั้นไปปฏิบัติ

(ค) สำหรับหลักเกณฑ์ของแม่บทอื่นหรือหลักเกณฑ์ที่กิจการพัฒนาขึ้น: วิธีการที่ใช้ในการพิจารณาว่าหลักเกณฑ์เหล่านั้น (รวมทั้งหลักเกณฑ์ของแม่บทใด ๆ) มีความเหมาะสม

(ง) ในกรณีที่ไม่ได้นำหลักเกณฑ์ของแม่บทไปปฏิบัติ: เหตุผล

(จ) แง่มุมเฉพาะของหลักเกณฑ์ที่ใช้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับประเภทของข้อมูลด้านความยั่งยืนบางประเภท เช่น

(1) เกณฑ์ในการประเมินความสมเหตุสมผลของข้อสมมติพื้นฐานสำหรับข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า

(2) วัตถุประสงค์ของการควบคุมสำหรับการออกแบบและความมีประสิทธิผลของการปฏิบัติตามกระบวนการ ระบบ หรือการควบคุม

(3) เป้าหมาย ดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญ พันธสัญญา หรือจุดมุ่งหมาย ที่ใช้ในการประเมินหรือวัดผลการดำเนินงาน

(ฉ) วิธีการวัดหรือประเมินที่ใช้ในกรณีที่หลักเกณฑ์ที่ใช้เปิดโอกาสให้เลือกวิธีการได้หลายแบบ

(ช) ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญใด ๆ ที่ใช้ในการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติภายใต้สถานการณ์ของงาน

(ซ) ข้อจำกัดสืบเนื่อง (ถ้ามี) ที่เกี่ยวข้องกับการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้

(ฌ) ประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจของผู้ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับเกณฑ์ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงความไม่แน่นอน

(ญ) การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในวิธีการวัดหรือวิธีการประเมินที่ใช้ และเหตุผลของการเปลี่ยนแปลงนั้น

(ฎ) การเบี่ยงเบนใด ๆ จากหลักเกณฑ์ที่ใช้ที่พบ เช่น การเบี่ยงเบนจากแม่บทที่กิจการอ้างอิงเป็นเกณฑ์ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ฏ) ความจำเป็นในการให้ความหมายที่ชัดเจน เพื่อให้คำอธิบายปราศจากภาษาที่คลุมเครือหรือแสดงเงื่อนไขซึ่งอาจนำไปสู่การตีความที่ไม่สอดคล้องกัน และเพื่อให้มีรายละเอียดและความชัดเจนเพียงพอให้สามารถเข้าใจได้

เหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 163-164)

ก502. ตัวอย่างของเหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน

- การเผยแพร่ปัจจัย ข้อสมมติ หรือตัวชี้วัดที่ปรับปรุงใหม่โดยหน่วยงานต่าง ๆ เช่น หน่วยงานของรัฐ (เช่น อัตราการแปลงค่าการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เปลี่ยนแปลงใหม่)
- การเปลี่ยนกฎหมายหรือข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง
- ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่มีนัยสำคัญที่เปลี่ยนไป
- การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างที่มีนัยสำคัญในกิจการ
- การมีวิธีการกำหนดปริมาณที่แม่นยำขึ้น
- การพบการทุจริตหรือข้อผิดพลาดที่มีนัยสำคัญ
- การพบการปนเปื้อนของน้ำหรือดินที่มีนัยสำคัญ
- การเสียชีวิตหรือเหตุการณ์ด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่มีนัยสำคัญอื่น

ก503R. วิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ในการระบุเหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงานอาจรวมถึง

(ก) การทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติใด ๆ ที่ผู้บริหารได้กำหนดไว้เพื่อระบุเหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน

(ข) การสอบถามผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ว่ามีเหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงานที่มีผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่

(ค) การอ่านรายงานการประชุมของเจ้าของ รายงานการประชุมของผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล และรายงานการประชุมของผู้บริหาร ที่จัดขึ้นภายหลังรอบระยะเวลารายงาน และสอบถามเกี่ยวกับเรื่องที่มีการปรึกษาหารือกันในที่ประชุมดังกล่าวซึ่งยังมิได้จัดทำรายงานการประชุมไว้

(ง) อ่านข้อมูลด้านความยั่งยืนรายเดือนหรือรายไตรมาสของกิจการ (ถ้ามี)

ก504L. วิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ในการระบุเหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงานอาจรวมถึงการสอบถามผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ว่ามีเหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงานที่มีผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่

ก505. ผู้ประกอบวิชาชีพไม่มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานใด ๆ เกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนหลังจากวันที่ของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น อย่างไรก็ตาม หากภายหลังจากวันที่ของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพได้ทราบถึงข้อเท็จจริง ซึ่งหากพบ ณ วันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น อาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพแก้ไขรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) หรือดำเนินการอื่นใดตามความเหมาะสมในสถานการณ์นั้น

หนังสือรับรองจากผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (อ้างถึงย่อหน้าที่ 165)

ก506. การยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรของการรับรองด้วยวาจาช่วยลดความเป็นไปได้ที่จะเกิดการเข้าใจผิดระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพกับผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) บุคคลที่ผู้ประกอบวิชาชีพร้องขอหนังสือรับรองโดยทั่วไปจะเป็นผู้บริหารระดับสูง หรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ขึ้นอยู่กับ เช่น โครงสร้างการบริหารและการกำกับดูแลของกิจการ ซึ่งอาจแตกต่างกันในแต่ละประเทศ ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของความแตกต่างทางพื้นฐานด้านวัฒนธรรมและด้านกฎหมาย รวมทั้งอาจแตกต่างกันตามขนาดของกิจการและลักษณะความเป็นเจ้าของกิจการ

ก507. การรับรองจากผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ไม่สามารถทดแทนหลักฐานอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถคาดหวังได้อย่างสมเหตุสมผลว่าจะมีอยู่ ถึงแม้หนังสือรับรองจะให้หลักฐานที่จำเป็นแล้ว แต่หนังสือรับรองยังมิได้ให้หลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ การที่ประกอบวิชาชีพได้รับหนังสือรับรองที่เชื่อถือได้นั้นมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะหรือขอบเขตของหลักฐานอื่น ๆ ที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับ

ข้อมูลอื่น

การได้มาซึ่งข้อมูลอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 171)

ก508. ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 5 ขอบเขตของการให้ความเชื่อมั่นอาจครอบคลุมข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่กิจการจะรายงานหรือเพียงบางส่วนของข้อมูลดังกล่าวก็ได้ หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ครอบคลุมข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมด คำว่า "ข้อมูลด้านความยั่งยืน" ให้หมายความถึงเฉพาะส่วนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก509. วัตถุประสงค์ของการปรึกษาหารือกับผู้บริหารตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 171(ก) คือเพื่อช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพเข้าใจข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่จะถูกรายงาน ซึ่งรวมถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นและเข้าใจว่าข้อมูลเหล่านั้นจะถูกรายงานไว้ที่ใด เพื่อให้สามารถระบุข้อมูลอื่นที่จำเป็นต้องอ่านและพิจารณาตามย่อหน้าที่ 172 ตัวอย่างเช่น ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจถูกรวมอยู่ในรายงานของผู้บริหาร รายงานประจำปี หรือรายงานแบบบูรณาการของกิจการ หรือรวมอยู่กับข้อมูลด้านธรรมาภิบาลอื่น ๆ

ก510. เนื่องจากแม่บทและแนวปฏิบัติในการรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและอาจมีการออกกฎหมายหรือข้อบังคับใหม่ ๆ ในอนาคต ตำแหน่งของข้อมูลด้านความยั่งยืนและเนื้อหาของรายงานที่รวมข้อมูลเหล่านั้นอาจมีการเปลี่ยนแปลงในแต่ละงวด ดังนั้น อาจไม่ชัดเจนว่าเอกสารใดที่จะมีรายงานซึ่งจะมีการเผยแพร่ข้อมูลด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจสื่อสารกับผู้ที่รับผิดชอบในการจัดทำรายงานของกิจการ ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล เพื่อให้ทราบถึงความคาดหวังเกี่ยวกับการได้รับรายงานชุดสุดท้ายที่มีข้อมูลด้านความยั่งยืนในเวลาที่เหมาะสมก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งจะช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่กำหนดไว้ในมาตรฐานฉบับนี้ให้เสร็จสิ้นก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก511. หากข้อมูลอื่นเผยแพร่แก่ผู้ใช้ผ่านเว็บไซต์ของกิจการเท่านั้น รายงานชุดสุดท้ายของข้อมูลอื่นที่ได้รับจากกิจการ (ไม่ใช่ที่ได้รับโดยตรงจากเว็บไซต์) เป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพจะปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานตามมาตรฐานฉบับนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่มีความรับผิดชอบภายใต้มาตรฐานฉบับนี้ในการสืบหาข้อมูลอื่น ซึ่งรวมถึงข้อมูลอื่นซึ่งอาจแสดงอยู่ในเว็บไซต์ของกิจการ นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติวิธีปฏิบัติใด ๆ เพื่อยืนยันว่าข้อมูลอื่นแสดงในเว็บไซต์ของกิจการอย่างเหมาะสมหรือมีการถ่ายโอนข้อมูลหรือแสดงข้อมูลอื่นนั้นทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างเหมาะสม เว้นแต่จะอยู่ในขอบเขตของการให้ความเชื่อมั่น

การอ่านและการพิจารณาข้อมูลอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 172)

ก512. หากข้อมูลอื่นมีความขัดแย้งอย่างมีสาระสำคัญกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น หรือกับความรู้ที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับระหว่างการปฏิบัติงาน อาจชี้ให้เห็นว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือข้อมูลอื่น

มีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ เรื่องดังกล่าวอาจลดความน่าเชื่อถือของทั้งข้อมูลด้านความยั่งยืนและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวข้อง การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญดังกล่าวอาจมีอิทธิพลที่ไม่เหมาะสมต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้ที่รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้รายงานถึง วิธีปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลอื่นยังอาจช่วยให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 34 ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพหลีกเลี่ยงการเกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ผู้ประกอบวิชาชีพเชื่อว่ามีข้อผิดพลาดหรือทำให้เข้าใจผิดอย่างสาระสำคัญ ข้อความหรือข้อมูลที่จัดทำขึ้นโดยไม่ระมัดระวัง หรือละเว้นหรือทำให้ข้อมูลที่จำเป็นมีความคลุมเครือ ซึ่งการละเว้นหรือทำให้ข้อมูลมีความคลุมเครือดังกล่าวจะทำให้เข้าใจผิดได้

ก513. ในบางกรณี การเปิดเผยข้อมูลในข้อมูลอื่นอาจเป็นการสรุปหรือให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลที่อยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจเปรียบเทียบการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวบางรายการในข้อมูลอื่นกับการเปิดเผยข้อมูลที่อยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ขอบเขตของการเปรียบเทียบนี้เป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ โดยตระหนักว่าความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพภายใต้มาตรฐานฉบับนี้ ไม่ถือเป็นงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลอื่นหรือกำหนดภาระหน้าที่ของผู้ประกอบวิชาชีพในการได้มาซึ่งความเชื่อมั่นเกี่ยวกับข้อมูลอื่น

การตอบสนองเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพสรุปได้ว่าข้อมูลอื่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

การตอบสนองเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพสรุปได้ว่าข้อมูลอื่นที่ได้รับก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 175-176)

ก514. การดำเนินการของผู้ประกอบวิชาชีพหากข้อมูลอื่นไม่ได้ถูกแก้ไขให้ถูกต้องภายหลังการสื่อสารกับผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลแล้วเป็นเรื่องของการใช้ดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าเหตุผลที่ให้โดยผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลในการไม่แก้ไข ทำให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริตและความซื่อตรงของผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลหรือไม่ เช่น เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพสงสัยว่ามีความตั้งใจที่จะทำให้เข้าใจคลาดเคลื่อน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาความเหมาะสมที่จะขอได้รับคำแนะนำทางกฎหมาย ในบางกรณีผู้ประกอบวิชาชีพอาจถูกกำหนดโดยกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรฐานวิชาชีพ ในการสื่อสารเรื่องดังกล่าวต่อหน่วยงานกำกับดูแลหรือหน่วยงานทางวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

การตอบสนองเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพสรุปได้ว่าข้อมูลอื่นที่ได้รับภายหลังวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 175-176)

ก515. ผู้ประกอบวิชาชีพไม่มีภาระที่จะใช้วิธีปฏิบัติงานใด ๆ เกี่ยวกับข้อมูลอื่นที่ได้รับหลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพอาจทราบถึงความไม่สอดคล้องกันอย่างมีสาระสำคัญระหว่างข้อมูลอื่นที่ได้รับหลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น กับข้อมูล

ด้านความยั่งยืนหรือกับความรู้ที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับระหว่างการปฏิบัติงาน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจปรึกษาหารือเรื่องดังกล่าวกับผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) และดำเนินการอย่างเหมาะสมหากข้อมูลอื่นไม่ได้รับการแก้ไข ซึ่งอาจรวมถึงการใช้วิธีปฏิบัติงานอื่นเพื่อสรุปว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นหรือของข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ หากผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอย่างมีสาระสำคัญแต่ข้อมูลอื่นไม่ได้รับการแก้ไข ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสมเพื่อให้ผู้ใช้ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพรายงานถึงได้รับทราบถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่ได้รับการแก้ไขนั้น โดยคำนึงถึงสิทธิและภาระหน้าที่ตามกฎหมายของผู้ประกอบวิชาชีพ

การรายงานผลกระทบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 176(ก))

ก516. ในบางสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยาก การไม่ให้ข้อสรุปหรือไม่แสดงความเห็นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจเหมาะสมเมื่อการปฏิเสธการแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นทำให้เกิดข้อสงสัยในความซื่อสัตย์สุจริตของผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลจนนำไปสู่ปัญหาความน่าเชื่อถือของหลักฐานโดยทั่วไป เป็นต้น

การถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 176(ข))

ก517. เมื่อการถอนตัวนั้นสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายและข้อบังคับ การถอนตัวจากงานอาจเหมาะสมเมื่อสถานการณ์แวดล้อมในการปฏิเสธการแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นทำให้เกิดข้อสงสัยในความซื่อสัตย์สุจริตของผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล จนนำไปสู่ปัญหาความน่าเชื่อถือของคำรับรองที่ได้รับจากบุคคลเหล่านั้นในระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การตอบสนองเมื่อมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือมีความจำเป็นที่ผู้ประกอบวิชาชีพต้องปรับปรุงความเข้าใจในกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการให้เป็นปัจจุบัน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 177)

ก518. ในการอ่านข้อมูลอื่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจได้ทราบถึงข้อมูลใหม่ที่มีผลกระทบต่อ

(ก) ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพในกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ ซึ่งอาจบ่งชี้ถึงความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขการพิจารณาหรือการประเมินความเสี่ยงของผู้ประกอบวิชาชีพใหม่

(ข) ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพในการประเมินผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบต่องานที่ให้ความเชื่อมั่น และผลกระทบของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งไม่ได้รับการแก้ไข (ถ้ามี) ต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ค) ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน

การให้ข้อสรุปของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การประเมินหลักฐานที่ได้รับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 178)

ก519. งานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นกระบวนการที่ทำซ้ำอย่างต่อเนื่อง และข้อมูลที่ผู้ประกอบวิชาชีพรับทราบอาจแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากข้อมูลที่ใช้ในการกำหนดวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้ โดยเฉพาะในกรณีที่ระบบสารสนเทศของกิจการยังไม่พัฒนาเต็มที่ หรือเมื่อการเปิดเผยข้อมูลและคุณลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลนั้นต้องใช้ดุลยพินิจเป็นอย่างมาก ในขณะที่ผู้ประกอบวิชาชีพปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้ หลักฐานที่ได้รับอาจทำให้ต้องปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงานเหล่านั้น ในบางสถานการณ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจไม่ได้มาซึ่งหลักฐานซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพได้คาดหวังที่จะได้มาจากวิธีปฏิบัติงานที่วางแผนไว้ เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าหลักฐานที่ได้รับจากวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสมเพื่อที่จะให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจ

(ก) เพิ่มขอบเขตการปฏิบัติงาน หรือ

(ข) ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าจำเป็นในสถานการณ์นั้น ๆ

ในกรณีที่ทั้งสองวิธีข้างต้นเป็นไปไม่ได้ในทางปฏิบัติในสถานการณ์นั้น ๆ ผู้ประกอบวิชาชีพจะไม่สามารถได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อให้สามารถให้ข้อสรุปได้

ก520. วิธีปฏิบัติงานหนึ่ง ๆ อาจได้รับการออกแบบมาให้มีประสิทธิผลในการบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้ แต่หากการดำเนินการหรือการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานนั้น (นั่นคือ การนำไปปฏิบัติ) ไม่เหมาะสม ก็อาจไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงานนั้น ย่อหน้าที่ 31–63 กล่าวถึงความรับผิดชอบเฉพาะของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการบริหารคุณภาพในระดับงาน และความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน ซึ่งอาจส่งผลต่อการนำวิธีปฏิบัติต่าง ๆ ไปปฏิบัติ นอกจากนี้ ย่อหน้าที่ ก116 ยังอธิบายว่าการสอบทานงานที่ทำโดยกลุ่มผู้ปฏิบัติงานประกอบด้วยการพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ เช่น

(ก) หลักฐานที่ได้รับเพียงพอและเหมาะสมเพื่อให้เกณฑ์สำหรับข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ และ

(ข) ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของวิธีปฏิบัติงานหรือไม่

ก521. การใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพว่าอะไรถือว่าเป็นหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอได้รับผลกระทบจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น

- ความมีนัยสำคัญของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นและความน่าจะเป็นที่ผลกระทบนั้นจะมีสาระสำคัญ (ไม่ว่าแต่ละรายการหรือเมื่อรวมกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นอื่น) ต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน
- ประสิทธิผลของการตอบสนองของผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลเพื่อจัดการกับความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ทราบ

- ประสบการณ์ที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ปฏิบัติในอดีตเกี่ยวกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นที่คล้ายคลึงกัน
- ผลจากวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ ซึ่งรวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่าวิธีปฏิบัติงานดังกล่าวได้พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงหรือไม่
- แหล่งข้อมูลและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่มีอยู่
- ความน่าเชื่อถือของหลักฐาน
- ความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมของกิจการ

ก522. การประเมินหลักฐานที่ได้รับซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดทำข้อมูลเชิงคุณภาพ หรือลักษณะเชิงคุณภาพของข้อมูลเชิงปริมาณอาจรวมถึงการพิจารณาว่า

(ก) มีข้อบ่งชี้เกี่ยวกับความลำเอียงที่อาจเกิดขึ้นในการใช้ดุลยพินิจและการตัดสินใจในการจัดทำประมาณการ และการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่

(ข) วิธีการกำหนดปริมาณและนโยบายการรายงานที่เลือกและนำไปปฏิบัติมีความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่ใช้และมีความเหมาะสมหรือไม่

(ค) ข้อมูลที่นำเสนอในข้อมูลด้านความยั่งยืนมีความเกี่ยวข้อง เชื่อถือได้ ครบถ้วน เปรียบเทียบกันได้ และเข้าใจได้หรือไม่

(ง) ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการเปิดเผยที่เพียงพอสำหรับหลักเกณฑ์ที่ใช้และเรื่องอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงความไม่แน่นอน ในลักษณะที่ทำให้ผู้ใช้ข้อมูลสามารถเข้าใจการใช้ดุลยพินิจสำคัญที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลนั้นหรือไม่ และ

(จ) คำศัพท์ที่ใช้ในข้อมูลด้านความยั่งยืนมีความเหมาะสมหรือไม่

หลักฐานที่ได้รับซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักฐานอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 180)

ก523. เมื่อหลักฐานไม่สอดคล้องกับหลักฐานอื่น อาจแสดงให้เห็นว่าข้อมูลบางส่วนที่ใช้เป็นหลักฐานไม่น่าเชื่อถือ ตัวอย่างเช่น คำตอบที่ได้รับจากการสอบถามผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ผู้ตรวจสอบภายใน หรือบุคคลอื่น ไม่สอดคล้องกัน การไม่สอดคล้องกันดังกล่าวอาจทำให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับความเหมาะสมของการประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลนั้น โดยผู้ประกอบวิชาชีพ ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 90 ทั้งนี้ ย่อหน้าที่ 94 กล่าวถึงความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตั้งใจจะใช้เป็นหลักฐาน ขอบเขตที่ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มวิธีปฏิบัติงานเพื่อคลี่คลายข้อสงสัยนั้นและผลกระทบต่อด้านอื่น ๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น อาจแตกต่างกันไปตามสถานการณ์

ก524. ในขณะที่ปฏิบัติวิธีปฏิบัติงาน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพบรายการที่ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้ประกอบวิชาชีพคาดการณ์ไว้หรือแสดงคุณลักษณะที่ผิดปกติ คำศัพท์ที่ใช้เรียกรายการเหล่านี้อาจแตกต่างกัน เช่น ข้อยกเว้น ค่าผิดปกติ รายการที่มีความพิเศษ หรือรายการที่สนใจ รายการเหล่านี้อาจบ่งชี้ถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่อาจเกิดขึ้นในข้อมูลด้านความยั่งยืน

นอกจากนี้ รายการเหล่านี้ยังอาจบ่งชี้ถึงความไม่สอดคล้องกันของหลักฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อหลักฐานอื่นไม่ได้มีข้อยกเว้นหรือค่าผิดปกติในลักษณะเดียวกัน หรือรายการเหล่านี้อาจทำให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ก525. ในการพิจารณาผลกระทบของความไม่สอดคล้องกันของหลักฐานต่อด้านอื่น ๆ ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าการประเมินความเสี่ยงของผู้ประกอบวิชาชีพยังคงเหมาะสมอยู่หรือไม่

ก526. หากผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอได้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องให้ข้อสรุปแบบมีเงื่อนไขหรือไม่ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือหากสามารถทำได้ถอนตัวจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น ตามย่อหน้าที่ 185

การสรุปผล (อ้างถึงย่อหน้าที่ 181–184)

ก527. ในระบบการเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดของกฎหมายหรือข้อบังคับ การเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องนั้นถือว่าเพียงพอสำหรับการรายงานต่อหน่วยงานกำกับดูแลนั้น อย่างไรก็ตาม การเปิดเผยเพิ่มเติมในข้อมูลด้านความยั่งยืน อาจมีความจำเป็นต่อผู้ใช้ข้อมูลอื่นเพื่อให้เข้าใจดุลยพินิจที่สำคัญที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน เช่น

(ก) วิธีการที่ใช้ในการกำหนดขอบเขตของการรายงาน (หากหลักเกณฑ์ที่ใช้อนุญาตให้สามารถเลือกระหว่างวิธีการที่แตกต่างกันได้) และการดำเนินงานใดที่รวมอยู่ในขอบเขตของการรายงาน

(ข) วิธีการที่มีนัยสำคัญที่ใช้ในการประเมินหรือกำหนดปริมาณและนโยบายการรายงานที่มีนัยสำคัญที่เลือกและนำไปปฏิบัติ ซึ่งรวมถึง

(1) กระบวนการของกิจการที่ใช้ในการระบุเรื่องความยั่งยืนที่จะรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืน (ดูย่อหน้าที่ ก3)

(2) การตีความที่มีนัยสำคัญใด ๆ ที่เกิดขึ้นในการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติตามสถานการณ์ของกิจการ ซึ่งรวมถึงแหล่งข้อมูลและการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการที่ใช้และเหตุผลในการเลือกสำหรับกรณีที่สามารถเลือกระหว่างวิธีการที่แตกต่างกันได้หรือกรณีที่ใช้วิธีการเฉพาะของกิจการ และ

(3) วิธีการที่กิจการใช้ในการพิจารณาว่าการเปิดเผยข้อมูลที่เคยรายงานไว้ก่อนหน้านี้ควรแก้ไขตัวเลขใหม่หรือไม่

(ค) ข้อความที่ระบุความไม่แน่นอนที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดปริมาณของข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงสาเหตุของความไม่แน่นอน วิธีการจัดการกับความไม่แน่นอนนั้น และผลกระทบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ง) การเปลี่ยนแปลง (ถ้ามี) ในเรื่องที่กล่าวถึงในย่อหน้านี้หรือในเรื่องอื่นที่มีผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญต่อความสามารถในการเปรียบเทียบของข้อมูลด้านความยั่งยืนกับงวดก่อน ๆ หรือกับปีฐาน

การประเมินว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้บรรลุการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรหรือไม่ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 182)

ก528. ในกรณีของหลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร การประเมินของผู้ประกอบวิชาชีพว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้นำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรหรือไม่ เป็นเรื่องของดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ การประเมินนี้ได้พิจารณาถึงเรื่องต่าง ๆ (เช่น ข้อเท็จจริงและสถานการณ์ของกิจการ ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงของข้อเท็จจริงหรือสถานการณ์เหล่านั้น) โดยอาศัยความเข้าใจในกิจการของผู้ประกอบวิชาชีพและหลักฐานที่ได้รับ การประเมินดังกล่าวยังรวมถึง ตัวอย่างเช่น การพิจารณาให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่จำเป็นเพื่อให้นำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรเกี่ยวกับเรื่องที่อาจมีสาระสำคัญ (นั่นคือ โดยทั่วไป การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงจะถูกพิจารณาว่ามีสาระสำคัญถ้าสามารถคาดการณ์อย่างสมเหตุสมผลว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงนั้นจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้ข้อมูล ซึ่งใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้น) เช่น ผลกระทบของข้อกำหนดที่ยังพัฒนาอยู่เรื่อย ๆ หรือสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

ก529. การประเมินว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรหรือไม่ อาจรวมถึง ตัวอย่างเช่น การปรึกษาหารือกับผู้บริหารและผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลเกี่ยวกับมุมมองว่าทำไมจึงมีการเลือกนำเสนอข้อมูลในรูปแบบหนึ่ง ๆ รวมทั้งทางเลือกอื่นที่อาจได้รับการพิจารณา การปรึกษาหารืออาจรวมถึง ตัวอย่างเช่น

- ระดับของการรวมหรือการแยกแสดงรายการในการเปิดเผยข้อมูลด้านความยั่งยืน และการปรึกษาหารือว่าการนำเสนอของการเปิดเผยข้อมูลเป็นการทำให้ข้อมูลที่มีประโยชน์มีความคลุมเครือหรือทำให้เข้าใจผลลัพธ์ผิดพลาดหรือไม่
- ความสอดคล้องกับแนวปฏิบัติในอุตสาหกรรมที่เหมาะสม หรือการปฏิบัติใด ๆ ที่แตกต่างมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของกิจการและมีเหตุผลสมควรหรือไม่

การจำกัดขอบเขต (อ้างถึงย่อหน้าที่ 185)

ก530. การจำกัดขอบเขตอาจเกิดขึ้นจาก

(ก) สถานการณ์ที่นอกเหนือการควบคุมของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น เอกสารหลักฐานที่ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าจำเป็นต้องตรวจอาจถูกทำลายโดยบังเอิญไปแล้ว

(ข) สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะ หรือช่วงเวลาของงานของผู้ประกอบวิชาชีพ ตัวอย่างเช่น กระบวนการทางกายภาพที่ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าจำเป็นต้องเข้าสังเกตอาจเกิดขึ้นก่อนการรับงานของผู้ประกอบวิชาชีพแล้ว หรือ

(ค) ข้อจำกัดที่กำหนดโดยผู้บริหาร ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล หรือผู้ว่าจ้างงานต่อผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่ง ตัวอย่างเช่น อาจทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถใช้วิธีปฏิบัติงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่าจำเป็นในสถานการณ์นั้น ๆ ข้อจำกัดประเภทนี้อาจมีผลกระทบอื่นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น เช่น การพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับ

ความเสี่ยงของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และการตอบรับงานและการคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับลูกค้าและงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก531. การไม่สามารถใช้วิธีปฏิบัติงานใดวิธีหนึ่งอาจไม่ถือว่าเป็นการจำกัดขอบเขต หากผู้ประกอบวิชาชีพสามารถได้มาซึ่งหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอโดยการใช้วิธีปฏิบัติงานที่เป็นทางเลือกอื่น

ความรับผิดชอบโดยรวมในการบริหารและการได้มาซึ่งคุณภาพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 186(ง)(1))

ก532. ข้อพิจารณาที่เกี่ยวข้องในการประเมินว่าการมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานที่เพียงพอและเหมาะสมตลอดระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อให้เกณฑ์ในการพิจารณาว่าดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญที่ใช้และข้อสรุปที่ได้มีความเหมาะสมภายใต้ลักษณะและสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น รวมถึงตัวอย่างต่อไปนี้

(ก) มีการปรึกษาหารืออย่างไรเกี่ยวกับเรื่องที่ยาก เรื่องที่น่าจะมีข้อโต้แย้ง หรือเรื่องอื่น และมีการนำข้อสรุปที่ตกลงกันจากการปรึกษาหารือนั้นไปปฏิบัติอย่างไร

(ข) มีการระบุและแก้ไขเกี่ยวกับความคิดเห็นที่แตกต่างอย่างไร และ

(ค) เอกสารหลักฐานของงานแสดงให้เห็นถึงการมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานตลอดระยะเวลาการปฏิบัติงานอย่างไร

ก533. ตัวอย่างของข้อบ่งชี้ว่าหัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจไม่ได้มีส่วนร่วมอย่างเพียงพอและเหมาะสม รวมถึง

- การที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานไม่ได้สอบทานการวางแผนงานในเวลาที่เหมาะสม ซึ่งรวมถึงการสอบทานวิธีการประเมินความเสี่ยงที่ได้นำไปปฏิบัติ
- หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่ได้รับมอบหมายภาระกิจ การดำเนินการหรือวิธีปฏิบัติงานไม่ได้รับการบอกกล่าวอย่างเพียงพอเกี่ยวกับลักษณะของความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ ขอบเขตของงานที่ได้รับมอบหมายและวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งไม่ได้รับคำชี้แนะที่จำเป็นหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นใด
- การไม่มีหลักฐานว่าหัวหน้าที่รับผิดชอบงานได้กำหนดแนวทางและการควบคุมดูแลสมาชิกอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน และสอบทานงานของสมาชิกเหล่านั้น

ก534. หากการมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานไม่สามารถให้เกณฑ์ในการสรุปว่าการใช้ดุลยพินิจที่มีนัยสำคัญและข้อสรุปที่ได้มีความเหมาะสมแล้ว หัวหน้าที่รับผิดชอบงานจะไม่สามารถสรุปได้ว่าได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 186 นอกจากการพิจารณานโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงานที่ระบุมาตรการที่จำเป็นในการจัดการกับสถานการณ์ดังกล่าว หัวหน้าที่รับผิดชอบงานอาจใช้มาตรการอื่นที่เหมาะสม เช่น

- การปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงแผนการปฏิบัติงาน

- การประเมินอีกครั้งสำหรับแนวทางที่วางแผนไว้เกี่ยวกับลักษณะและขอบเขตของการสอบทาน และการปรับเปลี่ยนแนวทางที่วางแผนไว้เพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานหรือ
- การปรึกษากับบุคลากรที่ได้รับมอบหมายความรับผิดชอบด้านปฏิบัติการเกี่ยวกับแง่มุมที่เกี่ยวข้องของระบบการบริหารคุณภาพของสำนักงาน

เอกสารหลักฐานของงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 187)

ก535. ข้อกำหนดที่ให้จัดทำเอกสารหลักฐานว่าผู้ประกอบวิชาชีพได้ดำเนินการอย่างไรกับความไม่สอดคล้องกันของข้อมูล ไม่ได้มีนัยว่าผู้ประกอบวิชาชีพจำเป็นต้องเก็บรักษาเอกสารหลักฐานของงานที่ไม่ถูกต้องหรือที่ถูกเปลี่ยนแทนแล้ว

ก536. เอกสารหลักฐานของงานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานและการพิจารณาของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 186(ง)(1) อาจทำได้หลายรูปแบบขึ้นอยู่กับลักษณะและสถานการณ์ของงาน

ตัวอย่าง

- การกำหนดแนวทางของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานสามารถจัดทำเอกสารหลักฐานโดยการลงนามในแผนการปฏิบัติงานและกิจกรรมต่าง ๆ ของการบริหารโครงการ
- รายงานการประชุมที่เป็นทางการของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานอาจให้หลักฐานเกี่ยวกับความชัดเจน ความสม่ำเสมอ และประสิทธิผลของการสื่อสารและการกระทำอื่น ๆ ของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานเกี่ยวกับวัฒนธรรมและพฤติกรรมที่คาดหวังที่สะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นต่อคุณภาพของสำนักงาน
- หัวข้อของการปรึกษาหารือระหว่างหัวหน้าที่รับผิดชอบงานกับสมาชิกอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงานและผู้สอบทานคุณภาพงาน (ถ้ามี) รวมทั้งการลงนามและบันทึกเวลาที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานใช้สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น อาจให้หลักฐานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานตลอดระยะเวลาการปฏิบัติงานและการควบคุมดูแลสมาชิกอื่นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน หรือ
- การลงนามโดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานและสมาชิกอื่นของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานให้หลักฐานว่าได้มีการสอบทานกระดาษทำการแล้ว

การจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การสื่อสารอย่างมีประสิทธิผลในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 188-189)

ก537. รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นช่องทางที่ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ในการสื่อสารผลลัพธ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อผู้ใช้ข้อมูล การสื่อสารที่ชัดเจนช่วยให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพไม่รายงานโดยวาจา หรือการใช้สัญลักษณ์โดยปราศจากการนำเสนอรายงานที่

ให้ความเชื่อมั่นที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่พร้อมแสดงได้เมื่อมีการเสนอรายงานโดยวาจาหรือมีการใช้สัญลักษณ์ เพื่อไม่ให้เกิดการเข้าใจผิดต่อข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ตัวอย่างเช่น การทำให้สัญลักษณ์ที่แสดงว่าการเปิดเผยข้อมูลนั้น ๆ อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นสามารถเชื่อมโยงทางอิเล็กทรอนิกส์ไปยังรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่เป็นลายลักษณ์อักษร

ก538. ภาคผนวก 3 แสดงตัวอย่างรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐานตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 190 สำหรับรูปแบบข้อเท็จจริงที่ระบุไว้ก่อนหน้าแต่ละตัวอย่าง สถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจทำให้จำเป็นต้องมีการระบุประเด็นเพิ่มเติมในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานฉบับนี้ หรือผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าจำเป็นต้องเพิ่มประเด็นอื่น ๆ เพื่อช่วยให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

เนื้อหารายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190)

ก539. มาตรฐานฉบับนี้ไม่ได้กำหนดให้มีรูปแบบการรายงานที่เป็นมาตรฐานสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นทุกประเภท แต่ได้ระบุถึงองค์ประกอบพื้นฐานซึ่งต้องรวมอยู่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต้องปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสถานการณ์เฉพาะของงานแต่ละงาน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจใช้หัวข้อนอกเหนือจากที่มาตรฐานฉบับนี้กำหนด เลขที่ย่อหน้า อักษรที่เป็นตัวหนา และเทคนิคอื่น ๆ ในการเพิ่มความชัดเจนและความง่ายต่อการอ่านรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ชื่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ก))

ก540. เพื่อให้เป็นรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่มีความเป็นอิสระ รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต้องจัดทำโดยผู้ประกอบวิชาชีพที่ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระตามที่ระบุไว้ในประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน หรือข้อกำหนดอื่นที่อย่างน้อยมีความเข้มงวดเท่ากัน

ผู้รับรายงาน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ข))

ก541. ผู้รับรายงานโดยทั่วไปคือผู้ว่าจ้างหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลของกิจการ กฎหมายหรือข้อบังคับ หรือข้อตกลงในการว่าจ้าง อาจกำหนดว่าใครเป็นผู้รับรายงาน นอกจากการระบุชื่อผู้รับในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นแล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าเหมาะสมที่จะมีข้อความในตัวรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งระบุวัตถุประสงค์ของรายงานหรือผู้ใช้ข้อมูลในรายงานที่จัดทำ

ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ค))

ระดับของความเชื่อมั่นที่ได้รับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ค)(3)))

ก542. เมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนบางส่วนอยู่ภายใต้ขอบเขตของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด และบางส่วนอยู่ภายใต้การให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล การระบุอย่างชัดเจนในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นว่าข้อมูลส่วนใดอยู่ภายใต้ระดับความเชื่อมั่นใดอาจช่วยให้ผู้ใช้เข้าใจได้ดีขึ้นว่าส่วนใดได้รับการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและส่วนใดได้รับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับแต่ละส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจถูกแยกออกจากกันเพื่อช่วยให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจได้ง่ายขึ้น ในกรณีเช่นนี้ รายงานของผู้ประกอบวิชาชีพจะมีองค์ประกอบของเนื้อหาสำหรับแต่ละส่วนที่ใช้ร่วมกันทั้งสองระดับของการให้ความเชื่อมั่น อีกทั้งมีองค์ประกอบของเนื้อหาสำหรับการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลที่แยกจากกันอย่างชัดเจน เพื่อให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 190

การระบุหรือการอธิบายเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ค)(4)))

ก543. การระบุหรือการอธิบายเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นและเรื่องความยั่งยืน (ในกรณีที่เหมาะสม) อาจรวมถึง

- ชื่อหรือลักษณะอื่นที่ใช้ระบุตัวตนของข้อมูลด้านความยั่งยืนและ ในกรณีที่เหมาะสม ชื่อของรายงานที่ครอบคลุมมากกว่าอื่น (เช่น รายงานประจำปี หรือรายงานแบบบูรณาการ) ที่มีข้อมูลด้านความยั่งยืนถูกรายงานอยู่ภายในนั้น
- หากข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ใช่ข้อมูลด้านความยั่งยืนทั้งหมดที่รายงาน การระบุส่วนของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น และหากจำเป็น การระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ไม่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้วย เพื่อช่วยให้ผู้ใช้เข้าใจได้ดีขึ้น (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ ก544)
- ในกรณีที่เหมาะสม ชื่อของกิจการอื่น (เช่น กิจการภายในห่วงโซ่คุณค่า) สถานประกอบการ สถานที่ตั้ง ประเทศ หรือขอบเขตอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืน
- การบรรยายถึงลักษณะเฉพาะของเรื่องความยั่งยืนหรือข้อมูลด้านความยั่งยืนซึ่งผู้ใช้ข้อมูลควรทราบ รวมทั้งการบรรยายว่าลักษณะดังกล่าวอาจมีอิทธิพลต่อความแม่นยำของการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้อย่างไรหรือมีอิทธิพลต่อความเชื่อถือได้ของหลักฐานที่มีอยู่อย่างไร ตัวอย่างเช่น
  - ระดับที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนเป็นแบบเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ เป็นข้อความบรรยายหรือตัวเลข เป็นแบบรูปธรรมหรือนามธรรม หรือ เป็นข้อมูลในอดีตหรือข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า
  - การเปลี่ยนแปลงในเรื่องความยั่งยืน หลักเกณฑ์ หรือสถานการณ์อื่นของงานซึ่งกระทบต่อความสามารถในการเปรียบเทียบกันได้ของข้อมูลด้านความยั่งยืนจากงวดหนึ่งไปยังงวดถัดไป

ก544. ในบางกรณี กิจการอาจอ้างถึงข้อเท็จจริงที่ว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนบางส่วน (เช่น ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของกิจการ) ได้รับการให้ความเชื่อมั่น และอาจรวมถึงการอ้างอิงในข้อมูลด้านความยั่งยืนไปยังรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น การอ้างอิงเช่นนี้อาจทำให้เข้าใจได้ว่าผู้ประกอบวิชาชีพรับผิดชอบต่อเนื้อหาหรือข้อสรุปในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพรายอื่นนั้น ในกรณีเช่นนี้

ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินใจระบุให้ชัดเจนว่า การอ้างอิงเหล่านั้นไม่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

การแสดงข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ค)(6)–(7), 198L, 198R)

ก545L. ตัวอย่างข้อสรุปที่แสดงในรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

(ก) กรณีแสดงข้อสรุปสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนและหลักเกณฑ์ที่ใช้

(1) สำหรับแม่บทการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์: “จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่า [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ไม่ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ” หรือ

(2) สำหรับแม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร: “จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่า [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ไม่ได้แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ”

(ข) กรณีแสดงข้อสรุปเกี่ยวกับข้อความของบุคคลที่เหมาะสม

(1) สำหรับแม่บทการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์: “จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่า ข้อความของ [บุคคลที่เหมาะสม] ที่กล่าวว่า [กิจการ] ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนด งจฉ ไม่ได้ถูกจัดทำอย่างเหมาะสมในสาระสำคัญ” หรือ

(2) สำหรับแม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร: “จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่า ข้อความของ [บุคคลที่เหมาะสม] ที่กล่าวว่า [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ได้ถูกจัดทำตามหลักเกณฑ์ งจฉ ไม่ได้แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญ”

ก546R. ตัวอย่างข้อสรุปที่แสดงในรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

(ก) กรณีแสดงข้อสรุปสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนและหลักเกณฑ์ที่ใช้

(1) สำหรับแม่บทการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์: “ในความเห็นของข้าพเจ้า [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ของกิจการ ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ” หรือ

(2) สำหรับแม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร: “ในความเห็นของข้าพเจ้า [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ”

(ข) กรณีแสดงข้อสรุปเกี่ยวกับข้อความของบุคคลที่เหมาะสม

(1) สำหรับแม่บทการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์: “ในความเห็นของข้าพเจ้า ข้อความของ [บุคคลที่เหมาะสม] ที่กล่าวว่ากิจการได้ปฏิบัติตามข้อกำหนด งจฉ ได้ถูกจัดทำอย่างเหมาะสมในสาระสำคัญ” หรือ

(2)	สำหรับแม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร: “ในความเห็นของข้าพเจ้า ข้อความของ [บุคคลที่เหมาะสม] ที่กล่าวว่า [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ได้ถูกจัดทำขึ้นตามหลักเกณฑ์ งจฉ ได้แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญ”

ก547. รูปแบบของการแสดงข้อสรุปที่อาจเป็นประโยชน์สำหรับเรื่องความยั่งยืนรวมถึงตัวอย่างของรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งหรือที่ใช้ร่วมกันดังต่อไปนี้

- สำหรับแม่บทการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์: “ปฏิบัติตาม” หรือ “จัดทำตาม”
- สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่หลักเกณฑ์ที่ใช้ได้อธิบายระเบียบวิธีในการจัดทำหรือการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืน: “จัดทำอย่างเหมาะสม”
- สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่หลักการของการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามควรได้รวมอยู่ในหลักเกณฑ์ที่ใช้: “แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควร”

การระบุหลักเกณฑ์ที่ใช้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ค)(7))

ก548. เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพสามารถตอบรับงานหรือคงไว้ซึ่งงานที่ให้ความเชื่อมั่น ย่อหน้าที่ 81 กำหนดว่าต้องบรรลุเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงว่าหลักเกณฑ์จะถูกทำให้พร้อมใช้งานสำหรับผู้ใช้ข้อมูล ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลอาจเปิดเผยหลักเกณฑ์ที่ใช้แก่ผู้ใช้ โดยอาจแสดงไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือระบุแหล่งอ้างอิง เพื่อให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนดังกล่าว ข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการหรือคำอธิบายหลักเกณฑ์ที่อ้างอิงอาจรวมถึงประเด็นต่าง ๆ เช่น

- รายละเอียดของแหล่งที่มาของหลักเกณฑ์ที่ใช้ และการระบุว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้เป็นเกณฑ์ของแม่บท อยู่ในกฎหมายหรือข้อบังคับ หรือเผยแพร่โดยหน่วยงานที่มีอำนาจหรือเป็นที่รู้จักซึ่งปฏิบัติตามกระบวนการที่เหมาะสมและโปร่งใสหรือไม่ หากไม่ใช่ ให้ระบุว่าใครคือผู้พัฒนาหลักเกณฑ์นั้น และใช้เกณฑ์ใดในการพัฒนาดังกล่าว (เช่น ใช้วิธีการใดในการระบุความต้องการของผู้ใช้ข้อมูล) และคำอธิบายว่าเหตุใดหลักเกณฑ์นั้นถูกพิจารณาว่าเหมาะสม
- นโยบายการรายงานเกี่ยวกับวิธีการวัดหรือวิธีการประเมินที่ใช้ ซึ่งรวมถึงกรณีที่หลักเกณฑ์ที่ใช้เปิดโอกาสให้เลือกใช้วิธีการที่หลากหลาย
- การตีความที่มีนัยสำคัญในการนำหลักเกณฑ์ที่ใช้ไปปฏิบัติ
- มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายการรายงานสำหรับวิธีการวัดหรือวิธีการประเมินที่ใช้จากงวดก่อนหรือไม่

ก549. ข้อความที่ระบุว่าผู้บริหารได้จัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์นั้นจะมีความเหมาะสมก็ต่อเมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นเป็นไปตามข้อกำหนดทั้งหมดของหลักเกณฑ์เหล่านั้นซึ่งมีผลบังคับใช้ในระหว่างงวดที่ครอบคลุมโดยข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก550. คำอธิบายสำหรับหลักเกณฑ์ที่ใช้ซึ่งมีข้อความที่แสดงเงื่อนไขหรือข้อจำกัดที่คลุมเครือ (เช่น “ข้อมูลด้านความยั่งยืนนี้จัดทำตามข้อกำหนดโดยส่วนใหญ่ของ งจฉ”) ไม่ถือเป็นคำอธิบายที่เพียงพอเนื่องจากอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิดของผู้ใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนได้

ก551. ในบางครั้ง ผู้บริหารอาจรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยใช้มากกว่าหนึ่งแม่บท ในกรณีเช่นนี้ การที่ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลเปิดเผยหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับแต่ละแม่บทแยกจากกัน แทนที่จะสรุปหรือรวมกัน อาจช่วยให้ผู้ใช้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น เมื่อผู้บริหารจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามแม่บทหลายแม่บท (เช่น แม่บทของประเทศและแม่บทสากล) แม่บทเหล่านั้นถือเป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้ และถูกระบุตามย่อหน้าที่ 190(ค)(7) หากมีการปฏิบัติตามแต่ละแม่บทอย่างครบถ้วน แต่หากข้อมูลด้านความยั่งยืนจัดทำขึ้นตามแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืนแม่บทหนึ่ง และเปิดเผยเพิ่มเติมถึงขอบเขตที่ข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นปฏิบัติตามอีกแม่บทหนึ่ง ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นจะครอบคลุมการเปิดเผยเพิ่มเติมดังกล่าวหากไม่สามารถแยกการเปิดเผยเพิ่มเติมนั้นออกจากข้อมูลด้านความยั่งยืนได้อย่างชัดเจน

การให้ผู้ใช้ข้อมูลทราบถึงบริบทของข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ค)(9))

ก552. อาจเหมาะสมที่จะให้ผู้ใช้ข้อมูลทราบถึงบริบทของข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพเมื่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นได้รวมการอธิบายลักษณะเฉพาะบางประการของเรื่องความยั่งยืนซึ่งผู้ใช้ข้อมูลควรคำนึงถึง ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพอาจมีข้อความเช่น “ข้อสรุปนี้จัดทำขึ้นบนพื้นฐานของประเด็นที่อธิบายไว้ในส่วนอื่นของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพอิสระฉบับนี้”

วรรคเกณฑ์ในการให้ข้อสรุป (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ง))

ข้อความที่ระบุว่างานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นไปตามมาตรฐานฉบับนี้ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ง)(1))

ก553. รายงานของผู้ประกอบวิชาชีพซึ่งมีภาษาที่คลุมเครือหรือแสดงข้อจำกัด (เช่น “งานที่ให้ความเชื่อมั่นนี้ปฏิบัติโดยอ้างอิง (หรือมีพื้นฐานมาจาก) มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000”) อาจทำให้ผู้ใช้รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเข้าใจผิด ในกรณีเช่นนี้ ผู้ใช้อาจเข้าใจได้ว่ามีการปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหมดของมาตรฐานฉบับนี้แล้ว ทั้งที่ในความเป็นจริงอาจไม่ได้ปฏิบัติตามทั้งหมด (ดูเพิ่มเติมย่อหน้าที่ 20)

ข้อความเกี่ยวกับข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระสำหรับกิจการบางประเภท (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ง)(5))

ก554. ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องอาจ:

- มีข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระที่เฉพาะเจาะจงสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการบางประเภทตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะซึ่งระบุไว้ในประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี
- กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพเปิดเผยต่อสาธารณะเมื่อมีการใช้ข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระ

ที่เฉพาะเจาะจงสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการบางประเภท ตัวอย่างเช่น ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีกำหนดว่า หากสำนักงานใช้ข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการหนึ่ง สำนักงานต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงนั้นต่อสาธารณะ เว้นแต่การเปิดเผยดังกล่าวจะทำให้ต้องเปิดเผยแผนงานในอนาคตของกิจการซึ่งเป็นความลับ

ความรับผิดชอบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ฉ))

ก555. การระบุความรับผิดชอบของบุคคลต่าง ๆ แจ้งผู้ใช้ข้อมูลให้ทราบว่า ผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) มีความรับผิดชอบในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน และบทบาทของผู้ประกอบวิชาชีพคือการแสดงข้อสรุปอย่างอิสระต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก556. ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลอาจเป็นผู้รับผิดชอบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนแทนผู้บริหาร ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของงานและกรอบกฎหมายในประเทศนั้น ๆ ในบางประเทศ ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลอาจเป็นผู้รับผิดชอบในการกำกับดูแลกระบวนการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ขณะที่ผู้บริหารเป็นผู้รับผิดชอบตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 190(ฉ)(1)

การปฏิบัติตามความรับผิดชอบในการนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ถูกต้องตามที่ควร (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ฉ)(1)ก.)

ก557. หลักเกณฑ์บางหลักเกณฑ์รับรู้แนวคิดการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรอย่างชัดแจ้งหรือโดยนัยตามที่ระบุในคำจำกัดความของคำว่า “หลักเกณฑ์” (ดูย่อหน้าที่ 18) หลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรไม่เพียงแต่กำหนดให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เท่านั้น แต่ยังยอมรับโดยชัดแจ้งหรือโดยนัยว่าผู้บริหารอาจจำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลที่นอกเหนือจากที่กำหนดไว้เป็นการเฉพาะในหลักเกณฑ์ดังกล่าว ดังนั้น ความรับผิดชอบของผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนให้เป็นไปตามแม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร จึงครอบคลุมถึงการพิจารณาว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ถูกนำเสนอได้บรรลุการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควรหรือไม่

ข้อจำกัดสืบเนื่องในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ช))

ก558. ในบางกรณี อาจคาดการณ์ได้ว่าผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจข้อจำกัดสืบเนื่องเป็นอย่างดี ในบางกรณี อาจเป็นการเหมาะสมที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะอ้างถึงข้อจำกัดสืบเนื่องเหล่านั้นอย่างชัดแจ้งในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความไม่แน่นอนสืบเนื่องในการวัดหรือการประเมินอาจมีความสำคัญอย่างมากต่อความเข้าใจของผู้ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน ตัวอย่างเช่น ในกรณีของการปล่อยก๊าซเรือนกระจก อาจเหมาะสมที่จะระบุว่า การเปิดเผยข้อมูลของกิจการเกี่ยวกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกประเภท 3 มีข้อจำกัดสืบเนื่องมากกว่าประเภท 1 และ 2 เนื่องจากข้อจำกัดด้านความพร้อมของข้อมูลและความแม่นยำของข้อมูลที่ใช้ในการกำหนดข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกประเภท 3 ซึ่งมาจากกิจการภายใน

ห่วงโซ่คุณค่าที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของกลุ่มกิจการ

ก559. ผู้บริหารอาจเลือกที่จะอธิบายข้อจำกัดในการสามารถเข้าถึงข้อมูลจากกิจการภายในห่วงโซ่คุณค่าที่รวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืนที่รายงาน และหากไม่ได้อธิบาย ผู้ประกอบวิชาชีพอาจหารือกับผู้บริหารว่าควรจะมีการอธิบายหรือไม่ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจเลือกที่จะอธิบายผลกระทบที่ข้อจำกัดดังกล่าวมีต่อวิธีปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้วย (เช่น ในวรรคข้อจำกัดสืบเนื่องในรายงาน) อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญคือ คำอธิบายใด ๆ ในเรื่องดังกล่าวที่ปรากฏในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต้องไม่แสดงเป็นนัยว่า ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพในการได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อสนับสนุนข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นนั้นลดลงเนื่องจากข้อมูลดังกล่าว

ก560. สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนซึ่งมีข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า (นั่นคือ เป้าหมายหรือจุดมุ่งหมาย การคาดการณ์ การวิเคราะห์สถานการณ์จำลอง หรือแผนการเปลี่ยนผ่าน) การจัดทำข้อมูลเหล่านี้อาจขึ้นอยู่กับข้อจำกัดสืบเนื่อง หากผู้ประกอบวิชาชีพเลือกที่จะอธิบายข้อจำกัดเหล่านี้ไว้ในวรรคข้อจำกัดสืบเนื่องในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น คำอธิบายดังกล่าวอาจอ้างอิงคำอธิบายของผู้บริหาร (หากมี) และระบุว่า

- ในกรณีของการคาดการณ์ที่แสดงเป็นการเปิดเผยที่เฉพาะเจาะจง: ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริงมีแนวโน้มที่จะแตกต่างจากข้อมูลด้านความยั่งยืนที่คาดการณ์ไว้ เนื่องจากเหตุการณ์ที่คาดการณ์ไว้มักไม่เกิดขึ้นตามที่คาด และอาจแตกต่างไปอย่างสาระสำคัญ
- ในกรณีของการคาดการณ์ที่แสดงเป็นช่วง: ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริงอาจอยู่นอกช่วงที่คาดการณ์ไว้ และอาจแตกต่างไปอย่างสาระสำคัญ
- ในกรณีของการคาดการณ์ข้อมูลตามสถานการณ์สมมติ การวิเคราะห์สถานการณ์จำลอง หรือแผนการเปลี่ยนผ่าน: ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่คาดการณ์ล่วงหน้าได้จัดทำขึ้นเพื่อ (ระบุวัตถุประสงค์) โดยใช้ชุดของข้อสมมติที่จำลองขึ้น ซึ่งรวมถึงข้อสมมติเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคตและการดำเนินการของผู้บริหารที่อาจไม่เกิดขึ้นจริง ดังนั้น ผู้ใช้ควรใช้ความระมัดระวังที่จะไม่ใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนที่คาดการณ์ล่วงหน้าเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากที่ระบุไว้

สรุปงานที่ปฏิบัติ ซึ่งใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการให้ข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ฌ))

ก561. สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องให้ความเชื่อมั่นในระดับที่แตกต่างกันสำหรับหัวข้อความยั่งยืน ประเด็นของหัวข้อความยั่งยืน หรือการเปิดเผยข้อมูล ที่ต่างกัน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจแจกแจงวิธีปฏิบัติงานที่ใช้สำหรับแต่ละระดับของความเชื่อมั่น เพื่อให้ผู้ใช้เข้าใจอย่างชัดเจนว่าได้ใช้วิธีปฏิบัติงานใดสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนในส่วนใด

ก562R. รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลจำเป็นต้องมีส่วนของรายงานที่มีหัวข้อว่า “ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ” ซึ่งอธิบายโดยย่อถึงวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ (ดูย่อหน้าที่ 190(ซ)(4–5)) ทั้งนี้ เนื่องจากในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล การอธิบาย

วิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในรายละเอียดเพียงใดก็จะไม่ช่วยให้ผู้ใช้เข้าใจได้มากขึ้นว่า ในทุกกรณีที่มีการให้ข้อสรุปแบบไม่มีเงื่อนไข ผู้ประกอบวิชาชีพได้รวบรวมหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอแล้วเพื่อให้สามารถแสดงความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลได้

ก563L. ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด การเข้าใจลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ใช้ข้อมูลในการทำความเข้าใจข้อสรุปที่แสดงไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ดังนั้น สรุปงานที่ปฏิบัติจึงมักจะมีรายละเอียดมากกว่าที่ได้อธิบายไว้ในวรรค “ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ” ที่ปรากฏในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล นอกจากนี้ อาจเหมาะสมที่จะรวมคำอธิบายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานที่ไม่ได้ปฏิบัติซึ่งโดยปกติแล้วจะปฏิบัติในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล อย่างไรก็ตาม การระบุวิธีปฏิบัติงานดังกล่าวทั้งหมดอาจไม่สามารถเป็นไปได้ เนื่องจากวิธีปฏิบัติงานในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดมีลักษณะและช่วงเวลาที่แตกต่างและน้อยกว่าวิธีปฏิบัติงานในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ก564L ปัจจัยที่ใช้พิจารณาในการกำหนดระดับรายละเอียดสำหรับการสรุปงานที่ปฏิบัติ อาจรวมถึง

- สถานการณ์เฉพาะของกิจการ (ตัวอย่างเช่น ลักษณะที่แตกต่างของกิจกรรมของกิจการเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะทั่วไปในอุตสาหกรรม)
- สถานการณ์เฉพาะของงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ส่งผลกระทบต่อลักษณะและขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้
- ความคาดหวังของผู้ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับรายละเอียดที่จะมีในรายงาน โดยอ้างอิงจากแนวปฏิบัติของตลาด หรือกฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

ก565L. ในการอธิบายวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด วิธีปฏิบัติงานเหล่านั้นควรบรรยายในแบบที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงโดยไม่สรุปในรูปแบบที่คลุมเครือ หรืออธิบายในลักษณะที่เกินจริงหรือเสริมแต่งให้ดูดีเกินไป หรือในลักษณะที่สื่อเป็นนัยว่าได้รับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล นอกจากนี้ คำอธิบายวิธีปฏิบัติงานไม่ควรทำให้เข้าใจว่าเป็นงานที่ปฏิบัติตามวิธีการที่ตกลงร่วมกัน และโดยส่วนใหญ่จะไม่ให้รายละเอียดของแผนการปฏิบัติงานทั้งหมด วิธีปฏิบัติงานในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ซึ่งอธิบายไว้ในวรรค “สรุปงานที่ปฏิบัติ” อาจดูเหมือนครอบคลุมมากกว่าวิธีปฏิบัติงานที่อธิบายไว้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นระดับสมเหตุสมผล ดังนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจอธิบายเหตุผลว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ซึ่งอาจทำได้โดยการระบุความแตกต่างระหว่างการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและอย่างสมเหตุสมผลไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อช่วยให้ผู้ใช้เข้าใจ โดยเฉพาะในกรณีที่รายงานฉบับเดียวกันมีทั้งการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและอย่างสมเหตุสมผล

วันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190(ฎ))

ก566. การระบุวันที่ของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นแจ้งให้ผู้ใช้ข้อมูลทราบว่าผู้ประกอบวิชาชีพได้พิจารณาผลกระทบของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนถึงวันดังกล่าว ทั้งต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนและต่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นแล้ว

รูปแบบของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 190)

ก567. การแสดงข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นในลักษณะสองทางเลือก (เช่น สรุปว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนได้จัดทำขึ้นหรือไม่ได้จัดทำขึ้นตามหลักเกณฑ์ที่ใช้) อาจไม่สามารถสื่อสารความซับซ้อนที่อาจมีอยู่ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนได้อย่างเพียงพอ หากไม่มีข้อมูลที่เป็นบริบทเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจเลือกรูปแบบการรายงาน “แบบสั้น” หรือ “แบบยาว” เพื่อช่วยในการสื่อสารที่มีประสิทธิผลกับผู้ใช้ข้อมูล โดยปกติรายงาน “แบบสั้น” มีเพียงองค์ประกอบพื้นฐานตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 190 เท่านั้น ส่วนรายงาน “แบบยาว” รวมถึงข้อมูลและคำอธิบายอื่น ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น

(ก) คำอธิบายรายละเอียดข้อตกลงในการรับงาน

(ข) เรื่องที่พบที่เกี่ยวข้องกับบางแง่มุมของงานของงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(ค) รายละเอียดของคุณสมบัติและประสบการณ์ของผู้ประกอบวิชาชีพและผู้อื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องในงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น

(ง) การพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับความมีสาระสำคัญ และการพิจารณานั้นเกี่ยวข้องกับข้อมูลด้านความยั่งยืนเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ

(จ) ผู้ใช้ข้อมูลของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น และวัตถุประสงค์ของการจัดทำรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

(ฉ) ขอบเขตของความรู้ความสามารถที่จำเป็นในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่น และวิธีการนำความรู้ความสามารถนั้นมาใช้ในงาน

(ช) คำอธิบายว่าเหตุใดในงานที่ให้ความเชื่อมั่น ผู้ประกอบวิชาชีพจึงไม่สามารถมีส่วนร่วมในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนได้ เนื่องจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นออกแบบมาเพื่อให้ข้อสรุปโดยผู้ประกอบวิชาชีพที่เป็นอิสระเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน

ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพบว่าเป็นประโยชน์ที่จะพิจารณาถึงความมีนัยสำคัญในการให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลที่ผู้ใช้ข้อมูลต้องการ ย่อหน้าที่ 189 กำหนดว่าข้อมูลเพิ่มเติมต้องแสดงแยกจากข้อสรุปของประกอบวิชาชีพโดยชัดเจนและให้ถ้อยคำในลักษณะที่ชัดเจนว่าไม่มุ่งหมายที่จะเบี่ยงเบนจากข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพนั้นหรือไม่

ก568. การรวมข้อแนะนำของผู้ประกอบวิชาชีพสำหรับเรื่องต่าง ๆ เช่น การปรับปรุงระบบสารสนเทศของกิจการ ไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจทำให้เข้าใจได้ว่าเรื่องเหล่านั้นไม่ได้ถูกจัดการอย่างเหมาะสมในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ข้อแนะนำเหล่านั้นอาจสื่อสารในรูปแบบอื่น เช่น หนังสือเสนอแนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้บริหาร หรือการปรึกษาหารือกับผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล ข้อพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจว่าจะรวมข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นหรือไม่รวมถึงการพิจารณาว่าลักษณะของเรื่องดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับข้อมูลที่จำเป็นสำหรับผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ และเรื่องดังกล่าวได้อธิบายไว้อย่างเหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าเป็นการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขของผู้ประกอบวิชาชีพต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นหรือไม่

ก569. นอกเหนือจากองค์ประกอบพื้นฐานที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 190 ผู้ประกอบวิชาชีพอาจตัดสินใจรวมข้อมูลเพิ่มเติมไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (ดูย่อหน้าที่ ก567) เรื่องที่อาจเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของผู้ประกอบวิชาชีพในการรวมข้อมูลเพิ่มเติมดังกล่าวอาจรวมถึง:

(ก) ข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจจัดทำขึ้นสำหรับกลุ่มผู้ใช้ที่หลากหลาย และอาจครอบคลุมเรื่องความยั่งยืนที่มีลักษณะหลากหลาย ตั้งแต่แง่มุมเดียว เช่น ปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่กิจการปล่อยออกมาในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไปจนถึงกลยุทธ์ รูปแบบธุรกิจ และผลการดำเนินงานของกิจการ ซึ่งอาจประกอบด้วย:

- ข้อมูลในอดีต
- ข้อมูลคาดการณ์ล่วงหน้า
- กระบวนการ ระบบ และการควบคุม
- ผลการดำเนินงานเมื่อเทียบกับเป้าหมาย จุดมุ่งหมาย หรือพันธสัญญา

(ข) เรื่องความยั่งยืนอาจมีความซับซ้อนในการวัดหรือประเมิน หรืออาจมีความไม่แน่นอนในการวัดหรือประเมิน ซึ่งผู้ใช้ข้อมูลอาจไม่ทราบถึงประเด็นเหล่านี้

(ค) หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนอาจกำหนดไว้ในแม่บทที่มีอยู่แล้ว อาจพัฒนาขึ้นโดยกิจการเอง หรืออาจเลือกมาจากหลายแม่บท โดยอาจมีหรือไม่มีการพัฒนาเพิ่มเติมโดยกิจการ ซึ่งทำให้ผู้ใช้เข้าใจได้ยากว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นจัดทำขึ้นอย่างไร

(ง) ข้อมูลด้านความยั่งยืนอาจนำเสนอในรูปแบบของรายงานที่ออกเป็นเอกสารฉบับเดียวตามปกติ หรือเป็นส่วนหนึ่งของรายงานหนึ่งฉบับหรือรายงานหลายฉบับที่มีเนื้อหาที่ครอบคลุมมากกว่า นอกจากนี้ยังอาจนำเสนอทั้งในรูปแบบข้อความบรรยาย และในรูปแบบแผนภูมิ รูปภาพ วีดิทัศน์ หรือการแสดงผลอื่น ๆ ที่คล้ายกัน จากการนำเสนอในลักษณะที่หลากหลายดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพอาจเพิ่มข้อมูลเพิ่มเติมในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อช่วยให้ผู้ใช้เข้าใจได้ดีขึ้นว่าเนื้อหาใดอยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น และเนื้อหาใดไม่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น

ชื่อของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 191)

ก570. วัตถุประสงค์ของสำนักงานในมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 คือ ออกแบบ นำไปปฏิบัติและดำเนินการตามระบบการบริหารคุณภาพที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลกับสำนักงานว่า

- สำนักงานและบุคลากรในสำนักงานได้บรรลุความรับผิดชอบตามมาตรฐานวิชาชีพและข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง และปฏิบัติงานตามมาตรฐานและข้อกำหนดดังกล่าว และ
- รายงานที่ออกโดยสำนักงานหรือหัวหน้าที่รับผิดชอบงานมีความเหมาะสมตามสถานการณ์

แม้ว่าวัตถุประสงค์ในมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 จะระบุไว้เช่นนั้น การระบุชื่อหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นตั้งใจที่จะเพิ่มความโปร่งใสให้มากขึ้นกับ

ผู้ใช้รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์

ก571. กฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรฐานของประเทศ อาจกำหนดว่ารายงานของผู้ประกอบวิชาชีพต้องมีชื่อของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานซึ่งรับผิดชอบต่อรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่นอกเหนือจากข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจถูกกำหนดโดยกฎหมาย ข้อบังคับหรือมาตรฐานของประเทศ หรืออาจตัดสินใจที่จะเพิ่มข้อมูลเพิ่มเติมที่นอกเหนือจากชื่อของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อระบุเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวตนของหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน เช่น เลขทะเบียนของผู้ประกอบวิชาชีพของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานในประเทศที่หัวหน้าที่รับผิดชอบงานปฏิบัติงานอยู่

ก572. ในสถานการณ์ที่ยากที่จะเกิดขึ้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพบข้อมูลหรือได้รับประสบการณ์ที่ชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดภัยคุกคามต่อความปลอดภัยส่วนบุคคลซึ่งอาจมีผลร้ายทางกายภาพต่อหัวหน้าที่รับผิดชอบงาน สมาชิกอื่นของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน หรือกลุ่มบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด ถ้ามีการระบุตัวตนของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานต่อสาธารณชน อย่างไรก็ตาม ภัยคุกคามดังกล่าวไม่รวมถึง ตัวอย่างเช่น ความเสี่ยงในการการเกิดหนี้สินทางกฎหมาย หรือจากการลงโทษตามกฎหมาย ข้อบังคับหรือวิชาชีพ การปรึกษาหารือกับผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลเกี่ยวกับสถานการณ์ที่อาจเป็นผลร้ายทางกายภาพ อาจให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเป็นไปได้หรือความรุนแรงของภัยคุกคามต่อความปลอดภัยส่วนบุคคลที่มีนัยสำคัญ กฎหมาย ข้อบังคับหรือมาตรฐานของประเทศอาจกำหนดข้อบังคับเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาว่าควรละเว้นการเปิดเผยชื่อของหัวหน้าที่รับผิดชอบงานหรือไม่

การอ้างถึงผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 192)

ก573. ในบางกรณี กฎหมายหรือข้อบังคับอาจกำหนดให้มีการอ้างถึงผลงานของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น เช่น เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์เรื่องความโปร่งใสในหน่วยงานภาครัฐ นอกจากนี้ อาจเป็นการเหมาะสมสำหรับสถานการณ์อื่น เช่น เพื่ออธิบายลักษณะของการให้ข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้ประกอบวิชาชีพ หรือเมื่อผลงานของผู้เชี่ยวชาญเป็นส่วนประกอบของเรื่องที่พบที่รวมไว้ในรายงานแบบยาว ในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากผู้เชี่ยวชาญก่อนที่จะทำการอ้างถึงผู้เชี่ยวชาญนั้นในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก574. เนื่องจากผู้ประกอบวิชาชีพมีความรับผิดชอบเพียงผู้เดียวในการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ หากรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอ้างถึงผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อความของรายงานนั้นไม่แสดงนัยว่าความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพต่อการให้ข้อสรุปลดลงเนื่องจากการนำผู้เชี่ยวชาญมาเกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น ในการอธิบายแนวทางของผู้ประกอบวิชาชีพต่อประมาณการที่มีความไม่แน่นอนสูง ผู้ประกอบวิชาชีพอาจต้องการเน้นว่าได้ว่าจ้างหรือใช้ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ โดยไม่ได้ต้องระบุชื่อของผู้เชี่ยวชาญนั้น การอ้างถึงการใช้ผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพในลักษณะนี้ ไม่ลดทอนความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพต่อการให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน และจึงไม่ขัดแย้งกับย่อหน้าที่ 192

ก575. การอ้างถึงโดยทั่วไปในรายงานแบบยาวสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ได้รับการปฏิบัติโดยบุคลากรที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมซึ่งรวมถึงผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ให้ความเชื่อมั่นและผู้เชี่ยวชาญด้านการให้ความเชื่อมั่นมักจะไม่ถูกเข้าใจผิดว่าความรับผิดชอบลดลง อย่างไรก็ตาม ความเป็นไปได้ในการเกิดความเข้าใจผิดจะสูงกว่าในกรณีของรายงานแบบสั้น ซึ่งมีการนำเสนอข้อมูลตามบริบทเพียงขั้นต่ำ หรือเมื่อกฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดให้มีการอ้างชื่อของผู้เชี่ยวชาญของผู้ประกอบวิชาชีพ ดังนั้น อาจมีความจำเป็นต้องเพิ่มข้อความในกรณีเช่นนี้เพื่อป้องกันไม่ให้รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นสื่อเป็นนัยว่าความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพต่อการให้ข้อสรุปนั้นลดลง

ความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงาน

รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่กำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 193–194)

ก576. ในบางประเทศ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจมีความรับผิดชอบเพิ่มเติมในการรายงานเรื่องอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพภายใต้มาตรฐานฉบับนี้ ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจถูกขอให้รายงานข้อสรุปเกี่ยวกับประเด็นเฉพาะบางประเด็น เช่น ความสอดคล้องของข้อมูลด้านความยั่งยืนกับการจัดหมวดหมู่และจำแนกข้อมูลหรือเนื้อหาดิจิทัลอย่างเป็นระบบ (digital taxonomy) มาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นในบางประเทศมักให้แนวปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบในการรายงานข้อมูลเพิ่มเติมในประเทศนั้น

ก577. ในบางกรณี กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องอาจกำหนดหรืออนุญาตให้ผู้ประกอบวิชาชีพรายงานความรับผิดชอบอื่นเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ในบางกรณี กฎหมายหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องอาจกำหนดหรืออนุญาตให้ผู้ประกอบวิชาชีพรายงานความรับผิดชอบอื่นเหล่านี้ในรายงานที่แยกต่างหาก

ก578. ย่อหน้าที่ 193–194 ของมาตรฐานฉบับนี้อนุญาตให้นำเสนอความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพภายใต้มาตรฐานฉบับนี้และความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานไว้รวมกันเมื่อเป็นเรื่องที่อยู่ในองค์ประกอบการรายงานเหมือนกันกับที่เสนอไว้แล้วภายใต้ความรับผิดชอบการรายงานที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้ และถ้อยคำในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานกับความรับผิดชอบในการรายงานที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้ การให้ความแตกต่างอย่างชัดเจนดังกล่าวอาจทำให้รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นจำเป็นต้องอ้างถึงแหล่งที่มาของความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานนั้นและระบุว่าความรับผิดชอบดังกล่าวอยู่นอกเหนือข้อกำหนดของมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 มิฉะนั้นจะต้องระบุความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานไว้ในส่วนที่แยกต่างหากในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นภายใต้หัวข้อ “รายงานตามข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับอื่น” หรือชื่ออื่นทำนองเดียวกันที่เหมาะสมกับเนื้อหาของส่วนของรายงานส่วนนี้

วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์ และวรรคเรื่องอื่น

ความแตกต่างระหว่างข้อจำกัดสืบเนื่อง วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์ และวรรคเรื่องอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 199)

ก579. เมื่อมีการอธิบายข้อจำกัดสืบเนื่องที่มีนัยสำคัญไว้ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามย่อหน้าที่ 190(ช) การอธิบายข้อจำกัดสืบเนื่องเหล่านี้แตกต่างจากการใส่วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ข้อจำกัดสืบเนื่องมีอยู่ในการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืน ไม่ว่าจะมีการเปิดเผยโดยผู้บริหารหรือไม่ก็ตาม อย่างไรก็ตาม อาจเป็นประโยชน์หากผู้บริหารเปิดเผยข้อจำกัดสืบเนื่องเหล่านี้อย่างละเอียดมากขึ้นในข้อมูลด้านความยั่งยืน ในบางกรณี ความไม่แน่นอนสืบเนื่องในการวัดหรือประเมินอาจเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญต่อความเข้าใจต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของผู้ใช้ และอาจมีการอธิบายไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก580. วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์สามารถใช้เพื่อเน้นให้สังเกตเรื่องที่ผู้บริหารได้แสดงหรือเปิดเผยไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืนเท่านั้น เนื้อหาของวรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์รวมถึงการอ้างอิงอย่างชัดเจนถึงเรื่องที่ต้องการเน้น และระบุว่าการเปิดเผยข้อมูลอย่างละเอียดของเรื่องนั้นอยู่ในที่ใดของข้อมูลด้านความยั่งยืน นอกจากนี้ ต้องระบุว่าข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเรื่องที่เน้นดังกล่าว วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์อาจเหมาะสมในกรณีเช่น

(ก) มีการใช้หลักเกณฑ์ที่ต่างไปจากเดิม หรือมีการแก้ไข ปรับปรุงหรือตีความหลักเกณฑ์แตกต่างจากงวดก่อน และการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลกระทบที่สำคัญมากต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ข) ระบบที่ขัดข้องสำหรับช่วงหนึ่งของงวดที่รายงานส่งผลกระทบต่อการทำงานของการควบคุมหรือการบันทึกข้อมูลที่มีสาระสำคัญต่องานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก581. เนื้อหาของวรรคเรื่องอื่นแสดงอย่างชัดเจนว่าเรื่องอื่นดังกล่าวไม่ได้ถูกกำหนดให้นำเสนอและเปิดเผยในข้อมูลด้านความยั่งยืน วรรคเรื่องอื่นไม่รวมข้อมูลที่ผู้ประกอบวิชาชีพถูกห้ามไม่ให้เปิดเผยโดยกฎหมาย ข้อบังคับหรือมาตรฐานวิชาชีพอื่น ๆ เช่น มาตรฐานจรรยาบรรณเกี่ยวกับการรักษาความลับ นอกจากนี้ วรรคเรื่องอื่นไม่รวมข้อมูลที่ผู้บริหารถูกกำหนดให้เปิดเผยอยู่แล้ว วรรคเรื่องอื่นอาจเหมาะสมในกรณีเช่น ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญจากงวดก่อนและเรื่องดังกล่าวไม่ได้อธิบายไว้ในข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก582. การใช้วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์หรือวรรคเรื่องอื่นมากเกินไปอาจทำให้ประสิทธิผลของการสื่อสารของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวลดลง วรรคเน้นข้อมูลและเหตุการณ์และวรรคเรื่องอื่นไม่สามารถใช้แทนข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นแบบที่เปลี่ยนแปลงไป

หลักเกณฑ์ที่ออกแบบมาสำหรับวัตถุประสงค์เฉพาะ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 200)

ก583. ในบางกรณี หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดหรือประเมินเรื่องความยั่งยืนอาจถูกออกแบบสำหรับวัตถุประสงค์เฉพาะ ตัวอย่างเช่น หน่วยงานกำกับดูแลอาจกำหนดให้กิจการบางกิจการใช้หลักเกณฑ์เฉพาะที่ถูกออกแบบเพื่อวัตถุประสงค์ของหน่วยงานกำกับดูแล ดังนั้น เพื่อหลีกเลี่ยง

ความเข้าใจผิด ผู้ประกอบวิชาชีพจึงเตือนผู้อ่านรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว และระบุว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นอาจไม่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์อื่น

ก584. นอกจากการเตือนที่กำหนดในย่อหน้าที่ 200 ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาว่าเหมาะสมที่จะระบุว่ารายงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีจุดมุ่งหมายสำหรับผู้ใช้ที่เฉพาะเจาะจงเท่านั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของงาน (เช่น กฎหมายหรือข้อบังคับของประเทศ) เรื่องนี้อาจทำได้โดยการจำกัดการเผยแพร่หรือการใช้รายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ถึงแม้ว่ารายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอาจถูกจำกัดด้วยวิธีนี้ การไม่ได้จำกัดเกี่ยวกับผู้ใช้หรือวัตถุประสงค์ไม่ได้บ่งชี้ว่าความรับผิดชอบทางกฎหมายเป็นของผู้ประกอบวิชาชีพอันเนื่องมาจากผู้ใช้เหล่านั้นหรือวัตถุประสงค์เหล่านั้น ความรับผิดชอบทางกฎหมายจะเกิดขึ้นกับผู้ประกอบวิชาชีพหรือไม่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ทางกฎหมายของแต่ละกรณีและประเทศที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 201–202)

ก585. เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพไม่ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ต้องรวมส่วนของข้อมูลอื่นในรายงาน เนื่องจากการให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น ซึ่งรวมถึงการมีส่วนหนึ่งในรายงานที่กล่าวถึงข้อมูลอื่น อาจบดบังสาระสำคัญของการไม่ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนโดยรวมได้

ก586. หากข้อมูลอื่นรวมถึงงบการเงินที่ได้รับการตรวจสอบโดยผู้ประกอบวิชาชีพเองหรือสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพ โดยทั่วไปแล้ว รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นจะกล่าวถึงเรื่องนี้ในวรรคข้อมูลอื่นโดยขยายข้อความตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 202(ค) เพื่อระบุว่าไม่มีการให้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลอื่นนั้นภายใต้ขอบเขตของงานให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน แต่ผู้ประกอบวิชาชีพหรือสำนักงานของผู้ประกอบวิชาชีพได้ตรวจสอบงบการเงินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลอื่นแล้ว และได้จัดทำรายงานแสดงความเห็นของผู้สอบบัญชีแยกต่างหาก ซึ่งรวมอยู่ในข้อมูลอื่นนั้น

ข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป (อ้างถึงย่อหน้าที่ 203–206)

ผลกระทบของข้อสรุปแบบมีเงื่อนไขเนื่องจากการถูกจำกัดขอบเขตสำหรับข้อความที่อยู่ในข้อมูลอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 203(ก))

ก587. เมื่อมีการจำกัดขอบเขตที่เกี่ยวข้องกับรายการที่มีสาระสำคัญในข้อมูลด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบวิชาชีพจะไม่ได้รับหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ในสถานการณ์เหล่านี้ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจไม่สามารถสรุปได้ว่าการเปิดเผยข้อมูลในข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นหรือไม่ ดังนั้น ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงข้อความตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 202(จ)(1) เพื่ออ้างถึงการที่ผู้ประกอบวิชาชีพไม่สามารถพิจารณาคำอธิบายของผู้บริหารสำหรับเรื่องที่อยู่ในข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับเหตุทำให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนเป็นแบบมีเงื่อนไขตามที่ได้อธิบายในวรรค “เกณฑ์ในการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข” อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบวิชาชีพยังต้องรายงานเกี่ยวกับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็น

สาระสำคัญอื่น ๆ ของข้อมูลอื่นที่พบแต่ยังไม่ได้แก้ไข

ผลกระทบของข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากการการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขต่อข้อความที่อยู่ในข้อมูลอื่น (อ้างถึงย่อหน้าที่ 203(ข))

ก588. ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นแบบมีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือการสรุปว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ถูกต้องอาจไม่มีผลกระทบต่อข้อความที่อยู่ในข้อมูลอื่นตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 202(จ) ถ้าเรื่องที่เกี่ยวกับข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นไม่ได้รวมหรือไม่ได้แสดงในข้อมูลอื่นและเรื่องนั้นไม่มีผลกระทบต่อส่วนใด ๆ ของข้อมูลอื่น ในบางสถานการณ์อาจมีผลกระทบต่อการรายงานดังกล่าวตามที่ได้อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก589–ก590

ก589. ในสถานการณ์ที่ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นเป็นแบบมีเงื่อนไข ควรพิจารณาว่าข้อมูลอื่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในเรื่องเดียวกัน (หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน) กับเรื่องที่ทำให้ต้องให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่

ก590. ข้อสรุปว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อธิบายเป็นการเฉพาะในวรรค “เกณฑ์การให้ข้อสรุปว่าไม่ถูกต้อง” ไม่ถือเป็นเหตุผลเพียงพอที่จะละเว้นการรายงานการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพระบุในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นตามย่อหน้าที่ 202(จ)(2) เมื่อได้ให้ข้อสรุปว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ถูกต้อง ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอย่างเหมาะสมสำหรับข้อความตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 202(จ)(2) เช่น ระบุว่าการเปิดเผยข้อมูลในข้อมูลอื่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญสำหรับเรื่องเดียวกัน (หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน) กับเรื่องที่ทำให้ต้องให้ข้อสรุปว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ถูกต้อง

ผลกระทบที่แผ่กระจาย (อ้างถึงย่อหน้าที่ 204)

ก591. คำว่า “แผ่กระจาย” อธิบายถึงผลกระทบของการแสดงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ขัดต่อข้อเท็จจริงหรือความเป็นไปได้ที่จะเกิดผลกระทบของการแสดงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ขัดต่อข้อเท็จจริง (ถ้ามี) ซึ่งไม่ถูกค้นพบเนื่องจากไม่สามารถหาหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ ผลกระทบที่แผ่กระจายสำหรับข้อมูลที่ด้านความยั่งยืน คือ ผลกระทบที่ในดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพ:

(ก) ไม่จำกัดเพียงบางแง่มุมของข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ข) ถ้าจำกัด ถือเป็นหรืออาจถือเป็นสัดส่วนที่สำคัญมากต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

(ค) ในแง่ของการเปิดเผยข้อมูล ถือเป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญต่อความเข้าใจของผู้ใช้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก592. ลักษณะของเรื่องและดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับการแผ่กระจายของผลกระทบหรือผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน ส่งผลต่อประเภทของข้อสรุปที่จะแสดง

ตัวอย่างของข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป (อ้างถึงย่อหน้าที่ 203)

ก593L. ตัวอย่างของข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (ที่มีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ)

- ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข (แม่บทการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์) – "จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ยกเว้นผลกระทบจากเรื่องที่กล่าวไว้ในวรรคเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่า [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ไม่ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ"
- ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข (แม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร) – "จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ยกเว้นผลกระทบจากเรื่องที่กล่าวไว้ในวรรคเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่า [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ไม่ได้แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ"

ก594R. ตัวอย่างของข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (ที่มีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ)

- ข้อสรุปแบบมีเงื่อนไข (แม่บทการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์) – "ยกเว้นผลกระทบจากเรื่องที่กล่าวไว้ในวรรคเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ"
- ข้อสรุปแบบมีเงื่อนไข (แม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร) –"ยกเว้นผลกระทบจากเรื่องที่กล่าวไว้ในวรรคเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ"

ก595. ตัวอย่างของข้อสรุปว่าไม่ถูกต้องและการไม่ให้ข้อสรุป สำหรับทั้งงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

- ข้อสรุปว่าไม่ถูกต้อง (ตัวอย่างสำหรับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญและแผ่กระจายสำหรับข้อมูลที่ถูกจัดทำขึ้นตามแม่บทการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์) – "เนื่องจากเรื่องที่กล่าวในวรรคเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปว่าไม่ถูกต้องมีนัยสำคัญ [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ไม่ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ"
- ข้อสรุปว่าไม่ถูกต้อง (ตัวอย่างสำหรับการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญและแผ่กระจายสำหรับข้อมูลที่ถูกจัดทำตามแม่บทการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร) – "เนื่องจากเรื่องที่กล่าวในวรรคเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปว่าไม่ถูกต้องมีนัยสำคัญ [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ไม่ได้แสดงอย่างถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ งจฉ"
- การไม่ให้ข้อสรุป (ตัวอย่างของการถูกจำกัดขอบเขตที่มีสาระสำคัญและแผ่กระจาย) – "เนื่องจากเรื่องที่กล่าวในวรรคเกณฑ์ในการไม่ให้ข้อสรุปมีนัยสำคัญ ข้าพเจ้าไม่สามารถ

> หาหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเพื่อให้ข้อสรุปต่อ [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ให้ข้อสรุปต่อ [ข้อมูลด้านความยั่งยืน] ดังกล่าว”

ข้อมูลเปรียบเทียบ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 207–211)

ก596. กฎหมายหรือข้อบังคับ หลักเกณฑ์ หรือข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่น อาจมีข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการนำเสนอ การรายงานและการให้ความเชื่อมั่นสำหรับข้อมูลเปรียบเทียบในข้อมูลด้านความยั่งยืน

ก597. หากมีความไม่สอดคล้องกันระหว่างข้อมูลเปรียบเทียบกับข้อมูลด้านความยั่งยืนของงวดปัจจุบัน ผู้ประกอบวิชาชีพอาจพิจารณาเหตุผลของความแตกต่างดังกล่าวเพื่อประเมินว่าความไม่สอดคล้องกันนั้นได้รับการจัดการตามหลักเกณฑ์หรือไม่ เมื่อข้อมูลด้านความยั่งยืนมีการเปรียบเทียบข้อมูลในแต่ละงวด เช่น การอ้างถึงร้อยละของการลดลงหรือเพิ่มขึ้นของตัวชี้วัดหรือดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญ เป็นเรื่องสำคัญที่ผู้ประกอบวิชาชีพจะพิจารณาความเหมาะสมของการเปรียบเทียบ ซึ่งอาจไม่เหมาะสมเนื่องจากมี

(ก) การเปลี่ยนแปลงในการดำเนินงานที่มีนัยสำคัญจากงวดก่อน

(ข) การเปลี่ยนแปลงอัตราการแปลงค่าที่มีนัยสำคัญ

(ค) การเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญในข้อสมมติ หรือ

(ง) การใช้แหล่งที่มาหรือวิธีการวัดหรือประเมินที่ไม่สม่ำเสมอ

ก598. ข้อมูลที่รายงานในงวดก่อนอาจจำเป็นต้องมีการปรับปรุงย้อนหลังเพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายหรือข้อกำหนดหรือหลักเกณฑ์ที่ใช้เนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่ดีขึ้น การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างที่มีนัยสำคัญในกิจการ การมีวิธีการกำหนดปริมาณที่แม่นยำขึ้น หรือการพบข้อผิดพลาดที่มีนัยสำคัญ

ก599. เมื่อข้อมูลเปรียบเทียบถูกนำเสนอเทียบกับด้านความยั่งยืนในงวดปัจจุบันแต่บางส่วนหรือทั้งหมดของข้อมูลเปรียบเทียบไม่ได้ถูกอ้างอิงในข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ เป็นเรื่องสำคัญที่จะระบุสถานะของข้อมูลดังกล่าวไว้อย่างชัดเจนทั้งในข้อมูลด้านความยั่งยืนและในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น ตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 209 และ 210

ก600. การระบุข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 209 และ 210 ที่จะรวมไว้ในวรรค “เรื่องอื่น” ที่เกี่ยวกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลเปรียบเทียบในงวดก่อนหน้า อาจมีความซับซ้อนและยืดยาว ในกรณีเช่นนี้ อาจเหมาะสมที่จะรวมข้อมูลดังกล่าวโดยการอ้างอิงหากข้อมูลนั้นรวมอยู่ในข้อมูลด้านความยั่งยืน หรือแนบเป็นภาคผนวกของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น

ก601. ถ้างานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่ได้รวมการให้ความเชื่อมั่นสำหรับข้อมูลเปรียบเทียบ ข้อกำหนดในการปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานสำหรับสถานการณ์ที่กล่าวในย่อหน้าที่ 211 เป็นไปเพื่อตอบสนองต่อภาระผูกพันทางจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพที่จะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องโดยเจตนากับข้อมูลที่ผิดพลาดอย่างมีสาระสำคัญหรือทำให้เกิดการเข้าใจผิดในสาระสำคัญ

เอกสารหลักฐานของงาน

เรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากวันที่ในรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ (อ้างถึงย่อหน้าที่ 212)

ก602. ตัวอย่างของสถานการณ์ที่ไม่ปกติรวมถึงข้อเท็จจริงที่มีอยู่ ณ วันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่ผู้ประกอบวิชาชีพรับทราบหลังจากวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นและหากทราบ ณ วันดังกล่าวอาจเป็นเหตุให้ต้องแก้ไขข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือผู้ประกอบวิชาชีพต้องเปลี่ยนแปลงข้อสรุปในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น เช่น การพบข้อผิดพลาดที่มีนัยสำคัญที่ยังไม่ได้แก้ไข การเปลี่ยนแปลงที่ตามมาในเอกสารหลักฐานของงานที่ให้ความเชื่อมั่นจะถูกสอบทานตามนโยบายหรือวิธีปฏิบัติของสำนักงาน ในแง่ของลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตการสอบทานงานของสมาชิกของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ตามที่กำหนดในมาตรฐานการบริหารควบคุมคุณภาพ ฉบับที่ 1 โดยหัวหน้าที่รับผิดชอบงานต้องรับผิดชอบขั้นสูงสุดท้ายสำหรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

ภาคผนวก 1

(อ้างถึงย่อหน้าที่ 2, ก21–ก22)

เรื่องความยั่งยืนและข้อมูลด้านความยั่งยืน

1. ภาคผนวกนี้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องความยั่งยืน (นั่นคือ เรื่องที่ให้ความเชื่อมั่น); ข้อมูลด้านความยั่งยืน (นั่นคือ ข้อมูลที่ให้ความเชื่อมั่น) ซึ่งเกิดจากการวัดหรือการประเมินเรื่องความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์; และการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

2. ความสัมพันธ์นี้สามารถแสดงได้ดังนี้

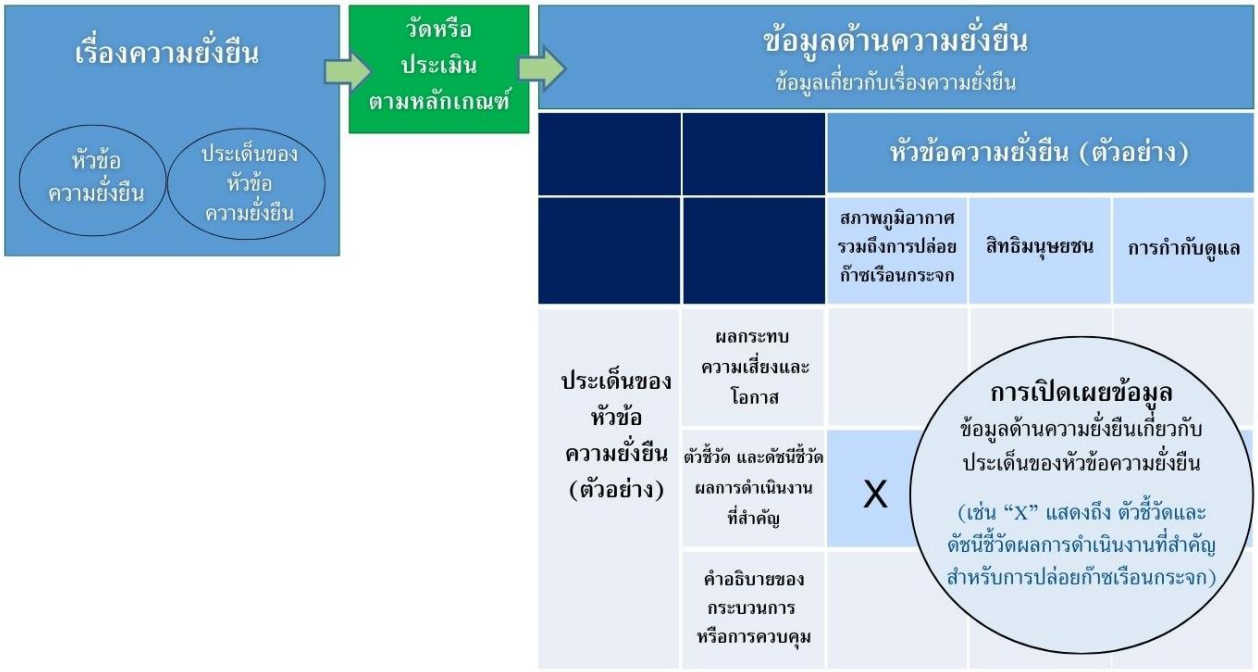

3. ย่อหน้าที่ 75 กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องได้มาซึ่งความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานโดยกิจการ เพื่อการพิจารณาว่าเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นมีอยู่จริงหรือไม่ ย่อหน้าที่ 76(ก) กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาว่ากิจการมีกระบวนการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานหรือไม่

4. ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 3 ข้อมูลด้านความยั่งยืนจะถูกรายงานตามหลักเกณฑ์ หัวข้อความยั่งยืนและประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนสำหรับเรื่องความยั่งยืนจะถูกพิจารณาโดยผู้บริหารในการกำหนดข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน และจะถูกสะท้อนอยู่ในการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง การเปิดเผยข้อมูลแสดงถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนที่ถูกรายงานโดยกิจการเกี่ยวกับประเด็นใดประเด็นหนึ่งของหัวข้อความยั่งยืนใดหัวข้อหนึ่ง รายการตัวอย่างที่ครอบคลุมมากขึ้นสำหรับหัวข้อความยั่งยืนและประเด็นของหัวข้อความยั่งยืนได้ให้ไว้ในย่อหน้าที่ ก43

5. การเปิดเผยข้อมูลสามารถทำได้ในรูปแบบที่หลากหลาย (เช่น คำอธิบายเชิงบรรยายหรือข้อมูลเชิงคุณภาพอื่น ๆ; ตารางที่แสดงดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานที่สำคัญหรือข้อมูลเชิงปริมาณอื่น ๆ;

หรือทั้งสองแบบผสมกัน) และอาจจำกัดอยู่เพียงย่อหน้าเดียวหรือตารางเดียวหรืออาจครอบคลุมหลายหน้าในรายงานด้านความยั่งยืนที่แยกต่างหาก ในส่วนหนึ่งของรายงานประจำปีของกิจการหรือในกลไกการรายงานอื่นๆ วิธีที่กิจการนำเสนอการเปิดเผยข้อมูล (นั่นคือ วิธีที่กิจการรวมหรือแยกย่อยข้อมูลด้านความยั่งยืนเพื่อวัตถุประสงค์ในการนำเสนอ) จะถูกกำหนดโดยหลักเกณฑ์ ผู้ประกอบวิชาชีพอาจจัดกลุ่มการเปิดเผยเพิ่มเติมเพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนและปฏิบัติงานหรือไม่และอย่างไรนั้นเป็นเรื่องการใช้ดุลยพินิจเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพ ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ก287

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

ภาคผนวก 2

(อ้างถึงย่อหน้าที่ 4, ก3)

การพิจารณาของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน

1. ภาคผนวกนี้อธิบายข้อกำหนดและให้คำอธิบายการนำไปปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นของผู้ประกอบวิชาชีพ ในสถานการณ์ที่กิจการมีกระบวนการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 4

หมายเหตุสำหรับแผนผัง:

1. ผู้ประกอบวิชาชีพจำเป็นต้องพิจารณาว่ากิจการมีกระบวนการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานหรือไม่ (ย่อหน้าที่ 76(ก)) นอกจากนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องประเมินความเหมาะสมของหลักเกณฑ์สำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการทำความเข้าใจว่ากิจการถูกกำหนดให้มีกระบวนการดังกล่าวหรือไม่ และหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการนั้นแสดงคุณสมบัติที่เหมาะสมตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 78(ค) หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความเกี่ยวข้องและความครบถ้วนของหลักเกณฑ์

2. ในการทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับระบบสารสนเทศและการควบคุมภายในของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องได้มาซึ่งความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการของกิจการ และจากความเข้าใจนั้น ภายใต้บริบทของแม่บทการรายงาน ผู้ประกอบวิชาชีพประเมินว่ากระบวนการดังกล่าวสนับสนุนอย่างเหมาะสมในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่ (ย่อหน้าที่ 117 และ 118) ความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกระบวนการของกิจการร่วมกับวิธีการประเมินความเสี่ยงอื่น ๆ อาจช่วยชี้ให้เห็นจุดที่มีความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ซึ่งรวมถึงในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความครบถ้วนของข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน

3. การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่รวบรวม รวมถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงใด ๆ ที่เกิดจากการละเว้นการเปิดเผยที่มีสาระสำคัญ หรือการทำให้ข้อมูลด้านความยั่งยืนมีความคลุมเครือในสาระสำคัญ

ข้อกำหนดและคำอธิบายการนำไปปฏิบัติสำหรับการอ้างอิง

ข้อกำหนด [คำอธิบายการนำไปปฏิบัติ] หมายเลขย่อหน้า	**ข้อความที่เกี่ยวข้องจากข้อกำหนดที่ระบุไว้** ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง...
76 (ก) [ก3, ก187]	พิจารณาว่ากิจการมีกระบวนการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงานหรือไม่
76 (ข) [ก190–ก191]	ประเมินว่าผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแล (ในกรณีที่เหมาะสม) มีเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลสำหรับข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือไม่
78	ประเมินว่าหลักเกณฑ์ที่ผู้ประกอบวิชาชีพคาดว่าจะใช้ในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนมีความเหมาะสมกับสถานการณ์การของงานนั้น ๆ และจะถูกทำให้พร้อมใช้สำหรับผู้ใช้ข้อมูลหรือไม่ ในการประเมินดังกล่าวผู้ประกอบวิชาชีพต้อง (ค) ประเมินว่าหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีคุณสมบัติต่อไปนี้หรือไม่ (1) ความเกี่ยวข้อง (2) ความครบถ้วน...

ข้อกำหนด [คำอธิบายการนำไปปฏิบัติ] หมายเลขย่อหน้า	ข้อความที่เกี่ยวข้องจากข้อกำหนดที่ระบุไว้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง...
106 [ก323]	ทำความเข้าใจเรื่องความยั่งยืนและข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึงลักษณะของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูล
107 [ก330–ก331]	พิจารณาว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้เหมาะสมกับสถานการณ์ของงาน ซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์นั้นแสดงถึงคุณสมบัติตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 78 หรือไม่
117 [ก382–ก384]	ทำความเข้าใจระบบสารสนเทศและการสื่อสารของกิจการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความยั่งยืนและการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน ซึ่งรวมถึง (ก) กระบวนการของกิจการในการระบุข้อมูลด้านความยั่งยืนที่จะรายงาน...
118 [ก386]	ประเมินว่าระบบสารสนเทศของกิจการสนับสนุนการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้อย่างเหมาะสมหรือไม่
121 [ก402]	จากการทำความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบของระบบการควบคุมภายในของกิจการ ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาว่าพบข้อบกพร่องของการควบคุมใด ๆ หรือไม่
126L/R	ออกแบบและปฏิบัติวิธีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่มีลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่ประเมินไว้ ในระดับของการเปิดเผยข้อมูลหรือในระดับที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับเปิดเผยข้อมูล ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด
153 [ก472–ก473]	รวบรวมการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่พบในระหว่างการปฏิบัติงานที่นอกเหนือจากเป็นข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ไม่สำคัญอย่างแน่ชัด
156	สื่อสารกับผู้บริหารในเวลาที่เหมาะสมถึงการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดที่รวบรวมได้ในระหว่างการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้น และต้องร้องขอให้ผู้บริหารแก้ไขการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้น
160 [ก491]	ประเมินว่าการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขนั้นมีสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะพิจารณาแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกันในการประเมินดังกล่าว ผู้ประกอบวิชาชีพต้องพิจารณาถึงขนาดและลักษณะของการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริง รวมทั้งสถานการณ์ที่ทำให้เกิดการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงเหล่านั้น

ข้อกำหนด [คำอธิบายการนำไปปฏิบัติ] หมายเลขย่อหน้า	ข้อความที่เกี่ยวข้องจากข้อกำหนดที่ระบุไว้ ผู้ประกอบวิชาชีพต้อง...
181 [ก527]	ให้ข้อสรุปว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนนั้นปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ...s
203	แสดงข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป... เมื่อ ในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ เกิดการจำกัดขอบเขตและผลของการจำกัดขอบเขตอาจมีสาระสำคัญ ... (หรือ) ... ข้อมูลด้านความยั่งยืนแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

ภาคผนวก 3

(อ้างถึงย่อหน้าที่ ก538)

ตัวอย่างรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

- ตัวอย่างที่ 1: รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลแบบไม่มีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจัดทำตามหลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร
- ตัวอย่างที่ 2: รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแบบไม่มีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจัดทำตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
- ตัวอย่างที่ 3: รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่รวมทั้งอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัดแบบไม่มีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจัดทำตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
- ตัวอย่างที่ 4: รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแบบที่เปลี่ยนแปลงไปต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจัดทำตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

ตัวอย่างที่ 1: รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลแบบไม่มีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจัดทำตามหลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร

เพื่อวัตถุประสงค์ของตัวอย่างรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนี้ สมมติสถานการณ์ดังต่อไปนี้

- งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทั้งหมดของรายงานความยั่งยืนของ บริษัท กขค จำกัด (บริษัท) ซึ่งเป็นกิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 (ข้อมูลด้านความยั่งยืน)
- ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้จัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องตามที่ควร (แม่บทการรายงานด้านความยั่งยืน ฉบับ x.1)
- ข้อมูลด้านความยั่งยืนรวมถึงข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งไม่ได้ถูกอ้างถึงในข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวอยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลโดยผู้ประกอบวิชาชีพรายเดียวกันในงวดก่อน และข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพในครั้งนั้นเป็นแบบไม่มีเงื่อนไข
- ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้ว่าจ้างงาน
- ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลมีความรับผิดชอบในการกำกับดูแลกระบวนการรายงานด้านความยั่งยืนของบริษัท

- ข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นแสดงถึงความรับผิดชอบของผู้บริหารต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000
- ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่าความเห็นอย่างไม่มีเงื่อนไขมีความเหมาะสมเมื่อพิจารณาจากหลักฐานที่ได้รับ
- ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นนี้ประกอบด้วย*ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึงมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ* ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี (ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี) ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีได้รวมถึงข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระที่ใช้กับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ และยังกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพเปิดเผยต่อสาธารณะว่าได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านความเป็นอิสระที่ใช้กับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ
- สำนักงานซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพเป็นสมาชิกปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1
- ข้อมูลด้านความยั่งยืนและรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพต่อข้อมูลดังกล่าว รวมอยู่ในรายงานประจำปีของบริษัท ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับรายงานประจำปีก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นและไม่พบว่าข้อมูลอื่นในรายงานประจำปีนั้นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ
- นอกเหนือจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนแล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพมีความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานตามที่กำหนดโดยกฎหมายในประเทศ

รายงานต่อไปนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นตัวอย่างเท่านั้นและไม่ได้มุ่งหวังให้ครอบคลุมหรือนำไปใช้ได้ในทุกสถานการณ์ รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของงาน

รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลของผู้ประกอบวิชาชีพอิสระต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของ กขค

เสนอ ผู้บริหารของ กขค

รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน[5]

ความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อรายงานด้านความยั่งยืนของ บริษัท กขค จำกัด (บริษัท) สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 (“ข้อมูลด้านความยั่งยืน”)

[5] ไม่จำเป็นต้องมีหัวข้อ “รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน” ในกรณีที่ไม่มีหัวข้อที่สอง “รายงานตามข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับอื่น”

ข้าพเจ้าเห็นว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนข้างต้นนี้แสดงโดยถูกต้องตามที่ควรในสาระสำคัญตามแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืน ฉบับ x.1

เกณฑ์ในการแสดงความเห็น

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 “ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน” ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี

ความรับผิดชอบของข้าพเจ้าตามมาตรฐานดังกล่าวได้อธิบายเพิ่มเติมภายใต้หัวข้อ*ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ*ในรายงานของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีความเป็นอิสระจากบริษัทตาม*ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึง มาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ* ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี (ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนของกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ และข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามความรับผิดชอบด้านจรรยาบรรณอื่น ๆ ตามประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี

สำนักงานของข้าพเจ้าปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 เรื่อง “การบริหารคุณภาพสำหรับสำนักงานที่ให้บริการด้านการตรวจสอบหรือการสอบทานงบการเงินหรืองานให้ความเชื่อมั่นอื่นตลอดจนบริการเกี่ยวเนื่อง” ซึ่งกำหนดให้สำนักงานออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพ ซึ่งรวมถึงนโยบายหรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณ มาตรฐานทางวิชาชีพ และข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลักฐานที่ข้าพเจ้าได้รับเพียงพอและเหมาะสมเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการแสดงความเห็นของข้าพเจ้า

ข้อมูลและเหตุการณ์ที่เน้น[6]

ข้าพเจ้าขอให้สังเกต [ระบุการเปิดเผยข้อมูลที่ต้องการเน้นในข้อมูลด้านความยั่งยืน] ซึ่งกล่าวถึง [...] ทั้งนี้ ความเห็นของข้าพเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากเรื่องดังกล่าว

ข้อมูลอื่น [7]

ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้รับผิดชอบต่อข้อมูลอื่น ข้อมูลอื่นประกอบด้วย [ข้อมูลซึ่งรวมอยู่ในรายงานประจำปีของบริษัท][8] แต่ไม่รวมถึงข้อมูลด้านความยั่งยืนและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลดังกล่าวของข้าพเจ้า

ความเห็นของข้าพเจ้าต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลอื่นและข้าพเจ้าไม่ได้ให้ความเชื่อมั่นใด ๆ ต่อข้อมูลอื่น

---

[6] มีหัวข้อนี้หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาแล้วว่ามีความจำเป็นตามสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น – ดูย่อหน้าที่ 199

[7] อาจใช้หัวข้ออื่นที่เหมาะสม เช่น “ข้อมูลอื่นนอกเหนือจากข้อมูลด้านความยั่งยืนและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลที่เกี่ยวข้อง”

[8] อาจระบุข้อมูลอื่นให้เฉพาะเจาะจง เช่น “งบการเงินและหมายเหตุประกอบงบการเงินหรือสารจากประธานบริษัท”

ความรับผิดชอบของข้าพเจ้าที่เกี่ยวเนื่องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืนคือ การอ่านและพิจารณาว่าข้อมูลอื่นมีความขัดแย้งที่มีสาระสำคัญกับข้อมูลด้านความยั่งยืนหรือกับความรู้ที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นของข้าพเจ้า หรือดูเหมือนว่าข้อมูลอื่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ หากในการปฏิบัติงานข้างต้นต่อข้อมูลอื่น ข้าพเจ้าสรุปได้ว่าข้อมูลอื่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้าพเจ้าต้องรายงานข้อเท็จจริงนั้น ทั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่พบว่ามีเรื่องดังกล่าวที่ต้องรายงาน

ความรับผิดชอบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

ผู้บริหารของบริษัทมีหน้าที่รับผิดชอบในการ

- จัดทำและนำเสนอข้อมูลด้านความยั่งยืนเหล่านี้โดยถูกต้องตามที่ควรตามแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืน ฉบับ x.1
- ออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำรงไว้ซึ่งการควบคุมภายใน ที่ผู้บริหารพิจารณาว่าจำเป็นเพื่อให้สามารถจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามแม่บทการรายงานด้านความยั่งยืน ฉบับ x.1 ที่ปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด

ผู้มีหน้าที่ในการกำกับดูแลรับผิดชอบในการกำกับดูแลกระบวนการจัดทำรายงานด้านความยั่งยืนของบริษัท

ข้อจำกัดสืบเนื่องในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน[9]

ตามที่ได้อธิบายไว้ใน [ระบุการเปิดเผยเกี่ยวกับข้อจำกัดสืบเนื่องในข้อมูลด้านความยั่งยืน] [ให้คำอธิบายของข้อจำกัดสืบเนื่องที่มีนัยสำคัญใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดหรือการประเมินข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้]

ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ

วัตถุประสงค์ของข้าพเจ้าคือการวางแผนและปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อให้ได้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และเสนอรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งรวมความเห็นของข้าพเจ้าอยู่ด้วย การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาดและถือว่ามีสาระสำคัญเมื่อคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่ารายการที่ขัดต่อข้อเท็จจริงแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกันจะมีผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้จากการใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนดังกล่าว

ในการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลของข้าพเจ้าตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 ข้าพเจ้าได้ใช้ดุลยพินิจและการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพตลอดการปฏิบัติงานของข้าพเจ้า นอกจากนี้ ข้าพเจ้า

[9] มีย่อหน้านี้หากเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น – ดูย่อหน้าที่ 190(ช)

- ปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง ซึ่งรวมถึงทำความเข้าใจการควบคุมภายในที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสดงความเห็นต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ[10]
- ออกแบบและใช้วิธีปฏิบัติงานที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ที่ได้ประเมินไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล ความเสี่ยงที่จะไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตจะสูงกว่าความเสี่ยงที่เกิดจากข้อผิดพลาด เนื่องจากการทุจริตอาจเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิด การปลอมแปลงเอกสารหลักฐาน การตั้งใจละเว้นการแสดงข้อมูล การแสดงข้อมูลที่ไม่ตรงตามข้อเท็จจริงหรือการแทรกแซงการควบคุมภายใน

รายงานตามข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับอื่น

[รูปแบบและเนื้อหาของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นส่วนนี้จะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับลักษณะของความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพ เรื่องที่กำหนดโดยกฎหมาย ข้อบังคับหรือมาตรฐานของแต่ละประเทศ (รวมเรียกว่า "ความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงาน") จะนำเสนอไว้ในส่วนนี้ ยกเว้นในกรณีที่ความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานนั้นครอบคลุมองค์ประกอบของรายงานที่เหมือนกันกับที่นำเสนอไว้แล้วภายในความรับผิดชอบการรายงานที่กำหนดโดยมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 ตามที่ปรากฏในส่วนของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน การรายงานความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานที่ครอบคลุมองค์ประกอบการรายงานที่เหมือนกันกับที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้อาจนำไปแสดงด้วยกัน นั่นคือ ไปแสดงอยู่เป็นหัวข้อย่อยภายใต้ส่วนที่เกี่ยวข้องของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน หากข้อความในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนั้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนระหว่างความรับผิดชอบอื่น ๆ ในการรายงานเหล่านั้นกับความรับผิดชอบในการรายงานที่กำหนดโดยมาตรฐานฉบับนี้ (หากมีข้อแตกต่าง)]

หัวหน้าที่รับผิดชอบงานที่ให้ความเชื่อมั่นและการนำเสนอรายงานฉบับนี้คือ [ชื่อ]

(ลงลายมือชื่อในนามของสำนักงาน ผู้ประกอบวิชาชีพ หรือทั้งสอง ตามที่เหมาะสมในแต่ละประเทศ)
(ที่อยู่ของผู้ประกอบวิชาชีพ)
(วันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น)

[10] ให้ลบข้อความ "แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสดงความเห็นต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ" หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลนั้นรวมถึงการแสดงความเห็นเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายใน

ตัวอย่างที่ 2: รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแบบไม่มีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจัดทำตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

เพื่อวัตถุประสงค์ของตัวอย่างรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนี้ สมมติสถานการณ์ดังต่อไปนี้

- งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทั้งหมดของรายงานความยั่งยืนของบริษัท กขค จำกัด (บริษัท) ซึ่งเป็นกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 ตามที่กฎหมายหรือข้อบังคับกำหนด (ข้อมูลด้านความยั่งยืน)
- ข้อมูลด้านความยั่งยืนจัดทำขึ้นในรูปแบบเอกสารแยกต่างหาก (นั่นคือ รายงานความยั่งยืนของบริษัท)
- ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้จัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ (กฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง)
- ข้อมูลด้านความยั่งยืนได้รวมข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งไม่ได้ถูกอ้างถึงในข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวอยู่ภายใต้ขอบเขตการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดโดยผู้ประกอบวิชาชีพรายเดียวกันในงวดก่อน และข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพในครั้งนั้นเป็นแบบไม่มีเงื่อนไข
- ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้ว่าจ้างงาน
- ข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นแสดงถึงความรับผิดชอบของผู้บริหารต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000
- ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่ารายงานแบบไม่มีเงื่อนไขมีความเหมาะสมจากหลักฐานที่ได้รับ
- ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นไปตาม *ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึงมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ* ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี (ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี)
- สำนักงานซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพเป็นสมาชิกปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1
- ไม่มีข้อมูลอื่น เนื่องจากข้อมูลด้านความยั่งยืนจัดทำในรูปแบบของเอกสารแยกต่างหาก

รายงานต่อไปนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นตัวอย่างเท่านั้นและไม่ได้มุ่งหวังให้ครอบคลุมหรือนำไปใช้ได้ในทุกสถานการณ์ รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของงาน

รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดของผู้ประกอบวิชาชีพอิสระต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของ กขค

เสนอ ผู้บริหารของ กขค

ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดต่อรายงานด้านความยั่งยืนของ บริษัท กขค จำกัด (บริษัท) สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 (“ข้อมูลด้านความยั่งยืน”)

จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนข้างต้นนี้ ไม่ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง

เกณฑ์ในการให้ข้อสรุป

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 “ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน” ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี

วิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแตกต่างจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลในแง่ของลักษณะและช่วงเวลาและมีขอบเขตที่น้อยกว่า ดังนั้น ระดับของความเชื่อมั่นที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดจะต่ำกว่าความเชื่อมั่นที่ได้รับจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเป็นอย่างมาก

ความรับผิดชอบของข้าพเจ้าตามมาตรฐานดังกล่าวได้อธิบายเพิ่มเติมภายใต้หัวข้อ*ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ*ในรายงานของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีความเป็นอิสระจากบริษัทตาม*ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึงมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ* ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี (ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามความรับผิดชอบด้านจรรยาบรรณอื่น ๆ ตามประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี

สำนักงานของข้าพเจ้าปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 เรื่อง “การบริหารคุณภาพสำหรับสำนักงานที่ให้บริการด้านการตรวจสอบหรือการสอบทานงบการเงินหรืองานให้ความเชื่อมั่นอื่นตลอดจนบริการเกี่ยวเนื่อง” ซึ่งกำหนดให้สำนักงานออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพ ซึ่งรวมถึงนโยบายหรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณ มาตรฐานทางวิชาชีพ และข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลักฐานที่ข้าพเจ้าได้รับเพียงพอและเหมาะสมเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปของข้าพเจ้า

ข้อมูลและเหตุการณ์ที่เน้น[11]

ข้าพเจ้าขอให้สังเกต [ระบุการเปิดเผยข้อมูลที่ต้องการเน้นในข้อมูลด้านความยั่งยืน] ซึ่งกล่าวถึง [...] ทั้งนี้ ข้อสรุปของข้าพเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากเรื่องดังกล่าว

ความรับผิดชอบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

ผู้บริหารของบริษัทมีหน้าที่รับผิดชอบในการ

- จัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง
- ออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำรงไว้ซึ่งการควบคุมภายใน ที่ผู้บริหารพิจารณาว่าจำเป็นเพื่อให้สามารถจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง ที่ปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด

ข้อจำกัดสืบเนื่องในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน[12]

ตามที่ได้อธิบายไว้ใน [ระบุการเปิดเผยเกี่ยวกับข้อจำกัดสืบเนื่องในข้อมูลด้านความยั่งยืน] [ให้คำอธิบายของข้อจำกัดสืบเนื่องที่มีนัยสำคัญใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดหรือการประเมินข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้]

ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ

วัตถุประสงค์ของข้าพเจ้าคือการวางแผนและปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อให้ได้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และเสนอรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดซึ่งรวมข้อสรุปของข้าพเจ้าอยู่ด้วย การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาดและถือว่ามีสาระสำคัญเมื่อคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่ารายการที่ขัดต่อข้อเท็จจริงแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกันจะมีผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้จากการใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนดังกล่าว

ในการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดของข้าพเจ้าตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 ข้าพเจ้าได้ใช้ดุลยพินิจและการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพตลอดการปฏิบัติงานของข้าพเจ้า นอกจากนี้ ข้าพเจ้า

- ปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง ซึ่งรวมถึงทำความเข้าใจในการควบคุมภายในที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับการเปิดเผยข้อมูล แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อสรุปต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ[13]

---

[11] มีหัวข้อนี้หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาแล้วว่ามีความจำเป็นตามสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น – ดูย่อหน้าที่ 199

[12] มีหัวข้อนี้หากเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น – ดูย่อหน้าที่ 190(ช)

[13] ให้ลบข้อความ “แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อสรุปต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ” หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลนั้นรวมถึงการให้ข้อสรุปเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายใน

- ออกแบบและใช้วิธีปฏิบัติงานที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับการเปิดเผยข้อมูลที่ได้ประเมินไว้ ความเสี่ยงที่จะไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตจะสูงกว่าความเสี่ยงที่เกิดจากข้อผิดพลาด เนื่องจากการทุจริตอาจเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิด การปลอมแปลงเอกสารหลักฐาน การตั้งใจละเว้นการแสดงข้อมูล การแสดงข้อมูลที่ไม่ตรงตามข้อเท็จจริงหรือการแทรกแซงการควบคุมภายใน

สรุปงานที่ปฏิบัติ

งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดเกี่ยวข้องกับการใช้วิธีปฏิบัติงานเพื่อให้ได้รับหลักฐานเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน ทั้งนี้ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่เลือกใช้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึงการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับการเปิดเผยข้อมูล ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด

ในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ข้าพเจ้า:

[ให้ข้อมูลสรุปเกี่ยวกับลักษณะและขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ ซึ่งในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมซึ่งอาจเกี่ยวข้องในการทำความเข้าใจของผู้ใช้เกี่ยวกับงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้ปฏิบัติเพื่อใช้สนับสนุนข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ และระดับของความเชื่อมั่นที่ได้รับ] [14]

- [...]

(ลงลายมือชื่อในนามของสำนักงาน ผู้ประกอบวิชาชีพ หรือทั้งสอง ตามที่เหมาะสมในแต่ละประเทศ)

(ที่อยู่ของผู้ประกอบวิชาชีพ)

(วันที่ของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด)

[14] วิธีปฏิบัติงานเหล่านั้นควรสรุปในแบบที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงโดยไม่มีลักษณะที่คลุมเครือ หรืออธิบายในลักษณะที่เกินจริงหรือเสริมแต่งให้ดูดีเกินไป หรือในลักษณะที่สื่อเป็นนัยว่าได้รับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล สิ่งที่สำคัญก็คือ คำอธิบายวิธีปฏิบัติงานไม่ควรทำให้เข้าใจว่าวิธีปฏิบัติงานเหล่านั้นเป็นงานที่ปฏิบัติตามวิธีการที่ตกลงร่วมกันระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพด้านการให้ความเชื่อมั่นกับผู้บริหาร และโดยส่วนใหญ่จะไม่ให้รายละเอียดของแผนการปฏิบัติงานทั้งหมด

ตัวอย่างที่ 3: รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นที่รวมทั้งอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัดแบบไม่มีเงื่อนไขต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจัดทำตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ซึ่งประกอบด้วย

ก) ความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อการเปิดเผยข้อมูล [ซึ่งระบุโดย ...][15] ในรายงานด้านความยั่งยืน ("ข้อมูล สสส")

ข) ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดต่อการเปิดเผยข้อมูล [ซึ่งระบุโดย...][16] ในรายงานด้านความยั่งยืน ("ข้อมูล จจจ")

เพื่อวัตถุประสงค์ของตัวอย่างรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนี้ สมมติสถานการณ์ดังต่อไปนี้

- งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล สสส และงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล จจจ ของรายงานความยั่งยืนของบริษัท กขค จำกัด (บริษัท) ซึ่งเป็นกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 ตามที่กฎหมายหรือข้อบังคับกำหนด (ข้อมูลด้านความยั่งยืน)
- รายงานด้านความยั่งยืนนี้เป็นการรายงานข้อมูลด้านความยั่งยืนของบริษัท โดย ข้อมูล สสส และข้อมูล จจจ เป็นส่วนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่น
- ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้จัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ (กฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง)
- ข้อมูลด้านความยั่งยืนได้รวมข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งไม่ได้ถูกอ้างถึงในข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อมูลเปรียบเทียบ สสส อยู่ภายใต้ขอบเขตงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล และข้อมูลเปรียบเทียบ จจจ อยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด และข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพในครั้งนั้นเป็นแบบไม่มีเงื่อนไข
- ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้ว่าจ้างงาน
- ข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นแสดงถึงความรับผิดชอบของผู้บริหารต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000
- ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่าความเห็นอย่างไม่มีเงื่อนไขสำหรับการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อข้อมูล สสส และข้อสรุปอย่างไม่มีเงื่อนไขสำหรับการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดต่อข้อมูล จจจ มีความเหมาะสมจากหลักฐานที่ได้รับ

---

[15] ให้ระบุตัวข้อมูลและตำแหน่งของข้อมูลนั้นที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งควรแยกระบุให้เด่นชัดจากข้อมูลที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (เช่น โดยการทำเครื่องหมายว่าการเปิดเผยข้อมูลใดเป็นการให้ความเชื่อมั่นประเภทใดในข้อมูลด้านความยั่งยืน ระบุไว้ที่ชื่อหัวข้อของส่วนนั้น ๆ ในข้อมูลด้านความยั่งยืน หรืออธิบายในภาคผนวกของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น เป็นต้น)

[16] ให้ระบุตัวข้อมูลและตำแหน่งของข้อมูลนั้นที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ซึ่งควรแยกระบุให้เด่นชัดจากข้อมูลที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (เช่น โดยการทำเครื่องหมายว่าการเปิดเผยข้อมูลใดเป็นการให้ความเชื่อมั่นประเภทใดในข้อมูลด้านความยั่งยืน ระบุไว้ที่ชื่อหัวข้อของส่วนนั้น ๆ ในข้อมูลด้านความยั่งยืน หรืออธิบายไว้ในภาคผนวกของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น เป็นต้น)

- ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นไปตาม*ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึงมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ* ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี (ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี)
- สำนักงานซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพเป็นสมาชิกปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1
- ข้อมูล จจจ และข้อมูล สสส และรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพต่อข้อมูลดังกล่าว ได้รวมอยู่ในรายงานประจำปีของบริษัท โดยผู้ประกอบวิชาชีพได้รับรายงานประจำปีก่อนวันที่ในรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น และไม่พบว่ามีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของข้อมูลอื่นในรายงานประจำปีนั้น

รายงานต่อไปนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นตัวอย่างเท่านั้นและไม่ได้มุ่งหวังให้ครอบคลุมหรือนำไปใช้ได้ในทุกสถานการณ์ รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของงาน

รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัดของผู้ประกอบวิชาชีพอิสระต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของ กขค

เสนอ ผู้บริหารของ กขค

ความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อการเปิดเผยข้อมูล [ซึ่งระบุโดย...][17] ในรายงานด้านความยั่งยืนของ บริษัท กขค จำกัด (บริษัท) สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 (“ข้อมูล สสส”)

ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้อมูล สสส ในรายงานด้านความยั่งยืนข้างต้นนี้ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง

ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดต่อการเปิดเผยข้อมูล [ซึ่งระบุโดย...][18] ในรายงานด้านความยั่งยืนของ บริษัท กขค จำกัด (บริษัท) สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 (“ข้อมูล จจจ”)

---

[17] ให้ระบุตัวข้อมูลและตำแหน่งของข้อมูลนั้นที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งควรแยกระบุให้เด่นชัดจากข้อมูลที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด (เช่น โดยการทำเครื่องหมายว่าการเปิดเผยข้อมูลใดเป็นการให้ความเชื่อมั่นประเภทใดในข้อมูลด้านความยั่งยืน ระบุไว้ที่ชื่อหัวข้อของส่วนนั้น ๆ ในข้อมูลด้านความยั่งยืน หรืออธิบายไว้ในภาคผนวกของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น เป็นต้น)

[18] ให้ระบุตัวข้อมูลและตำแหน่งของข้อมูลนั้นที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ซึ่งควรแยกระบุให้เด่นชัดจากข้อมูลที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล (เช่น โดยการทำเครื่องหมายว่าการเปิดเผยข้อมูลใดเป็นการให้ความเชื่อมั่นประเภทใดในข้อมูลด้านความยั่งยืน ระบุไว้ที่ชื่อหัวข้อของส่วนนั้น ๆ ในข้อมูลด้านความยั่งยืน หรืออธิบายไว้ในภาคผนวกของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น เป็นต้น)

จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่าข้อมูล จจจ ในรายงานด้านความยั่งยืนข้างต้นนี้ ไม่ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง

เกณฑ์ในการแสดงความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 “ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน” ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี

วิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแตกต่างจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลในแง่ของลักษณะและช่วงเวลาและมีขอบเขตที่น้อยกว่า ดังนั้น ระดับของความเชื่อมั่นที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดจะต่ำกว่าความเชื่อมั่นที่ได้รับจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเป็นอย่างมาก

ความรับผิดชอบของข้าพเจ้าตามมาตรฐานดังกล่าวได้อธิบายเพิ่มเติมภายใต้หัวข้อ*ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ*ในรายงานของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีความเป็นอิสระจากบริษัทตาม*ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึง มาตรฐานเรื่องความเป็น*อิสระ ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี (ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูล สสส และข้อมูล จจจ และข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามความรับผิดชอบด้านจรรยาบรรณอื่น ๆ ตามประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี

สำนักงานของข้าพเจ้าปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 เรื่อง “การบริหารคุณภาพสำหรับสำนักงานที่ให้บริการด้านการตรวจสอบหรือการสอบทานงบการเงินหรืองานให้ความเชื่อมั่นอื่นตลอดจนบริการเกี่ยวเนื่อง” ซึ่งกำหนดให้สำนักงานออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพ ซึ่งรวมถึงนโยบายหรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณ มาตรฐานทางวิชาชีพ และข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลักฐานที่ข้าพเจ้าได้รับเพียงพอและเหมาะสมเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการแสดงความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและในการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดของข้าพเจ้า

ข้อมูลและเหตุการณ์ที่เน้น[19]

ข้าพเจ้าขอให้สังเกต [ระบุการเปิดเผยข้อมูลที่ต้องการเน้นในข้อมูลด้านความยั่งยืน] จากข้อมูล จจจ ในรายงานด้านความยั่งยืน ซึ่งกล่าวถึง [...] ทั้งนี้ ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดของข้าพเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากเรื่องดังกล่าวของข้าพเจ้า

[19] มีหัวข้อนี้หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาแล้วว่ามีความจำเป็นตามสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น – ดูย่อหน้าที่ 199

ข้อมูลอื่น [20]

ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้รับผิดชอบต่อข้อมูลอื่น ข้อมูลอื่นประกอบด้วย [ข้อมูลซึ่งรวมอยู่ในรายงานประจำปีของบริษัท][21] แต่ไม่รวมถึงข้อมูล สสส และข้อมูล จจจ ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นนี้ และรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นต่อข้อมูลดังกล่าวของข้าพเจ้า

ความเห็นของการให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อข้อมูล สสส และข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดต่อข้อมูล จจจ ของข้าพเจ้า ไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลอื่นและข้าพเจ้าไม่ได้ให้ความเชื่อมั่นใด ๆ ต่อข้อมูลอื่น

ความรับผิดชอบของข้าพเจ้าที่เกี่ยวเนื่องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลต่อข้อมูล สสส และงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดต่อข้อมูล จจจ คือ การอ่านและพิจารณาว่าข้อมูลอื่นมีความขัดแย้งที่มีสาระสำคัญกับข้อมูล สสส และข้อมูล จจจ หรือกับความรู้ที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นของข้าพเจ้า หรือดูเหมือนว่าข้อมูลอื่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ หากในการปฏิบัติงานข้างต้นต่อข้อมูลอื่น ข้าพเจ้าสรุปได้ว่าข้อมูลอื่นมีการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้าพเจ้าต้องรายงานข้อเท็จจริงนั้น ทั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่พบว่ามีเรื่องดังกล่าวที่ต้องรายงาน

ความรับผิดชอบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

ผู้บริหารของบริษัทมีหน้าที่รับผิดชอบในการ

- จัดทำและข้อมูล สสส และข้อมูล จจจ ตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง
- ออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำรงไว้ซึ่งการควบคุมภายในที่ผู้บริหารพิจารณาว่าจำเป็นเพื่อให้สามารถจัดทำข้อมูล สสส และข้อมูล จจจ ตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง ที่ปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด

ข้อจำกัดสืบเนื่องในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน[22]

ตามที่ได้อธิบายไว้ใน [ระบุการเปิดเผยที่เกี่ยวกับข้อจำกัดสืบเนื่องในข้อมูลด้านความยั่งยืน] [ให้คำอธิบายของข้อจำกัดสืบเนื่องที่มีนัยสำคัญใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดหรือการประเมินข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้]

---

[20] อาจใช้หัวข้ออื่นที่เหมาะสม เช่น “ข้อมูลอื่นนอกเหนือจากข้อมูลด้านความยั่งยืนและรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลและอย่างจำกัด”

[21] อาจระบุข้อมูลอื่นให้เฉพาะเจาะจง เช่น “งบการเงินและหมายเหตุประกอบงบการเงินหรือสารจากประธานบริษัท”

[22] มีหัวข้อนี้หากเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น – ดูย่อหน้าที่ 190(ช)

ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ

วัตถุประสงค์ของข้าพเจ้าคือ

(ก) การวางแผนและปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อให้ได้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลว่าข้อมูล สสส ปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และเสนอรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งรวมความเห็นของข้าพเจ้าอยู่ด้วย

(ข) การวางแผนและปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อให้ได้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดว่าข้อมูล จจจ ปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และเสนอรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นซึ่งรวมข้อสรุปของข้าพเจ้าอยู่ด้วย

การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาดและถือว่ามีสาระสำคัญเมื่อคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่ารายการที่ขัดต่อข้อเท็จจริงแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกันจะมีผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้จากการใช้ข้อมูล สสส และข้อมูล จจจ ดังกล่าว

ในการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดและอย่างสมเหตุสมผลของข้าพเจ้าตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 ข้าพเจ้าได้ใช้ดุลยพินิจและการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพตลอดการปฏิบัติงานของข้าพเจ้า นอกจากนี้ ข้าพเจ้า

(ก) สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล

- ปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง ซึ่งรวมถึงทำความเข้าใจในการควบคุมภายในที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูล แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสดงความเห็นต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ[23]
- ออกแบบและใช้วิธีปฏิบัติงานที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้บริหารได้ให้การรับรองไว้ที่ได้ประเมินไว้สำหรับการเปิดเผยข้อมูลในข้อมูล สสส ความเสี่ยงที่จะไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตจะสูงกว่าความเสี่ยงที่เกิดจากข้อผิดพลาด เนื่องจากการทุจริตอาจเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิด การปลอมแปลงเอกสารหลักฐาน การตั้งใจละเว้นการแสดงข้อมูล การแสดงข้อมูลที่ไม่ตรงตามข้อเท็จจริง หรือการแทรกแซงการควบคุมภายใน

[23] ให้ลบข้อความ “แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อสรุปต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ” หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลนั้นรวมถึงการให้ข้อสรุปเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายใน

(ข) สำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

- ปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง ซึ่งรวมถึงทำความเข้าใจในการควบคุมภายในที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับการเปิดเผยข้อมูล แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อสรุปต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ[24]
- ออกแบบและใช้วิธีปฏิบัติงานที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับการเปิดเผยข้อมูลที่ได้ประเมินไว้ในข้อมูล จจจ ความเสี่ยงที่จะไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตจะสูงกว่าความเสี่ยงที่เกิดจากข้อผิดพลาด เนื่องจากการทุจริตอาจเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิด การปลอมแปลงเอกสารหลักฐาน การตั้งใจละเว้นการแสดงข้อมูล การแสดงข้อมูลที่ไม่ตรงตามข้อเท็จจริงหรือการแทรกแซงการควบคุมภายใน

สรุปงานที่ปฏิบัติสำหรับการให้ข้อสรุปของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดเกี่ยวข้องกับการใช้วิธีปฏิบัติงานเพื่อให้ได้รับหลักฐานเกี่ยวกับข้อมูล จจจ ทั้งนี้ ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่เลือกใช้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึงการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับการเปิดเผยข้อมูล ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในข้อมูล จจจ

ในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ข้าพเจ้า:

[ให้ข้อมูลสรุปเกี่ยวกับลักษณะและขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ ซึ่งในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมซึ่งอาจเกี่ยวข้องในการทำความเข้าใจของผู้ใช้เกี่ยวกับงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้ปฏิบัติเพื่อใช้สนับสนุนข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ และระดับของความเชื่อมั่นที่ได้รับ] [25]

- [...]

(ลงลายมือชื่อในนามของสำนักงาน ผู้ประกอบวิชาชีพ หรือทั้งสอง ตามที่เหมาะสมในแต่ละประเทศ)

(ที่อยู่ของผู้ประกอบวิชาชีพ)

(วันที่ของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่น)

---

[24] ให้ลบข้อความ “แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสดงความเห็นต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ” หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดนั้นรวมถึงการให้ข้อสรุปเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายใน

[25] วิธีปฏิบัติงานเหล่านั้นควรสรุปในแบบที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงโดยไม่มีลักษณะที่คลุมเครือ หรืออธิบายในลักษณะที่เกินจริงหรือเสริมแต่งให้ดูดีเกินไป หรือในลักษณะที่สื่อเป็นนัยว่าได้รับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล สิ่งที่สำคัญก็คือ คำอธิบายวิธีปฏิบัติงานไม่ควรทำให้เข้าใจว่าวิธีปฏิบัติงานเหล่านั้นเป็นงานที่ปฏิบัติตามวิธีการที่ตกลงร่วมกันระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพด้านการให้ความเชื่อมั่นกับผู้บริหาร และโดยส่วนใหญ่จะไม่ให้รายละเอียดของแผนการปฏิบัติงานทั้งหมด

ตัวอย่างที่ 4 : รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแบบที่เปลี่ยนแปลงไปต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจัดทำตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

เพื่อวัตถุประสงค์ของตัวอย่างรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นนี้ สมมติสถานการณ์ดังต่อไปนี้

- งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทั้งหมดของรายงานความยั่งยืนของบริษัท กขค จำกัด (บริษัท) ซึ่งเป็นกิจการที่ไม่ใช่กิจการที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 ตามที่กฎหมายหรือข้อบังคับกำหนด (ข้อมูลด้านความยั่งยืน)
- ข้อมูลด้านความยั่งยืนจัดทำขึ้นในรูปแบบเอกสารแยกต่างหาก (นั่นคือ รายงานความยั่งยืนของบริษัท)
- ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้จัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ (กฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง)
- ข้อมูลด้านความยั่งยืนได้รวมข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งไม่ได้ถูกอ้างถึงในข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ ข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวอยู่ภายใต้ขอบเขตของงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดโดยผู้ประกอบวิชาชีพรายเดียวกันในงวดก่อน และข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพในครั้งนั้นเป็นแบบไม่มีเงื่อนไข
- ผู้บริหารของบริษัทเป็นผู้ว่าจ้างงาน
- ข้อตกลงในการรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นแสดงถึงความรับผิดชอบของผู้บริหารต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000
- ผู้ประกอบวิชาชีพสรุปว่าข้อสรุปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปมีความเหมาะสมเนื่องจากการจำกัดขอบเขต ซึ่งเกิดจากการไม่สามารถหาหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้ประกอบวิชาชีพถือว่ามีสาระสำคัญ แต่ไม่แผ่กระจาย
- ข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นเป็นไปตาม*ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึงมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ* ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี (ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี)
- สำนักงานซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพเป็นสมาชิกปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1
- ไม่มีข้อมูลอื่น เนื่องจากข้อมูลด้านความยั่งยืนจัดทำในรูปแบบเอกสารแยกต่างหาก

รายงานต่อไปนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นตัวอย่างเท่านั้นและไม่ได้มุ่งหวังให้ครอบคลุมหรือนำไปใช้ได้ในทุกสถานการณ์ รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของงาน

รายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดของผู้ประกอบวิชาชีพอิสระต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของ กขค

เรียน ผู้บริหารของ กขค

ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขของการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดต่อข้อมูลด้านความยั่งยืนของ บริษัท กขค จำกัด (บริษัท) สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X1 ("ข้อมูลด้านความยั่งยืน")

จากการปฏิบัติงานและหลักฐานที่ได้รับ ยกเว้นผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากเรื่องที่อธิบายไว้ในวรรคเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งที่เป็นเหตุให้เชื่อว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนข้างต้นนี้ ไม่ได้ถูกจัดทำในสาระสำคัญตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง

เกณฑ์ในการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข

บริษัทได้เปิดเผย [...][26] ข้าพเจ้าไม่สามารถหาหลักฐานที่เหมาะสมอย่างเพียงพอเกี่ยวกับ [...] ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 25X1 เนื่องจาก [...][27] ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถระบุได้ว่ามีรายการปรับปรุงที่จำเป็นใดต่อ [...]หรือไม่

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 "ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน" ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี

วิธีปฏิบัติงานที่ใช้ในงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดแตกต่างจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลในแง่ของลักษณะและช่วงเวลาและมีขอบเขตที่น้อยกว่า ดังนั้น ระดับของความเชื่อมั่นที่ได้รับจากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดจะต่ำกว่าความเชื่อมั่นที่ได้รับจากการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผลเป็นอย่างมาก

ความรับผิดชอบของข้าพเจ้าตามมาตรฐานดังกล่าวได้อธิบายเพิ่มเติมภายใต้หัวข้อ*ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ*ในรายงานของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีความเป็นอิสระจากบริษัทตาม*ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี รวมถึงมาตรฐานเรื่องความเป็นอิสระ* ที่กำหนดโดยสภาวิชาชีพบัญชี (ประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน และข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามความรับผิดชอบด้านจรรยาบรรณอื่น ๆ ตามประมวลจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี

สำนักงานของข้าพเจ้าปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารคุณภาพ ฉบับที่ 1 เรื่อง "การบริหารคุณภาพสำหรับสำนักงานที่ให้บริการด้านการตรวจสอบหรือการสอบทานงบการเงินหรืองานให้ความเชื่อมั่นอื่นตลอดจนบริการเกี่ยวเนื่อง" ซึ่งกำหนดให้สำนักงานออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำเนินการระบบการบริหารคุณภาพ

---

[26] ใส่คำอธิบายของการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

[27] อธิบายเรื่องซึ่งทำให้เกิดและเหตุผลของการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไข

ซึ่งรวมถึงนโยบายหรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณ มาตรฐานทางวิชาชีพ และข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลักฐานที่ข้าพเจ้าได้รับเพียงพอและเหมาะสมเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการให้ข้อสรุปอย่างมีเงื่อนไขของข้าพเจ้า

ข้อมูลและเหตุการณ์ที่เน้น[28]

ข้าพเจ้าขอให้สังเกต [ระบุการเปิดเผยข้อมูลที่ต้องการเน้นในข้อมูลด้านความยั่งยืน] ซึ่งกล่าวถึง [...] ทั้งนี้ ข้อสรุปของข้าพเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากเรื่องดังกล่าว

ความรับผิดชอบต่อข้อมูลด้านความยั่งยืน

ผู้บริหารของบริษัทมีหน้าที่รับผิดชอบในการ

- จัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนเหล่านี้ตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง
- ออกแบบ นำไปปฏิบัติ และดำรงไว้ซึ่งการควบคุมภายใน ที่ผู้บริหารพิจารณาว่าจำเป็นเพื่อให้สามารถจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืนตามกฎหมาย งจฉ ของประเทศ ง ที่ปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด

ข้อจำกัดสืบเนื่องในการจัดทำข้อมูลด้านความยั่งยืน[29]

ตามที่ได้อธิบายไว้ใน [ระบุการเปิดเผยเกี่ยวกับข้อจำกัดสืบเนื่องในข้อมูลด้านความยั่งยืน] [ให้คำอธิบายของข้อจำกัดสืบเนื่องที่มีนัยสำคัญใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดหรือการประเมินข้อมูลด้านความยั่งยืนตามหลักเกณฑ์ที่ใช้]

ความรับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ

วัตถุประสงค์ของข้าพเจ้าคือการวางแผนและปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นเพื่อให้ได้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดว่าข้อมูลด้านความยั่งยืนปราศจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด และเสนอรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดซึ่งรวมข้อสรุปของข้าพเจ้าอยู่ด้วย การแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอาจเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาดและถือว่ามีสาระสำคัญเมื่อคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผลว่ารายการที่ขัดต่อข้อเท็จจริงแต่ละรายการหรือทุกรายการรวมกันจะมีผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้จากการใช้ข้อมูลด้านความยั่งยืนดังกล่าว

ในการให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดของข้าพเจ้าตามมาตรฐานการให้ความเชื่อมั่นด้านความยั่งยืน รหัส 5000 ข้าพเจ้าได้ใช้ดุลยพินิจและการสังเกตและสงสัยเยี่ยงผู้ประกอบวิชาชีพตลอดการปฏิบัติงานของข้าพเจ้า นอกจากนี้ ข้าพเจ้า

---

[28] มีหัวข้อนี้หากผู้ประกอบวิชาชีพพิจารณาแล้วว่ามีความจำเป็นตามสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น – ดูย่อหน้าที่ 199

[29] มีหัวข้อนี้หากเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของงานที่ให้ความเชื่อมั่น – ดูย่อหน้าที่ 190(ช)

- ปฏิบัติวิธีการประเมินความเสี่ยง ซึ่งรวมถึงทำความเข้าใจในการควบคุมภายในที่เกี่ยวข้องกับงานที่ให้ความเชื่อมั่น เพื่อระบุและประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด ในระดับการเปิดเผยข้อมูล แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อสรุปต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ[30]
- ออกแบบและใช้วิธีปฏิบัติงานที่ตอบสนองต่อความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับการเปิดเผยข้อมูลที่ได้ประเมินไว้ ความเสี่ยงที่จะไม่พบการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการทุจริตจะสูงกว่าความเสี่ยงที่เกิดจากข้อผิดพลาด เนื่องจากการทุจริตอาจเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิด การปลอมแปลงเอกสารหลักฐาน การตั้งใจละเว้นการแสดงข้อมูล การแสดงข้อมูลที่ไม่ตรงตามข้อเท็จจริงหรือการแทรกแซงการควบคุมภายใน

สรุปงานที่ปฏิบัติ

งานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดเกี่ยวข้องกับการใช้วิธีปฏิบัติงานเพื่อให้ได้รับหลักฐานเกี่ยวกับข้อมูลด้านความยั่งยืน ทั้งนี้ลักษณะ ช่วงเวลา และขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่เลือกใช้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมถึงการประเมินความเสี่ยงจากการแสดงข้อมูลที่ขัดต่อข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในระดับการเปิดเผยข้อมูล ไม่ว่าจะเกิดจากการทุจริตหรือข้อผิดพลาด

ในการปฏิบัติงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด ข้าพเจ้า:

[ให้ข้อมูลสรุปเกี่ยวกับลักษณะและขอบเขตของวิธีปฏิบัติงานที่ใช้ ซึ่งในดุลยพินิจของผู้ประกอบวิชาชีพจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมซึ่งอาจเกี่ยวข้องในการทำความเข้าใจของผู้ใช้เกี่ยวกับงานที่ผู้ประกอบวิชาชีพได้ปฏิบัติเพื่อใช้สนับสนุนข้อสรุปของผู้ประกอบวิชาชีพ และระดับของความเชื่อมั่นที่ได้รับ] [31]

- [...]

(ลงลายมือชื่อในนามของสำนักงาน ผู้ประกอบวิชาชีพ หรือทั้งสอง ตามที่เหมาะสมในแต่ละประเทศ)

(ที่อยู่ของผู้ประกอบวิชาชีพ)

(วันที่ของรายงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัด)

---

[30] ให้ลบข้อความ “แต่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อสรุปต่อความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายในของกิจการ” หากงานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างจำกัดนั้นรวมถึงการให้ข้อสรุปเกี่ยวกับความมีประสิทธิผลของการควบคุมภายใน

[31] วิธีปฏิบัติงานเหล่านั้นควรสรุปในแบบที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงโดยไม่มีลักษณะที่คลุมเครือ หรืออธิบายในลักษณะที่เกินจริงหรือเสริมแต่งให้ดูดีเกินไป หรือในลักษณะที่สื่อเป็นนัยว่าได้รับความเชื่อมั่นอย่างสมเหตุสมผล สิ่งที่สำคัญก็คือ คำอธิบายวิธีปฏิบัติงานไม่ควรทำให้เข้าใจว่าวิธีปฏิบัติงานเหล่านั้นเป็นงานที่ปฏิบัติตามวิธีการที่ตกลงร่วมกันระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพด้านการให้ความเชื่อมั่นกับผู้บริหาร และโดยส่วนใหญ่จะไม่ให้รายละเอียดของแผนการปฏิบัติงานทั้งหมด